

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய மன்றம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்

2016

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்

முதற்பதிப்பு : 2016

இரண்டாம் பதிப்பு : ஜனவரி 2017

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றத்தால் வெளியிடப்பட்டது

இல. 18/6/1, கொலிங்வுட் பிலேஸ்

கொழும்பு 06

ஏஜே பிறிந்நஸ் இல் அச்சிடப்பட்டது

44, புகையிரத நிலைய வீதி, தெஹிவளை

Ilankai Mutpōkku Ilakkiya Eluththaalarkal

First Edition 2016

Second Edition January 2017

Published by Ceylon Progressive Art Litterary Council

No. 18/6/1, Collingwood Place

Colombo 06

Printed by AJ Prints (Pvt) Ltd.

44, Station Road, Dehiwela

ISBN 978-955-1810-26-9

சமர்ப்பணம்

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் எழுச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும்
உந்து சக்தியாயிருந்த பங்காளர்கள் அனைவருக்கும்.

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பங்களாளர்கள்

1. எம். கார்திகேசன்	6. கே. ராமநாதன்
2. இராமசாமி ஐயர்	7. பீற்றர் கெனமன்
3. எஸ்.கே. கந்தையா	8. ஏச்.ஜி.எஸ். ரத்னவீர
4. லக்ஷ்மண ஐயர்	9. ஆர்.ஆர். பூபாலசிங்கம்
5. டாக்டர் சீனிவாசகம்	10. கே.வி. கிருஷ்ணகுட்டி

முகவுரை

செல்வி திருச்சந்திரன்

ஒரு நூலுக்கு முகவுரை எழுதுவது மிகக்கடினமான வேலை என்பது என் கணிப்பு. அதுவும் அந்நூல் ஒரு தொகுப்பு நூலாக இருந்து விட்டால் அம்முயற்சி இன்னும் கடினமாகிவிடும். நூல் முழுவதையும் வாசித்து, கிரகித்து, ஆராய்ந்த பின்பே பேனாவைக் கையில் எடுக்க வேண்டும். தொகுப்பு நூலாக இருந்து விட்டால் அதன் உள்ளக முரண்பாடுகள், முகவுரையை ஒரே சீராக எழுதுவதற்கு தடையாக அமையும்.

இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஒரு சூனியத்தில் இருந்து இலக்கியம் படைப்பதில்லை. உள்ளார்ந்த இலக்கியத் திறமை இருந்தாலும் தன்னைச் சுற்றி உள்ள அரசியல், சமூக சூழ்நிலை, ஏனையோரின் இலக்கியப் படைப்புக்கள், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஏனையோர் முன்வைத்த முற்போக்குக் கருத்தியல்கள் என்று பலமுனைப்புக்கள் அவர்களுக்கு உந்து சக்தியாக இருக்கும். கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் விவாதங்கள் போன்றன அவர்களின் சிருஷ்டியில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும். மேலைநாட்டு இலக்கியங்கள், இந்திய இலக்கியங்கள் போன்றவற்றையும் நாம் இப்பட்டியலில் இணைத்தே ஆகவேண்டும். இவ்விடயத்தில் தங்களது ஆற்றலுக்கு வலுச் சேர்த்தவர்கள் யாவர் என்ற கேள்விக்கு பதிலாக அவர்களது கூற்றுக்களிலிருந்தே படைப்பாளிகளைப் பற்றி எழுதியவர்கள் கூறி இருப்பது நூலுக்கு ஒரு மதிப்பைக் கொடுக்கிறது. அது வரவேற்கத்தக்கது. இடதுசாரி அரசியல் சிந்தனாவாதிகளுக்கு இதில் ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. கட்சி அரசியல்வாதிகள், இலக்கியப் படைப்பாளிகளாக இருப்பதும் ஒரு முக்கிய அறிவியல் சந்திப்பு. பொதுவாக இடதுசாரி அரசியல் சித்தாந்தம் பேசுவோர் இலக்கியங்கள், கலை போன்ற விடயங்களிலிருந்து தள்ளி விலகி இருப்பர். இந்நூலில் பேசப்படும் இலக்கியப் படைப்பாளிகளில் சிலர் இடதுசாரிக் கட்சி

களின் அங்கத்தவர் களாக இருந்தது வரலாற்றின் ஒரு முக்கிய நிகழ்வு என்பதை நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

இதோடு ஒட்டி நான் வைக்கும் இன்னுமொரு கருத்து முக்கியமானது. இந்த முற்போக்குச் சிந்தனையை முன்வைக்கும் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் எழுத்தாற்றலுடனும் சிருஷ்டிகளுடனும் மாத்திரம் ஒதுங்கியவர்கள் அல்லர். இவர்கள் சமூக அரசியல் செயல்பாட்டாளர்களும், இயக்கங்களை தோற்றுவித்தவர்கள், கொண்டு நடத்தியவர்கள், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளை இயக்கியவர்கள், தொழில் சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் என்று பல நிலைகளில் இயங்கி உள்ளார்கள்.

இந்நிலையில் என் மனதில் ஒரு முக்கியமான காலத்தின் தேவையான ஒரு கேள்வி எழுகிறது. முற்போக்கு என்றால் என்ன? அதன் அர்த்தப் பொலிவு யாது? பிற்போக்கு இலக்கியங்களும் உள்ளனவா? (நற்போக்கு இலக்கியம் என்றும் ஒரு கோட்பாட்டுத் தத்துவம் இலக்கிய ரீதியில் முன்வைக்கப்பட்டது.)

Progressive என்ற ஆங்கிலப் பதத்தின் உந்துதலால் முற்போக்கு என்ற எண்ணக்கரு ஒன்று தோன்றியதாக நாம் கொள்ளலாம். நவீனத்துவத்தை உள்ளடக்கியதாகவும் மக்கள் இலக்கியம் என்ற பொருளை உள்ளடக்கியதாகவும் முற்போக்கானது வரலாற்று ரீதியில் முதன் முதலில் விளங்கிக்கொள்ளப்பட்டது. புனி ஆளும். அரசர்களுக்கும் பிரபுக்களையும் கதை மாந்தர்களையும் கொண்ட இலக்கியங்கள் யதார்த்த இலக்கியங்கள் அல்ல; அவை மானிடரில் பலரை ஒதுக்கி வைத்துள்ளது; அவை மக்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று மக்கள் இலக்கியம் என்ற கோட்பாடு விவாதித்தது. அதற்குப் பின் பழைமை அகற்றி புதுமையும் நவீனமும் ("Modern" என்ற அர்த்தத்தில்) எதுகை மோனை, அதீத அலங்கார நடை, நீண்ட வசனங்கள், உவமேயங்கள் முதலியன இலக்கியத்திற்கு ஒரு வித செயற்கைத் தன்மையைக் கொடுக்கிறது, அது விலக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒரு விளக்கமும் முற்போக்கிற்கு வைக்கப்பட்டது. காலப்போக்கில் முற்போக்குக் கருத்தாடல் வளர்ச்சி பெற்றது. தீவிரமான (radical) மாற்றம் வேண்டும், மாற்றத்தைப் போதிக்கும் தன்மை கொண்டதாக இலக்கியங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று அதன் பொருள் ஒரு படி

உயர்ந்தது. ஒரு விதமான பிரசார சாயலும் இதனுடன் இணைந்து கொண்டது. என்பது மறுக்கப்படமுடியாது. சமூகப் பிரச்சினைகளை முன்வைத்து இலக்கியம் படைக்கப்பட வேண்டும் என்று எழுதாச் சட்டம் ஒன்று முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு முன் வைக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் தோன்றிய இவ் வளர்ச்சி இலங்கை எழுத்தாளர்களையும் தாக்கியது. மார்க்ஸிம் கார்க்கி தான் முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை உருவகித்தார் என்ற கருத்தை பலர் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மார்க்சிம் கார்க்கி ஒரு மார்க்சிசராக இருந்தபடியால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலர் மார்க்சிச சித்தாந்தத்தை உள்வாங்கியவர்களாக இருந்தார்கள். ஆனாலும் மார்க்சிச எழுத்தாளர் என்று ஒரு இயக்கமோ ஒரு எழுத்தாளர் கூட்டமோ அப்படி தங்களை அழைக்கவில்லை. இதனால் பெறப்படுவதென்னவென்றால் முற்போக்கு எழுத்தாளர் எல்லோருமே மார்க்சிசவாதிகள் அல்லர். வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்வைக்கும் மார்க்சிசம் இலங்கையில் சாதிப் பிரச்சினைகளையும் இணைத்தது. தொழிலாளர்களுக்குப் பதிலாக விவசாயத் தொழிலாளர்களையும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் பாடுபொருளாக எடுத்துக் கொண்டது. என்னுடைய கணிப்பின்படி முற்போக்கு என்பதன் அர்த்தப்பாடு பல விரிவாக்கங்களுக்கு உட்பட்டது. எல்லாவித சமூகச் சீரழிவுகளையும் இனங்கண்டு அவற்றை பாடுபொருளாகக் கொண்டு தங்களது எழுத்தாற்றலால் மனிதநேய உணர்வுகளை கட்டி எழுப்பி மக்களது மனங்களை மாற்றி சமத்துவ சமூகம் ஒன்றை கட்டியமைக்கும் பண்பும் தேவையும் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். எடுத்தாளும் கருக்கள் சாதியாக, மத அடக்கு முறையாக, வர்க்கமாக, மூட நம்பிக்கைகளாக, அர்த்தமற்ற சடங்காசாரங்களாக, அரச அராஜகங்களாக, மனித உரிமை மறுப்புக்களாக, பால்நிலை அசமத்துவங்களாக இருக்கலாம். சமூக பெரும்போக்கு (Mainstream) சிந்தனைகளையும், அடக்கு முறைகளையும், அசமத்துவங்களையும் தட்டிக் கேட்பவை களாக முற்போக்கு இலக்கியம் இருக்கவேண்டும்.

இறுதியாக நான் வைக்கும் கருத்து என்னைச் சிந்தனைக்குள்ளாக்கிய அதே நேரம், கவலைக்குள்ளாக்கியும் உள்ளது. இலங்கையில் உள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் இத்தொகுப்பில் ஒருவராவது பெண்ணாக

இல்லையே, இந்தியாவில் தோன்றிய பெண் முற்போக்கு இலக்கிய வாதிகளில் ஒரு வீதம் கூட நம்மில் இல்லையா? ஏன் இந்த நிலைமை? ஆண் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஏன் தங்கள் மனைவி மாரையும் தங்கை தமக்கைமாரையும் ஊக்குவிக்கவில்லை? அவர்கள் மனையிய லினும் குழந்தை வளர்ப்பிலும் முடக்கப்பட்டு விட்டார்களா? அல்லது பெண் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் கண்டு கொள்ளப்படவில்லையா?

இதைவிட இன்னுமொரு முக்கியமான வெற்றிடம் என்னை இன்னும் கவலைக்குள்ளாக்கியது. இந்த நூலில் இடம்பெறும் முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளில் கணேசலிங்கனைத் தவிர ஏனையோர் பெண்ணின் இரண்டாம் பட்சநிலையை, அவளது அவலங்களை, அவள் அனுபவிக்கும் வன்முறையை, உரிமை மறுப்புக்களை ஏன் கருப் பொருளாகக் கொள்ளவில்லை? ஆணாதிக்கத்தின் மறுபக்கமாக இது தோற்றமளிக்கிறது. கண்டுகொள்ளாமை, உதாசீனப்படுத்தியமை, மறுத்தமை என்பன போன்ற குற்றச்சாட்டுகளை இது முன் வைக்கின்றதா? இங்கு நான் இரு சிறுகதைகளைப் பற்றி கூற விரும்புகின்றேன். இன்னும் பல இருக்கலாம். வரதர் எழுதிய "கற்பு" என்ற சிறுகதை ஒரு பெண்ணின் அவலத்தையும் அது எப்படி களையப்படுகிறது என்பதையும் பல வருடங்களுக்கு முன்பே எடுத்தியம்பியது. இனக் கலவரத்தில் வன்புணர்ச்சிக்குள்ளாக்கப்பட்ட மனைவியை - அது அவரது தாய் மனைதைக் காயப்படுத்தவில்லை என்று - ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு கணவனது மனப்பாங்கை அச்சிறுகதை வெளிப்படுத்தியது. இச் சிறுகதை பல ஆண்டுகளின் பின் ஜெயகாந்தன் எழுதிய "அக்கினிப் பிரவேசம்" என்ற சிறுகதையை நினைவூட்டுகிறது. பெண்ணினது பால்மையை (Sexuality) முன்வைத்து தேவகௌரி ஒரு சிறந்த சிறு கதையை எழுதியிருந்தார். கற்பு என்பதை ஒரு கேள்விக்குறியுடன் கதைக்கு தலைப்பிட்டிருந்தார். இச் சிறுகதை பத்மா சோமகாந்தனால் "பெண்ணின் குரல்" சஞ்சிகையில் சேர்க்கப்பட்டது.

அதே சமயம் இந்திய ஆண் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பலர் பெண்ணின் பிரச்சினைகளை முன்வைத்து சிறுகதை நாவல்களைப் படைத்துள்ளார்களா? என்பதையும் நாம் கண்டு கொள்ள வேண்டும். ஆழியாள், ஒளவை போன்ற பெண் எழுத்தாளர்களின் கவிதைகளில்

முற்போக்கு எண்ணங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதையும் நாம் ஒற்றுக் கொள்ள வேண்டும் தானே.

பொதுவாக மாக்கிசுவாதிகள் பெண்ணிலைவாத விரோதிகளாகவும், இது தேவையற்ற ஒரு வீண் சலசலப்பு என்றும், இது வர்க்க போராட்டச் சிந்தனையை கூறு போட்டு பிரித்து விடும் என்றும் வாதாடுவார்கள். இந்திய மாக்கிசுவாதிகளின் இந்தப் போக்கை எதிர்த்து குமாரி ஜயவர்தனாவும் இந்திய பெண்ணிலைவாதிகளும் பலமுறை இந்திய சஞ்சிகைகளில் வாதித்துள்ளார்கள்.

இதையிட்டு சித்திரலேகா மௌனகுருவும் நானும் சிவசேகரத்துடன் பலமுறை விவாதித்துள்ளோம். இப்பொழுது அவரது எண்ணங்களில் ஒரு மாற்றமிருப்பது போலத் தெரிகிறது. இதே நேரம் இங்கு முன் வைப்பதற்கு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியும் உண்டு. எம் மத்தியில் மாக்கிசுவாதிகளான கைலாசபதியும், நுஃமாமுனும், மௌனகுருவும் பெண்ணிலை வாதத்தை எப்போதும் ஆதரித்தவர்களாகவே உள்ளனர்.

பல தர்க்க பிரதிவாதங்களை முன்வைத்து இம்முகவுரை நீட்சி பெற்றுள்ளது. இது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இந்நூலுக்கு மிக முக்கியமான தாற்பரியம் ஒன்று உண்டு. வரலாற்றின் சில கூறுகளும் அதன் நுண்ணரசியலும் பொதுவாக மறைந்தும் மறைக்கப்பட்டும் போவதுண்டு. இதனால் அவை மறக்கப் பட்டுப் போவதும் சகஜம். பெரும் போக்கு நிகழ்வுகள் ஆதிக்க கத்திகளால் பெரிதாக்கப்பட்டு பல்கிப் பெருகிக்கொண்டே வரலாற்றில் திரும்பவும் திரும்பவும் பறைசாற்றப்பட எதிர் கலாசாரமும் அதன் சுவடுகளும் வரலாற்றிலிருந்து நீக்கப்படுகின்றன. இந்நூல் வரலாற்றில் ஒரு எதிர்க்கலாசார ஆவணமாக அமையும். இதுவே முதன் முயற்சி யாகவும் இறுதி முயற்சியாகவுமிருக்கும். ஆனால் வரலாற்றில் பதியப்பட்டு விடும் என்பது மகிழ்ச்சிகுரிய செய்தி. நூல்களும் சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் எழுந்த காலத்து சமூக பொருளாதார அரசியற் களங்கள் ஆங்காங்கே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது இந்நூலின் இன்னுமொரு ஆவணச்சிறப்பு.

தொகுப்புரை

நீர்வை பொன்னையன்

இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஐம்பதுகளில் தோற்றம் பெற்றது. கருத்தியல் ரீதியாகவும் படைப்புத்துறை ரீதியாகவும் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் சாதனை நிலை நாட்டியுள்ளனர். இவர்களில் சிலர் இன்றும் படைப்புத் துறையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றனர். இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஸ்தாபன ரீதியாக இயங்குகின்றபடியினால் தான் இவர்கள் படைப்புத் துறையில் சாதனை நிலைநாட்ட முடிந்தது.

இலங்கைத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தை ஐந்து சகாப்தங்களாக வகுக்க முடியும். ஈழகேசரி சகாப்தம், மறுமலர்ச்சி சகாப்தம், முற்போக்கு சகாப்தம், போர்க்கால சகாப்தம், போருக்குப் பின்னைய சகாப்தம் என அவற்றைப் பெயரிடலாம்.

ஈழகேசரி சகாப்தத்தில் இலங்கைப் படைப்பாளிகள், இலங்கைத் தமிழரின் வாழ்வியலைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புகளைப் புனைந்தனர். இக்காலகட்டத்தில் இராசர் அரியநாயகம், இராசநாயகன், அ.செ. முருகானந்தம், வரதர், கனக செந்திநாதன், அ.ந. கந்தசாமி, சி. வைத்தி லிங்கம், பஞ்சாட்சர சர்மா முதலிய படைப்பாளிகள் செழுமையான படைப்புகளைப் புனைந்தனர். இப்படைப்புக்களில் மண் வாசனை வீசியது. இலங்கை மண்ணில் நடமாடும் மக்கள் பாத்திரங்களாகப் புனையப்பட்டனர்.

ஈழகேசரி சகாப்தத்தைத் தொடர்ந்து மறுமலர்ச்சி சகாப்தம் ஆரம்பமாகியது. மறுமலர்ச்சிச் சகாப்தத்தில் மண்வாசனை வீசும் செழுமையான படைப்புகள் புனையப்பட்டன. வரதர், இராசநாயகன், கனக செந்திநாதன், பஞ்சாட்சரசர்மா, சி. வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சொக்கன் போன்ற பல படைப்பாளிகள் ஈழத்து மண் வாசனை வீசும் செழுமையான படைப்புகளை படைத்தனர். வரதர் 'மறுமலர்ச்சி'

என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையை ஆரம்பித்து நடத்தினார். இச்சஞ்சிகை, இலங்கைப் படைப்பாளிகளின் இலக்கியப் பிரக்ஞையை வளர்ப்பதற்கு பெரும் உந்துதலையாயிருந்தது.

மறுமலர்ச்சி சகாப்தத்தைத் தொடர்ந்து முற்போக்கு இலக்கிய சகாப்தம் ஆரம்பமாகியது. இலங்கைத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்துக்கு இலங்கை முற்போக்குப் படைப்பாளிகள் வீரியமான புதிய இரத்தம் பாய்ச்சினார்கள்

இச்சகாப்தத்தில் இலங்கைத் தமிழ் நவீன இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளில் செழுமையான வீரிய படைப்புக்கள் முற்போக்குப் படைப்பாளிகளால் புனையப்பட்டன. இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஐம்பதுகளில் கால்கோள் கொண்டு விட்டது. இரண்டாம் உலக யுத்தகாலத்தில் இந்தியாவில் பிரபல முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகளான முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கே. ஏ. அப்பாஸ், யதீந்திரா, கிஷன் சந்தர் ஆகியோர் பிரேமச்சந்தின் தலைமையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஆரம்பித்தனர். இந்த இயக்கத்தைச் சார்ந்த படைப்பாளிகள் உழைக்கும் மக்களுக்கான இலக்கியம் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மக்களின் வாழ்வியல், அவர்களது உழைப்பின் மகத்துவம், அவர்களது வாழ்தலுக்கான போராட்டம், அவர்களது இன்பதுன்பங்கள் போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் வீரியமான உன்னதமான படைப்புக்களை முதன்முதலாகப் புனைந்து சாதனை படைத்தனர்.

இவர்களது அணியைச் சேர்ந்த கே. கணேஷ், முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கே. ஏ. அப்பாஸ் ஆகியோருடன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். முல்க்ராஜ் ஆனந்தின், 'தீண்டாதவன்', 'கூலி' ஆகிய இரண்டு நவீனங்களையும் தமிழாக்கம் செய்தார். அத்துடன் 'குங்குமப்பூ' என்ற மகுடத்தில் கே. ஏ. அப்பாஸின் பத்து சிறுகதைகளைத் தமிழாக்கம் செய்தார். இதன் மூலம் கே. கணேஷிற்கு, முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கே. ஏ. அப்பாஸ் ஆகியோருடன் நெருங்கிய உறவு நிலவிவந்தது. மேலும் கே. கணேஷிற்கு தமிழ் நாட்டில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்ததில் பெரும் பங்கிருந்துள்ளது.

ஆரம்பத்தில் கே. கணேஷ் அவர்கள் இலங்கை எழுத்தாளர்களை ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் முல்க்ராஜ் ஆனந்த், இலங்கைக்கு

ஒரு விஜயத்தை மேற்கொண்டார். ஒரு எழுத்தாளர் சந்திப்பு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இச்சந்திப்பு கொழும்பு சிலேவயிலண்டிலுள்ள நிப்போன் ஹோட்டலில் நடந்தது. இச்சந்திப்பில் பிரபல சிங்கள நாவலாசிரியர் மாட்டின் விக்ரமசிங்க, பிரபல நாடகாசிரியர் சரத் சந்திரா, சுவாமி விபுலானந்தர் உட்பட பல சிங்கள, தமிழ் இலங்கை எழுத்தாளர்கள் பங்கேற்றனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இதில் மாட்டின் விக்ரமசிங்க தலைவராகவும், சுவாமி விபுலானந்தர் உபதலைவராகவும், கே. கணேஷும், டாக்டர் சரத்சந்திராவும் இணைச் செயலாளர்களாகவும், பி. கந்தையா பொருளாளராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு இயங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் சரத்சந்திரா இங்கிலாந்து சென்றதையடுத்து சங்கத்தின் செயல்பாடு ஸ்தம்பிதமடைந்தது.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் முற்போக்கு மார்க்சிய எழுத்தாளர்களை ஸ்தாபனமயப்படுத்தும் நோக்குடன் கே. கணேசும், கே. இராமநாதனும் இணைந்து 'பாரதி' என்ற சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தனர். இதனையடுத்து 'தேசாபிமானி' என்ற வார இதழும் 'நவசக்தி' என்ற மாத சஞ்சிகையும் தோற்றம் பெற்றன. 'தேசாபிமானி' ஆசிரியராக கே. இராமநாதன் சேவையாற்றினார்.

கே.கணேஷ் 1954 ஜூன் மாதம் 20 ஆம் திகதி வடகொழும்பிலமைந்துள்ள விவேகானந்தா கல்லூரி மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தார். இக் கூட்டத்தில் கே. கணேஷ், கே. இராமநாதன், எம்.பி. பாரதி, சுபைர் இளங்கீரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். இக் கூட்டத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை அமைப்பதற்கான கால்கோள் இடப்பட்டது. இக் கூட்டத்தைத் தொடர்ந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. இதன் பொதுச் செயலாளராக பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இவ்வமைப்பின் பொருளாளர் பதவியை எம்.பி. பாரதி பொறுப்பேற்றார். கே. இராமநாதன், எச்.எம்.பி. மொஹிதீன், எஸ். நடராசா, கே.எஸ். இராமசாமி, அ. இராகவன், எம்.ஏ. அப்பாஸ், சாகுல் ஹமீட், எம்.எம். இஸ்மாயில் ஆகியோர் செயற்குழு உறுப்பினர்களாக தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். பதினெட்டு அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு வேலைத்திட்டத்தை

அமைத்து, சங்கம் அதனடிப்படையில் செயலாற்றியது. முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எழுத்தாளர்கள் இந்த அமைப்பில் இணைந்தனர்.

சி.டபிள்யூ. கன்னங்கராவின இலவசக் கல்வித்திட்டமும், எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் தாய் மொழிக் கல்வித்திட்டமும், மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சார்ந்த பிள்ளைகளும், கிராமப்புறத்தைச் சார்ந்த பிள்ளைகளும் உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பைக் கொடுத்தன. இதனால் சாதாரண மக்கள் மத்தியிலுள்ள பிள்ளைகள் பல்கலைக்கழகம் சென்று கல்வி கற்றனர். இவர்களில் சிலர் படைப்புத் துறையில் ஈடுபட்டனர். இப்படைப்பாளிகளில் சிலர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து செயலாற்றினர். இவர்களது படைப்புக்கள் சாதிய ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட உழைக்கும் மக்கள் வாழ்வையும், அவர்களது துன்ப துயரங்களையும், உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களையும் பிரதிபலிப்பவையாக அமைந்தன. சுபைர் இளங்கீரன், கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, பெனடிக்ற் பாலன், செ. யோகநாதன் போன்ற படைப்பாளிகளை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

அதேவேளை கீழ் மத்தியதர குடும்பங்களைச் சார்ந்த செ. கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், செ. கதிர்காமநாதன், இ. முருகையன், இ. சிவானந்தன், சுபத்திரன், சாருமதி, சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் இராசதுரை ஆகியோர் தோற்றம் பெற்றனர். இவர்களது படைப்புக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களது விடுதலைக் கான போராட்ட உணர்வை வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்தன. அதேவேளை முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சமூக மாற்றத்தை விரும்புகின்ற புத்திஜீவிகளான க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, எஸ். தில்லைநாதன், எம்.ஏ. நுஃமான், சி. மொனனகுரு, சித்திரலேகா போன்றவர்கள் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து முற்போக்கு இலக்கியச் செல்நெறியை வளப்படுத்தினர்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பதினெட்டு அம்ச வேலைத்திட்டத்தை வகுத்தும், அத்திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் வகையிலும் செயற்பட்டது. உலக சமாதானம், தேசிய இனங்களின் ஒற்றுமை, தொழிலாளர் விவசாயிகளது மேம்பாடு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, பெண்கள் விடுதலை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, சுரண்டல், சூறையாடல்கள் போன்றவற்றை முன்னெடுப்பதற்கான போராட்டங்களின் உந்து

சக்தியாக விளங்கும் படைப்புக்களைப் புனைந்தனர். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மக்களை இலக்கியமயப்படுத்தல், இலக்கியத்தை மக்கள் மயப்படுத்தல் என்ற நோக்கை இலட்சியமாக கொண்டு செயல்பட்டனர்.

முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு சம்பந்தமான கருத்தரங்குகள், செயலமர்வுகள், மகாநாடுகள் போன்றவற்றை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்தி வந்தது. நூல் வெளியீடுகள், மற்றும் நூல் விமர்சன அரங்குகளையும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்தியது.

அறுபதுகளில் ஈழத்து எழுத்தாளரின் நூல்களின் கண்காட்சி ஒன்றை சரஸ்வதி மண்டபத்தில் சங்கம் நடத்தியது. திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் (பா.உ) கண்காட்சியைப் பார்வையிட்டுவிட்டு "எம்மிடம் ஆக்கத்திறனுள்ள படைப்பாளிகள் உள்ளனர். ஆனால் பொருளாதார வளந்தான் இல்லை" எனக் கருத்துக் கூறினார். 'முற்போக்கு இலக்கியம்' என்ற ஒரு தத்துவார்த்த சஞ்சிகையையும் காலத்துக்காலம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்டது. பாரதிவிழா, சோமசுந்தரப் புலவர் விழா, நாவலர் விழா போன்ற பல விழாக்களை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்தியது.

1975 இல் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாட்டை பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் சங்கம் மூன்று நாட்கள் நடாத்தியது. நாடு பரந்த ரீதியில் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் பங்கு பற்றினர். மேலும் இந்த மகாநாட்டில் இலங்கையிலுள்ள சகல அரசியல் கட்சிகளையும் பங்கு கொள்ளுமாறு அழைக்கப்பட்டிருந்தன. யூ.என்.பி. கட்சி, தமிழரசுக் கட்சி ஆகிய இரண்டு கட்சிகளும் இந்த மகாநாட்டில் பங்கு பெற வரவில்லை.

புரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மற்றும் இதர அரசியல் கட்சிகள் இந்த மகாநாட்டில் பங்குபற்றினர். தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பதினொரு அம்சக் கோரிக்கைகள் அடங்கிய அறிக்கை பிரதமர் சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்காவிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பிரதமர் அவ்வறிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு தாம் ஆவன செய்வதாக வாக்குறுதியளித்தார்.

தமிழ், சிங்கள ஒருமைப்பாட்டை வலியுறுத்தி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், சிங்கள இளங் கவிஞர் சங்கமும் இணைந்து கண்டி புல்பதானக் கல்லூரியில் ஒரு மகாநாட்டை நடத்தின.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்து செயல்பட்ட படைப்பாளிகள் பல்வேறு இலக்கியத் துறைகளில் சாதனை புரிந்தனர். சிறுகதைத் துறையில் அ.ந. கந்தசாமி, என்.கே. ரகுநாதன், கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், எஸ். அகஸ்தியர், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், மருதூர்க்கனி, திக்குவல்லை கமால், கே. விஜயன் என பல முற்போக்குப் படைப்பாளிகள் இலங்கைச் சிறுகதைத்துறையில் ஆழக்கால் பதித்துள்ளனர்.

கவிதைத் துறையில் இ. முருகையன், எம்.ஏ. நுஃமான், யாழ்ப்பாணக் கவிராயர் (பசுபதி), ஏ. இக்பால், சுபத்திரன், சாருமதி, மட்டக் களப்பு ஆனந்தன், மருதூர்க்கனி, இ. சிவானந்தன் போன்ற படைப்பாளிகள் உன்னத கவிதைகளை புனைந்துள்ளனர்.

நாவல் துறையில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், செ. யோகநாதன், பெனடிக்ற் பாலன் போன்ற ஒரு சிலரே இலங்கைத் தமிழ்மக்களது வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் சிறந்த நாவல்களைப் படைத்துள்ளனர்.

பத்திரிகைத் துறையில் கே. கைலாசபதி, பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம், கே. இராமநாதன், எச்.எம்.பி. முஹிதீன், எஸ். தில்லைநாதன், இளங்கீரன் போன்ற பத்திரிகையாளர்கள் இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறையில் சாதனை படைத்துள்ளனர்.

கே. கைலாசபதி, கைலாசபதி சகாப்தம் என்று கூறுமளவுக்கு பெரும் பங்காற்றியுள்ளார். இலங்கை கலை இலக்கியத்தில் நாவல், சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம் போன்ற பல துறைகளின் மேம்பாட்டுக்கு கைலாசபதி பல எழுத்தாளர்களுக்குக் களமமைத்துக் கொடுத்துள்ளார். பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரமும் அ.ந. கந்தசாமியும் 'சுதந்திரன்' வாரப் பத்திரிகையில் கடமையாற்றியது வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலமாகும்.

ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கின் ஐம்பதுகளில் இருந்து எண்பதுகள் வரை, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும், முற்போக்கு

எழுத்தாளர்களும் இலங்கை கலை இலக்கியத் துறையின் முன்னேற்றத்துக்கு அளப்பரிய சாதனைகளைப் புரிந்துள்ளனர்.

சர்வதேச ரீதியிலும் தேசிய ரீதியிலும் அரசியல் நெருக்கடிகள் காரணமாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயல்பாட்டில் ஸ்தம்பித நிலை காணப்பட்டது. ஒரு சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் படைப்புத்துறையில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கிய நடவடிக்கைகள் ஸ்தம்பிதமடைந்த நிலை நீடித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரியில் நடந்த மாநாடொன்றில் எப்.எக்ஸ்.சி. நடராஜா, எஸ்.பொ., வ.அ. இராசரத்தினம் ஆகியோர் கலந்து கொண்ட போது, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இரண்டாகப் பிளவுபட்டுவிட்டது. எனவே அதன் பெயரைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் என மாற்றவேண்டும் என்ற யோசனை கொண்டுவரப்பட்டு, அது தோல்விகண்டது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்குப் புத்துயிரளிக்கும் நோக்குடன் கா. சிவத்தம்பி, கவிஞர் ஏ. இக்பால், நீர்வை பொன்னையன், முகமது சமீம், காவலூர் ராசதுரை, ந. சோமகாந்தன் ஆகியோர் வெள்ளாவத்தை முப்பத்தாறாவது ஒழுங்கையில் அமைந்துள்ள முகம்மது சமீமுக்குச் சொந்தமான ஹரோ சர்வதேச பாடசாலையில் இரு தடவைகள் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கப் பொதுச் செயலாளர் பதவி சம்பந்தமாக டொமினிக் ஜீவாவுக்கும் சோமகாந்தனுக்குமிடையிலுள்ள இழுபறி நிலையைத் தீர்த்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கு புத்துயிரளிக்கும் நோக்குடன் தான் இரு தடவைகள் கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இரு தடவைகளும் டொமினிக் ஜீவா கூட்டத்திற்கு சமூகம் தராத காரணத்தால் இம் முயற்சி கைவிடப்பட்டது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பிளவுபடுவதைத் தவிர்க்கும் நோக்குடன் முகமது சமீம், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் இராசதுரை, ஏ. இக்பால், சிவா சுப்ரமணியம் மற்றும் சில முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கியப் பேரவையை (பின்னர் மன்றம் என்று மாற்றப்பட்டது) 2012 இல் அமைத்தனர். இலங்கை முற்போக்குக் கலை இலக்கிய மன்றம் 2003இல் இருந்து

நிதானமாக தொடர்ச்சியாக கலை இலக்கிய செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருகின்றது. மாதம் ஒரு புத்தக விமர்சன அரங்கு, நூல் வெளியீடு, நினைவுப்பேருரைகள், திரைப்படக் காட்சி, கலந்துரையாடல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை இன்று வரை நடத்தி வருகின்றது.

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் குறிப்பாக நூல்கள் வெளியிடுவதை தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகின்றது. இது வரை இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் பதினேழு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் இருபத்தைந்து சிறுகதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளது. என்.கே. ரகுநாதன், செ. கணேசலிங்கன், கே. டானியல், இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோரது கதைகள் பற்றி ஆறு ஆய்வரங்குகளை நடத்தி இந்த ஆறு ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் 'முற்போக்கு இலக்கிய புனைகதைச் சுவடுகள்' என்ற மகுடத்தில் ஒரு நூலை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் கலை இலக்கிய மன்றம் வெளியிட்டுள்ளது. அதே போல முற்போக்குக் கவிஞர்களின் ஆறு படைப்புக்களை ஆறு அரங்குகளில் மதிப்பீடு செய்து 'முற்போக்கு இலக்கியத்தில் கவிதைச் சுவடுகள்' என்ற ஒரு நூலும் வெளியிடப்பட்டது. மேலும் டொமினிக் ஜீவா, கே.டானியல், நீர்வை பொன்னையன், என்.கே. ரகுநாதன் ஆகிய நான்கு படைப்பாளிகளது படைப்புக்களை இ. ரவீந்திரன் ஒப்பீட்டு ஆய்வு செய்ய, அதனை ஒரு நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளது இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்.

2013 இல் இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் இணைந்து, வாழும் மூத்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைக் கௌரவிக்கும் ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்டது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பற்றிய போதிய தகவல்கள் பெறுவதில் பெரும் சிரம மேற்பட்டது. இந்த சிரமத்தைப் போக்கும் வகையில் இலங்கை முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் பற்றிய ஒரு நூலை வெளியிடுவதற்கு தீர்மானித்தது. இந்த நோக்கை அடையும் வகையில் 9.3.2014 இல் வெள்ளவத்தையிலுள்ள குமரன் புத்தக இல்லத்தில் ஒரு ஆலோசனைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் நீர்வைபொன்னையன்,

திக்குவல்லை கமால், பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா, ந.இரவீந்திரன், எம்.கே. முருகானந்தன், எஸ். சிவகுருநாதன், கே. சோமசுந்தரம், திரு. வை. கருணைநாதன், எம்.எஸ். தேவகௌரி ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர். இந்தக் கூட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பற்றிய கட்டுரைத் தொகுதி ஒன்றை வெளியிடுவதென முடிவெடுக்கப்பட்டது. இக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் ஒவ்வொரு எழுத்தாளர் பற்றிய வாழ்க்கைக்குறிப்பு, அவர்களது படைப்புக்கள் பற்றிய விபரங்கள், அப்படைப்புக்கள் பற்றிய மதிப்பீடு என்பன அடங்கியிருக்க வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது. இக்கட்டுரைகளைச் சரிபார்த்து கீர்செய்யும் பொறுப்பு சபா ஜெயராசா, செல்வி திருச்சந்திரன், எம்.எஸ். தேவகௌரி ஆகியோரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கட்டுரைகளைத் தொகுக்கும் பொறுப்பு நீர்வை பொன்னையனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இத் தொகுப்பில் இடம்பெற வேண்டிய நாற்பது முற்போக்குப் படைப்பாளிகள் அடங்கிய பட்டியலொன்றை நீர்வை பொன்னையன், திக்குவல்லை கமால், கே. சோமசுந்தரம் ஆகிய மூவரும் சமர்ப்பித்தனர். இத்தொகுப்பை அச்சிட்டு வெளியிடும் பொறுப்பு குமரன் புத்தக இல்ல உரிமையாளர் க. குமரனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பாரிய சிரமங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு வருடகால தாமதத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் பற்றிய இத்தொகுப்பு வெளிவருகின்றது.

முகவுரை	vii
தொகுப்புரை	xii
1. சி.வி.வேலுப்பிள்ளை (1914 - 1984) (லெனின் மதிவானம்)	1
2. கே. கணேஷ் (1920 - 2004) (லெனின் மதிவானம்)	12
3. அ.ந.கந்தசாமி (1924 - 1968) (ஏ.இக்பால்)	22
4. கே.டானியல் (1925 - 1986) (சி.மௌனகுரு)	28
5. கவிமீரூர் பசுபதி (1925 - 1965) (ந. ரவிந்திரன்)	39
6. அகஸ்தியர் (1926 - 1995) (முருகபூபதி)	46
7. டொமினிக் ஜீவா (1927) (எம்.எஸ்.தேவகௌரி)	51
8. சுபைர் இளங்கீரன் (1927 - 1997) (செ.யோகராசா)	57
9. செ.கணேசலிங்கம் (1928) (சபா . ஜெயராசா)	67

10. என்.கே.ரகுநாதன் (1929) (எம்.கே.முருகானந்தன்)	79
11. பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் (1930 - 2014) (லெனின் மதிவாணம்)	88
12. நீர்வை பொன்னையன் (1930) (சபா ஜெயராசா)	95
13. காவலூர் ராசதுரை (1931 - 2014) (முருகபூபதி)	100
14. எச்.எம்.பி. முஹிதீன் (1932 - 1988) (நீர்வை பொன்னையன்)	105
15. கா. சிவத்தம்பி (1932 - 2011) (சபா.ஜெயராசா)	110
16. முகம்மது சமீம் (1933 - 1988) (லெனின் மதிவாணம்)	118
17. க.கைலாசபதி (1933 - 1982) (சபா. ஜெயராசா)	128
18. நா.சோமகாந்தன் (1933 - 2006) (வசந்தி தயாபரன்)	137
19. சில்லையூர் செல்வராசன் (1933 - 1995) (எம்.ஏ. நுஃமான்)	141
20. சுபத்திரன் தங்கவடிவேல் (1935 - 1979) (சித்திரலேகா மௌனகுரு)	149
21. கவிமீனார் முருகையன் (1935 - 2009) (ந. ரவிந்திரன்)	158

22. சி.தில்லைநாதன் (1937) (வ. மகேஸ்வரன்)	167
23. ப. ஆப்டன் (1937 - 2015) (திக்குவல்லை கமால்)	176
24. இக்பால் (1938) (தர்கா நகர் ஸபா)	184
25. யோ.பெனடிக்ட் பாலன் (1939 - 1997) (செ.யோகராசா)	195
26. சபா. ஜெயராசா (1940) (வ. மகேஸ்வரன்)	207
27. இ. சிவானந்தன் (1941 - 1995) (செ.யோகராசா)	214
28. செ. யோகநாதன் (1941 - 2008) (சுந்தன்)	224
29. தெணியான் (1942) (வசந்தி தயாபரன்)	227
30. மருதூர்க்கனி (1942) (ஏ.இக்பால்)	232
31. செ.கதிர்காமநாதன் (1942) (எம்.கே.முருகானந்தன்)	236
32. மு.கனகராசன் (1942) (திக்குவல்லை கமால்)	245
33. கே.விஜயன் (1943 - 2016) (லெனின் மதிவாணம்)	250

34. சி. மௌனகுரு (1943) (எம்.ஏ. நுஃமான்)	255
35. எம்.ஏ. நுஃமான் (1944) (வ.மகேஸ்வரன்)	264
36. சாருமதி க.யோகநாதன் (1947 - 1998) (சி.மௌனகுரு)	277
37. ஐ. சாந்தன் (1947) (எம்.எஸ்.தேவகௌரி)	285
38. ராஜபுரீகாந்தன் (1948 - 2004) (திக்குவல்லை கமால்)	289
39. திக்குவல்லை கமால் (1950) (ந. ரவீந்திரன்)	295
40. லெ.முருகபூபதி (1951) (வசந்தி தயாபரன்)	304
பின்னிணைப்பு இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர்கள்	309

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை

(லெனின் மதிவாணம்)

சி.வி. என அறியப்பட்ட கண்ணப்பன் வேல்சிங்கம் வேலுப்பிள்ளை (14.09.1914 - 19.11.1984) இலங்கையின் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். அவர் மலையக இலக்கியத்தின் தலைமகனாக மாத்திரமன்றி, தொழிற்சங்க இயக்கத்திற்கு வித்திட்ட விடிவெள்ளிகளில் ஒருவராகவும் மலையக மக்களால் மதிக்கப்படுகின்றவர். முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவில் தற்போது சி.வி. ஆய்வுக்கும் மதிப்பிற்கும் தேடலுக்குமான மிகவும் வாய்ப்பான ஒரு சூழல் உருவாகியிருக்கிறது. இதற்குக் காரணங்கள் பல: எழுச்சியின் தேசியத்தை ஒட்டிய இயக்க வளர்ச்சியின் காரணமாகவும் பொதுவான கலாசார எழுச்சியின் பெறுபேறாகவும் இத்தகைய ஆய்வு தேவையென்றும் தோன்றியிருக்கிறது. இருப்பினும், சி.வி. குறித்த காத்திரமான ஆய்வுகள், மதிப்பீடுகள், விவரணைகள், செய்திகள், நினைவுக் குறிப்புகள் என்பன வெளிவரவில்லையாயினும் சில குறிப்பிடத்தக்க எழுத்துகள் பிரசுரமாகியிருக்கின்றன அவ்வாறு குறிப்பிடத்தக்கவற்றுள் பெரும்பாலானவை முற்போக்கு மார்க்சியர்களால் எழுதப்பட்டவையாகும். இரா. சிவலிங்கம், மு. நித்தியானந்தன், சாரல் நாடன், தெளிவத்தையோசப், அந்தனி ஜீவா, ஓ.ஏ. ராமையா, லெனின் மதிவாணம், சுப்பையா ராஜசேகர், மல்லியப்பு சந்தி திலகர் முதலானோரின் எழுத்துக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். சாரல் நாடனின் சி.வி. சிந்தனைகள் என்ற நூலே, சி.வி. பற்றிய தேடலுக்கு காத்திரமான அடித்தளத்தை வழங்கியது எனலாம். இவ்வெழுத்தாளர்களிடையே தத்துவார்த்த வேறுபாடுகள் இருப்பினும், சி.வியின் பன்முகப்பாட்டை வெவ்வேறு விதங்களில் வெளிக்கொணர்பவையாக அவை அமைந்திருக்கின்றன.

சி.வியின் சமூக முக்கியத்துவத்தையும் மலையக இலக்கியக் கவியியல் அவரது ஆக்கங்கள் செலுத்தும் பாதிப்பினையும் நோக்குகின்ற போது சி.வியின் தேடல் வளர்நிலையிலேயே உள்ளதாகத் தோன்று

சி.வி.வேலுப்பிள்ளை (1914 - 1984)

கிறது. சி.வி. ஆசிரியர், பத்திரிகையாளர், அரசியல்வாதி, இலக்கியக் கர்த்தா என பல்துறைசார்ந்த ஆளுமைகளைக் கொண்டவர். சி.வியை நாம் புரிந்துகொள்வதற்கும் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்தவும் எம்முன்னுள் எவை அவரது எழுத்துக்கள்தான். அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள், அவரது கடிதங்கள், குறிப்புகள், நூல்வடிவம் பெறாத கட்டுரைகள், ஆக்கப்படாப்புகள், பத்திரிகைகளுக்கு வரைந்த கேலிச் சித்திரங்கள் இதுவரை முறையாகக் கிடைக்கவில்லை. சில ஆவணங்கள் மல்லியப் பூ சந்தி திலகரிடமும் சுப்பையா ராஜசேகரிடமும் இருப்பதைப் பார்வையிடக் கூடியதாக இருந்ததில் மகிழ்ச்சி. அவர் சாக்குக்காரன் என்ற சிறுகதையை எழுதியிருப்பதாக தாக்கம் இதழில் லி.எஸ். காந்தி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வீரகேசரியில் வெளிவந்த அக் கதையை திரு. அந்தனிஜீவா சேகரித்து வைத்திருப்பதாக என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். சி.வியின் சில நூல்கள் அச்சுருப்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு வெளிவந்த நூல்களையும் இப்போது பெறமுடியாதுள்ளது. மேலும் இது தொடர்பான தகவல் தெரிந்தவர்களைத் தேடி அறிவதும் சிரமமாக உள்ளது. அவர்களில் சிலர் இன்று மறைந்துவிட்டமை இன்னொரு துரதிருஷ்டவசமான நிகழ்வாகும். இவ்வேளையில் அவரது அனைத்துப் படைப்புகளையும் தொகுத்து அடக்கிய தொகுப்பொன்று வெளிவர வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

அறிமுக வசதிக்காக அவரது எழுத்துக்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்திக் கொள்வது வசதியாக அமையும்.

1. நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பு
2. கவிதை
3. நாவல்
4. பிறமுயற்சிகள்

நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பு

சி.வி. பெரிய கங்காணியான தனது தாத்தாவின் வீட்டில் வசித்ததனால் நாட்டார் பாடல்களை இரசிக்கவும் அவற்றினை சேகரிப்பதற்குமான சூழ்நிலை கிடைத்தது என அவரே பல சந்தர்ப்பங்களில் பதிவுசெய்திருக்கிறார். ஒரு காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தமது விசேட தினங்களில் பெரிய கங்காணியின் வீட்டிற்குச் சென்று நாட்டார் பாடல்களைப் பாடி பரிசுபெறும் வழக்கம் மலையகத்தில் காணப்பட்டது. மலையக நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பான சேகரிப்பு, ஆய்வு என்பன ஆங்காங்கே திட்டுகளாகவும் தீவுகளாகவும் இடம்பெற்றுள்ளன சி.வி. அவர்கள் மலையக நாட்டார் பாடல்கள் சிலவற்றை சேகரித்து 'மலை நாட்டு மக்கள் பாடல்கள்' என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டமை இதுவரையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாக அமைந்தது. உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு இம் மக்களின் நம்பிக்கைகள், விருப்பு வெறுப்புகள், மகிழ்ச்சி துன்பம், அவர்தம் உறுதிப்பாடு என்பவற்றை பிரதிபலிக்கும் நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பான சேகரிப்பு ஆய்வு என்பன முக்கியமுடையவையாகின்றன. அத்துடன், இன்றைய மக்கள் இலக்கியம் யாவும் மக்களிடம் காணப்படும் நாட்டார் வழக்காறுகளும் உரையாடல்களும் வளம்மிக்க மொழியில் பட்டைதீட்டப்பட்டே உருவாக்கமடைகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் தான் பாரதியின், காரக்கியின் படைப்புகள் உருவாக்க மடைந்தன. சமூக உணர்வுடனும் நாட்டார் பாடல்கள் குறித்த சரியான பார்வையுடனும் சி.வி. இம்முயற்சியினை மேற்கொண்டுள்ளார். இவருக்குப் பின்னர் மலையக நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பில் ஒரு நீண்ட இடைவெளி காணப்படுகின்றமை கவனிப்புக்குரியது. அண்மையில் மு. சிவலிங்கம் சி.வி.யின் தொகுப்பில் அடங்காத சில மலையக நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்து நூலாக வெளியிட்டார். இந்நூல் மலையக நாட்டார் இலக்கியத்திற்கான புதுவரவாக காணப்பட்ட போதிலும், அவற்றில் சில விரசம்மிக்க பாடல்களும் தொகுக்கப்

பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களெல்லாம் சி.விக்கு தெரியாது என்பதல்ல. சி.வி. மிக நிதானத்துடனும் சமுதாயப்பார்வையுடனும் தொகுத்தமையினாலேயே அவற்றை தமது தொகுப்பில் தவிர்த்திருக்கிறார் என கருத இடமுண்டு.

கவிதை

கவிஞரின் ஆளுமையை மதிப்பிடுவதற்கு அவரது கவிதைப் படைப்புகள் மிகமுக்கியமானவையாகும். கவிதைத்துறைதான் அவரை இலக்கிய உலகில் கணிப்புக்குரியவராக்கியது. இவரது கவித்துவ ஆளுமையை விஸ்மாஜினி (Vismajini) என்ற கவிதை நாடகம் மூலமும் வே.வேயர் (Wayfarer) என்ற வசனக்கவிதைத் தொகுப்பு மூலமாகவும் அறியலாம். விஸ்மாஜினி, வே.வேயர் என்ற இரண்டு நூல்களிலும் சி.வியின் சொல்லாட்சிகளைக் காணலாம் என்பார் சாரல்நாடன். எனினும், அவரது கவித்துவ ஆளுமையின் உன்னத அறுவடையாக அமைந்தது In Ceylon Tea Garden என்ற தொகுப்பாகும். ஏனைய கவிப்படைப்புகள் யாவும் இத்தொகுப்பை எழுதுவதற்கான படிக்கற்கள் எனக்கூறின் அது மிகையாகாது. இத்தொகுப்பு முதலில் ரஷ்ய மொழியிலும் பின்னர் தமிழ் மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் முக்கியமானதொரு விடயம் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அதாவது சி.வி. ஆங்கிலத்தில் எழுதிய படைப்புகள் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யும்போது ஏற்பட்ட இடர்பாடுகள், மயக்கங்கள் முக்கியமானவையாகும். உதாரணமாக In Ceylon Tea Garden என்ற கவிதைத்தொகுப்பை சக்தி பாலா ஐயா 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என மொழிபெயர்ப்புச் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சக்திபாலா ஐயாவின் நூலில் சி.வி.யின் கவிதைகளில் காணப்பட்ட இயல்பான மண்வாசனைப் பண்பும் அவற்றோடு இணைந்த சொற்களும் உள்ளடங்கப்படவில்லை. சக்தி பாலா ஐயாவின் கவிதைத்தொகுப்பினை மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறுவதைவிட, தழுவல் எனக்கூறுவதே காலப்பொருந்தும். (இது தொடர்பாக விமர்சனங்கள் எழுந்தபோது சி.வியின் படைப்பின் தாக்கத்தினால் தனது ஆக்கம் வெளிப்பட்டதே அன்றி மொழிபெயர்ப்பு என தாம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று சக்தி பாலா ஐயா தனிப்பட்ட வகையிலும் சில கூட்டங்களிலும் கூறியதைக்கேட்டிருக்கிறேன்.) சி.வி. அரசியல்வாதியாக, தொழிற்சங்கவாதியாக இயங்கியவர். இலக்கியத்

தளத்தில் மட்டுமே இயங்கியவரான சக்திபாலா ஐயா இத்தகைய உணர்வுகளை எவ்வாறு எதிர்கொண்டார் என்பதும் சுவாரஸ்யமான தொரு வினாதான். (லெனின் மதிவானம், 2010). இத் தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கவிதைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்கும் போது மலையக கலாசாரத் தளத்தையும் மக்களின் உணர்வுகளையும் ஒன்றாக இணைத்துக் காதலிக்கின்ற அன்பினை நாம் சி.வியில் காணலாம்.

நாவல்

சி.வி. எழுதிய நாவல்களில் எல்லைப்புறம், பார்வதி, வாழ்வற்ற வாழ்வு, காதல் சித்திரம், வீடற்றவன், இனிப்படமாட்டேன் ஆகிய நாவல்கள் நேரடியாக தமிழில் எழுதப்பட்டவை. ஏனையவை யாவும் பொன் கிருஸ்ணன் சுவாமியால் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப் பட்டவை. இவற்றில் காதல் சித்திரம், வீடற்றவன், இனிப்படமாட்டேன், வாழ்வற்ற வாழ்வு ஆகிய நாவல்கள் நூலுருப் பெற்றுவிட்டன. ஏனையவை நூலுருப் பெறவில்லை. இவரது நாவல்களில் வீடற்றவன், இனிப்படமாட்டேன், வாழ்வற்ற வாழ்வு, ஆகிய நாவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே சி.வியின் இலக்கிய ஆளுமையை மதிப்பீடு செய்ய முனைகிறேன். வீடற்றவன் இவரது மிகமுக்கிய நாவல்களில் ஒன்றாகும். மலையக மக்களிடையே தொழிற்சங்க அமைப்பைத் தோற்றுவித்து அதனை ஸ்தாபன மயப்படுத்துகின்றபோது ஏற்படுகின்ற இடர்பாடுகளை சித்திரிக்க முனைவதாக இந்நாவல் அமைந்துள்ளது வாழ்வற்ற வாழ்வு என்ற நாவலும் தொழிற்சங்க இயக்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுகின்ற ஒருவரின் வாழ்வை இயல்பாக சித்திரிப்பதாக உள்ளது. இனிப்படமாட்டேன் இவரது இறுதி நாவலாகும். 1984 இல் வெளிவந்த இந்நாவலையும் சி.வியின் வாழ்க்கையையும் உற்று நோக்குகின்றபோது இது ஒரு சுயசரிதையாக அமைந்த நாவலோ என்ற உணர்வு வாசகனில் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும். இந்நாட்டில் தமிழர் ஒருவர் சிங்களப் பெண்ணை மணம்செய்து வாழுகிறபோது ஏற்படுகின்ற முரணையும் அவ்விருவருக்கும் பிறக்கும் மகனுக்கு சமூகத்தில் ஏற்படுகின்ற முரணையும் சித்திரிப்பதாக இந்நாவல் அமைகிறது. குறிப்பாக எண்பதுகளில் தோற்றம்பெற்ற இந்த நாவல் இக்காலகட்டத்தில் மலையகத்துத் தமிழர்மீது கட்டவிழ்த்து

விடப்பட்ட இன வன்முறைகளை சிறப்பாகச் சித்திரிக்கிறது என்ற போதிலும் அதன் மறுபுறமாக மலையக சமூகம் இருப்புக்கான உணர்வு எவ்வாறு நிலைகொள்ளப்படுகிறது என்பதை வெளிக்கொணரத் தவறி விடுகிறது. இதனை இக்கால கட்டத்தில் வெளிவந்த ஆனந்தராகவனின் 'நண்பனே என்றும் உன் நினைவாக' என்ற சிறுகதை மிக நேர்த்தியுடன் சித்திரிக்கிறது எனலாம்.

சி.வி.யின் பிற முயற்சிகள்

சி.வி.யின் இலக்கிய நோக்கினை மதிப்பிடுவதற்கு 'முதற்படி' (கட்டுரைத் தொகுப்பு) Born to louver (உழைக்கப்பிறந்தவர்கள்) விவரணத் தொகுப்பு ஆகிய நூல்களும் அப்போது பத்திரிகைகளில் வரைந்து வெளியிட்ட கேலிச்சித்திரங்களும் முக்கியமானவையாகும். முதற்படி என்ற நூல் மலையகத் தமிழர் பற்றிக் கூறுகின்ற சிறிய கட்டுரைத் தொகுதியாகும். மலையகத் தமிழர்களிடையே இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உருவாகியது பற்றியும் அது இம்மக்கள் குறித்து மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலில் பின்வரும் வரிகள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கவை. 'ஆரிய திராவிடர்களாகிய நாம் சிங்கள சகோதரர்களுக்கு ஆங்கிலமோகம் தணியலாயிற்று. அறிவு புலர்ந்தது.'

'நாமிருக்கும் நாடு நமதென்ப தறிந்தோம் - இது
நமக்கே உரிமையா மென்ப தறிந்தோம்'

என்ற நாதத்தின் எதிரொலி இங்கு பிறந்தது. என்றாலும், ஆங்கில மோகம் நம் சுய அறிவை கொலைசெய்வது வழக்கம். இதிலிருந்து சுகமடைவது சுற்றுக் கஷ்டமாவதால் சிங்களவர்களுக்கு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் அயர்வும் ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டன. இது மட்டுமா மூலதனமும் வியாபாரமும் இந்திய வர்த்தகர்களிடம், பொன்விளையும் இரப்பர் தேயிலைத் தோட்டங்கள் வெள்ளையர் கையில், அந்நியர் இலங்கையில் நடத்திவரும் சுரண்டல் கைங்கரியத்திற்கு ஆயுதமாக இருப்பவர்கள் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் என்பதுதான் இவரின் அபிப்பிராயம். மற்றொரு புறத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் அயர்வு தெரியாத திறமையால் கோட்டையைப்பிடிப்பதுபோல எல்லா உத்தியோகங்களையும் கவர்ந்து வந்ததினிருந்து சிங்களவர்கள் மனம்

வெதும்பியிருக்கவேண்டும். இந்நிலையில் நாமிருந்தால் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்போம் என்பதற்குச் சிங்களவர்கள் இந்தியராக இருந்தால் உடன் பதில் சொல்வார்கள் (முதற்படி பக்.10).

பேரினவாதத்தையும், காலனித்துவத்தையும் விமர்சனத்திற்குள் ளாக்குகின்ற அதேசமயம் இனக்குரோதமின்றி சிங்கள மக்களுடன் ஐக்கியப்படவேண்டும் என்ற உணர்வையும் தருகிறது. இந்நூல் மலையக மக்களின் நிலைமைகளை சிங்கள மக்களுக்குத் தெளிவு படுத்துவதுடன், ஒரு எதிர்க்கு எதிராக ஐக்கியப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் சி.வி. தெளிவுற அறிந்திருந்தார் என்றே கூற வேண்டும். அவ்வாறே அவரது Birth of Ceylon Indian Congress என்ற கட்டுரை இலங்கை இந்திய காங்கிரஸின் தோற்றம் உழைக்கும் மக்கள் தொடர்பில் அவ்வமைப்பு மேற்கொண்ட போராட்டங்கள் பற்றி விபரிக்கிறது. மேலும், அவரது The C.I.C. Union become the C.W.C. என்ற கட்டுரை இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் அரசியல் சமூக பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு ஏற்றவகையில் எவ்வாறு இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸாக மாறியது என்பதை தெளிவுபடுத்துகிறது.

சி.வி. வழிப்போக்கன் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்ற தொடர் சித்திரத்தில்தான் 'மலைநாடு' என்ற சொல் முதன்முதலாக பயன்படுத்தப்படுகிறது எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். இக்கூற்றில் பல வாதப்பிரதிவாதங்கள் காணப்பட்டபோதும், அவர் மலையகம் என்ற சொல்லை வெறும் புவியியல் அர்த்தத்தில் மாத்திர மன்றி அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தையும் உணர்ந்தே பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது. இம்மக்களின் தேசிய உணர்வை, இருப்பைக் கவனத்தில் எடுத்தே அத்தகைய சொல்லை உபயோகித் திருப்பதாகவேபடுகிறது. இந்த உணர்வை அவரது படைப்புகளிலும் காணமுடிகிறது.

சி.வி.யின் முக்கியமான பிறிதொரு நூல் Born of Loubet என்ற விவரணத் தொகுப்பாகும். இதனை மாவலி பத்திரிகையில் திரு. பி. ஏ. செபஸ்ரின் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தொடராக வெளியிட்டுள்ளார். குழந்தை பிறப்புமுதல் இம்மக்களின் வாழ்க்கை, மக்களிடையே காணப்பட்ட கலை கலாசார நிகழ்வுகள், அவர்களுடன் உறவுகொண்ட மனிதர்களின் உறவுத்தன்மை என்பன சிறப்பாகச் சித்திரிக்கப்படு

கின்றன. ஆங்கிலத்திலும் மலையக மண்வாசனையிடுக்க நடையை சி.வி. கையாண்டுள்ளார். அந்த வகையில் In ceylon tea garden என்ற கவிதைத் தொகுப்பினைப்போல இந்நூலும் முக்கியத்துவமும் சிறப்பும் உடையதாகும். மலையக மக்களின் துன்பந்தோய்ந்த வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறும் இவரின் பிறிதொரு நூல் நாடற்றவர் கதையாகும்.

சி.வி.யின் இலக்கிய நோக்கு

சி.வியின் படைப்புகள் அனைத்திலும் சிலாகித்து பேசப்படுகிறதொரு விடயம் மலையக மண்ணின் மணங்கமழும் பேச்சுவழக்கு முறையை தனது படைப்புகளில் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளமையாகும். இவர் எழுத்த்தொடங்கிய காலகட்டத்தில் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு இலங்கைத் தேசிய இயக்கம் என்பன தத்துவார்த்தப் போராட்டங்களாக முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னதாக கோ. நடேசய்யரால் இலங்கைத் தேசியத் தனித்துவம்பிக்க கூறாக மலையக மக்கள் உணர்வுகொள்ள வழிப்படுத்தியமை வேறொரு கருத்தியல் தளத்தில் இளஞ்செழியனால் தொடரப்பட்டிருந்தது. மார்க்சியர்கள் இதனை புதிய பரிமாணத்தில் விருத்தி செய்திருந்தனர். இச்சந்தர்ப்பத்தில் மொழித் தூய்மைவாதத் திற்கு எதிராக பேச்சுமொழி இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டது. இத்தகைய காலப்பின்புலத்தில் சி.வியின் படைப்புகளும் இத்தகைய மக்கள்சார்பு அன்பினை ஆதரித்தமை அவரது எழுத்துக்களின் தனிச் சிறப்பாகும். இத்தகைய பேச்சு மொழியினைக் கையாண்டமை அவரது படைப்புகளை அழகுபடுத்தியது எனலாம்.

சி.வி. அரசியல் பண்பாட்டுத் துறையில் இயங்கத் தொடங்கிய காலத்தில் மலையகத்தில் மக்கள் இயக்கம் புதிய பரிமாணத்தை எட்டியதுடன், அது அம்மக்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடத் தூண்டியது. அதன் முதல் வெளிப்பாடாகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக மற்றும் தொழிலாளப் பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்திய கணக்குப்பிள்ளைமார்கள், கங்காணிகள், கண்டக்கையாட்கள் ஆகியோரின் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடினர். தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக நின்ற தோட்ட உத்தியோகத்தார்கள் (குறிப்பாக கணக்குப்பிள்ளைமார்கள்) பலரின் கைகள் வெட்டப்பட்டன. பலர் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். இது அக்காலகட்டத்தில்

ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் கொந்தளிப்பையும் எழுச்சியையும் காட்டுகிறது.

இவ்விடத்தில் முக்கியமானதோர் ஒப்புவமை வசதி கருதி சி.வியின் கவிதைகளை மீனாட்சி அம்மாள் நடேசயரின் கவிதைகளுடன் ஒப்புநோக்குவது பொருத்தமானதாக அமையும். சி.வியின் முக்கிய படைப்பு In the Ceylon Tea Garden என்ற கவிதைத் தொகுப்பாகும். 1948களில் மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டபோது அத்தகைய ஜீவகாருண்யமற்ற செயலுக்கெதிராக இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஒழுங்கமைத்திருந்தது. அச்சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தில் சி.வியும் கலந்து கொண்டார். அப்போராட்டம் ஏற்படுத்திய உந்துதலினால் பிரவாகம் கொண்டதே மேற்குறித்த கவிதைத் தொகுப்பாகும். மலையக மக்களின் வாழ்வு, இருப்பு என்பன குறித்து அக்கவிதைத் தொகுப்பு அழகுற வெளிக் கொணர்கிறது. அதேசமயம் மலையக மக்களின் வாக்குரிமைப் பறிப்பு தொடர்பாகவோ அல்லது சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தொடர்பாகவோ எந்தப் பதிவும் அக்கவிதைத் தொகுப்பில் அடங்கியிருக்காது துரதிருஷ்டவசமானதொன்றாகும். மீனாட்சியம்மாளைப் பொறுத்தமட்டில் மலையக மக்களுக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறைகளையும் சட்டங்களையும் தமது கவி வரிகள் கொண்டு நேரடியாகச் சாடுகிறார். தனது பாடல் தொகுப்பின் முன்னுரையில் அவரது பின்வரும் கூற்று கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. 'இலங்கைவாழ் இந்தியர்களின் நிலைமை வரவர மிகவும் மோசமாகிக் கொண்டே வருகிறது. இலங்கைவாழ் இந்திய மக்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து தங்களது உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்காக தீரமுடன் போராட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்திய மக்களுக்கு எதிர்காலத்தில் வரவிருக்கும் ஆபத்தை உணர்த்தி அவர்களிடையே அதிலும் முக்கியமாக இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே பிரசாரம் செய்யவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். அத்தகைய பிரசாரம் பாட்டுக்கள் மூலமாகச் செய்யப்படுகின்ற அதிக பலனளிக்கும். இதை முன்னிட்டே இன்று இலங்கைவாழ் இந்தியர்களின் நிலைமையை பாட்டுக்களின் மூலம் எடுத்துக்கூற முன்வந்துள்ளேன். இந்தியர்களை தூக்கத்தில் ஆழ்த்தி விடாது தங்களது உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கு தீவிரமாகப் போராடும் அவர்களை இப்பாட்டுக்கள் தட்டி எழுப்பும் என்பதே என் அவா.'

அம்மையாரின் பாடல்கள் தொழிலாளர்களைச் சார்ந்ததாகவும் அவர்களை விடுதலை உணர்வுகொள்ள வைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்தவகையில் சி.வி.க்கு வந்தமையாத ஆற்றல் மீனாட்சி அம்மாளுக்கு வாப்க்கப் பெற்றுள்ளமை திடுக்கிடவைக்கும் அளவுக்கு அவரது தொழிற்சங்க இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்கு வளம் சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

அவ்வாறே வீடற்றவன் என்ற நாவல் தோற்றம்பெற்ற காலச் சூழலில் (1960களில்) மலையக மக்களிடையே வீறுகொண்டெழுந்த எழுச்சிகள், போராட்டங்கள் போன்றவற்றை உள்வாங்கத் தவறி விடுகிறது. மலையக வரலாற்றில் மறக்கமுடியாத போராட்டங்களான மடக்கும்பர, மேல்பீல்ட், பதுளை கீனாகலை முதலிய தோட்டங்களில் இடம் பெற்ற போராட்டங்களைக் குறிப்பிடலாம். சி.வி. பிறந்து வளர்ந்த மடக்கும்பர தோட்டத்தில் இடம்பெற்ற போராட்டத்தைக்கூட அவரது படைப்பில் வெளிக்கொணரமுடியாது போனமை துரதிருஷ்ட வசமான நிகழ்வாகும். இதற்கு மாறாக கோட், வழக்கு முதலியவற்றின் மூலமாக இம்மக்களுக்கு விடுதலை வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்ற பார்வையை அவரது படைப்பு முன்வைக்கிறது. இப்போக்கு அக் காலத்தில் பாரம்பரியமான தொழிற்சங்க இயக்கங்களின் நடவடிக்கைகளாகக் காணப்பட்டன. அந்தவகையில் ஒரு போக்கினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்ற நாவலாசிரியர் அதன் மறுபக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறிவிடுகின்றார். நாவலின் கதாநாயகன் இராமலிங்கம் இறுதியில் பலாங்கொடை காட்டில் 'கடவுளே எனக்குப் போகும் வழி தெரிய வில்லையே.' எனப் புலம்புவது இந்நாவலின் சோர்வு வாதத்திற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டாகும். வீடற்றவன் மட்டுமன்றி அவரது ஏனைய படைப்புகளும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போர்க்குணத்தை காட்டத் தவறுகின்றன என்பதே விமர்சனத்திற்கு உரியது. தொழிற்சங்கப் போராட்டம் குறித்த படைப்புகளை வெளிக்கொணரத் தவறிய அவரது அரசியல் செயற்பாட்டில் அத்தகைய போராட்டங்களையும் கலக உணர்வுகளையும் வரவேற்பவராக இருந்துள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது. 1956 ஆம் ஆண்டு மாற்றுத் தொழிற்சங்கத்திற்கான உரிமை கோரிய போராட்டம் டயகம தோட்டத்தில் நடைபெற்றது. இப்போராட்டத்தில் ஏப்ரகாம் சிங்கோ என்ற தொழிலாளி ஒருவர் உயிர்தீர்த்தார்.

இப்போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர் சி.வி. என்பதை பல பதிவுகள் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றன. ஒரு வகையில் சி.வியின் அரசியல் பங்களிப்பு குறித்து ஆய்வுசெய்கின்றபோது அவரது எழுத்துகளில் இடம்பெறாத இன்னொரு ஆளுமையும் தரிசிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

மலையக இலக்கியத்தில் பொதுவாகவே காணப்படுகின்ற குறைபாடொன்றினை சுட்டிக்காட்டுவது அவசியமானதாகும். இவ்விலக்கியத் தொகுதி மக்களுடைய வாழ்வை வெளிக்கொணர்ந்த அளவு அவர்கள் செய்த கலகங்களையும், போராட்டங்களையும் வெளிக்கொணரத் தவறியிருக்கின்றது. ஓர் ஒப்புமை வசதி கருதி வடபுலத்துப் படைப்புக்களோடு ஒப்புநோக்குவோம். வடக்கில் எழுந்த தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களை நீர்வை பொன்னையனுடைய படைப்புகள் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றன. அவ்வாறே அங்கே எழுந்த சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களை கே.டானியலின் எழுத்துக்கள் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன. இவ்வகையில் மலையகத்தை நோக்குகின்றபோது மலையகப் படைப்பாளிகளின் படைப்புகளில் சமூக இயக்கங்களும் போராட்டங்களும் படைப்பாக்காத நிலை காணப்படுகிறது. எனினும் முற்சந்திப் பாடல்கள் (கோ. முத்துலிங்கத்தின்) தொகுப்பு அவதானத்துக்குரியது. அது மலையக மக்கள் சார்ந்த இயக்கங்களையும் போராட்டங்களையும் ஓரளவு பதிவாக்க முனைந்திருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

சி.வி. பற்றிய ஆய்வுகளை சமூகவியல் பார்வைக்கு உட்படுத்துகிறபோது அவரது வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகளும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் ஆதர்சனமாக அமையும்.

கே. கணேஷ்

லெனின் மதிவனம்

ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தில் முக்கியமானவர்களுள் ஒருவர் கே. கணேஷ் (1920 - 2004) முற்போக்கு எழுத்தாளர் களுள் சிரேஷ்டர் என வழங்கத்தக்க தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர். பத்துறை சார்ந்த ஆற்றலும் பயிற்சியும் சிருஷ்டிகர ஆற்றலும் பெற்றவர்கள் வெகுசிலரே. அவர் களுள் கணேஷுக்கு தனியிடமுண்டு. இருப்பினும் அன்னாரின் பத்துறை சார்ந்த ஆளுமைகளை வெளிக்கொணரும் வகையிலான ஆய்வுகள், மதிப்பீடுகள் மிகவும் அருந்தலாகவே உள்ளன. அவ்வாறு வெளிவந்த மதிப்பீடுகள்கூட அறிமுகக் குறிப்புகளாகவே உள்ளன. இதுவொரு புறநிலைப்பட்ட உண்மை எனினும் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கான அவரது பங்களிப்பை உணரத் தொடங்கியிருக்கின்ற இன்றைய காலகட்டத்தில் இன்னும் சில வருடங்களில் அவரது நூற்றாண்டு நிறைவை எதிர்நோக்கியிருக்கும் இவ் வேளையில் அவரது சமூகப்பங்களிப்பைப் புறந்தள்ளிவிட்டு அவரது சமய நம்பிக்கையை மாத்திரம் ஆதாரமாகக் கொண்டு அவரைக் குறுகிய வரம்புக்குள் நிலைநிறுத்தி ஆன்மீகக் கூண்டிற்குள்ளும் வேதாந்தச் சிறைக்குள்ளும் அடைத்துவிட முற்படுப வர்களையும் காண்கின்றோம். இந்நிலையில் கே. கணேஷின் மேதாவி லாசத்தின் அடிப்படைகள் என்ன? சமய நம்பிக்கையின் வரம்பு களையும் கடந்து சென்ற அவரது சமூக அணுகுமுறைகள் என்ன? என்பது குறித்த தேடல் அவசர, அவசியமானது.

கணேஷ் கண்டியில் உள்ள அம்பிட்டி என்னும் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தலாத்து ஓயா என்னுமிடத்தில் பிறந்தவர். இதன் காரணமாக இவர் 'தலாத்து ஓயா கணேஷ்' எனவும் அழைக்கப்பட்டார். இவரது இயற்பெயர் சித்திவிநாயகம் என்பதாகும். ஆனால் இவர் கே. கணேஷ் என்ற பெயரிலேயே அறிமுகமாகி இருக்கிறார். 02 மார்ச் 1920 ஆம் ஆண்டு பிறந்த அவர் 05 யூன் 2004 அன்று தமது 86 ஆவது வயதில்

கே. கணேஷ் (1920 - 2004)

மறைந்தார். இவரது பெற்றோர்கள் தமிழகத்தில் திருச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த தத்தமங்களும் என்ற சிற்றூரில் இருந்து வந்தவர்களாவர். இவரது தாய்வழித் தாத்தா பெரிய கங்காணியாக மலைநாட்டில் பணிபுரிந்தவர். பின்னாளில் பேருவளையில் கண்காணிப்பாளராக (P.w.Overseer) பணியாற்றி இருக்கிறார். ஒருவகையில் கே. கணேஷின் குடும்பப் பின்னணி செல்வாக்குமிக்க மத்தியதர வர்க்கக் குடும்பமாகவே இருந்துள்ளது. தனது ஆரம்பக் கல்வியை தமது பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள பெப்டிஸ் மிசன் (Baptist Mission) பெண்கள் கல்லூரியில் சிங்கள மொழியிலும் பின்னர் கண்டி புனித அந்தோனியர் (St. Anthony's) கல்லூரியிலும் கற்றார். தமது தாயார் மூலமாகவே தமிழ் கற்றிருக்கிறார் என்பதை என். செல்வராசா முதலானோர் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

1934 ஆம் ஆண்டு மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்தில் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றமை இவரது வாழ்வில் முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந் திருந்தது. குறிப்பாக 30களின் ஆரம்பத்தில் 1934, 1935 இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் பல இடதுசாரித் தோழர்களுடன் இவருக்கு தொடர்பு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக மதுரை தமிழ்ச்சங்கத்திலிருந்து இவர் விலகவேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. பின்னர் சென்னை பல்கலைக் கழக வித்துவான் நுழைவுத் தேர்வில் தெரிவாகி திருவையாறு அரசு கல்லூரியில் தமது கல்வியைத் தொடரவேண்டியேற்பட்டது.

இக்காலச்சூழல் கணேஷ் அவர்களின் வாழ்வில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்திருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் இடதுசாரித் தோழர் களுடனான உறவுகள் ஏற்படுகின்றன. குறிப்பாக மாயாண்டி, பாரதி, கே. ராமநாதன், சக்திதாசன், சுப்ரமணியம், பா. ஜீவானந்தம் போன்றோருடனான தொடர்புகள் முக்கியமானவை. மாயாண்டி, பாரதி முதலானோர் உருவாக்கியிருந்த இளைஞர் காங்கிரஸ் அமைப்பும் அதன் வெளியீடான லோகசக்தி பத்திரிகையும் பொது உடைமைக் கொள்கையிலான பற்றும் பல இடதுசாரித் தோழர்களுடனான தொடர்பும் ஏற்படுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்திருந்தன. 1938 ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் இலங்கைக்குத் திரும்பிய பின்னருங்கூட இந்திய இடதுசாரிகளுடனும் சுதந்திரப் போராட்டத் தோழர்களுடனான நட்பைப் பேணிவந்துள்ளார்.

இலங்கைக்கு வந்தபின்னர் 1946 ஆம் ஆண்டு திரு. கே. இராம நாதனுடன் தொடர்புகொண்டு பாரதி என்ற இதழைத் தொடங்கியுள்ளார். இவ்விதழின் இணையாசிரியராகவும் கணேஷ் கடமையாற்றியுள்ளார். பாரதி இதழ் 1946 ஆம் ஆண்டு தோன்றிய ஒரு சஞ்சிகையாகும். அதே காலப்பகுதியில் மறுமலர்ச்சி இதழும் தோன்றியது. இவ்விதழ் இரண்டு மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து வந்தன. மறுமலர்ச்சி பெற்ற கணிப்பை பாரதி இதழ் பெறவில்லை. குறிப்பாக இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து முதலாவதாக வெளிவந்த முற்போக்கு இதழாக பாரதியைக் குறிப்பிடலாம். மறு மலர்ச்சி இதழுக்கு சமமான இடத்தை வகித்தது பாரதி இதழ். மறுமலர்ச்சி அழகியல் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்தி வெளிவர, பாரதி சமூக உள்ளடக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவந்தது. எனவே பாரதி இதழ் குறித்த ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டியதோடு அவை ஒப்பியல் அணுகுமுறையாகவும் அமைய வேண்டும் என்பார் பேராசிரியர் யோகராசா. பாரதியில் வெளிவந்த ஆக்கங்கள் புதுமையில் அடிபட்டுப் போகாமலும் பழைமையில் அழிந்து போகாமலும் இரண்டையும் தரம் பிரித்து இனங்கண்டு புதுவழிக் கடமையினாலேயே முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கான முன்னோடி இதழாக பாரதி திகழ்ந்துள்ளது என்பது வெறும் புகழ்ச்சியில்லை என்றே தோன்றுகிறது. இவ்வகையில் மிக அண்மைக்

காலத்தில்கூட பாரதி இதழின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டுள்ளதை அறியலாம்.

இவ்விதம் ஒரு பண்பாட்டு அமைப்புக்கான தேவையை உணர்த்தியதன் விளைவாகவே இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் உருவாகியது. பாரதி சஞ்சிகையை சிறிதுகாலம் நடத்திய இவர்களுக்கு இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. அவ்வியக்கத்தைச் சேர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் முல்க்ராஜ் ஆனந்த் இலங்கை வந்திருந்தபோது எழுத்தாளர் சார்ந்த ஸ்தாபனம் ஒன்றினை அமைக்கும் முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளைத் தலைவராகவும் பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் மார்டின் விக்கிரமசிங்காவை உப தலைவராகவும் சரத்சந்திர, கே. கணேஷ் ஆகியோரைச் செயலாளர்களாகவும் கொண்டு 1947 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்டதே இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கமாகும். ஆனால் மிகக் குறுகிய காலத்திலே இவ்வியக்கம் இயங்காமல் போனமை துரதிருஷ்டவசமானதொன்றாகும். பேரினவாதம் முனைப்புற்றிருந்த சூழல் சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஐக்கியத்தைச் சிதைப்பதாக அமைந்திருந்தது. தமிழ் முற்போக்குச் சக்திகள் தமிழ் இனவாதத்திற்கு எதிராகப் போராடிய அளவு சிங்கள முற்போக்குச் சக்திகள் சிங்கள பேரினவாதத்திற்கு எதிராகப் போராடவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இது குறித்த கனதியான ஆய்வுகள் அவசியமானதாகும். இது ஒருபுறமிருக்க, இவ்வியக்கம் இத்தகைய சவால்களைக் கடந்து இயங்கி இருக்குமாயின் பாரிய அளவிலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துகளுக்கு இடமில்லை. கே.கணேஷ் தொடர்ந்து இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்க பல முயற்சிகள் எடுத்தும் பயனளிக்கவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

1954 ஆம் ஆண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றும் வரையிலும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஒரு ஸ்தம்பிதம் அடைந்த நிலையிலே காணப்பட்டனர் என்பது முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு இருண்ட காலமாகும். தவிரவும் ஆபிரிக்க, ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் இணைந்த இலங்கை மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணியின் உபதலைவராகவும் இருந்துள்ளார். இருப்பினும் இந்தியா, இலங்கை

போன்ற நாடுகளிலே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சார்ந்த அமைப்புகளை உருவாக்குவதில் கணேஷ் பங்களிப்பு முக்கியமானதாகும். அவ்வாறே இடதுசாரி அமைப்புகளுடனும் தோழர்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பைப் பேணியிருந்தார். முப்பதுகளின் இறுதிப்பகுதியில் திரு. எஸ். நடேசன் தலைமையில் இயங்கிய ஐக்கிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் கலாசாரப் பிரிவின் பொறுப்பாளராகவும் இயங்கியுள்ளார் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. (செல்வராசா, என். 2007 சுடரொளி வெளியீட்டுக்கழகம், இங்கிலாந்து இணைந்து சிந்தனை வட்டம், இலங்கை.) கே.ஏ. சுப்ரமணியம் அவர்களுடன் தாயகம் சஞ்சிகையுடனும் நெருக்கமான உறவுகள் இருந்துள்ளதை கணேஷின் குறிப்புகள் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றன. அவ்வாறே நீர்வை பொன்னையனுடனும் மிக நெருக்கமான தொடர்பைக் கொண்டிருந்தார் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. நீர்வையின் முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள் (2007, பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, கொழும்பு.) என்ற நூலுக்கு கணேஷ் எழுதிய முன்னுரையின் ஊடாக முற்போக்கு இலக்கியம்பற்றி அவரது விசாலமான பரந்துபட்ட பார்வையை மாத்திரமன்றி நீர்வையின் படைப்புகள், செயற்பாடுகள், பங்களிப்புகள் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

மேலும் அவர் பண்பாட்டு இயக்கங்களின் ஸ்தாபகராக மட்டுமன்றி எழுத்தாளராகவும் திகழ்ந்தவர். தமது பன்னிரண்டாவது வயதிலே (1932) தமது எழுத்துப் பணியைத் தொடர்ந்தவர். இவர் ஆனந்த போதினி என்ற பிரபல்யமான சஞ்சிகையில் தமது எழுத்துப் பணியைத் தொடங்கியதாக என். செல்வராசா பதிவாக்கியிருக்கிறார். பின்னாட்களில் மணிக்கொடி, கலாமோகினி, கிராம ஊழியன், சக்தி, ஹனுமான், தென்றல் போன்ற சிற்றேடுகள் அவரது எழுத்துகளை பிரசுரிக்கின்றன. கே. கணேஷ், சித்தார்த்தன், கலாநேசன், மலைமகன், ஆகிய புனை பெயர்களிலும் எழுதியுள்ளார். அவரது எழுத்துக்களில் 'சத்தியபோதிமரம்' என்ற கதையும் கண்டியில் இருந்து வெளிவந்த அகிலம் கட்டுரையும் முக்கியமானவையாகும். (சித்தார்த்தன் என்ற பெயர் கணேஷினுடையது என்ற தகவலைத் தந்தவர் அகிலம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் கே. ராமசாமி.) சத்திய போதிமரம் என்ற கதை மோசடிக் காரர்கள் அம்மரத்தடியில் வைத்து பொய்ச் சத்தியம் செய்தால் அவர்களுக்குக் கேடு நிகழும் என்ற நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக்கொண்ட

கதை. 'தர்மத்தின் வாழ்வுதனை சூதுகவ்வும் தர்மம் மறுபடியும் வெல்லும்' என்ற நம்பிக்கையில் எழுதப்பட்ட கதையாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இவ்வாறே 'கண்டி வளர்த்த தமிழ்' என்ற தொடர் கட்டுரையில் கண்டிப் பிரதேசத்து வரலாற்றை பண்பாட்டு நோக்கில் ஆய்வுசெய்ய முனைகிறது. குறுகிய பிரதேசவாதங்களை கடந்து தேசிய, சர்வதேச நோக்கில் கண்டிப்பிரதேச வரலாற்றை பண்பாட்டு நோக்கில் ஆய்வுசெய்ய முனைந்த முயற்சியாக அமைந்துள்ளது. அத்துடன் கணேஷ் அவர்களின் சிந்தனையை அவரது நேர்காணல்கள் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றன. கணேஷ் சிறப்பிதழாக வெளிவந்த 'காலம்' சஞ்சிகையில் (2003) பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் கண்ட நேர்காணல் கவனத்திற்குரியதாகும். அதனைத் தொடர்ந்து ஞானம் சஞ்சிகையும் கணேஷ் சிறப்பிதழ் ஒன்றினையும் வெளிக்கொணர்ந்திருந்து. கணேஷின் முக்கிய பங்களிப்புகளில் ஒன்றாக அமைந்தது அவரது மொழிபெயர்ப்புத் துறையாகும். மொழிபெயர்ப்புத் துறையில் அவர் காட்டிய ஆர்வம் காரணமாக அவரது சொந்த ஆக்கங்களில் கவனஞ்செலுத்தத் தவறிவிட்டார் என்றே கூறத் தோன்றுகிறது.

முல்க்ராஜ் ஆனந்த், கே.ஏ.அப்பாஸ், கிருஸ்ணசந்தர், லூசன், ஹோசியின், சந்தேர்பெட்டோவ்ஸி, குப்பிரியாவோவ், ஜெள கு லி, இவன்ஃ பிராங்கோ, இன்னும் இதுபோன்ற ஆசியநாட்டு விடுதலை வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கங்களைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த படைப்புகளையும் ரஷ்யப் படைப்புகளையும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

கணேஷ் தனது ஹோசியின் சிறைக்குறிப்புகள் என்ற நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிடும் பின்வரும் கூற்று கவனத்திற்குரியது.

'ஹோசியின் கவிதைகள் தென்வட வியட்நாம் மற்றும் கம்போடியா, லாவோஸ் வீரர்களை ஊக்குவித்தது மட்டுமல்லாது உலகத்தின் பல நாடுகளிலும் நன்மதிப்பைப் பெற்றுள்ளன. தென்னமெரிக்க நாடுகளிலும் ஆபிரிக்காவின் பல நாடுகளிலும் மற்றும் ஐரோப்பா விலும் ரஷ்ய நாட்டிலும் பற்பல மொழிகளிலே ஆக்கப்பட்டு விடுதலை வேட்கை மிக்க மக்களால் ஆர்வமுடன் பயிலப்படுகின்றன. சீனத்தின் மூலமொழியிலேயே வெளியிடப்பட்டு இலட்சக் கணக்கான பிரதிகள் விற்பனையாகியுள்ளன. அதன் ஆங்கில

மொழிபெயர்ப்பு சில ஆண்டுகளுக்குள் ஐந்து பதிப்புகள் வெளி வந்துள்ளதின்மீதும் இவைபெற்ற வரவேற்பை உணரலாம்.

ஹோ வெறும் கற்பனையிலேயே திகழ்ந்த கவிஞனாக இல்லாது விடுதலை ஈட்டிக்கொடுத்து தன் நாட்டையும் உருவாக்கி, ஒரு வழி முறையையும் வகுத்தளித்து உருவாகிவரும் நாட்டை வலிய ஆயுத பலத்துடன் தாக்கிய உலகமகா சக்தியான அமெரிக்காவை எதிர்த்து, வியக்கும் பல வெற்றிகளையடையச் செய்யும் உள்ளத் திறத்தையும் தன்னாட்டு மக்களுக்கு ஊக்குவித்தார்.

மேற்குறித்த வரிகள் கணேஷ் அவர்களின் பரந்துபட்ட நோக்கை, உணர்வை அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறது என்பதை உணரலாம். தமது காலத்திற்கேற்றவை எவை என்பதையும் இன்றியமையாதன எவை என்பதையும் சிந்தித்துத் தெளிந்து அவற்றை மொழிபெயர்த்தமையே கணேஷின் சிறப்புக்கும் தனித்துவத்திற்கும் அடிப்படையாகும். அதாவது கணேஷின் தற்கால உணர்வும் சர்வதேசிய நோக்குமே அவரை சமகாலத்தவர் பலரினின்றி வேறுபடுத்தி தனிச்சிறப்புடையவராய்க் காட்டுகின்றது. ஈழத்து இலக்கியத்தின் முக்கியனர்த்தாக்களில் ஒருவராக விளங்கிய அவர் தமிழ் சமுதாயத்திற்கு அவசியமாகவிருந்த பிறநாட்டு இலக்கியங்களையே மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். அப்பணி பலருக்கு ஆதர்சனமாக இருக்கின்றது. அவையே புதுப்பாதை காட்டும் புதுப்பணிகளாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

'அக்காலச் சூழலில் ரஷ்ய எழுத்தாளர் கார்க்கி 'தாய்' மற்றும் மூல்க்ராஜ் ஆனந்த் எழுதிய 'தீண்டாதார்' முதலான நாவல்கள் முற்போக்குச் சிந்தனைகள் உள்ளடக்கிய ஆக்கங்களுக்கு வகைமாதிரியாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டன' என்பார் பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா. தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலை மையமாகக்கொண்டு நோக்குகின்றபோது ஐரோப்பாவில் காணப்பட்டது போன்றதொரு வர்க்கக் கட்டமைப்பு இங்கு காணப்படவில்லை. இச்சமூகச் சூழல் இனக்குழு வாழ்முறைக் கான சாதியக் கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக விளங்கியது. நமது வாழ்முறையின் சுரண்டலுக்கான ஏற்றத்தாழ்வு உடைய சமூக அமைப்பு சாதி என்பதை புரிந்துகொள்ள முடியும். இவ்வாறான சூழலில் நமது பண்பாட்டுச் சூழலில் ஐரோப்பாவில் தோற்றம்பெற்ற வர்க்கப் போராட்டச் சிந்தனையை அப்படியே பாவிப்பது என்பது வர்க்க வாதத்தில் முடங்குவதாக அமைந்திருந்தது. மறுபுறத்தில் சாதிய ஒடுக்குமுறைகளை

மாத்திரம் கவனத்தில் எடுத்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களை சகல மேல்சாதியினருக்கும் எதிராக வளர்த்தெடுக்கப்படுகின்ற அடையாள அரசியலாக காணப்படுகின்றது. இவ்விரு போக்குகளும் நமது பண்பாட்டுச் சூழலில் மற்றைப் போராட்டங்களைச் சிதைப்பதாக அமைந்திருந்தது.

இந்நிலையில் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்கி அப்போராட்டத்தை சரியான திசை மார்க்கத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்ட வரலாற்றை அதன் அவசியத்தை இந்திய வாழ் நிலையிலிருந்து வெளிப்படுத்தியதில் 'தீண்டாதான்' என்ற நாவலுக்கு முக்கிய இடமுண்டு. முற்போக்கு இலக்கிய பாரம்பரியத்தை முன்னெடுத்த 'தாய்' இன்னும் இதுபோன்ற நாவல்கள் பல இருக்க கணேஷ் 'தீண்டாதான்' நாவலை மொழிபெயர்த்துள்ளமை அவதானத்திற்குரியது. நமது பண்பாட்டுச் சூழலில் மார்க்சிய பிரயோகம் பற்றிய நிதானமான தெளிவு அவரிடத்தில் இருந்திருப்பதற்கான சாத்தியக் கூறுகளை அவரது இந்த மொழிபெயர்ப்பு எடுத்துக்காட்டுவதாகவே படுகின்றது. கணேஷ் சொந்தமாக எழுதினாலும் சரி மொழிபெயர்த்தாலும் சரி அவற்றில் வீறமிக்க சிந்தனை இருக்கும். தனித்தன்மையான நடை இருக்கும். அவரது தமிழில் தெளிவும் இனிமையும் புதுமையும் இருக்கும். 'தீண்டாதான்' என்ற நாவல் கணேஷின் மொழிபெயர்ப்புத் திறனுக்கு ஒரு சான்றாகும். அவ்வகையில் கணேஷ் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சிந்தித்தவை, மொழிபெயர்த்தவை பல வழிகளில் தமிழுக்குப் புதிதாயும் ஏனையோருக்கு முன்மாதிரியாகவும் இருந்து வந்திருப்பது சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டியதாகும். சீன இலக்கிய முன்னோடி லூசுன்பற்றி பலரும் நன்கு அறியாதிருந்த வேளையில் லூசுன் சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து 'போர்க்குரல்' நூல் வெளிவந்தது. இவ்வாறே ஆசியாவில் மனித குலத்தின் விடுதலையை உணர்த்திநின்ற பல படைப்புகளை மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு சாதனைகள் பல புரிந்த கணேஷ் பல காலமாக பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை தழுவினவராக இருந்து வந்திருக்கிறார். மார்க்சியத்தை உள்வாங்கி தமிழ் கலை இலக்கிய மரபினை அதனுடன் கலந்து இலக்கியம் படைப்பவராக இருப்பதே இவரது தனிச்சிறப்பு

எனலாம். அவரது மொழிபெயர்ப்புகளிலும் எழுத்துகளிலும் இதனைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

இவர் பெற்றுள்ள விருதுகள் இலக்கியச் செம்மல் (1991), தேசிய விருது, கலாபூசணம் (1995) தேசிய விருது, விபவீயின் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளருக்கான விருது (இருமுறை), கனடா இலக்கியத் தோட்டத்தினால் வழங்கப்பட்ட இயல் விருது (2003) ஆகிய விருதுகளையும் பெற்றிருக்கின்றார். விருதுகளுக்காக தன் இலக்கியப் போக்கையோ, கொள்கையையோ மாற்றிக் கொண்டவர்கள் பலர். பணமுடிச்சு, பொன்னாடை சுமத்தல், புகழ்நாட்டம் போன்றவற்றிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதை தமது கௌரவமாக கருதுபவர்கள் சிலர். இந்த வாதவிவாதங்களுக்கு அப்பால் கே. கணேஷ் அவர்களுக்கு இவ்விருதுகள் கிடைத்தமையால் அவ்விருதுகள் தான் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன எனக் கூறின் அது மிகைக்கூற்றல்ல.

இது இவ்வாறிருக்க, அவர் பற்றி வெளிவந்த விமர்சனங்களையும் இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ளல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. பலரும் அன்னாரை முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக கொள்கின்ற இன்றைய சூழலில் காலம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த அவரது நேர்காணலை மையமாகக்கொண்டு மார்க்சியவாதிகள் யாவரும் இறுதியில் மதத்தில் சங்கமிக்கின்றார்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர் பொறுத்து கேட்கப்பட்ட கேள்விகளும் அவரது பதிலும் அமைந்திருந்தன. இன்னொரு புறத்தில் அவரது ஆன்மீகம் சார்ந்த பற்றுதல் இளமைக்காலத்திலிருந்தே வந்தது என்பதாக வெளிவந்த எழுத்துக்கள். மிக அண்மையில் மு.பொ. எழுதிய புதிய திறனாய்வின் திசைகள் (2011, கொடகே வெளியீட்டகம், கொழும்பு) என்ற நூலில் அவரது சத்திய போதிமரம் என்ற கதையை ஆதாரமாகக்கொண்டு மேற்குறித்த கருத்துக்களை நிறுவ முற்படுகின்றார். இதற்கு அப்பால் கணேஷை மத முகாமைக்குள் அடைத்து முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை நிராகரிக்கும் வகையிலான உள்நோக்கம் கொண்ட எழுத்துக்கள் ஆங்காங்கே தலைகாட்டாமலும் இல்லை. இவ்விடத்தில் முக்கியமானதொரு விடயத்தை சுட்டிக்காட்டுதல் அவசியமானதாகும். அக்கதையில் வெளியிட்ட கருத்து வேத, வேதாந்த மீட்டுருவாக்கமாக அல்லாமல் ஒரு மனிதநேயம் சார்ந்த பற்றுதலாகவே

அக்கருத்து அமைந்திருந்தது என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. ஓர் ஒப்பியல் வசதிக்காக டொமினிக் ஜீவாவின் பாதுகையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றபோது இக்கதையில் வரும் செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி தனது தொழிலின்மீது கொண்டிருந்த பக்தியின் காரணமாக செருப்பின்மீது சத்தியம்வைக்க மறுக்கின்றார். இவற்றிலெல்லாம் வெளிப்பட்ட நம்பிக்கைகள் மனிதநேயம் சார்ந்ததாகவே அமைந்திருந்தது என்பதை அறியலாம். இது எவ்வாறாயினும் அத்தகைய மத நம்பிக்கையுடன் இருந்த ஒருவராலும் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு எத்தகைய காத்திரமான பங்களிப்பை வழங்கமுடியும் என்பதை கவனத்தில் எடுத்தல் அவசியமானதொன்றாகும். கணேஷின் இத்தகைய சமூகப் பங்களிப்பை கவனத்தில் எடுத்த இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் பூபாலசிங்கம் பதிப்பகத்துடன் இணைந்து வெளியிட்ட முற்போக்கு சிறுகதைகள் - 1 என்ற தொகுப்பில் இவரது கதையைச் சேர்த்துள்ளனர். தவிரவும் இவர் இறந்த 2004 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்றுவரை பல நினைவுப் பேருரைகளை இவ்விதக்கத்தினர் ஒழுங்கமைத்து நடாத்தியுள்ளனர். இதுவரை எட்டு பேருரைகள் நடாத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது. முற்போக்கு அணியினர் கணேஷின் இலக்கிய முக்கியத்துவத்தையும் சமூகப் பங்களிப்பையும் உணர்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு இந்நிகழ்வுகள் தக்க சான்றுகளாக அமைகின்றன.

தன் காலத்து வேடிக்கை மனிதரிலிருந்து வேறுபட்டு அவரது இலக்கியம் மற்றும் அது சார்ந்த இயக்கங்களின் தோற்றுவாய்களுக்கும் வழிகோலிய அன்னாரின் பங்களிப்பும் பணியும் இந்நாட்டின் முற்போக்கு இலக்கிய அரசியல் எழுச்சிகளில் முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கின்றன - ஏற்படுத்த வேண்டும். கணேஷ் பற்றிய ஒருசில செய்திகள் மட்டுமே இவை. எனினும் அவர் வாழ்வும் வளமும் பங்களிப்பும் இன்னும் சரியான முறையில் ஆராயப்பட வேண்டியிருக்கின்றன.

அ.ந. கந்தசாமி

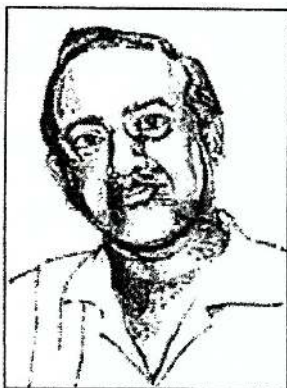
ஏ.இக்பால்

இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம் மட்டிலும் தவிர்க்க முடியாத நிலைபேற்றால் அ.ந. கந்தசாமி குறிப்பிடப் படுகிறார். முற்போக்குச் சிந்தனையில் நிலைநின்று இலக்கியங்கள் படைத்ததாலும் மார்க்சிய சித்தாந்தத்திற்குள் இச்சிந்தனைகள் வலுப் பெறுவதாலும் இவரது இலக்கியப் படைப்புகள் மேலோங்கி நிற்பதை சிலர் சகியார். அதனால்தான் என்னவோ இவரை தொடுகிறார்கள். ஆனால் விரித்துப் பார்க்க முனைகிறார்கள் இல்லை. என்றாலும் இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எழுதிய சி. மௌன குரு, மௌ. சித்திரலேகா, எம்.ஏ. நுஃமான் விரித்துப் பார்த்தளவு எவரும் அ.ந. கந்தசாமியை இலக்கிய உலகில் விரித்துப் பார்க்க முனையவில்லை.

அவரது குடும்பச்சூழல், கற்ற ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள் பற்றிய விபரங்கள் பூரணமாக ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்று. இலக்கிய உலகம் இன்றும் அதில் முயலவில்லை; முயலவேண்டும். யாழ் வண்ணார் பண்ணையில் நடராஜா, கௌரியம்மா ஆகியோருக்கு மகனாக 1924 இல் பிறந்தவர். ஒரு சகோதரனும், சகோதரியும் உடன்பிறந்தவர்கள். இவரது ஐந்தாவது வயதில் தந்தையும் தாயும் இறந்துவிட்டதாக அறிய முடிகிறது. உறவினருடன் வளர்ந்த இவர் யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் கல்வி பயின்றவர். இவை அடிப்படைத் தகவல்கள் மட்டுமே.

மணிக்கொடிக் காலத்தின் தாக்கம் நவீன இலக்கியத்தின் சிந்தனை யாளர்களை இலங்கையிலும் எழுப்பியது. அதன் உத்வேகம்தான் 1940களின் பின் எழுந்த 'மறுமலர்ச்சிக் காலம்'. 1943களில் இலக்கிய ஆர்வம் மிகுந்த நவீன இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஒன்றிணைந்து, 'தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை' நிறுவினர். தி.ச.வரதர்,

அ.ந. கந்தசாமி (1924 - 1968)

அ.செ. முருகானந்தன், அ.ந.கந்தசாமி, க.கா. மதியாபரணம், கே.எஸ். நடராசன், சரவணமுத்து, து. உருத்திரமூர்த்தி (மகாகவி), கனக செந்தி நாதன், ஏரம்பமூர்த்தி ஆகியோரே இதில் முதன்மையானவர்கள். பின்பு இலங்கையர்கோன் இன்னும் பலர் இணைந்தனர். சிந்தனை எழுச்சியும் நவீன படைப்புகளும் இலக்கிய மதிப்புப் பெறுமளவு இவர்களில் எழுந்தன.

மறுமலர்ச்சி இளைஞர்களால் நவீன கவிதைப்பாணியில் கதைகள் எழுந்தன. நாவற்குழியூர் நடராசன், அ.ந. கந்தசாமி, மகாகவி, சாரதா முதலியோர் இதில் முக்கியம் பெற்றனர். 'கவீந்திரன்' எனும் பெயரில் இடதுசாரி முற்போக்கு மார்க்சிய சிந்தனையுடன் ஏராளமான கவிதைகளை அ.ந. கந்தசாமி எழுதிக்குவித்தார். வளர்ச்சியை மட்டுமே பார்த்து நின்றவர்களுக்கு அ.ந. கந்தசாமி சிறுகதை இலக்கிய ஆழத்தை அவரது கவிதைகள் தந்ததைக் காணாமல் நின்றனர். அதற்கு அவரது புனை பெயராகிய கவீந்திரன் காரணமாகியதோ புரியவில்லை. அக்காலம் அவரது வில்லுன்றி மயானம், துறவியும் குஷ்டரோகியும் கவிதைகள் பிரபல்யம் வாய்ந்தவை. பிற்காலத்தில் 'கடவுள் என்றோர் நாயகன்' எனும் கவிதையை ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய மாநாட்டின் கவியரங்கில் பாடினார். அக்கவியின் நுணுக்கம்பற்றி அநேகர் அதிசயித்து நோக்கினர். நானறிந்த அளவில் அக்கவிதையை அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய பின்தான் தமிழ்க்கவிதை ஆக்கினார். இக்கவிதை போன்று

சிந்தனைத் தூண்டலை எழுப்பிய அவரது கவிதைகளான துறவியும் குஷ்ட ரோகியும், சத்திய தரிசனம், எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு என்பன மிக முக்கியமானவை.

ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றெழுதிய கலாநிதி க. குணராசா-செங்கையாழியன் சிறுகதைக் கணக்கெடுப்பில் அ.ந. கந்தசாமியை குறைத்தே மதிப்பிடுகிறார். 60 சிறுகதைகளை எழுதிய அ.ந.கந்தசாமியைப் பற்றி அவர் கணிப்பீடு ஒரு கதை எழுதியவர் என்பது தான். விமர்சன உலகில் இவரது 'இரத்த உறவு' நாயிலும் கடையர் மிக மேன்மை பெறுகின்றன. 'மறுமலர்ச்சி' ஏட்டில் ஒரு கதை எழுதிய போதும் எழுதிய கவிதைகள் அநேகமானவை. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை விரிவுபடுத்தும் எத்தனத்தில் அ.ந.கந்தசாமி மிகவும் ஈடுபட்டார். '1946களில் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் முக்கிய படைப்பாளியான தி.ச. வரதராசன், அ.ச. முருகானந்தன், அ.ந. கந்தசாமி ஆகியோரின் கடித முயற்சிகள் தனக்கு உந்துதலாக விளங்கியது' என வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதாக செங்கையாழியன் 2001 இல் வெளியான 36 ஆவது ஆண்டுமலர் மல்லிகையில் குறிப்பிடுகின்றார். இக்குறிப்பு மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை விரிவுபடுத்தும். அ.ந. கந்தசாமியின் முயற்சிக்கு அத்தாட்சியாகும்.

நாடகத்துறையில் அ.ந. கந்தசாமியின் பங்கு அளப்பரியது. 'மத மாற்றம்' எனும் அவரது நாடகம் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் உயரத்தில் பேசப்படுவதை அவதானிக்கலாம். வரலாறு அவ்விதம் கூறி வியப்படைகிறது. இந்நாடகம் மேடையில் நடிப்பதற்காக எழுதப்பட்டபோதும் படித்துச் சுவைப்பதற்காகவும் அமைந்துள்ளது. புதிதாக நாடகம் எழுத எண்ணுவோர் இதிலுள்ள காட்சி அமைப்பு, கருத்தின் ஆழம், அதனைக் கையாளும் முறை என்பனவற்றை படிப்பிணையாகக் கொள்ளமுடியும். அ.ந. கந்தசாமியின் அறிவை அளப்பதற்கு அதிக ஆக்கங்கள் இருந்த போதும் மதமாற்றம் நாடகம் மிக நுணுக்கங்களைத் தருகின்றது. சைவ, கிறிஸ்தவ மதங்கள் பற்றிய அ.ந.கந்தசாமிக்குரிய அறிவை இந்நாடகம் மூலம் அறியலாம். கதாநாயகன் அசல் கிறிஸ்தவன். கதாநாயகி சைவப் பழம். காதலுக்காக இருவரும் மதம் மாறுகின்றனர். மாறிய மதத்தை இறுகத்தழுவி காதலைக் கைவிடுகின்றனர். இதுவே கதையின் கரு. காதலும் மதமும் படும்பாடு கந்தசாமியின் திறமையின்

வெளிப்பாடாக இருப்பதை உணரமுடிகின்றது. இந்நாடகம் எழுதிய காலந்தொடக்கம் அவர் இறந்தபின்னும் மேடையேறிய வரலாறு நோக்கத்தக்கது.

ஆரம்பகாலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகத்தை விட்டெறிந்து பொதுவுடைமைத் தத்துவத்துள் ஈர்க்கப்பட்டு 'தேசாபிமானி' பத்திரிகையில் பணியாற்றினார். சுதந்திரன், வீரகேசரியிலும் பணியாற்றினார். வீரகேசரியில் பணியாற்றிய காலம் அங்குள்ள அச்சுத் தொழிலாளர்களுக்காக தொழிற்சங்கம் அமைத்துப் போராடினார். மீண்டும் தகவல் பகுதியில் உத்தியோகம்பெற்று ஸ்ரீலங்கா அரசு ஏட்டின் ஆசிரியரானார். உத்தியோகத் தோரணையிலிருந்து வழுவாது அரசாங்கக் கொள்கையுடன் ஸ்ரீலங்கா ஏட்டை நடத்தினார். சிங்களத் தேர்ச்சி பெறாத காரணத்தினால் வெளியேறி 'ட்றிபியூன்' ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் கடமையாற்றினார்.

சுதந்திரன் தினப்பத்திரிகையாக இருந்த காலம் அதனை திறம்பட நடத்தினார். எமிலிசோலாவின் 'நாநா'வை மொழிபெயர்த்து சுதந்திரன் தினப்பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். இயற்கைவாதம் பேசும் எமிலிசோலாவின் அக்கதையைப் படித்தோர், இவர் யதார்த்தவாதி அல்ல எனவும் முடிவெடுத்தனர். அ.ந.க.வின் ஆங்கிலப் புலமையை எடுத்துக் காட்டவும் இலக்கியக் கொள்கையின் மாறுபாட்டை வளர்க்கவும் அந்நாவலை தமிழில் மொழிபெயர்த்து சுதந்திரன் வாசகர்களுக்கு அளித்தார்.

சில்லைபூர் செல்வராசன்- தான்தோன்றிக் கவிராயர் எழுதும் கவிதைகள் பிரிவேஸ் (Freeverse) என எஸ்.பொன்னுத்துரை முழங்கித் திரிந்தார். Freeverse இன் இலக்கணம் கூறி, தான்தோன்றிக் கவிராயரின் ஒரு கவிதைகூட இவ்விதக்கணத்திற்குள் உட்பட்டதல்ல என 'குமரன்' பத்திரிகையில் எழுதி, தன் ஆங்கிலப்புலமையை அ.ந.க. வெளிக்காட்டினார்.

முதலாளித்துவ அமைப்பில் பேசுவது, பிறருடன் பழகி வெற்றி கொள்வது, பண்டங்களை விற்பனைசெய்யும் விவேகம் பற்றிய நூல்கள் பல ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ளன. 'டேல்கர்னேவிகி' நெப்போலியன் ஹில், ஹெர் பேர்ட்கசன், றோமர் வின்சன்ட் பீல் ஆகியோரின் நூல்களே அதிகம் உள்ளன. இவற்றைப்படித்த உணர்வில்

தான் தமிழ்வாணன் அல் அப்துர் ரஹீம் போன்றோர் நிறைய இத்தகைய நூல்களை எழுதினர்.

அ.ந.கந்தசாமி இவர்களது நூல்களோடு நாவலாசிரியர் 'ஆர்னோல்ட்' எழுதிய 24 மணிநேரத்தில் வாழ்வெதப்படி? மனத்திறன் நூல்களையும் 'அப்டன் சிங்லெயர்' எழுதிய வாழ்க்கை நூலையும் நோபல் பரிசுபெற்ற 'பேர்ட்றன் ரசல்' எழுதிய இன்பத்தை வெற்றி கொள்ளல் நூலையும் கரைத்துக்குடித்து இவர்களது நூல்களின் பரிச்சயத்தால் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூல் ஒன்றை எழுத வேண்டும் என எண்ணினார். அதன் விளைவுதான் 'வெற்றியின் ரகசியங்கள்' எனும் அறிவுத்துறை நூலாகும். உளவியல், அறிவியல் கலந்ததாகவே இந்நூல் உள்ளதால் தமிழ்வாணன், அப்துல்ரஹீம் போன்றோரது நூல்களிலும் இது வேறுபடுகின்றது. இந்நூலை இன்றைய உளவியல் அறிவியலாளர்கள் உற்றுநோக்குவது அவசியம். பாரி நிலையம் 1966 டிசம்பரில் 298 பக்கங்களையுடைய இந்நூலை வெளியிட்டது.

1966, 1967 காலப்பகுதிகளில் தினகரன் வார மஞ்சரியில் வெளியான அ.ந.க.வின் 'மனக்கண்' நாவல் நாவலுலகில் மிக அற்புதமானது. இக்கதையின் பகைப்புலமாக இலங்கை நாட்டின் இரு பிராந்தியங்கள் தோற்றமளிக்கின்றன. தேசியநாவலென்ப பதிவாகும் நாவல்களில் இதுவுமொன்று. இயல்பு நவீனம் - யதார்த்தம் மாறிவிடாத நாவலிது. அறிவியல் பண்பு விரிந்துநிற்கும் நாவலிது.

உயிருடன் இருக்கும்போது கண்தானம் சட்டப்படி செய்யமுடியாது எனும் உண்மையும் வைத்தியம் சம்பந்தமாக பிரெஞ்சு டாக்டர் பீயரே ரேவரின் என்பவர் எழுதிய நூல் வைத்திய நுணுக்கங்கள் பற்றி யெல்லாம் உண்மைக்கு மாறில்லாது நாவல் தருகின்றது.

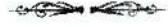
இக்கதையுடன் ஒரு வாசகன் கிரேக்க நாடகாசிரியரான செபாக் கினிஸ் எழுதிய ஈடிப்பிஸ்ரெக்ஸ் நாடகம், துஷ்யந்தன் சகுந்தலை காதல், துட்டகைமுனுவின் மகன் சாரியகுமாரனுக்கும் பஞ்சகுலப் பெண் அசோகமாலாவுக்கும் ஏற்பட்ட காதல், அரிச்சந்திரபுரானம், காந்திமகான் வாழ்க்கையை மாற்றிய காரண நிகழ்வு, இளவரசன் அலிகான் நீட்டாரேவேர்த் அந்நியோன்யம், சேக்ஸ்பியரின் ரோமியோ யூலியட், அரபுநாட்டுக்கதை லைலா மஜ்னூ, பேர்னாட்ஷாவின் கூற்றுக்கள், புறநானூறு, 'ஈ' என இரத்தல் செய்யுள், இராமாயணக்கதை,

நளன் தமயந்தி தூது, சிலப்பதிகார இந்திரத் திருவிழா, அலெக்சாந்தர் கோடியல் சந்திப்பு, சுவாமி விபுலானந்தர் செய்யுள், வள்ளுவர் குறள்கள், பழமொழிகள், வழக்குச் சொற்றொடர்கள், நீட்சேயின் தத்துவங்கள், விளக்கங்கள், சத்தியவான் சாவித்திரி கதை, ஆங்கிலக் கவிஞன் மில்டன் கவிதைகள், பிரசித்தி பெற்ற குருடர்கள் வரிசை (துரியோதனன் தந்தை திருதராஷ்டிரர், மாளவ தேசத்தின் சத்திய வானின் தந்தை தேபஸ் மன்னன் ஈடிப்பஸ், யாழ்பாடி, மில்டன் (ஆங்கிலக்கவிஞன்), இளவரசி மார்க்கிரட் காதல், சிந்தாமணி எனும் தாயின் தொடர்பில் தன் கண்களைத் தானே குத்திக்கொண்ட வைஷ்ணவ பக்தன் பில்வமங்கன் கதை, 'சிந்தசன்' எனும் மேலைத்தேய சிற்பத் தோற்றம், பட்டினத்தார் பாடல் போன்ற தமிழ் இலக்கிய பழைய புதிய தற்சன் பற்றிய விளக்கம் யாவும் கதாபாத்திரம்மூலம் 'மனக்கண்' நாவலில் அறியலாம். உலக மிகச்சிறந்த எழுத்தாளன் Somerset mahgham-சமசெட்மாம் என்பவருடைய நூலொன்றைப் படிப்பதால் உலக அறிவைப் பெறலாம் என்பதுபோல் மனக்கண் நாவல் படிப்பதால் ஏற்படும் எனும் உயர்வை அது பெறுகிறது. சங்க இலக்கியக் கட்டுரை களை திருமலையாயன் எனும் பெயரில் அ.ந.க. எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தேசிய இலக்கியம் எனும் தலைப்பில் கைலாஸ், ஏ.ஜே. கனகரட்ணம் எழுதிய காலம் மூன்றாமவராக அ.ந.க.வும் எழுதியுள்ளார். பாரதியார் கூறிய யாழ்ப்பாணத்து சாமியாரென ஆராய்ந்து யாழ்ப்பாணத்துச் சாமியார் அல்வாயூர் அருளம்பலத்தேசிகன் என்பதை உறுதிசெய்த பெருமை அ.ந.க.வையே சாரும். படைப்பாற்றல் சிறப்புப் பெற்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர் அ.ந.கவின் படைப்புகள் பதியப்பட வேண்டும், வாழ்க்கை வரலாறு எழுதப்படவேண்டும்.

கே. டானியல்

சி.மெனாகுரு

முற்போக்கு எழுத்தாளர் கே.டானியல் 1925 இல் பிறந்தார். 1986 இல் காலமானார். இறக்கும்போது அவருக்கு வயது அறுபத்து ஒன்று. அறுபத்தொரு வருடம் வாழ்ந்த அவரது வாழ்வு, அவருக்கும் பிறருக்கும் பிரயோசனமான வாழ்வு; நிறைந்த வாழ்வு. அவரது இறப்பு சீனத் தலைவர் மாசேதுங் சொன்னதுபோல மலையைவிடப் பாரமானது.

கே. டானியலின் தொடர்பு எனக்கு 1960களில் கிடைக்கிறது. 1962 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டுக்கு எழுத்தாளர்கள், பகல் முதல் நாளிரவு ஆயத்தங்கள் செய்தபடி இருக்கிறார்கள். சிலர் பந்தல் போடுகிறார்கள். அப்போது நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் B.A முதலாம் வருடம் படிக்கிறேன். மாநாட்டில் பங்குகொள்ள வரும்படி மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த என்னை பேராசிரியர் கைலாசபதியும் நண்பர் யோகநாதனும் அழைத்திருந்தனர். மாநாட்டில் பங்குகொள்ள இன்னும் சில மாணவர்களுடன் நானும் சென்றிருந்தேன். எனக்கு அப்போது 20 வயது.

ஆயத்த வேலைகளில் பலர் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்கள் யாரென்பது எமக்குத் தெரியாது. பின்னால் தெரியவந்தது. ஒலைகளைச் சுமந்தபடி வந்த டானியலை மாணவர்களாகிய எமக்கு இவர் தான் எழுத்தாளர் டானியல் என்று அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார் எமது ஆசிரியர் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள். கம்பு நாட்டுவதற்காக அலவாங்கினால் நிலத்தில் குத்தி கிடங்கு தோண்டிக்கொண்டிருந்தார் எழுத்தாளர் இளங்கீரன். சுயிறுகளை நீளமாகக் கட்டிக்கொண்டு அட்ட காசமாக சிரித்துக்கொண்டு நின்றார் டொமினிக் ஜீவா. அக்கயிறுகளில் குருத்தோலையால் செய்த அலங்காரங்களை கட்டித் தொங்க விட்டுக்

கே. டானியல் (1925 - 1986)

கொண்டிருந்தார் ரகுநாதன். அவரோடு கவிஞர் பகபதி. வேலைகளை ஒழுங்குபடுத்தியபடி அவ்ஸரமாக அங்கும் இங்கும் ஆடி ஓடித் திரிந்தார் நீர்வை பொன்னையன். மற்றும் கணேசலிங்கன், சோமகாந்தன், பத்மா, சில்லையூர் செல்வராசன் இவர்கள் அருகில் நின்று பகிடி விட்டபடி நின்றனர். மாணவர்களாகிய எமது மனதில் அன்றைய காலகட்டத்தில் தம் எழுத்துகளால் உயர்ந்து நின்ற இவர்கள் அன்றைய தம் செயல்களால் மேலும் பல படிகள் உயர்ந்தனர். வியப்போடு நாம் அவர்களையும் டானியலையும் பார்த்தோம். கொணர்ந்த ஓலைகளைக் கையில் தாங்கியபடி 'எப்படித் தம்பியவை?' என்று தோழமையுடன் வினாவிய டானியலின் நெருக்கமான வார்த்தைகளும், டானியலுக்கேயுரிய மென்மையான குரலும் இன்றும் என் காதில் ஒலிக்கிறது.

அன்றிலிருந்து அவரைத் தமிழ்நாட்டில் தன் நோய்க்கான சிகிச்சை பெற்றுவர வி.ரி. இளங்கோவனுடன் யாழ்ப்பாண ரயில் நிலையத்திலிருந்து அனுப்பிவைத்த காலம்வரை எனக்கும் டானியலுக்குமான உறவு மிக நெருக்கமாக இருந்தது. அவரை நான் கடைசியாகக் கண்டது அன்றுதான் என நினைக்கின்றேன். சென்றவர் மீளவில்லை. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் நானும் மனைவியும் பணியாற்றிய காலங்கள் அவை. தமது எழுத்துக்களை கையெழுத்துப் பிரதியில் பலரிடமும் படிக்கக் கொடுத்து அபிப்பிராயம் கேட்பது அவரது வழக்கம். எனது துணை சித்திரலேகா அதில் முக்கியமானவர். டானியல் சித்திரலேகாமிது

மிகவும் பிரியம் கொண்டவர். அவரும் சித்திராவும் அவரது நாவல்கள் பற்றி கலந்துரையாடிய நாட்கள் ஞாபகம் வருகின்றன. நண்பர்களின் அபிப்பிராயங்களை அவதானமாகக் கேட்பது அவரது குணங்களில் ஒன்று. ஆனால் அவருக்கென்று ஒரு கருத்திருக்கும். பல்கலைக்கழக அறிவுஜீவிகள் மீது எப்போதும் ஒரு பரிகாசமான பார்வை உண்டு. அவரது பேச்சுக்கள் கிண்டல் நிரம்பியதாக இருக்கும். அடிக்கடி அவர் வாயிலிருந்து வரும் வார்த்தை 'பரதேசி' என்பதாகும். கலாநிதிகளுக்கு (Doctor) பரியாரிமார் (Doctors) என்று கிண்டலான பெயர் வைத்தவர் டானியல். நாமெல்லாம் அவர் பார்வையில் பரியாரிமார்தாம்.

யாழ்ப்பாண பஞ்சம சமூகத்தில் மிகமிக அடித்தட்டுச் சமூகத்தில் பிறந்து தொழில் செய்து கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேர்ந்து டானியல் எனும் பெயர் தாங்கி அடிப்படைப் பாடசாலைக் கல்வியையும், தம் சுயமுயற் சியால் பரந்த உலக ஞானத்தையும் பெற்றுக்கொண்டவர் டானியல். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொடர்பும், கார்த்திகேசன் மாஸ்டர் போன் றோரினது வழிகாட்டலும் மார்க்சிசத்தின்பால் அவரை ஈர்த்தன. மார்க்சிச ஞானம், அவருக்கு அவரையும் அவரைச் சூழ இருந்த அடக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களையும் அடக்குமுறைக்கான காரணங்களையும் விஞ்ஞானபூர்வமாக உணரவைத்தது. சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையுடன் இணைந்து அடக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்காகப் போராடும் சமூகப் போராளியானார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப் பினரானார்.

வர்க்கப் போராட்டம் அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு விடுதலை தரும் என்றும் அப்போராட்டத்துடன் இணைவதன் மூலமே அடக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களும் விடுதலை பெறலாம் எனவும் தீவிரமாக நம்பி அதற்கான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டார். அன்றைய கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்களான பொன்.கந்தையா, ஐ.ஆர்.அரியரத்தினம், கார்த்திகேசன் போன்றோருடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அவர்க ளிடமிருந்து கம்யூனிஸ்ட் போதனைகளைப் பெற்றார்.

1965 இல் கம்யூனிஸ்ட் உலகத்தில் பெரும் சித்தாந்தப் பிளவு தோன்றியது. குருசேவ் தலைமையில் ரஷ்யக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் மாசேதுங் தலைமையில் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் கம்யூனிச சித்தாந்தத்தில் பிளவுண்டன.

இலங்கையின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பிளவுண்டது. ரஷ்ய வழியில் பீட்டர் கெனமன் தலைமையில் பாராளுமன்றப் பாதை நோக்கினர் சிலர். சீன வழியில் சண்முகதாசன் தலைமையில் புரட்சி மூலம் விடுதலை என்று கூறிப் பாராளுமன்றப் பாதையை நிராகரித்தனர் சிலர். டானியல், சண்முகதாசன் தலைமையில் நின்றார். மா-சேதுங் சிந்தனைகளையும், செயன்முறைகளையும் பின்பற்றினார்.

தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சிக்காக தொழிலாளர் தலைமையில் மா-சேதுங் விவசாயிகளை ஒன்றுதிரட்டியது போல, இலங்கையின் தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும் ஒன்று திரட்ட வேண்டும் என்பது டானியலின் சித்தாந்தம். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களையும் அவரது போராட்டங்களையும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் ஓர் அங்கமாகவே டானியல் பார்த்தார். தமிழ்த் தேசியவாதம் தமிழ்த் தேசிய முதலாளிகளின் நலன் சார்ந்தது, தொழிலாளர், அடக்கப்பட்ட மக்கள் நலன் சார்ந்தது அல்ல என்ற திடமான கொள்கை அவர் இறக்கும் வரை அவரிடம் இருந்தது.

1960களின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் வெகுஜன இயக்கம் உருவானது. தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு கோயில்களைத் திறந்து விட வேண்டும் என்பது போராட்டத்தின் நோக்கு. மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோயிலில் போராட்டம் மையம் கொண்டது. இப்போராட்டத்தை முன்னின்று நடத்தியது சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீனச் சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இப்போராட்டத்தில் முன்னின்றது. சங்கானையும் நிச்சாமமும் எழுத்தாளர் மனதைக் கவர்ந்தன. புரட்சி கர நாடகங்களும் இலக்கியங்களும் ஒவியங்களும் உருவாகின.

சங்கானைக்கென் வணக்கம் என்றும்
எச்சாமம் வந்து எதிரி நுழைந்தாலும்
நிச்சாமக் கண்கள் நெருப்பெரிந்து நீறாக்கும்

என்று பாடினான் கவிஞர் சுபத்திரன்.

இப்போராட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மாத்திரமல்லாமல் உயர்சாதி முற்போக்குத் தமிழர்களும் முன்னின்றனர். போராளிகள் பலர் உருவாயினர். ஆயுதம் தாங்கினர். யாழ் மண்ணில் ஆயுதம் தாங்கிய முதல் போராட்டம் அது.

டானியல் இதன் முக்கியஸ்தர்களுள் ஒருவர். போராளி. அவர் பொலிஸாரால் தேடப்பட்டார். பிடிப்பட்டார். சிறைவாசம் அனுபவித்தார். பின் விடுதலையானார்.

அவருக்கு நீரிழிவு நோய் தோன்றியது. அடக்கும் சமூகத்துடனும் நீரிழிவு நோயுடனும் போராடியவண்ணம் தமது இறுதி நாட்களைக் கழித்தார்.

எழுத்தையும் பேச்சையும் அவர் சமூகப் போராட்டத்துக்கான ஆயுதங்களாகப் பாவித்தார். அவர் மேடைப்பேச்சு வெகு சுவையாக இருக்கும். சின்னச்சின்ன வசனங்கள், கதைகள் மூலமாக சிரிக்கச் சிரிக்கப்பேசி ஆழமான கருத்துக்களை வெகுஜனம் மத்தியில் வைப்பதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. அவர் பேச்சுக் கேட்பதற்கென்றே ஒரு கூட்டம் சேரும். அவர் பேச்சுகளும் கிண்டல்களும் எதிராளிகளைக் குத்தி வாங்கும்.

அவரது கதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்கள் அனைத்தும் அடக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வை, போராட்டங்களை பிரதிபலிக்கும். வாழ்நாள் பூராகவும் மார்க்சிச வாதியாகவும் அடக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் போராட்டத் தலைவனாகவும் தமது எழுத்துக்களை அதற்காகப் பயன்படுத்தி எழுத்துப் போராளியாகவும் வாழ்ந்த டானியல் தமது நோய்க்கு வைத்தியம் பெற தமிழ்நாடு சென்றார். அங்குள்ள மார்க்சிய, தலித்தின நண்பர்களின் தொடர்பும், உறவும் அவருக்குக் கிடைத்தன. அவரை ஒரு தலித்தின இலக்கியத்தின் முன்னோடி என்று தலித்தின எழுத்தாளர் கூறியபோதிலும், தன்னை இறுதிவரை ஒரு மார்க்சிய வாதியாக வெளிப்படுத்தி நின்றவர் டானியல் அவர்கள். தனியே தலித் மக்களின் போராட்டம் விடுதலை பெற்றுத்தராதது. அடக்குமுறைக்குள்ளான ஏனைய சமூகத்தினருடன் இணைந்து நடத்தப்படும் வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலமே தலித் மக்களின் விடுதலை சாத்தியம் என இறுதிவரை நம்பியும் எழுதியும், வாழ்ந்தும், தர்க்கித்தும் வந்த டானியல், தஞ்சாவூரில் வைத்திய சிகிச்சைகள் பலனளிக்காத நிலையில் 1985 இல் மரணமடைந்தார். அவரது உடல் தஞ்சாவூர் மண்ணில் புதைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராடிய அவரது உடலை தமிழ் நாட்டின் தாழ்த்தப்பட்ட தலித் மக்களும் மார்க்சிச நண்பர்களும் மிகுந்த மரியாதையுடன்

அடக்கம் செய்தனர். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சமூக அடக்கு முறைக்கு எதிராகப் போராடுகின்ற எழுத்தாளர்களின் குறியீடும் ஆணர்.

டானியல் வாழ்ந்த காலப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றிலும் இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றிலும் மிக முக்கியமான காலப்பகுதியாகும். சுதந்திரம் பெறமுன்னர் இருந்த இலங்கையில் பிறந்த இவர், சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர், அது கண்ட பாரிய மாற்றங்களையும் சுதந்திரத்தின் சலுகைகளை பெரும்பான்மை இனத்திலும் சிறுபான்மை இனத்திலும் உயர் வர்க்கத்தில் இருந்த ஒரு சிலரே அனுபவித்தமையையும், சிறுபான்மை இனம் அடக்கப்பட்டதன் காரணத்தினால் அவ்வினப் போராட்டம் ஒரு தேசிய இனப்போராட்டமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு நாட்டுப் பிரிவினையோடு இளைஞர் பலர் போராடப் புறப்பட்டதையும் கண்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர். அப்போராட்டத்தின் சாதக பாதகங்களை தன் அனுபவம் மூலம் தெரிந்துகொண்டவர். அரசியலில் இந்நிலை எனில் பொருளியலிலும் பல கட்டங்களைக் கண்டவர். நிலவுடைமைப் பொருளாதார அமைப்பினின்று இலங்கைப் பொருளாதார அமைப்பு பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதாரத்திற்கு மாறி தரகு பொருளாதார அமைப்புக்குள்ளும் தேசிய முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்புக்குள்ளும் சென்றகாலத்தில் வாழ்ந்தவர். பல்தேசிய பொருளாதார அமைப்பின் அறிமுக காலத்தில் வாழ்ந்து அதன் சாதக பாதகங்களைக் கண்டவர். அடிக்கட்டுமான பொருளாதார அமைப்பே மேற்கட்டுமானத்திலுள்ள சமூகத்தையும் கலை இலக்கியங்களையும் வாழ்க்கையையும் நிர்ணயிக்கின்ற தன்மையை மார்க்சிச அறிவின மூலம் தன் காலத்திலேயே கண்டு உணர்ந்தவர்.

ஆங்கில ஆட்சியும் கிறிஸ்தவ வருகையும் அதன் கல்வி முறையும் நிலமானியத்திலிருந்து மாறுபட்ட ஒரு புதிய பொருளாதார முறையும் 1940களில் ஏற்படுத்திய மாற்றத்தின் விளைபொருள்களுள் ஒருவர் தான் டானியல். பின்னர் ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராகவும் அப்பொருளாதார அமைப்புக்கு எதிராகவும் போராடிய இடதுசாரிப் பாரம்பரியத்தின் விளைபொருள்தான் டானியல். இடதுசாரிப்பாரம்பரியத்தின் பிரிவினால் ஏற்பட்ட மா-சேதுங் சிந்தனைகளினதும் செயற்பாடுகளினதும் வாரிசுதான் டானியல். தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்காக முதன் முதலில்

பாட்டாளிவர்க்க அரசமைத்து அதனை நடத்திய ரஷ்யாவின் போராட்டங்களும் சிந்தனைகளும் இலக்கியங்களும் ஆரம்பகாலத்தில் டானியலைப் பாதித்தன.

தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சியில் நீண்ட பயணம்செய்து விவசாயிகளையும் அடக்கப்பட்ட சகல சீன மக்களையும் இணைத்து பாட்டாளி வர்க்க அரசமைத்து, கலாசாரப்புரட்சி செய்த மாவோவின் சிந்தனைகளும் இலக்கியங்களும் பின்னாளில் டானியலை பெருமளவு தாக்கின.

ரஷ்யாவின் மார்க்சிம் கார்க்கியும் சீனாவின் லூ-சூனும் டானியலின் ஆதர்ச எழுத்தாளர்களாகினர்.

1960 தொடக்கம் 1980 வரை, உலகில் பாரிய மாற்றங்கள் உண்டாகின. சோசலிசம் நோக்கிய பயணத்தை பல நாடுகள் மேற்கொண்டன. வியட்நாம், இந்தோனேசியா, இந்தியாவில் வங்காளம், கேரளம் என்பன டானியலின் பேச்சுகளில் அடிக்கடி வரும்.

இந்த மாபெரும் உள்ளூர் உலகக்குழலின் விளைபொருள்தான் டானியல். சுயசிந்தனையும் அறிவாற்றலும் தேடலும் செயலாற்றலும் கொண்ட டானியல், இவ் அவசர குழல்களைத் தன்வயப்படுத்தியதன் விளைவே அவரது போராட்ட வாழ்வும் இலக்கியங்களுமாகும்.

அவரது பெரும்பாலான படைப்புகளும் எழுத்துகளும் நூலுருவில் வந்துள்ளன. முக்கியமாக அவரது ஆறு நாவல்களை மொத்தமாகத் திரட்டி 'கே.டானியல் படைப்புகள் தொகுதி ஒன்று' என்ற பெயரில் நூலாக 2005 இல் வெளியிட்டுள்ளனர் அடையாளம் பதிப்பகத்தினர். அதிலே அவரது முக்கிய நாவல்களான பஞ்சமர், கோவிந்தன், அடிமைகள், கானல், பஞ்சகோணங்கள், தண்ணீர் ஆகிய ஆறு நாவல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. முன்னுரை, நாவல்கள், டானியல் முன்னுரைகள் என 1132 பக்கங்கள் கொண்டது இந்நூல்.

டானியலையும் அவர் எழுத்துக்களையும் அவர் யாழ்ப்பாணத்து மக்கள்மீது வைத்த கண்ணோட்டத்தையும் இந்நூல் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அவர் ஒவ்வொரு நாவலுக்கும் எழுதிய முன்னுரைகள் நூலின் பின்னுக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. அவை அவரது இலக்கியக் கோட்பாடுகளை மிகத்தெளிவாக எமக்குக் காட்டுகின்றன.

பஞ்சமர் நாவல் முன்னுரையில் டானியல் இவ்வாறு கூறுகிறார்: 'முதலில் நான் என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். மக்களிடம் படிப்பது அதை மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுப்பது என்ற கொள்கையை முன்னிறுத்தி எழுதி வருபவன் நான். தனிமனித சுதந்திரத்தை அழித்தொழித்து எல்லாரும் எல்லாருக்குமான சுதந்திரத்தைப் பெறல் என்ற முனைப்புடன் நான் பார்ப்பவைகளை, அனுபவிப்பவைகளை எனது அடிப்படைக் கொள்கைக்கு இணங்க எழுதி வருகிறேன்.

நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தின்மேல் கட்டப்பட்ட சாதி முறையை அகற்றுதல், அதை பாதுகாத்து நிற்கும் அரசு இயந்திரத்தை மாற்றுதல், சகல ஆதிபத்திய சிந்தனைகளையும் சாடி அழித்தல் ஆகியவற்றுக்கு இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்தல்'

'இந்தப் பஞ்சமரில் நானும் ஒருவனாக நிற்கிறேன். அறிவறிந்த பருவம் முதல் இவர்கள் துன்பப்பட்டு கண்ணீர்விட்ட போதெல்லாம் சேர்ந்து கண்ணீர்விட்டு சிறுசிறு வெற்றிகள் கண்டு மகிழ்ந்த போதெல்லாம் மகிழ்ந்து பல்வேறு காலகட்டங்களில் கூட்டாகவும் தனியாகவும் சாதிக்கொடுமைகளை எதிர்த்துநின்ற நடவடிக்கைகளில் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களோ எண்ணிக்கையற்றவை. ஈழ நாட்டில் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் கிடைக்காதவை.' இந்த மக்கள் எல்லோரும் வர்க்க அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு நிமிர்ந்துநின்று ஆதிக்கத்தை உடைத் தெறியவேண்டும் என்கிறார்.

தமது மொழிப்பிரயோகம் பற்றிக் கூறுகையில் 'தமிழ்ச் சான்றோர் எனப்படுபவர்கள் அந்நிய மோகத்திற்குட்பட்டு தமிழைச் சீரழித்த போதும் தமிழை நையாண்டி செய்தபோதும் பண்டித வித்துவப் பரம்பரையினர் தமிழ் அன்னையை மூடி முக்காடிட்டு இருட்சிறைக்குள் வைத்தபோதும் தமிழ் அன்னையைச் சிறைமீட்டு, தேறுதல் கூறிப் பாதுகாத்தவர்கள் இந்தப் பஞ்சமர்கூட்ட மக்களே என்று கூறி இவர்களே தமிழுக்கு எஜமானர்கள் என்று பிரகடனம் செய்து இவர்கள் பேசிய வழக்கையே தமிழென ஏற்று எழுதுகிறேன் என்கிறார். அவரது இந்த வார்த்தைகள் மிகமுக்கியமானவை.

தன் எழுத்தின் உள்ளடக்கம் பற்றியும் தனது மொழிநடை பற்றியும் திட்டவட்டமான தெளிவான எண்ணம் அவருக்கு இருந்ததென்பதை இவ்வரிகள் ஊர்ஜிதம் செய்கின்றன.

அவர்மீது மூன்று முக்கிய குற்றச்சாட்டுகள் வைக்கப்பட்டன.

ஒன்று, அவர் சமகாலப்பிரச்சினைகளை எழுதாமல் பழைய சமூகப் பிரச்சினைகளையும் சாதிப்பிரச்சினைகளையும் எழுதுகிறார் என்பது.

இரண்டு, சாதிப்பிரச்சினைகளை எழுதுவதால் வர்க்க ஐக்கியத்திற்கு அது குந்தகமாக உள்ளது என்பது.

மூன்று, உயர்சாதிப் பெண்கள் தாழ்ந்த சாதி ஆண்களிடம் சோரம் போகும்வகையில் எழுதுவது அவரது வக்கிர உணர்வைக் காட்டுகிறது என்பது.

இதற்கெல்லாம் டானியல் தன் முன்னுரைகளில் சரியான பதில்கள் தருகிறார். சாதிப்பிரச்சினையோடு பின்னிப்பிணையாத தமிழர்களின் வாழ்க்கை என்பது இல்லவே இல்லை என முதலாவது குற்றச்சாட்டை மறுக்கும் டானியல் அப்பிரச்சினைகள் சமகாலப் பிரச்சினைகளே என்று கூறுகிறார்.

வர்க்க ஒற்றுமைக்கு அவர் பங்கம் விளைவிக்கிறார் எனக்கூறும் மார்க்க்சவாதிகளின் குற்றச்சாட்டை, வர்க்கப் போராட்டத்தில் முன்னணியில் நிற்கும் பாட்டாளிவர்க்கத்திற்கு வலுச்சேர்க்கும் வகை யிலே கிராமப் புறப் பாட்டாளிகளான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஒன்று திரட்டுதலே தமது நோக்கம் என்று பதில் தருகிறார்.

உயர்சாதிப் பெண்கள் சோரம்போவதைக் காட்டுதல் அவரது வக்கிரப்புத்தி என்பவர்களுக்கு டானியல் தரும் பதில், அவை யாவும் நடந்தவை; என் கண்ணால் கண்டதை, அறிந்தவற்றையே நான் எழுதுகிறேன். இதுவொன்றும் என் புனைவுகள் அல்ல என்று மறுக்கிறார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் வருகையினாலும் ஆங்கிலக் கல்வியினாலும் ஒரு மேலோங்கிய வர்க்கம் (Elite group) யாழ்ப்பாணத்தில் உருவானது. அம்மேலோங்கிய வர்க்கத்தினின்று வந்த அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கட்கான பண்பாடு ஒன்றைக் கட்டமைத்தனர். ஆகம முறைசார்ந்ததும் யாழ்ப்பாண உயர்நிலை மக்களை பிரதிபலிக்கக்கூடியவையுமாக அப்பண்பாடு வெளியு

லகுக்குக் காட்டப்பட்டது. உயர்ந்தோர் வாழ்வும் அவர்களது நடையுடை பாவனைகளும் அவர்களின் மத, மொழி, பண்பாடுகளையும் அக்கலை இலக்கியங்கள் கொண்டிருந்தன.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் வாழ்வில் இன்னொரு பக்கத்தை, மனிதர்களை, அவரது பண்பாடுகளைக் காட்டிய இலக்கியங்களும் இவற்றிற்கு மறுதலையாக எழுந்தன.

சாதியை மையமாக வைத்து 1925 இல் 'நிலகண்டன் ஒரு சாதி வெள்ளாளன்' என்ற நாவலை எழுதினர் இடைக்காடர். அடுத்துவந்த காலங்களில் முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, எஸ்.நல்லையா, மூத்ததம்பி, செல்வநாயம் போன்றோரும் யாழ்ப்பாண உயர்சமூகத்தின் மறுபக்கமான சாதி அமைப்பை வைத்து எழுதினர்.

1975 யாழ்ப்பாணச் சாதி அமைப்பின் யதார்த்த தன்மைகளைக் கருத்தில்கொண்டு செங்கை ஆழியான் (பிரளயம்), சொக்கன் (சீதா), ரி.நோனசேகரன் (புதிய சுவடுகள்) ஆகியோர் எழுதினர்.

சாதியத்தை ஆழமாகவும் விமர்சனப் பாங்கிலும் எழுதிய இளங்கீரன் (தென்றலும் புயலும், 1955), கணேசலிங்கம் (நீண்ட பயணம், 1965), தெணியான் (விடியலை நோக்கி, 1973), செ.யோகநாதன் (காவியத்தின் மறுபக்கம்) போன்ற எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் வெளியாகின. இவற்றில் பிரசாரத் தன்மை மிகுந்தும் கலைத்தன்மை குறைந்தும் இருப்பதாக விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுவர்.

டானியலின் நாவல்கள் ஈழத்தமிழர்களிடையே நடைபெற்ற சாதியப் போராட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. பஞ்சமர் என அழைக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் உணர்வுகளையும் போராட்டங்களையும் கூறுபவை.

இந்நாவல்கள் முன்சொன்னோரினது நாவல்களிலிருந்து வேறு படும் புள்ளி, டானியல் தனது வாழ்வனுபவங்கள் ஊடாக இவற்றைக் கூறுவதுதான். டானியல் பஞ்சம வகுப்பில் மிகவும் பின்தங்கிய சமூகப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர். அதனால் பஞ்சம மக்களின் மூச்சையும் ஏக்கத்தையும் உணர்வுகளையும் நேரில் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றவர். பஞ்சமரில் ஒருவராக நின்று அவற்றை அனுபவித்தவர். இவ்வகையில் அவரது எழுத்துக்கள் யாவும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரது பண்பாட்டில் இன்னொரு பக்கத்தின் அனுபவ ஆவணப்பதிவு எனலாம்.

இந்நாவல்கள்பற்றி பொ.வேல்சாமி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் 'டானியலின் நூல்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின், ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய விசயத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் விளக்கியதோடு மொத்தத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் தலித் இலக்கியம் எனும் வடிவத்தை வழங்கியது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வு. இந்நிகழ்வு ஈழத்திற்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் பொதுவான ஒரு புதுமையான நிகழ்வாகும். இவ்வகையில் இன்றைய தலித் இலக்கிய முன்னோடியாகவும் ஆனார் கே. டானியல்.

காதல் திருமணம் முடித்த இவரின் மனைவி பெயர் பிளோமினம்மா. இவர்களுக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகளும் இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளும் வாரிசுக்கள்.

இறக்கும்வரை எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் டானியல். எழுத்தை அவர் உயிராகக் கருதினார். அவரது தண்ணீர் நாவல் முக்கியமானது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தம் முயற்சியினால் கிணறுதோண்டி தண்ணீர் கண்டும், அதைக் குடிக்கமுடியாத அவலத்தை, சாதிமாண்களின் கொடுமையினை அதில் விபரிக்கிறார். 19.01.1986 இல் அவர் தண்ணீருக்கு எழுதிய முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

'இப்போது எனக்கு ஒரு கண்பார்வை இல்லை. கால்கள் இரண்டும் முழந்தாள்குக்குக் கீழ் செயலிழந்த அந்த நிலை மேலே மேலே தாவிக்கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ச்சியாக ஒருமணிநேரத்திற்குமேல் ஒரு குறிப்பிட்ட விடயத்தை யோசித்தால் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குப்பின் அந்த சிந்தனைத் தொடர் அறுபட்டுப்போகிறது. இத்தனையும் உட்பட உடலில் நோய்காணாத உறுப்புகள் எவையுமே இல்லை என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடுவதுதான் பொருத்தமானது. இந்த நிலையில் மூன்று மாதங்களுக்குமுன் தண்ணீர் என்ற இந்த நாவலை எழுத முற்பட்டேன். அப்போதிருந்தே நோய்கள் என்னைத் துரத்திவர நான் வளையமிட்டு ஒடி நோயை பின்புறமாகத் துரத்திச்சென்று இறுதியில் இன்று நான் வென்றுவிட்டேன். தண்ணீரை எழுதி முடித்துவிட்டேன்.'

ஒரு முன்னுதாரண மக்கள் எழுத்தாளனை இங்கு நாம் காண்கிறோம். எழுத்தை இறுதிவரை கைவிடாத எழுத்தாளர் டானியல்.

'.....கவிஞர் பசுபதி தனது 41 ஆவது வயதில் கொடிய புற்று நோய்க்காளாகி இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரிந்தார். பசுபதியின் கவிதைகள் மகாகவி பாரதியின் கவிதைகளோடு ஒப்புநோக்குகளையில் மிகச் சிறிய அளவான பங்களிப்புத்தான். அதேவேளை பாரதியைப்போல பசுபதியும் புரட்சிக் கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்..... 'புது உலகம் காண்பதற்குப் புரட்சி வேண்டும்' என்று பாடியிருக்கிறார் (பசுபதி)' என்று தன் வரலாற்று நூலில் எழுதுகிறார் (பக்.158- 159) என்.கே.ரகுநாதன்.

'ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி' எனும் தலைப்பிற்கு ஏற்ப தன்வரலாறு எனும் தனிமனித வாழ்வை வெளிப்படுத்துவதை விட முழுமையாகக் கிராமம் பெற்ற எழுச்சியில் வைத்துத் தன்னையும் பிறரையும் காட்டும் படைப்பையே தர முற்பட்டுள்ளார் என்.கே. ரகுநாதன். இங்கு பசுபதியைக் காண முயற்சிக்கும் எமக்கு இந்த நூல் மிக அவசியப்பட்ட ஆவணம் என்றவகையில் இதுபற்றி பிரஸ்தாபித்த படிதான் அவரைத் தரிசிக்கச் செல்லவேண்டியவர்களாக உள்ளோம். பசுபதியின் ஒரு கவிதைநூல் மட்டும், 1965 இல் அவர் மறைந்த கையோடு வெளிவந்திருந்தது. கவிதைகளின் தொகையை மட்டும் வைத்துப் பார்த்தால் சிறுபங்களிப்பு என்றே சொல்ல வேண்டியரும்; அதைமீறி வீறுமிக்க கவியாக மேடைகளில் அரங்குக் கவிதைகளால் மக்களை கிளர்ந்தெழச் செய்து சாதித் தகர்ப்புப் போருலையில் மக்கள் அணிதிரள வகைசெய்த அந்தக் கவியின் பங்களிப்பைக் கண்டவர் களுக்கு பாரதியுடன் ஒப்புவமிக்க ஏற்றவராகப் பசுபதியைக் காட்டும் ஆர்வம் மேலோங்குவது தவிர்க்கவியலாததாகும்.

படைப்புக்களின் தொகையைக் கடந்து வாழ்வுப் பங்களிப்பு வாயிலாகவே வீறுமிக்க கவியாக அவரைக் காணவேண்டியுள்ளது

கவிஞர் பசுபதி (1925 - 1965)

என்றவகையில், அவர் உருவாக்கிய அந்த பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி வரலாற்றை ஆராய்ந்தாக வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். இங்கு எழும் பிரச்சினை, ஒரு நாவலாக அறியப்படும் படைப்பு எந்தளவுக்கு நிதர்சன வாழ்வைக் காட்டுவதாய் இருக்கும், புனைவுக் கூறையும் பசுபதி இருந்தவாறைக் காட்டுவது என மயங்கநேரும் அல்லவா?

'இந்நூலை ஆசிரியர் வரலாற்றுச் சித்திரம் எனக் கூறியபோதும் இது ஒரு நாவலாக அமைந்துள்ளது எனக்கூறுவதில் தவறில்லை' எனப் பதிப்புரையில் செ. கணேசலிங்கன் எழுதியதன் பேரில் இந்தப் படைப்பு அனைவராலும் நாவலாக பார்க்கப்பட்டுவிட்டது. இதன் காரணமாக இந்நூல் பெற்றிருக்கவேண்டிய முக்கியத்துவம் தவற விடப்பட்டுவிட்டது என்பதே பெருந்துயர். ஆற்றல் மிக்க சிறுகதைப் படைப்பாளியான என்.கே. ரகுநாதன், நாவல் படைப்பில் தோற்று விட்டார். வெறும் ஆவணம்போலவே அமைந்துள்ளது நூல் என்பதாக விமர்சகர்கள் சொல்லும் நிலை தோன்றியது. ஆவணமாக படைத்தது நாவல் போல் படிப்பதற்கு சுவையாக உள்ளது என்பதையே பதிப் பாசிரியர் செ.க. சொல்ல முனைந்தார்; அது தப்பர்த்தமாகிவிட்டது.

பனைமரத்திலிருந்து கள்ளிறக்கிச் சீவியம் நடத்திய கிராமத்திலிருந்து இருவர் தூரக்கிராமங்களுக்கு (நயினாதீவு, அநுராதபுரம்) சென்று அதேதொழிலை வளர்ச்சி நிலையில் செய்து அங்குள்ள

படித்தவர் வாழ்வைப் பார்த்துத் தம் பிள்ளைகளையும் படிக்க வைத்தமை எத்தகைய மாற்றத்துக்கு அடித்தளமிட்டது என்பதையே ரகுநாதன் ஆவணப்படுத்துகிறார். இதனை முன்னுரையில் கூறியவர் பல கஷ்ட துன்பங்களுக்கு இடையில் அவர்கள் இருவரது மகன்கள் ஆர்வத்துடன் படித்து ஆசிரியராகிறார்கள் எனக்கூறுகிறார்.

'அவர்களுடைய கிராமத்துக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கிராமத்தில் தமிழறிஞர் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். இருவரும் அந்தத் தமிழறிஞரிடம் கல்வி கற்கப்போனார்கள். தமிழ் கற்ற அவர்கள், அவருடைய நாஸ்தீக கொள்கையினால் கவரப்பெற்று காலப்போக்கில் உலகளாவிய ரீதியில் பரந்து விரிந்த மார்க்ஸிய கொள்கையில் ஊறித் திளைத்து தமது கிராமத்து வாலிபர்களை மட்டுமின்றி அண்டை அயலினுள்ள வாலிபர்களையும் ஒன்றிணைத்து சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக மட்டுமன்றி உழைக்கும் மக்களை நசுக்குபவர்களுக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் முன்னெடுத்து சகலரையும் எழுச்சிபெறச் செய்தார்கள்' என்று முன்னுரையில் மேலும் கூறுகிறார். அந்த இருவர் பசுபதியும் நூலாசிரியரான என்.கே.ரகுநாதனுமே.

இவ்வாறு நாவல் அல்ல என்ற உணர்வில் தெளிவாக இருந்த போதிலும் அனைவரது பெயர்களும் அவரவர்க்கான இயற்பெயர்களாய் இருக்கவிட்டு நூலாசிரியரின் பெயர் மட்டும் ரகுநாதன் என்பதற்குப் பதிலாக ரவீந்திரன் (சுருக்கப் பெயர் ரகு என்பதை ரவி) என்பதாக மாற்றியுள்ளார். அனேகமாக ஆசிரியரால் சொந்தப் பெயரில் எழுதப்பட்டது. பதிப்பாசிரியரின் வேண்டுகளின் பேரில் இவ்வாறு மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். நூலின் 176 ஆம் பக்க நான்காம் பந்தியில் 'என்றாலும் ரகு புறப்படுவதற்கு.....' எனத் தொடங்கும் வசனத்திற்கு அடுத்து 'கந்தப்பனைக்கு ரவி போகவிருந்த.....' என்பது உட்பட 'ரகு புறப்படும்' அனைத்து இடங்களும் ரவிக்குரியது என்பதைக் காட்டும் வகையில் பயணம் அமைகிறது. எல்லா இடங்களிலும் மாற முடிந்த ரகு இந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும் சொந்தப் பேரில் இருந்துவிட்டார். இவ்வாறு பெயர் மாற்றப்பட்டமை தவிர்க்கப்பட்டிருப்பின் நாவல் இன்று மயங்கிப் புறக்கணிப்பிற்கு ஆளான மையை தவிர்த்திருக்கலாம். அதைவிட முக்கியத்துவம் மிக்க இரு படைப்பாளிகளது உருவாக்கம், கிராமம் ஒன்றின் எழுச்சி வரலாறு

என்ற பொருள்களில் தேடப்படவேண்டிய நூல் எனும் தன்மை மறைக்கப்பட்டிருப்பது பெருந்துயர்.

பசுபதியின் பேரன் சின்னப்போடியார் என்பவர் எல்லோரையும் போல கள் இறக்கும் குலத்தோடு அமையாது பரியாரி வேலை பார்த்து, பரியாரி சின்னப்போடியார் என்று அழைக்கப்பட்டவர். அவரது மகன் கந்தையா நயினாதீவு, யாழ்ப்பாண நகருக்கு அண்மித்த ஆரியகுளம் குடியேற்றப்பகுதி என்பவற்றுடனான ஊடாட்டங்களால் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேற்றம் பெற்றவர். கந்தையாவின் மனைவி அன்னம் வராத்துப்பளைக் கிராமத்தில் முதன்முதலில் ரவிகை அணிந்து வெளியூடாட்டங்களுக்கு சென்றுவந்தார். கந்தையா - அன்னம் தம்பதியரின் மகனாக 14 யூலை 1925 இல் பிறந்தார். பசுபதி பருத்தித்துறைக்கு உட்பட்ட வராத்துப்பளை கிராமத்தோடு உறவுடைய கள் இறக்கும் தொழில்புரியும் அயல்கிராம மக்களான உத்திராவத்தை, சந்தாத்தோட்டம், ஊரியவத்தை என்பவற்றுள் வராத்துப்பளையே முதலில் படித்து அரசு உத்தியோகங்களுக்கு செல்லும் உத்வேகம் பெற்றது. அத்தகைய முதல்வரான பசுபதி அப்பிரதேசத்தின் முதல் கல்விகற்ற பெண்ணாகிய ரகுநாதனின் தங்கை பாக்கியத்தை 1954ஆம் ஆண்டு மணம் முடித்தார். பசுபதியின் சகோதரர்களும் படித்து தனியார் துறையில் பணியாற்றினர்; இளைய சகோதரன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்து பட்டம் பெற்று இலங்கை மத்திய வங்கியில் பணியாற்றி வங்கி ஆளுநரின் செயலாளராக பதவி உயர்வு பெற்று ஓய்வுபெற்றுள்ளார்.

நல்லூர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் (1948, 49 ஆம் வருடங்களில்) படிக்கும்போது பாக்கியத்துடன் திருமண உறவுகொள்ள பசுபதி முற்பட்டபோது முதலில் தனது பெற்றோரின் மறுப்பையே சந்தித்தார். பொருளாதார அந்தஸ்தில் உயர்ந்திருந்த தமக்கு ஈடாக பாக்கியம் இல்லை என்ற கருத்து அவர்களிடமிருந்தது. அத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வு மனப்பாட்டுக்கு எதிராக திட மனதுடன் இருந்த பசுபதி பாக்கியத்தை மணம்முடித்தார். மூன்று மகன்கள் பிள்ளைகளாயினர்.

பசுபதி கந்தமுருகேசனாரிடம் தமிழ் கற்றமையால் யாப்பமைதியோடு கவிதையாக்கும் ஆற்றல் மிக்கவரானார். தமிழ்ப்புலமை மிகுந்திருந்தும் தமிழாசிரியருக்கான பயிற்சிக்கு வாய்ப்பிருக்கவில்லை.

திருநெல்வேலி ஆசிரியர் கலாசாலை முற்றிலும் ஆதிக்க சாதியினருக்கு உரியதாயே இருந்தது. கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் போட்டி அதிகம் என்பதால் அதிக புள்ளி பெறுபவர்களுக்கு மட்டுமே இடம் கிடைக்கும். நல்லூர் ஐக்கிய ஆசிரியர் கலாசாலை கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டும் உரியதென்பதால் மதம் மாறி இடம்பெற்றுக் கொள்ள இயலும். நாதீகத்தை ஏற்ற பசுபதியும் ரகுநாதனும் மதம் மாறுவதை ஏற்க மறுத்தனர். இவர்கள் தங்கள் பகுத்தறிவுக் குருநாதரும் தமது பேரறிஞருமான கந்தமுருகேசனிடம் ஆலோசனை கேட்டபோது சாதி வெறியர்களுக்கு பாடம் புகட்டவேண்டுமாதலால் ஞானஸ்நானம் பெறுங்கள் என்று அவர் கூறினார். முதலில் பசுபதியும் பின்னர் ரகுநாதனும் நல்லூர் ஐக்கிய கிறிஸ்தவ ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் இணைந்து கற்றனர். (ப.122).

யாழ்ப்பாணத்தில் பசுபதி கற்றபோது சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் தொடர்பு கிடைத்தது. சம்பத்திரிசியர் கல்லூரியில் படித்த சிலரும் சன்மார்க்க வித்தியாசாலையில் படித்த சிலரும் இணைந்து 'சன்மார்க்க ஐக்கிய வாலிபர் சங்கம்' என்ற ஒரு அமைப்பை உருவாக்கியிருந்தனர். சேனியாதெரு எம்.சி.சுப்பிரமணியம், உடுவில் ஜேக்கப் காந்தி, மல்லாகம் யோலேஸ்போல், யாழ் ஆஸ்பத்திரிரோட் ஜி. எம்.பொன்னுத்துரை, சுண்டிக்குழி ஜி.நல்லையா ஆகியோரே சன்மார்க்க ஐக்கிய வாலிபர் சங்கத்தை உருவாக்கியிருந்தவர்களாவர். யாழ்ப்பாணத்தில் கற்றபோது இதனுடன் உள்ள தொடர்பின் தாக்கத்துடன் ஊர்திரும்பிய பசுபதி நல்வழி ஐக்கிய வாலிபர் சங்கத்தை ரகுநாதன் போன்ற நண்பர்களுடன் இணைந்து உருவாக்கியிருந்தார். ஐ.வா.ச. இன் பரிணமிப்பாகவே சிறுபான்மைத்தமிழர் மகாசபை உருவானது. பின்னர் சி.த. மகாசபையில் செல்வரட்ணம் என்பவரோடு இணைச் செயலாளராக பசுபதி செயற்பட்டுள்ளார்.

கந்த முருகேசனார் வாயிலாக பெரியார் வெளியிட்டு வந்த 'குடியரசு', அண்ணாத்துரை வெளியிட்ட 'திராவிட நாடு' எனும் இதழ்களைப் படித்துவந்த பசுபதி ஊரில் நண்பர்களுடன் இணைந்து 'திராவிடர் கலை மன்றம்' எனும் அமைப்பையும் உருவாக்கியிருந்தார். இதன் பகுத்தறிவும் கருத்தியலும் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையூடாக வளர்ந்து பெற்ற மார்க்சியமும் அமைப்பாக்கத்தின் வாயிலாக

சமூக மாற்றத்துக்காக உழைப்பவராய் பசுபதியை புடமிட்டிருந்தன. அவரது கவிதைகள் அனைத்தும் சமூக மாற்றச் செயலுக்கு உந்தும் உத்வேகம் பெறத் தூண்டுவதாக அமைவதற்கு இந்த வளர்ச்சி நிலைகள் காரணமாயிற்று.

ஆசிரியர் பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு 1956 இல் இரத்மலானை செவிப்புலனற்றோர் விழிப்புலனற்றோர் பாடசாலையில் பணியேற்றவர் பின்னர் கைதடி நவீல்ட் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம்பெற்று வந்தார். புற்றுநோய் காரணமாக 1965 இல் மரணத்தைத் தழுவும்வரை கைதடியில் பணியாற்றினார். 'யாழ்ப்பாணக் கவிராயர்' என்று கவிதைகள் எழுதும்போது பெயர்கூடிக்கொண்டவர் கட்டுரைகள் எழுதும்போது 'இறைவன்' என்ற புனைபெயரைத் தரித்தார். அவரது கட்டுரைகள் தொகுக்கப்படாதது மட்டுமன்றி மீள் பதிப்புக்காகத் தேடப்படாமலும் இருப்பது வருந்தத்தக்க இன்றைய நிலையைத்தான் காட்டுகிறது.

அவரது மறைவையடுத்து வெளிவந்த 'புது உலகம்' என்ற கவிதைத்தொகுதி பின்னர் 2000 ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. (சவுத் விஷன் வாயிலாக தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியிட்டிருந்தது.) இந்த நூலில் 'தமிழுக்கு வாய்த்த தனம்!' என்ற தலைப்பில் தான் தோன்றிக் கவிராயர் என்ற சில்லையூர் செல்வராசன் எழுதிய கவிதை ஒன்று அணிசேர்க்கும் வகையில் தரப்பட்டுள்ளது. அதன் ஒரு கண்ணி இது.

உலகினைப் புதுக்கி, மூசி
உழைப்பவர்க் குடைமை யாக்கி,
அலகிலா பொதுமை வையம்
அமைத் தின வேதச் சாதி
அலகைகள் அனைத்தும் மாய்த் திங்
கறத்தினை, அழகை ஓம்பப்
பல கவைப் பாக்கன் யாத்துப்
படைத்துளான்; படித்துப் பாராய்!

தமிழ்ச் சமூகத்தினுள் சாதி ஒடுக்குமுறையை மூர்க்கத்தனமாக முடுக்கிவிட்டிருந்த காலம் அது. பசுபதி, ரகுநாதன் போன்றோர் பாடசாலையில் பல புறக்கணிப்புகளையும் அவமதிப்புகளையும் சந்தித்தே வராத்துப்பாளையின் முதல் கற்றோர் என்ற முன்னோடிகளாக

முடிந்தது. ஏனையவர்களுடன் சம ஆசனம் கிடையாது. பின்வரிசை ஒதுக்கம். கிணற்றடியில் தாகத்தோடு, எவராவது வந்து தண்ணீர் ஊற்றுவதற்கு கையேந்தியபடி பார்த்திருக்க வேண்டும். சமூகத்திலும் பல்வேறு அடக்குமுறைகள். அவற்றுக்கெதிராகப் போராடியவாறேதான் படித்து முடித்தனர்.

இத்தகைய சூழலில் தமது மேலாதிக்கத்தை வேறொரு வடிவில் வென்றெடுக்க ஆதிக்க சாதியினர் முயல்வதான வடிவத்திலேயே அன்றைய தமிழ் தேசிய செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. அத்தகைய சூழலில் பசுபதி இவ்வாறு பிரகடனப்படுத்துவார்.

தோழமை அற்றார்க்குத் தேசியம்தான் தேறிடுமோ?
சேரும் பொருள் வளத்தால் செல்வம் சமனாக்க
சாரும் பொதுவுடமை! சாதிமுறை ஒழியும்!
பேசும் மொழிச்சண்டை பேரற்றுப் போய்விடுமே!
கூசும் குறைசேரா; கொள்கை நிலைத்துவிடும்!
(புது உலகம், சென்னை. பக்.64-65)

பாரதி 39 வயதிலும் பசுபதி 41 வயதிலும் இயக்கத்தை நிறுத்தி யிருந்தனர். பாரதி எழுத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவர் என்ற வகையில் அவரது படைப்புகள் அவரை மகா கவியாக கணிக்க உதவுவன. பசுபதி வாழ்நாள் முழுவதும் போராட்டத்தையே முன்னெடுத்தவர். கவிதைகளும் போராயுதமே. கவித்துவ வீச்சை வெளிப்படுத்த ஏற்ற ஒரு ஆக்கத்தைப் படைக்கும் கால அவகாசம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆக்ரோஷம் மிக்க அவரது மேடைப்பேச்சையும் அரங்கக் கவி வீச்சையும் பற்றிப் பலர் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறோம். அந்த ஆழ்ந்தகன்ற கவி உள்ளத்தை வெறும் அச்சமைகளின் ஊடே கணித்துவிட இயலாது. அவரால் உணர்திறன்பெற்ற பலரது மனத்திரைகளில் பதிந்திருக்கும் பசுபதி கவிதைகளைப் படிக்க தனியாற்றல் அவசியமாகும். அதனாலேதான் அவர்குறித்த ஆய்வுகள் வெளிவராமல் மௌனித்துப் போயுள்ள அவலம் தொடர்கிறது.

அகஸ்தியர்

முருகபூபதி

கவிஞராக தமது இளம் வயதில் இலக்கியப்பிரவேசம் செய்த அகஸ்தியர் தமது அந்திமகாலத்தில் புலம்பெயர்ந்து வாழத் தலைப்பட்ட பின்னரும் அயராமல் எழுதி ஓய்ந்து பிரான்ஸில் விடை பெற்றார்.

இலங்கையின் வடபுலத்தே ஆனைக்கோட்டையில் 24 ஓகஸ்ட் 1926 ஆம் ஆண்டு பிறந்த அகஸ்தியர் 8 டிசம்பர் 1995 இல் பிரான்ஸில் காலமானார். அவர் இருபதாவது வயதில் இலக்கியப் படைப்பாளியானவர். மறையும் வரையில் ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு காலம் தமது இலக்கியப் பணியிலிருந்து ஓய்வுபெறாமல் எழுதிக்கொண்டே இருந்தவர்.

அவர் ஒரு கத்தோலிக்கக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தந்தை சவரிமுத்து, தாய் அன்னம்மாள். மதப் பாரம்பரியத்தில் வளர்க்கப்பட்டவர். ஒரு கட்டத்தில் மதகுருவாக துறவறம் பூண்டு செல்லவேண்டிய சூழ்நிலையும் அவருக்கு உருவானது. ஆயினும் இளம்பராயத்து படைப்பிலக்கியக் கனவுகள் அவரது வாழ்வை திசைதிருப்பிவிட்டது. அதனால் இலக்கியத்திற்கு அவர் நல்வரவானார்.

ஆனைக்கோட்டைக்கு பெருமை சேர்த்த கலைஞர்கள், படைப்பாளிகள் பலர் மத்தியில் அகஸ்தியரின் வாழ்வும் பணிகளும் ஒரு வட்டத்துக்குள் சிறைப்பட்டிருக்கவில்லை. அவரது கரத்தில் எழுது கோலும் இருந்தது. அதேசமயம் அவரது இரண்டு கரங்களினதும் விரல்கள் மிருதங்கத்தின் மீதும் பதிந்திருந்தது.

ஆனைக்கோட்டைவாசியான அகஸ்தியர் இலங்கையின் மத்தியில் கண்டியில் தொழில் நிமித்தம் வாழ்ந்தவர். இடதுசாரி இயக்கத்தில் தன்னை பிணைத்துக்கொண்டமையினால் தென்னிலங்கை உட்பட முழு இலங்கையிலும் மூனின் இடதுசாரிகளுடனும் முற்போக்கு சக்திகளுடனும் அவர் கைகோர்த்தார்.

எஸ். அகத்தியர் (1826 - 1935)

அவரது கனவு சமதர்ம சோஷலிஸ சமுதாயம்தான். அவரது குடும்பப்பின்னணி அவரை ஒரு மதபோதகராகவோ அல்லது மிருதங்கக் கலைஞராகவோ மாற்றியிருக்கவேண்டிய சூழலில் இளம்பராயத்தில் அவர் படித்த காந்தி, கார்ல் மார்க்ஸ், லெனின் பற்றிய நூல்கள் அவரை சமூக சீர்திருத்தம் மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வு, வர்க்கப்போராட்டம், சாதி ஒழிப்பு முதலான சிந்தனைகளின் பால் திசை திருப்பிவிட்டது.

அதனால் அவரிடம் முற்போக்குச்சிந்தனை துளிர்விட்டது. தனி மனிதனாக இயங்காமல் கூட்டாக இயங்கினால்தான் பரந்துபட்ட முற்போக்கு சமுதாயத்தை உருவாக்கமுடியும் என தீர்மானித்தார். அந்தத்தீர்மானத்திற்கு வழிகோலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தை படைக்க முன்வந்தார். அவரது படைப்பு இலக்கியங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்தினால் அவரது குறித்த சிந்தனைகள் தூக்கலாகவே தெரியும்.

ஒன்றுபட்டு இயங்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தார். அதன் விளைவு அவர் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் அதேகாலப் பகுதியில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் இணைந்தார்.

கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், வாழ்க்கை வரலாறு முதலான துறைகளிலும் இலக்கியத்தில் மற்றுமொரு வடிவமான உணர்வூற்று உருவகச்சித்திரத்திலும் அவர் ஈடுபட்டார்.

அவர் ஆரம்பத்தில் ஏனைய மூத்த படைப்பாளிகளைப் போன்றே சுதந்திரன் இதழில்தான் எழுதினார். தொடர்ந்து தினகரன், வீரகேசரி,

தினபதி, சிந்தாமணி, ஈழநாடு, சுடர் முதலானவற்றிலும் தமிழக இதழ்கள் தீபம், கலைமகள், கண்ணதாசன், தாமரை முதலானவற்றிலும் பிரான்ஸுக்கு புலம்பெயர்ந்த பின்னர் ஐரோப்பாவில் வெளியான பாரிஸ் ஈழநாடு, தமிழன் உட்பட பல இதழ்களிலும் எழுதினார்.

நாம் அறிந்தவரையில் நூல் வடிவில் வெளியான அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் பின்வருமாறு: இருளினுள்ளே (குறும் புதினத் தொகுதி), திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் (புதினம்), மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (புதினம்), கோபுரங்கள் சரிகின்றன (குறும் புதினம்), எரி நெருப்பில் இடை பாதை இல்லை (புதினம்), நரகத்திலிருந்து (குறும் புதினத் தொகுதி), பூந்தான் யோசேப்பு - வாழ்க்கை வரலாறு, மகாகனம் பொருந்திய, எவளுக்குத் தாயாக, அகஸ்தியர் பதிவுகள், கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும், அகஸ்தியர் கதைகள், லெனின் பாதச்சுவடுகள்.

அகஸ்தியர் மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்தவராயினும் இளம் தலைமுறையினருடன் ஒரு குழந்தையைப்போன்று வெள்ளைச் சிரிப்புடன் (சிரிப்பிலும் பலவகையுண்டு) மனந்திறந்து பேசும் இயல் புள்ளவர்.

தர்மாவேசம் அவரது மற்றுமொரு முகம். தனது கருத்தை நிலை நாட்ட உரத்தகுரலில் போராடுவார். தனது படைப்புகளை பத்திரிகை இதழ்களுக்கு அனுப்பும்போது அதில் கைவைக்கவேண்டாம் என்ற நிபந்தனையையும் குறிப்பிடுவார். தப்பித்தவறி அதில் வெட்டுக் கொத்து தணிக்கை நடந்துவிட்டால் நேரடியாகவந்து சத்தம்போடுவார்.

அகஸ்தியருக்கு கோபம் வந்தால் இந்தக்குழந்தைக்கா இப்படி ஒரு கோபம் - என்று எங்களை வியக்கவைப்பார். பாரதியார் சொன்ன 'ரௌத்ரம் பழகு' பண்பை இவரிடமும் காணலாம்.

நீண்டகாலம் அவர் பிரான்ஸில் புகலிடம் பெற்று வாழ்ந்த போதிலும் புகலிடத்தை சித்திரிக்கும் ஆக்க இலக்கியப்படைப்புகளை வரவாக்கவில்லை. அவருக்கும் பெரும்பாலான ஈழத்து புகலிட வாழ் மக்களின் ஏக்கமே இறுதிவரையில் தொடர்ந்திருக்கிறது என்பதற்கு பின்வரும் அவரது கருத்தை இங்கு பதிவுசெய்கின்றோம்.

பெற்றதாயும் பிறந்த நாடும் துறந்த எவரும் இயல்பான சுதந்திர ஜீவியம். ஆனால் சுதந்திரஜீவி அனுபவிப்பதைவிட பலர் சுசுபோகவாதிகளாகியுள்ளதால், கலை இலக்கியங்களும் வியாபாரப் பண்டங்களாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன.

ஏதோ ஒரு போர்வை. ஒவ்வொருவரும் எதேச்சமாகத் தத்தமக்குத் தானே தோதாக வரித்துக்கொள்ளும் போர்வை. கற்பனாவாத கோட்பாடு களை நச்சுப்படுத்தப்பட்ட அடிமைச்சு தந்திரத்தை முழங்காற் படியிட்டுச் சுவாசிக்க ஆவேகிப்போர் ஆயுதப்பாசறைக்குத் தீந்தை பூசி வெண்கல மணியோசைக்காக ஆசைப்படும் போர்வை. இப்போர்வையாளர் ஜனநாயகப் போர்வையில் பணநாயகத்தில் முழுகியதால் இயல்பான கலை இலக்கியக்கருவூலம் என்பதும் போர்வையாகிவிட்டது.

சத்தியக்கலை இலக்கியங்கள் பலிபீடங்களில் குற்றுயிராக மாய்கின்றன. ஒவ்வோர் போர்வையும் தன்னளவில் தன்னிச் சாபூர்வமாகப் பணப்புழக்கத்தோடு கலை இலக்கியத்தை இணைத்து அந்தகாரத்துள் ஆக்கிவிட்டதால் யதார்த்தப்படைப்புகளுக்குப் பெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டுள்ளது.

வறுமையின் தத்துவமல்ல. தத்துவத்தின் வறுமை கோலோச்சுகிறது. கலை இலக்கியம் கிலோ என்ன விலை? என்று கேட்கு மளவுக்கு பலவீனப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் மயப்படும் கலை இலக்கியத்தை வளரவிடாமல் புகழெந்திப்புருகுக்கலைஞர்கள் நந்திபோல் வழிமறைத்து நிற்கின்றனர்.

இந்த இடைஞ்சல்களுக்கு மத்தியில்தான் நீறுபூத்த நெருப்பி னின்றும் அனல்கக்குவதுபோல் எனது இலக்கியப்பணி தொடர்கிறது.

அவருக்கு அந்நியமன் பெரிய பாதிப்பினைத்தரவில்லை. அதனால் அவரது புகலிட வாழ்வு அவரது படைப்பு இலக்கியத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், அவர் ஆய்வுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். தான் படித்த நூல்கள் பற்றிய விமர்சனங்களை எழுதினார்.

ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒலிபரப்பாகும் வானொலிகளிலும் அவரது குரல் ஒலித்தது. கருத்துப்போராட்டத்தில் தொடர்ந்து ஈடுபட்ட அகஸ்தியர், சமரசங்களுக்குட்படாமல் தனது கருத்தை அழுத்தம் திருத்தமாகவே முன்வைப்பவர்.

அதேவேளையில் மற்றவர்களின் கருத்துக்களை புறக்கணிக்காமல் கவனத்திலும் எடுப்பவர்.

இளம் வயதிலிருந்தே இடதுசாரிச்சிந்தனைகளில் தன்னை வளர்த்துக் கொண்ட அகஸ்தியர், மேதைகள் கார்ல் மார்க்ஸ், லெனின் மீது அளவுகடந்த பற்றுதல் கொண்டிருந்தவர். அகஸ்தியரின் திருமண வாழ்வில் பெண்மக்கள் மூவருக்கு தந்தை.

'சோவியத் நாட்டில் லெனின் முன்னெடுத்த கோட்பாடும் அவரது சாதனைகளும் யாழ்ப்பாணத்து ஆனைக்கோட்டையைச் சேர்ந்த அகஸ்தியர் என்ற இளைஞரின் கவனத்தை ஈர்த்தனவென்றால் அதற்குக் காரணம் அகஸ்தியரது சமுதாயப்பிரக்ஞையும் மானிடநேயமும் என்றே கூறவேண்டும்' என்று அகஸ்தியர் எழுதிய 'லெனின் பாதச் சுவடுகள்' நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள தகைமைசார் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

லெனின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த பல உண்மைச்சம்பவங்களை கதை போன்று கூறும் இந்நூல் வெளியானவேளையில் அகஸ்தியர் இல்லை.

இன்று அவர் எம்மிடையேயும் இல்லை. ஆனால், அவர் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு இட்ட உரம் ஐந்தாவது தலைமுறைப்படைப்பாளிகளின் வளர்ச்சிக்கும் உந்து சக்தியாகவே விளங்குகிறது.

டொமினிக் ஜீவா

எம்.எஸ். தேவகௌரி

சுழத்து தமிழருக்கோர்
இலக்கிய மரபு வேண்டும்
வாழ்வுக்குப் பொருத்தமான
வாசனை வீசமாறு
சூழலைத் திருத்த வேண்டும்
ஏழைகள் செழிக்க வேண்டும்
என்பன இலக்காய் கொண்டார் என்று

இலங்கையின் முதுபெரும் இலக்கியவாதி டொமினிக் ஜீவா பற்றி காலம் சென்ற முதுபெருங்கவிஞர் இ. முருகையன் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இலங்கை முற்போக்கு இயக்கத்தின், இலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான டொமினிக் ஜீவா யாழ்ப்பாண சாதிய சமூகத்தின் உற்பவிப்பு; 60களின் இலக்கிய வரலாறு.

யாழ்ப்பாணத்தில் மிக இறுக்கமாக இருந்த- இருக்கும்- சாதியக் கட்டமைப்பும் அதன் செயல்பாடுகளும் இழைத்த இழைக்கும் வரலாற்றுத் தவறுகளை பேணா என்ற ஆயுதம் ஏந்தி மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தவர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் சிகை அலங்கரிப்புத் தொழிலை காலங்காலமாக ஜீவனோபாயத்திற்காக குலத்தொழிலாகக் கொண்ட சமூகத்தில் ஜோசப் மரியம்மா ஆகியோருக்கு முதல் மகனாக 1927 ஜூன் 27இல் பிறந்தவர் தான் டொமினிக் ஜீவா. நன்றாகப் படித்துக்கொண்டிருந்தவர் குலவழக்குப் படி 12 வயதில் தொழில் பழக அவரது தகப்பனாரின் ஜோசப் சலூனுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். இவரது படிப்பு பாதியில் நின்றதற்கு பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரும் காரணமாக இருந்திருக்கிறார் என்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்). 5ஆம் வகுப்பு வரையே கல்விகற்ற டொமினிக் ஜீவா

டொமினிக் ஜீவா (1927)

அவர்கள் 1960 இல் இலக்கியத்திற்கான இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெறுகிறார்.இத்தகு வளர்ச்சிக்கும் பெருமைக்கும் காரணம் இதய சுத்தியோடு ஆத்மார்த்தமாக எழுத்தை வாழ்வாக அவர் வரித்துக் கொண்டதும், தீவிரமாகச் செயற்பாட்டதுமேயாகும்.

இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் மத்தியதர வர்க்கத்தின் தோற்றக் காலம்,சுதந்திரம் வரை (1900 1948)என்ற பகுப்பும் அடுத்ததான தேசிய இலக்கிய காலம்(1956) என்ற பகுப்பும் முக்கியமானவை. இக்காலகட்டம்தான் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் செயல் திறன்கள் உத்வேகமாக ஆரம்பித்த காலகட்டம். 1954 இல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றமும் அதன் செயற்பாடுகளும் நாடளாவிய ரீதியில் விரிந்தபோது அதனுடன் இணைந்து மிகத்தீவிரமாகச் செயற்பட்டார்.பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் மிகத்தீவிரமாக இளைஞர்கள் மத்தியில் பரவியதும் அதற்காகச் செயற்பட்ட இளைஞர் பட்டாளமும் சமூக மாற்றத்திற்கு எழுத்துக்களை முழுமையாக நம்பினர்.அதனடிப்படையில்தான் டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துச் செயற்பாடும் தீவிரமாயிற்று. ப. ஜீவானந்தம் அவர்களின் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அவர்மீது கொண்ட அபிமானத்தின் அடிப்படையில் தனது டொமினிக் என்ற பெயரின் பின்னால் ஜீவா பெயரையும் இணைத்துக்கொண்டதாக குறிப்பிடுவர்.

இவ்வாறு சமூகம் சார் சிந்தனையையும், அதில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நிலையையும் அதிலிருந்தான விடுதலையையும் நோக்கி டொமினிக் ஜீவாவின் எழுத்துக்கள் பரிணமித்தன.

பேனாவை ஆயுதமாக்கிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அதற்கான கள அமைவையும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். அதன்படி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாட்டின் வேகத்தை அதிக ரிக்கும் நோக்கில் 1966 இல் மல்லிகை என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகை டொமினிக் ஜீவாவை ஆசிரியராகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இச்சஞ்சிகையை டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் 2014 ஆரம்ப காலப்பகுதி வரையும் வெளிக்கொண்டுவந்தமைதான் அவரது மிகப்பெரும் பலம். எழுத்தின் மீது அவருக்கிருந்த ஆக்ரோஷமான பிடிப்பும் பற்றுதலும் பெரும் சமூகமாற்றத்தை அவாவி நின்றது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1955 இல் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், கண்டி, திருகோணமலை, ஆகிய இடங்களில் கிளைகளை நிறுவின. அதன்போது தீவிர செயற்பாட்டாளராக இருந்த டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் யாழ்ப்பாணக்கிளையின் செயலாளராக நியமிக்கப் பட்டார். முனைப்புற்ற இயக்கச் செயற்பாட்டாளராக விளங்கிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் தன் எழுத்தினூடாக, மல்லிகை என்ற சஞ்சிகையினூடாக 60களின், இலக்கிய வரலாறாக, இன்று இனங் காணப்படுகிறார்.

மல்லிகை சஞ்சிகையில் அன்றிலிருந்து இறுதி வரை (2014) அட்டைப் படத்தில் எழுத்தாளர்கள், சமூக செயற்பாட்டாளர்கள், கல்வியிய லாளர்கள் என மக்கள் இனங்காண வேண்டிய நபர்களின் முகங்களை பிரசுரித்தார். எல்லோருக்கும் தெரிந்த சினிமாக்காரரின் முகங்களைப் போட்டு இந்திய சிறுசஞ்சிகைகள் ஒகோ என்று இலங்கையில் விற்பனை யாகிய காலகட்டத்தில் இவரது செயற்பாடு பலருக்கு வேடிக்கையான தாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. இலக்கியத்தின் மீதான காதலும் பற்றுறு தியும் விடாமுயற்சியுடன் அவரை இயங்கவைத்திற்று. போர் சூழ்ந்த காலப்பகுதிகளில் அச்சுத்தாளருக்கு தட்டுப்பாடும் தடையும் நிலவிய போது கோடு போட்ட கொப்பித்தாளில் மல்லிகையை வெளிக் கொணர்ந்தார். அப்போது யாழ் பத்திரிகைகள் சில 'பூல்ஸ்கப்' தாளில்

வெளிவந்த நினைவுள்ளது. 1995 இன் பின் ஜீவா அவர்கள் கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்து மல்லிகையை கொழும்பிலிருந்து வெளிக் கொணர்ந்தார். இலக்கியத்தை மக்கள் மனங்களில் விதைப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டார். பணம் தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை மல்லிகையைப் படித்துப் பாருங்கள் என பலரது கைகளில் தானே நேரடியாக மல்லிகையைக் கொடுத்து வந்தார். 'பல சமயங்களில் சாப்பிடுவதற்கு கூட கையில் காசிருந்ததில்லை. தெரிந்த பலருக்கு நான் வீதிவீதியாக சைக்கிளில் சென்று மல்லிகையை விநியோகித்து வந்தேன்' என்று தனது நேர்முகம் ஒன்றில் ஜீவா கூறியிருந்தார். அதுவும் இந்தக் காலத்தில், இலக்கியத்திற்காக ஒரு மனுசன் இப்படியெல்லாம் செய்வானா என ஒருகணம் யோசிக்க வைக்கும் செயல்களையெல்லாம் ஜீவா தன் வாழ்வாக்கியுள்ளார். சமூக விடுதலைக்காக இலக்கியப் போராட்டம் நடத்திய ஜீவா அவர்கள் தன் கதைகளினூடாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை வாழ வைத்துள்ளார்.

சாதாரண மக்களின் வாழ்வை, உணர்வை, தேவையை இலக்கிய பேசு பொருளாக்கியவர் இவர். தண்ணீரும் கண்ணீரும், பாதுகை, சாலையின் திருப்பம், வாழ்வின் தரிசனம் போன்ற இவரது சிறுகதைகளை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். கதைகளுடாக வெளிப்படும் மனிதர் களின் நிகழ்வுகளினூடாக தனது ஆழ்ந்த இருப்பை உணர்த்திச் செல்வது தான் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் முத்திரை. யாழ். சமூகத்தில் 60களில் சமூக ஊடாட்டத்தில் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்திய ஒருவராக இவரை இனங்காண முடியும். எழுத்து மட்டுமல்லாது ஆக்ரோஷமான அவரது மேடைப்பேச்சு, தீவிர செயற்பாடுகள் எல்லாமே யாழ். சமூக வரலாற்றிலோ இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றிலோ கடந்து செல்லமுடியாத பெரும் புள்ளியாயிற்று. இன்றும் (2014) மேடைகளில் அவர் தோன்றினால் அந்த ஆக்ரோஷமான பேச்சு ஒலிக்கும். அப்படி ஒரு ஓர்மம் அவருக்குள். இப்படி பேச்சு எழுத்து என்பதுடன் மட்டும் ஜீவா அவர்கள் நின்றவிடவில்லை, போராட்ட செயற்பாடுகளில் களம் இறங்கியவர். தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜனப் போராட்டங்களில்- தாழ்த்தப்பட்டோரையும் கோயில்களுக்குள், தேநீர்க்கடைகளுக்குள், சில வீதிகளுக்குள் கடலைக்குள் அனுமதிக்கவேண்டும் என- ஜீவா நேரடியாகப் பங்குபற்றியுள்ளார். இவரது மனைவி ராணி பலகாலம் நோய்வாய்ப்

பட்டவராக இருந்து இறந்துவிட்டார். இலக்கியத்திற்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த ஜீவா அவர்களின் இரு மகள்களும் மகன் ஒருவரும் உறவினரால் வளர்க்கப்பட்டனர்.

ஜீவா அவர்களின் அனுபவம் ஒவ்வொரு கால வரலாற்றையும் சொல்லும். அந்த வகையில் அவற்றை அவர் பதிவுகளாக்கியுள்ளமை அடுத்த சந்ததியினருக்கு பெரும் வரப்பிரசாதம். 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' அவர் எழுதிய அவரின் சுயசரிதை. அத்துடன் 'முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள்', 'அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அனுபவப் பயணம்' என்பன அவரது அனுபவக் குறிப்புகள்.

ஜீவா ஒரு இலக்கியப் போராளி அவரை எழுத்தாளர், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர், சமூகச் செயற்பாட்டாளர் என பன்முக அடையாளங்களினூடாக பார்க்கமுடியும். அத்துடன் மல்லிகை என்ற சஞ்சிகை ஆசிரியராக இருந்த இவர் மல்லிகைப்பந்தல் என்ற ஒரு வெளியீட்டகத்தையும் நடத்தி ஏறத்தாழ 65 நூல்களுக்கு மேல் பதிப்புச் செய்துள்ளார்.

டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் கதைகளில் கதைக்கரு செலுத்திய செல்வாக்குப்போல் மொழியும் செல்வாக்கு செலுத்தியது. மரபு வழி இலக்கியத்திலிருந்து அல்லது பண்டிதர் மரபிலிருந்து ஈழத்து இலக்கியம் இன்றைய நவீன போக்குக்கு மாறிய தருணத்தில் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் கதைகள் கனதியான மாற்றியாகச் செயற்பட்டுள்ளன. இழசினர் வழக்கு என இலக்கிய மரபுவாதிகள் எதிர்க்குரல் எழுப்பிய போது அவற்றை எதிர்த்து நின்று போராடிய எழுத்தாகவும் அவற்றை இனங் காண முடியும். பிற்காலத்தில் (80களில்) இலக்கிய சர்ச்சையாக இவற்றை ஆராய்வதற்கு டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் மல்லிகையில் களம் அமைத்துக் கொடுத்தார். அதில் கந்தையா நடேசன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில்,

முற்போக்கு இலக்கிய அணிக்குள் விதந்து பாராட்டப்படும் டானியல், டொமினிக் ஜீவா ஆகிய இருவரும் முற்போக்கு இலக்கிய எதிர்ப்பாளர்களின் எதிர்ப்புக்கான இலக்காக இருந்தனர் என்பதே குறிப்பிட்டு வெளியே பேசப்படாத பெரும் உண்மையாகும். (80 களில் மல்லிகை விமர்சனங்கள்) என்று குறிப்பிட்டுச் செல்வார்.

இவ்வாறு சமூக, இலக்கிய போர்வாஸ்களுக்கெல்லாம் முகம் கொடுத்த டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அதை எழுத்துக்களால் பேச்சால் துணியாக எதிர்கொண்டதும் வானுயர்ந்து வளர்ந்ததும் அவர் வரலாறு மட்டுமல்ல ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் அங்கமும் கூட.

2001 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு கௌரவப் பட்டத்தைக் கொடுக்க விரும்பியது. அதற்காக எம்.ஏ பட்டம் பரிந்துரைக் கப்பட்டது. அது படித்துப் பெறவேண்டிய பட்டம் எனக்கூறி இவர் அதை நிராகரித்தார். (பெரும்பாலும் டாக்டர் பட்டமே கௌரவ பட்டமாகக் கொடுப்பது வழக்கு) அது பெரும் சர்ச்சையாயிற்று. அச்சர்ச்சையை மேமன்கனி தொகுத்து 'பட்டம் மறுதலிப்பும் பல்வேறு சர்ச்சைகளும்' என்ற தலைப்பில் நூலாக்கியுள்ளார். இன்றும் நம்மிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஜீவா அவர்கள் யாழ்ப்பாண சாதிய வரலாற்றின் பெரும் சாட்சி. முற்போக்கு எழுத்தின் அழிக்கமுடியாத புள்ளி, இவரைப்பற்றி இவர் எழுத்துக்கள் பற்றி பல்வேறு எழுத்துக்கள் முதல் ஒலி, ஒளி வடிவிலான ஆவணப்படுத்தல்கள் வரை வெளி வந்துள்ளன.

சுபைர் இளங்கீரன்

சி. யோகராசா

முன்னுரை

இளங்கீரன் என்றவுடன் இலக்கிய ஆர்வலர் பலருக்கும் அவர் எழுதிய 'நீதியே நீ கேள்' என்ற நாவலே நினைவுக்கு வரும். எனினும் இளங்கீரன் நாவல் உலகில் மட்டுமன்றி சிறுகதை, நாடகம், உரைச்சித்திரம், கட்டுரை ஆய்வு, இதழியல், மேடைப்பேச்சு என பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டவர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றுடன் இணைந்திருந்தவர். ஈழத்து இலக்கியமும் எழுத்தாளர்களும் புதியதொரு தடத்தில் பயணிப்பதற்கு வழிவகுத்தவர்.

மேற்கூறிய விதங்களில் ஈழத்தின் முக்கிய ஆளுமையாக விளங்கிய இளங்கீரன் யாழ்ப்பாணம் முஸ்லிம் வட்டாரப் பகுதியில் சாதாரண தையல் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். (01.04.1927) முகம்மது கலீல் என்பது பெற்றோர் இட்ட பெயர் எனினும் வீட்டிலே சுபைர் என அழைக்கப்பட்டவர். யாழ்ப்பாண ஆங்கில, கிறிஸ்தவ பாடசாலையில் 7 ஆம் வகுப்புவரை கற்று, சுகனீனம் காரணமாகவும் பொருளாதாரச் சிக்கல் காரணமாகவும் கல்வியை நிறுத்தியவர். இடைவிடாத வாசிப்புக் காரணமாக தன்னை வளர்த்தவர். தொழில் வாய்ப்புக் காரணமாக சிக்கப்பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்ற, தந்தையாரைத்தேடி அங்கு சென்று (1947) தந்தையாருடன் வாழ்ந்தவர். இளங்கீரனின் இலக்கியப் பிரவேசம் அங்கேயே ஏற்பட்டது. கூட்டங்களில் பேச்சாளராகப் பங்குபற்றியதுடன் எழுத்துப் பணியிலும் (1948) ஈடுபட ஆரம்பித்தார். 'ஐனநாயகம்' பத்திரிகையில் அவரது கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. (உதாரணம் 'இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பிற்பட்ட உலக நிலைமை'.) 1950 இல் தமிழ்நாடு சென்ற இளங்கீரனின் நாடகப் பிரவேசம் (கல்லூரி நகைச்சுவை நாடகமான காதலன்) அங்கேயே

கபைர் இளங்கீரன் (1927 - 1997)

ஏற்பட்டது. தி.மு.க.வின் பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகளால் ஈர்க்கப்பட்டு இளங்கீரன் நாவல் உலகிலே பிரவேசிக்கத் தொடங்கியதும் தமிழ் நாட்டிலேயே ஆகும். இவ்விதத்திலே தி.மு.க. பாணியிலான பல நாவல்கள் இளங்கீரனால் எழுதப்பட்டுள்ளன. 1951 இல் ஈழத்திற்குத் திரும்பிய பின்னர், அப்போதுள்ள யாழ்ப்பாணச் குழலும் ஈழத்து இலக்கியச் குழலும் இளங்கீரனை முற்போக்கு எழுத்துத் திசை நோக்கியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் திசை நோக்கியும் திருப்பின. மேற்கூறிய பின்புலத்தில் உருவான இளங்கீரன் என்ற பல்துறை ஆளுமை ஈழத்து உலகிலே பதித்த தடங்கள் யாவை என்பது பற்றிக் கவனிப்பது அவசியமானதே.

இளங்கீரனின் ஆரம்பகால நாவல்கள் தமிழ்நாட்டுச் குழலில் திராவிட முன்னேற்றக்கழக இலக்கியச் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டு உருவாகின. சமூக சீர்திருத்த நோக்கில், பகுத்தறிவுப் பார்வை, அலங்கார நடை முதலிய பண்புகளைப் பெற்றிருந்தன. பைத்தியக்காரி (1950), பொற்கூண்டு (1951), மீண்டும் வந்தான் (1951), ஒரே அணைப்பு (1951), கலாராணி (1951), காதல் உலகிலே (1951), மரணக்குழி (1951), மாதுளா (1952), வண்ணக் குமாரி (1952), அழகுரோஜா (1952) முதலான நீண்ட பட்டியல் அடங்குவன.

ஈழத்திற்குத் திரும்பியபின்னர் இந்நாட்டுச் சூழ்நிலையைப் பின்னணியாகக்கொண்டு கதைகளும் நூல்களும் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் பிறந்தது. தென்றலும் புயலும் என்ற நாவல் உருவாகி ஆனந்தம் இதழில் தொடர்ந்து வெளிவந்தது.

'தென்றலும் புயலும்' (1955) நாவலின் வரவு ஈழத்து நாவல் வரலாற்றின் திருப்புமுனை ஆயிற்று. 'நீதியே நீ கேள்' (1959) நாவலின் வரவு மீண்டும் அதை உறுதிசெய்தது. பிரக்ஞைபூர்வமாக 'ஈழத்து இலக்கியம் உருவாவதும் ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் ஆழமாக அணுகப்படுவதும் வர்க்க நோக்கிலான மார்க்சியப் பார்வையும் சோசலிச யதார்த்த வெளிப்பாடும் தேசியச் சாயலும் இவை யாவற்றையும் உள்ளடக்கிய ஈழத்தின் 'முற்போக்கு' நாவலின் ஆரம்பமும் இவை ஏற்படுத்திய திருப்பங்களில் முதன்மையானவை, முன்னோடியானவை.

மேற்கூறிய பண்புகள் ஏற்ற இறக்கத்துடன் விரிவிவர, இளங்கீரன் எழுதிய ஏனைய நாவல்களாக தினகரனில் தொடராக எழுதிய புயல் அடங்குமா? (1954), சொர்க்கம் எங்கே (1955), மனிதர்கள் (1956) இங்கிருந்து எங்கே (1961), காலம் மாறுகிறது (1964), தமிழனில் எழுதிய, மண்ணில் விளைந்தவர்கள் (1960), வீரகேசரியில் எழுதிய 'அவளுக்கு ஒரு வேலை வேண்டும்' (1972), சிரித்திரனில் எழுதிய 'அன்னை அழைத்தாள்' (1977, 1978) முதலியன அமைகின்றன. மேற்கூறிய நாவல்களுள் பரவலாக அறியப்பட்டனவும் பேசப்பட்டனவுமாக உள்ளவை தென்றலும் புயலும், நீதியே நீ கேள் என்பன.

தென்றலும் புயலும் நாவலில் சாதிப்பிரச்சினை முதன்மை பெறுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த உயர் சாதியினரான பாலு கொழும்பில் வேலைதேடிச் சென்றவேளை உயர்சாதிப் பெண்ணான மனோன்மணியைக் காதலித்தாலும் அந்தஸ்து வேறுபாட்டால் அக்காதல் தோல்வியடைகின்றது. பாலுனின் தங்கை தங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினன் எனப்படும் பூபதியைக் காதலித்து, எதிர்ப்புக்கிடையில் மணம் புரிகின்றாள். உயர்சாதியினரின் மேலாதிக்கம் இந்நாவலில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

தென்றலும் புயலும் நாவலில் முகிழ்ப் புற்ற வர்க்கப் பார்வை, நீதியே நீ கேள் நாவலில் அகலமும் ஆழமும் பெறுகின்றது. முதலாளி

மகன் (கணேஸ்) தொழிலாளி மகளை (பத்மினி) காதலிக்கின்றான். அவள் திட்டபிட்டுக் கொலை செய்யப்படுகின்றாள். கணேஸின் தங்கை சிங்கள இளைஞனை காதலித்து எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் மணம் புரிகின்றாள். பத்மினியின் அயல் வீட்டுக்காரனாகிய அன்னாரி வர்க்கப் போராட்ட குணம்சங்களைக் கொண்டவனாக இந்நாவலில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றான். தென்றலும் புயலும் நாவலில் சாதியை மீறிய காதலும், நீதியே நீ கேள் நாவலில் இனத்தை மீறிய காதலும் வெற்றி காண்கின்றன. மாறாக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு உட்பட்ட காதல்கள் இரு நாவல்களிலும் தோல்வியை எய்துகின்றன.

பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் சிலவற்றுள் (நூலுருப்பெற்ற ஒரேயொரு படைப்பான) அவளுக்கொரு வேலை வேண்டும் (2000) நாவலும் முன்னைய நாவல்கள் வழிச் செல்வதாயினும் நகர்வால் பெண்களது நாளாந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளது என்ற விதத்திலே முக்கிய கவனிப்பிற்குரியது. மேற்கூறிய வாறான உள்ளடக்கங்கள், பாத்திரங்கள், கதைகள், களங்கள், கதை நகர்வுகள், முடிவுகள் முதலான யாவும் ஈழத்து நாவல் உலகிற்கு முற்றிலும் புதியன. ஆக இவ்விதங்களில் பிற்பட்ட ஈழத்து நாவலாசிரியர்களுக்கு குறிப்பாக கே.கணேசலிங்கன், டானியல் உள்ளிட்ட முற்போக்குப் படைப்பாளிகளுக்கு (நிறைகளுடனும் குறைகளுடனுமான) முன்மாதிரி நூல்களாக இளங்கீரனது நாவல்களே அமைந்துள்ளன. (தமிழ் நாட்டிலே தொ.மு.சி. ரகுநாதன் முதலான மிகச்சிலரே இவ்வாறான நூல்களை எழுதியுள்ளனர்.) ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் முற்போக்கு இலக்கிய நோக்குடைய, மார்க்சிய இலக்கிய நோக்குடைய இலக்கியச்சிரத்தை உருவானபோது அவ்வாறான மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புகள் சில முன்மாதிரியாக அமைந்த வேளையில் 'தமிழ்' படைப்புக்களாக விளங்கியவை, இளங்கீரனது படைப்புகளே என்பது மிகைக்கூற்றன்று.

இளங்கீரன் சிறுகதை ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர். சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்தது மட்டுமன்றி இலங்கை வானொலியிலும் அவரது சிறுகதைகள் ஒலிபரப்பாகியுள்ளன. எனினும் ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்று நூல்களிலோ கட்டுரைகளிலோ அவரது பெயர் யாது காரணத்தினாலோ அரிதாகவே இடம்பெற்றுள்ளது. தாலிக்கொடி, மதுரகீதம், கருகிய

மொட்டு, நிறைவைத்தேடி, கள்ளத்தோணி என ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன என்பர். ஏழை மக்களது வறுமை நிலை, செம்மை நிலை, மனிதநேயம் முதலான விடயங்களும் இல்லாபிய சமயம், வரலாறு என்பவற்றுடன் தொடர்பு பட்ட நன்னெறி சார்ந்த விடயங்களும் இவரது சிறுகதையின் பொருளாக இருப்பதை 'நிறைவைத்தேடி' தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வர்க்கப் பார்வையைவிட யதார்த்தப் பார்வையே கூடுதலாக வெளிப்படுவதையும் அவை புலப்படுத்துகின்றன. (ஏனைய தொகுப்புகள் இக்கட்டுரையாளரது பார்வைக்கு எட்டவில்லை.)

1950, 1960 காலகட்டத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரும் வானொலி நாடகங்கள் எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டியுள்ளனர். இளங்கீரனும் இதற்கு விதிவிலக்கானவர் அல்லர். இவரது வானொலி நாடகங்களுள் சில 'வெறும் கனவல்ல' என்ற தொகுப்பாக வெளிவந்துள்ளது. வானொலி தொடர் நாடகங்களில் 'வாழப்பிறந்தவர்கள்' (1970, 1972), 'வாழ்க்கை ஒரு சவால்' என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட நாடகம் சீதனப்பிரச்சினை சார்ந்தது என்பது கவனத்திற்குரியது. இவரது நாடகங்களின் உள்ளடக்கம் எத்தகையது என்பதற்கு இதுவொரு சான்றாகும்.

இவரது மேடை நாடகங்களுள் பிரபலமானது மகாகவி பாரதியார் (1982, 1983). தமிழில் அரங்கேறிய பாரதியார் பற்றிய நாடகங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கது இது என்பர். இது வானொலியிலும் இடம்பெற்றது. பின்னர் ஒலிபரப்பானது. மேடையேறிய பிறிதொரு நாடகமான 'நீதிக்கான அநீதி' புரட்சிகரமான படைப்பென்பர்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கை வானொலி, வானொலி நாடகங்களுக்காக மட்டுமன்றி உரைச்சித்திர ஆக்கங்களுக்காகவும் புகழ்பெற்றிருந்தது. இளங்கீரன் இத்துறையிலும் ஆர்வம் காட்டியவர். 'மாதச்சம்பளக்காரர்', 'மனித புராணம்' என்பன இவரது இவ்வாறான படைப்புக்களுள் முக்கியமானவை. (இவ்விரு படைப்புக்களின் உள்ளடக்கம் எத்தகைய தென்பதனை இவற்றின் தலைப்புக்களுடாக உய்த்துணரலாம்.)

இளங்கீரன் இலங்கை வானொலியிலே பல சொற்பொழிவுகளையும் நிகழ்த்தியிருக்கின்றார். இவை பல்துறை சார்ந்தவை என்பதற்கு பின்வரும் தலைப்புகள் சான்றுகளாகின்றன. பிரசுரப் பிரச்சினை (1977),

கணித மேதை சகுந்தலா (1977) மருத்துவத் துறைக்கு அரபிகளின் பங்களிப்பு (1973) அல்குர் ஆணைப்பற்றி பிற அறிஞர்கள் (1982) இஸ்லாமும் மனித உரிமைகளும், பேரறிஞர் இப் முஸீனா அரபு இலக்கியம், மாணவரும் ஒழுக்கமும், அறிவு வளர்ச்சியில் படிப்பு, மேடைப்பேச்சுக்களும் இளங்கீரனால் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

கருத்தரங்குகள் பலவற்றிலும் இளங்கீரன் பங்குபற்றியிருக்கின்றார். (உதாரணம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்சங்க மாதாந்த கருத்தரங்கு உரைகள் தமிழ்நாவல் நூற்றாண்டு கதை, பாத்திரம், வாழ்வு).

அடுத்து முற்போக்கு இலக்கிய வளர்ச்சியோடு தொடர்புபட்ட இளங்கீரனது செயற்பாடுகளுள் அவர் நடத்திய மரகதம் (1961) சஞ்சிகையின் வரவு முக்கியமானது. இவ்விடத்தில் மரகதம் வெளிவந்த காலச் சூழல் பற்றி முதலில் நினைவுகூரவேண்டும். ஈழம் சுதந்திரம் பெற்ற ஜம்புகுகளின் முன் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய சஞ்சிகைகள் எவையும் வெளிவராத சூழல் நிலையிತ್ತು. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க உருவாக்கம், ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய சிரத்தை, இவ்வழி தேசிய இலக்கியம் பற்றிய நாட்டம், பிரசுர வாய்ப்பு, முன்னோடியான முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்புக்களின் வரவு முதலியன பற்றிய விடயங்களுக்கான சஞ்சிகையின் வரவு ஒன்றினை ஈழத்து உலகம் எதிர்பார்த்திருந்தது. அவ்வேளை 'வராதுபோல வந்த மாமணி' என்ற நிலையில் இளங்கீரனால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே மரகதம் சஞ்சிகை.

மேற்குறித்த சூழலில் மரகதம் வெளியிட்ட முக்கியமான ஆக்கங்களுள் முதலில் நினைவுகூரத்தக்கவை தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கட்டுரைகள். இவ்விதத்தில் தேசிய இலக்கியம் என்றால் என்ன? (க.கைலாசபதி), தேசிய இலக்கியம் - சில சிந்தனைகள் (எ.ஜே. கணகரத்தினா), தேசிய இலக்கியம் (அ.ந. கந்தசாமி) முக்கிய கவனிப்பிற்குரியவை.

இளங்கீரன் மலேசியாவில் இருந்தபோது 'தினமணி' என்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக விளங்கினார் என்று ஆய்வாளர்கள் சிலர் குறிப்பிடுவதை முதலில் நினைவுகூர வேண்டும். பின்னர் ஈழத்தில் சிலகாலம், தேசாபிமானி, தொழிலாளி, ஜனவேகம், முஸ்லிம் அபேர

வாதி ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராக இருந்துள்ளார். இவை பற்றிய ஆய்வுகள் இனிமேல்தான் நடைபெற வேண்டும்.

பலதுறைச் சொற்பொழிவுகள் போன்று பலதுறைக் கட்டுரைகள் பலவும் இளங்கீரனால் எழுதப்பட்டுள்ளன:

1. இலக்கியம் சாராதவை. உதாரணம்: குற்றங்கள் பெருகுவதேன், புத்தர், முஸ்லிம்களும் சாதிகளும், இலங்கை சரித்திரத்தில் ஒரு பொன்னேடு, உலக சமாதான மாநாட்டின் மாண்புமிக்க வரலாறு,
2. இலக்கியம் சார்ந்தவை.

அ. மரபுப் போராட்டத்துடன் தொடர்புபட்டவை. உதாரணம்: மாறுதல் பெறுவதே மரபு, தமிழ் உணர்ச்சி, கொச்சை.

ஆ. தேசிய இலக்கியம் தொடர்பானவை. உதாரணம்: சோமசுந்தரப் புலவரின் தேசியப் பார்வை.

இ. முற்போக்கு இலக்கியம் தொடர்பானவை
உதாரணம்: முற்போக்கு இலக்கியம் - அன்றும் இன்றும்.

ஈ. பாரதியார் தொடர்பானவை. (பாரதியார் முற்போக்கு ஆய்வாளர், விமர்சகரது உயர் மதிப்பிற்குரியவர்) பாரதியின் கனவு, பாரதியாருக்குத் தேவைப்பட்ட மறுமலர்ச்சி.

உ. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பானவை. உதாரணம்: 'திறனாய்வு' (ஈழத்து விமர்சன வளர்ச்சி தொடர்பான இக் கட்டுரை இத்துறைசார்ந்த கட்டுரைகளுள் மிக முக்கியமானது.)

இளங்கீரனது நூல்களாக அறியப்படுவன: ஆணும் பெண்ணும் (1953), இலங்கையில் இருமொழிகள், பேராசிரியர் க.கைலாசபதி: நினைவுகளும் கருத்துக்களும் (1992), பாரதி கண்ட சமுதாயம் (1956), தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும் (1993), ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் (1994).

மேற்கூறியவற்றுள் முதலிரு நூல்களும் இக்கட்டுரையாளருக்குக் கிடைத்தில. கைலாசபதி பற்றிய நூல், கைலாசபதி பற்றிய புரிதலுக்கு அவசியமானதொன்று என்பதில் ஐயமில்லை. கைலாசபதியின் நீண்ட கால நண்பர் என்ற விதத்தில் அத்தகைய புரிதல், பெறுமதிமிக்கது. எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர், பல்கலைக்கழகம், திறனாய்வாளர் -

ஆய்வாளர், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் கைலாசபதி, கைலாசபதியின் அரசியல் என அணுகப்பட்டுள்ள அந்நூலில் புதிய தகவல்கள் இடம் பெற்றிருப்பது கவனத்திற்குரியது.

நவயுகக் கவிஞன் பாரதியை புரிந்துகொள்வதென்பது ஒரு கால கட்டத்து நவீன கால இலக்கியம். தமிழ்ச்சமூகம், அரசியல், உலக அரசியல் முதலானவற்றினை புரிந்துகொள்வதற்குச் சமனானது. இவ்விதத்தில் முற்போக்கு ஆய்வாளர், விமர்சகர் பலரும் பாரதியார் பற்றிய ஆய்வுகளிலும் விமர்சனத்திலும் கரிசனையுடன் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஈழத்து ஆய்வாளரின் பாரதி பற்றிய பங்களிப்பு இளங்கீரன் ஊடாகவே இடம்பெற்றுள்ளது. 'பாரதி கண்ட சமுதாயம்' பாரதி ஆய்வு சார்ந்து ஈழத்தில் வெளியான முதல் நூலாகவும் அன்றைய குழுவில் தமிழில் வெளியான முக்கியமான நூலாகவும் திகழ்கின்றது.

'ஈழத்து இலக்கிய' உருவாக்கம் நிகழ்ந்தபோது, வளத்துடன் வளர்ந்தபோது முற்போக்கு அணியினரின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக இருந்தது. அவ்விதத்தில் அவர்கள் முன்வைத்த தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு கவனத்திற்குரியது. அவ்வாறே 'ஈழத்துச் சிறுகதை' உருவாக்கம் நடைபெற்றபோது முற்போக்கு அணியினர் எதிர்கொண்ட சவால்களுள் ஒன்று 'மரபுப் போராட்டம்' என்பது. இவ்விதத்தில் இவை தொடர்பாக மரகதம், தினகரன், புதுமை இலக்கியம் ஆகியவற்றிலே வெளிவந்த கட்டுரைகளும் சர்ச்சைகளும் தொடர்பான தொகுப்பு நூலான 'தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும்' நூலின் வரவு அவசியமானது. இளங்கீரனது இந்த ஆவணப் படுத்தல் முயற்சி காலத்தின் தேவையாகின்றது.

ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடுகள் பற்றிய வரலாறு எழுதப்படுவதும் அவசியமானதொன்று என்பதனை அனைவரும் ஏற்பர். இவ்விதயம் தொடர்பாக பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி முதலானோர் முக்கியமான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சிலவற்றை எழுதியுள்ளனர். எனினும் இவ்விதயம் பற்றிய விரிவான முதல் நூலுக்குரியவர் இளங்கீரனே ஆவார். அவ்வாறு எழுதுவதற்கான தகுதி மிகுந்தவரும் அவரேயாவார்.

இளங்கீரனது முற்குறிப்பிட்ட நூலானது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கியக் கோட்பாடுகளையும் சாதனைகளையும் வரலாற்

றையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. எனிலும் அதன் வரலாற்றியல் வடிவத்தில் எழுதாமல் 'அதன் ஆத்மாவை, இலக்கியத் தரிசனத்தை, இலக்கிய நோக்கை, இலக்கியத் தேடலை, விண்ணுரைப் பதும் விளக்குவதுமாக' உள்ளது. இந்நூலில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய விழாக்கள், மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், போராட்டங்கள், எதிர்கொண்ட சவால்கள் என பல விடயங்களும் ஆதார பூர்வமாகப் பதிவாகியுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்திருந்த இளங்கீரன் 1964 இல் கீனசார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஆதரித்தவர். அதன் முக்கிய உறுப்பினர். இக்கட்சி ஆரம்பித்த தொழிலாளர் பத்திரிகையின் ஆசிரியரும் அவரே. 1972 இல் பூர்வங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் முற்போக்காளர் குழுவை ஆதரித்து அக்குழு நடத்திய ஜனவேகய சிங்களப் பத்திரிகையின் இணையான ஜன வேகம் பத்திரிகை ஆசிரியராக விளங்கியமையால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொடர்புகளை இழந்தார். ஜனவேகய குழு செல்வாக்கிழந்த பின்னர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபட்டார்.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்த காலத்தில் இளங்கீரன் ஆரம்ப மார்க்சிய வகுப்புகளை நடத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. (மேற்குறித்த தகவல்கள்: எம்.ஏ.சி.இக்பாலுடன் ந.ரவீந்திரன், புதிய தளம் 2 இற்காக நடத்திய நேர்காணலிலிருந்து பெறப்பட்டவை).

எனிலும் இளங்கீரனின் கட்சிப்பணிகள் பற்றிய பதிவுகள் கிடைப்பது அரிதாக உள்ளது. ஆயினும், கட்சிப் பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருப்பார் என்று ஊகிப்பதில் தவறிருக்காது.

எனவே, சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய செல் நெறியானது பிரக்ஞை பூர்வமாக ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கையைச் சித்திரித்தல், அவர்களது சமூகப் பிரச்சினைகளை முதன்மையப்படுத்தல், தேசிய ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தல், யதார்த்தப் பாங்குடன் வெளிப்படுத்தல் என்ற விதங்களில் உருவானபோது அதன் உருவாக்கத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு முக்கிய பங்குள்ளது. அவ்விதப் பங்களிப்பிலும் முற்போக்கு சார்ந்த புனைகதைப் படைப்புக்களை எழுதிய முன்னோடி என்ற விதத்திலும் அவ்வழிசெல்ல புதிய தலைமுறையினரைத் தூண்டியவர் என்ற விதத்திலும் அதற்கான களங்களை

அமைத்தவர் என்ற விதத்திலும் அதற்காக ஊடகங்களை பயன்படுத்தியவர் என்ற விதத்திலும் ஆர்வலர்களுக்கு மார்க்சியச் சித்தாந்தத்தைப் புரிய வைத்தவர் என்ற விதத்திலும் இளங்கீரனுக்குக் கணிசமான பங்குள்ளது என்பது மேற்கூறியவற்றிலிருந்து ஓரளவு புலப்படுகின்ற தெனலாம். இவ்விதமான சமூக மேம்பாட்டுணர்வுடன் பத்துறை சார்ந்த முயற்சிகளிலீடுபட்ட ஈழத்து ஆளுமைகள் மிகச்சிலரே. அவர்களுள் (நிறைகள் பலவற்றுடனும் குறைகள் சிலவற்றுடனும்) இளங்கீரனுக்கு முதன்மையிடமுண்டு என்பதனை அதிகளவு வற்புறுத்த வேண்டியதில்லை.

செ. கணேசலிங்கம்

சுபா. ஜெயராசா

தமிழ்ச் சூழலில் மார்க்கிய உள்ளீட்டு இலக்கியப் படைப்புகளை முன்னெடுத்தவர்களுள் செ. கணேசலிங்கன் தனித்துவமானவர். தமது ஆங்கிலக் கல்வி வழியாகவும், மார்க்கியர்களுடன் நிகழ்த்திய கருத்து வினைப்பாடுகள் (Discourses) ஊடாகவும், வினைப்பாட்டாளர்களின் தொடர்புகள் வழியாகவும் செறிவுமிக்க மார்க்கியக் கனிவோடு தமது படைப்புகளை முன்னெடுத்தவர்.

கணேசலிங்கனின் மாணவப் பருவத்தில் மேலோங்கிய சமூக, அரசியல் கருத்தியலாக காந்தியம் நிலைபேறு கொண்டிருந்தது. இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் காந்தியக் கருத்தியல் தளத்தோடு தொடர்பு பட்டிருந்தது. அக்காலத்தைய தமிழ் எழுத்தாக்கங்கள் காந்தியக் கருத்தியலின் நிழலோடு நகர்ந்து சென்றன. யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் காந்தியக் கருத்தியலைச் செயல் நிலையில் முன்னெடுத்தது. அக்காலத்தைய யாழ்ப்பாணத்து ஆய்வறிவாளர்கள் அக்கருத்தியலோடு உறவாடினர்.

காந்தியம் வலியுறுத்திய தீண்டாமை ஒழிப்பு, கிராமோதயம், அஹிம்சைவழி அரசியல் விடுதலை, சுதேச உற்பத்திகளின் நுகர்ச்சி, சமத்துவம், சமநீதி இலட்சியத்துக்கான தியாகம், தாய்மொழிக்கல்வி முதலியவை கவர்ச்சிமிக்க இழுவிசைகளாக இருந்தன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாக்கம் பெற்றன.

கணேசலிங்கனின் படைப்புகள் காந்தியக் கருத்தியலில் இருந்து மார்க்கியத்தை நோக்கிய நிலைமாற்ற நீட்சியை எட்டின. முதலாம் தலைமுறை மார்க்கிய எழுத்தாளரிடத்து அத்தகைய ஒரு தோற்றப்பாடே காணப்பட்டது.

செ. க.கணேசலிங்கம் (1928)

இளமை நிலையிலிருந்தே கணேசலிங்கம் அவர்களிடத்து முகிழ்த்த வினைப்பாட்டியல் (Activism) அவர் எழுத்துகளிலும் செந்தெறிப்புக் கொண்டது. தமது நண்பர் குலவீரசிங்கத்துடன் இணைந்து தீண்டாமை ஒழிப்பு மற்றும் ஆலயங்களில் நிகழ்ந்த உயிர்ப்பலிக்கு முதலாம் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தார். தீண்டாமை எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பல நிலைகளிலே நேரடியாகப் பங்கு கொண்டார்கள் என்பது ஒரு முக்கியமான பதிவு. அவர்களது புனைவுகளில் அந்த அனுபவங்களின் நீட்சி 'வினைப்பாட்டு நடப்பியல்' என்ற வடிவத்தைத் தோற்றுவித்தது.

சமூக நடப்பியலுடன் சமூக வினைப்பாடுகளும் இணைந்து வருதல் வினைப்பாட்டு நடப்பியலாகும். வினைப்பாடு + நடப்பியல் (Activism+Realism) என அது பகுத்து நோக்கப்படும்.

தமிழில் அந்த வடிவத்தைக் கையாண்டவர்களுள் செ.கணேசலிங்கனும் டானியலும் முக்கியமானவர்கள். ஜெயகாந்தன் 'ஊருக்கு நூறுபேர்' என்ற புனைவில் அதனை மேற்கொண்டாராயினும் அது கற்பனையாகவே இருந்ததேயன்றி, நடப்பியலுடன் இணக்கம் கொள்ளவில்லை.

காந்தியக் கருத்தியலைத் தொடர்ந்து இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலிற் செல்வாக்குச் செலுத்திய சிந்தனை அலைகளாக பெரியாரின் சுய

மரியாதைச் சிந்தனைகளும், அண்ணாவின் திராவிட இயக்கப் பகுத்தறிவும் அமைந்தன. சுயமரியாதை இயக்கம், பகுத்தறிவு இயக்கம் ஆகியவை கருத்துகளைக் கூர்மைபடப் பொதுமக்களிடத்து எடுத்துச் செல்லும் சொல்லாடலையும் கருத்து வினைப்பாட்டையும் முன் நெடுத்தன.

மார்க்சியத்தின் தருக்கக் கூர்மை சிதைவடையாது பொது மக்களிடத்து எடுத்துச் சென்றவர்கள் வரிசையில் பிரேசில் நாட்டு அறிஞர் போலோபிரேரியின் எழுத்தாக்கங்கள் மிதந்து குறிப்பிடப்படுதல் உண்டு. தென் அமெரிக்கச் சூழலில் மார்க்சியச் சிந்தனைகள் ஊடுருவிப் பரவியமைக்கு அங்குள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாக்கங்கள் பெறுமதிமிக்க பங்களிப்பைச் செய்தன.

தமிழ்ச் சூழலில் மார்க்சியத் தருக்கத்தையும், சிந்தனைகளையும் நீர்த்துப் போகாது கூர்மைபடப் பொது மக்களிடத்து எடுத்துச் சென்றவர்களுள் செ. கணேசலிங்கன் முக்கியமானவர். அந்த வகையில் 'குமரன்' இதழ்களில் நிகழ்ந்த எழுத்துப் பணிகள் தனித்து ஆராயப்பட வேண்டியவை அதன் வழியாக மார்க்சியத்தை விளங்கிக் கொண்ட இளைஞர் தொகுதி ஒன்றின் உருவாக்கம் நிகழ்ந்தது. மார்க்சியச் சிந்தனை வழிவந்த எழுத்தாளராகிய திக்குவல்லை கமால் அவர்கள் இதனை ஒரு சமயம் தமது அரங்க உரையொன்றிலே வெளிப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழில் புனைகதைகளும் கவிதைகளும் ஆராயப்பட்ட அளவுக்கு கட்டுரை இலக்கியம் என்பது ஆழ்ந்த விரிந்த ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. மார்க்சிய வீச்சைக் கொண்ட கணேசலிங்கனின் கட்டுரைகள் தனித்துவமானவை. கணித்யான கருத்தியலை எளிமைபட எடுத்துச் சொல்லல் என்பது ஒரு கடினமான பணி. மார்க்சியத்தையும், இருத்தல் வாதத்தையும் எளிமைபட எடுத்துச் செல்ல முயன்று பலர் தோல்வியைக் கண்டனர். சிலர் அவற்றை நீர்த்துப் போகச் செய்து விட்டனர். ஆனால் கணேசலிங்கனோ அந்தப் பரிசோதனையில் வெற்றியைக் கண்டார்.

குமரன் இதழ் ஏற்படுத்திய சாதனை தமிழகத்து முற்போக்கு இதழ்கள் எவற்றாலும் ஈட்டப்பட முடியாத பெறுபெறாயிற்று. எளிமையும் ஆழமும் குமரன் சஞ்சிகையில் ஒன்றிணைக்கப்பட்டிருந்தமை

அதன் தனித்துவத்தை நிரல்படுத்தியது. ஒருபுறம் வளரிளம் பருவத்தினருக்குரிய இதழாகவும் இன்னொரு பரிமாணத்தில் வளர்ந்தோருக்குரியதாகவும் அது அமைந்தது.

செறிவுமிக்க கட்டுரை இலக்கிய ஆக்கத்தில் கணேசலிங்கன் உள்ளிட்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, சமீம் முதலியோரின் கட்டுரை இலக்கியப் பங்களிப்புகள் விரிவான ஆய்வுக்குரியவை.

மார்க்சிய தரிசனத்துக்கு உட்பட்டோரே சமூக நிபந்தனைகளை உடைத்து வெளிவந்தனர். இறுகிய சமூக நிபந்தனை களைக் கட்டிக் காக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்களுள் ஒன்றாகிய உரும்பிராயிலிருந்து அத்தகைய உடைப்பை மேற்கொண்டு வெளி வந்தவர் செ. கணேசலிங்கன்.

அந்த உடைப்பு சாதியத்தகர்ப்பு சார்ந்த எழுத்தாக்கங்கள், சமூக அசமத்துவத்துக்கு எதிரான எழுத்தாக்கங்கள், பெண்ணடிமைக்கு எதிரானவை, சிறார் அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரானவை என்ற ஆக்க முயற்சிகளோடும் தொடர்புபட்டு நின்றது.

பெண்கள் அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஆக்கங்கங்களை மேற்கொண்ட முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் கணேசலிங்கன் முதன்மை பெறுகின்றார். அவர் தமது படைப்புகளினூடாக மார்க்சியப் பெண்ணியத்தை முன்னெடுத்தார்.

'ஒரு பெண்ணின் கதை', 'ஒரு குடும்பத்தின் கதை', 'இரண்டாவது சாதி', 'நீ ஒரு பெண்', 'நகரமும் சொர்க்கமும்', 'புதியசந்தையில்', 'கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம்', 'குடும்பச் சிறையில்', 'நான்கு சுவர்களுக்குள்', 'பெண்ணியப் பார்வையில் திருக்குறள்' முதலாம் கணேசலிங்கனின் படைப்புகள் மார்க்சிய அறிகைத் தளத்தில் பெண்களின் பிரச்சினைகளை விரிவாக நோக்கியுள்ளன.

மார்க்சியத்தின் பன்முகமான விரிவுகளையும் தழுவி எழுதிய முன்னோடி எழுத்தாளராக அவர் விளங்குதலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஓர் அவதானிப்பு 'மார்க்சிய சூழலியல்' என்பது வளர்ந்து வரும் ஓர் அறிவுத் துறையாக எழுந்துள்ளது. உலகச் சூழல் விரைந்து

மாசடைவதற்கு முதலாளிய உற்பத்தி முறைமையே அடிப்படையாகின்றது.

இயற்கைச் சூழல் கேடுறுவதற்கும் முதலாளியச் செயற்பாடுகளுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்புகளை எழுத்தாக்க வெளிக்குக் கொண்டு வந்தவர்களுள் செ.கணேசலிங்கன் முக்கியமானவர். 'நகரமும் சொர்க்கமும்' என்ற அவரது ஆக்கம் மார்க்சிய சூழலியலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட தனித்துவமான படைப்பு.

சிறுவர் இலக்கியத்திலே தடம்பதித்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் ஒரு சிலரே. வளர்ந்த பெரும் எழுத்தாளர்கள் சிறுவர் இலக்கிய ஆக்கங்களிலே ஊன்றிய கவனம் செலுத்தாமை தமிழ்ச் சூழலிற் பெரும் இடைவெளியாகின்றது. இத்துறையில் கணேசலிங்கனின் பங்களிப்பு மார்க்சிய நோக்கில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

'உலகை மேம்படுத்திய சிந்தனையாளர்கள்', 'உலக அதிசயங்கள்', 'உலகச் சமயங்கள்' முதலானவை உள்ளிட்ட பத்து நூல்கள் வரை அவர் வெளியிட்டுள்ளார். சிறுவர் மற்றும் வளரிளம் பருவத்தினருக்குரிய அறிவூட்டலை இலக்காகக் கொண்டே 'குமரன்' இதழை ஆரம்பித்தார்.

மார்க்சியச் சிந்தனைகளைச் சிறுவயதிலிருந்தே வளர்த்தெடுக்க முடியும்; எந்த வயதிலும் எந்த நிலையிலும் எத்தகைய கருத்துகளையும் எளிய வடிவிலே கையளிக்க முடியும் என்ற அறிகை உளவியல் கருத்தும் சிறுவர் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை முக்கியமானது.

சிறுவர் மீது மேற்கொள்ளப்படும் சுரண்டற் கோலங்களையும் அவற்றின் பன்முக வடிவங்களையும் எழுத்து வெளிக்குக் கொண்டு வரும் இலக்கு அவரால் எட்டப்பட்டது.

கணேசலிங்கன் பல துறைகள் தழுவிய ஓர் எழுத்தாளர். வளர்ந்து வரும் அச்ச ஊடகச் செல்வாக்கு மற்றும் தொடர்பாடற் கோலங்கள் ஆகிய விசைகளோடு எழுச்சி கொண்டவர். அச்ச ஊடகம் பன்மை இயலைக் கொண்டது. பலவகையான எழுத்து வடிவங்கள் அச்சுத் தொடர்பாடல் வழியாகப் பரவலாக்கம் பெற்றன. கணேசலிங்கனுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அறிகைத் தொடர்புகள் பலவகைக் கட்டுரையாக்க முயற்சிகளுக்கு உற்சாகமளித்தன.

சமூகம் பன்முகப் பரிமாணங்களைக் கொண்டது. அப்பரிமாணங்களைத் தழுவி எழுத்தாக்கங்களை மேற்கொள்ளும் பொழுது பரஸ்பரந்த நிலையில் கருத்துகள் கையளிப்புச் செய்யப்படும், சிறுகதை, நாவல், சிறுவர் இலக்கியம், பெண்ணிய இலக்கியம், பன்முக உள்ளடக்கங்களைக் கொண்ட கட்டுரைகள், திறனாய்வு என்ற பல வடிவங்களோடும் உள்ளடக்கங்களோடும் அவர் உறவாடினார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் வரிசையில் அவ்வாறான பன்முகத் தளங்களைப் பயன்படுத்தியோர் ஒரு சிலரே.

கணேசலிங்கன் தொடர்ந்து எழுத்தோடு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதனால் பெருந்தொகையான ஆக்கங்களை அவரால் தரமுடிந்தது. எழுத்துப் பெருக்கத்தினூடே தரத்தைப் பராமரித்துக் கொண்டமை அவருக்குரிய ஆழ்ந்த வாசிப்புடன் இணைந்த நிகழ்ச்சியாகும். தொடர்ந்த வாசிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருத்தல் அவரின் எழுத்துக்களுக்கு வலிமையைச் சேர்த்தவண்ணமுள்ளது.

பொதுவுடைமைக் கட்சியின் வளர்ச்சி, அதனோடிணைந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இலக்கிய நடவடிக்கைகள், சமூக மாற்றத்துக்கான எழுத்தாக்கம், முதலாம் செயற்பாடுகளினூடே கணேசலிங்கன் எழுத்து முயற்சிகள் முழுவீச்சில் இடம் பெறலாயின.

பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டையும், அதற்குரிய நடைமுறைகளையும் தெளிவுற விளங்கிக் கொண்ட வினைப்பாட்டாளர் கார்த்திகேயன். அவருடன் கணேசலிங்கனுக்கு ஏற்பட்ட தொடர்புகளும் கருத்து வினைப்பாடுகளும் ஆக்கநிலையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. பின்னர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஆகியோருடன் கணேசலிங்கன் நிகழ்த்திய உரையாடல்கள் மார்க்சிய இலக்கிய வளத்தைத் தமிழ்ச் சூழலில் வியாபிக்கச் செய்தன.

முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் ஒருபுறம் படைப்பு மலர்ச்சி முன்னெடுப்போராயும் மறுபுறம் மார்க்சியத் திறனாய்வினூடாகத் தமது படைப்புக்களைத் திறனாய்வு செய்வோராயும் இருக்கும் நிலை படைப்புக்களுக்குரிய செம்மைப்பாட்டுக்கு அழுத்தங் கொடுத்தன.

கணேசலிங்கன் படைப்பு மலர்ச்சியாளராகவும், திறனாய்வாளராகவும் மட்டுமன்றி, சமூகவியல் ஆய்வாளராகவும் இயங்கியமை அவரின் படைப்புகளின் சமூகக் கூர்மைப்பாட்டுக்குக் கைகொடுத்தது. சமூகப்பகுப்பாய்வும், சமூக அடுக்கமைவைப் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துதலும், சமூக அசமத்துவத்தின் கோணங்களைக் கண்டறிதலும் அவரது ஆய்வுச் செயற்பாடுகளில் முன்னுரிமை பெற்றன. ஒரே வேளையில் ஆய்வாளராகவும், படைப்பாளராகவும் இயங்கிய நிலையிலிருந்து அவருக்குரிய தனித்துவம் எழுகோலம் பெறுகின்றது.

சிறுகதை வடிவத்தின் வரவு தமிழ்ச் சூழலிலே பேசப்படாதவற்றைப் பேசும் வெளிக்குக் கொண்டு வந்தது. கணேசலிங்கனின் சிறுகதைகள் இலங்கையின் பண்பாட்டுச் சூழலில் பேசப்படாத துணிக்கைகளைப் பேசும் பொருளாக்கியதுடன், பண்பாட்டுடன் தொடர்புடைய எழுவினாக்களை (issues) மேற்கிளம்பச் செய்தது. அவற்றுக்குரிய தீர்வுகளை மார்க்சிய நோக்கில் காணும் கருத்தாடல்கள் சிறுகதைகளிலே உட்பொதியப்பட்டன.

பிரச்சினைகளையும் எழுவினாக்களையும் மார்க்சியப் புலக்காட்சி வழியாக முன்னெடுக்கும் அவர் அவற்றுக்குரிய தீர்வுகளையும் மார்க்சியத் தருக்கத்தை அடியொற்றி முன்வைத்தல் ஒரு தொடர்ச்சியின் நீட்சியைக் காட்டுகின்றது.

மார்க்சிய அழகியல் சமூக முரண்பாடுகளோடும், பிரச்சினைகளோடும், எழுவினாக்களோடும் தொடர்புடையது. அவற்றை விட்டு நீங்கிய அழகின் உருவாக்கத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் எவரும் ஈடுபட்டிலர். அவற்றை எடுத்தியம்பும் கலைப்பின்னலில் அவர்களிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தீர்வுகளை நோக்கிய அழுத்தங்களைத் தீவிரப்படுத்துதல் கணேசலிங்கனுக்குரிய தனித்துவமாகின்றது. 'நல்லவன்', 'ஒரே இனம்', 'சங்கமம்', 'செ.க. சிறுகதைகள்', 'ஊமைகள்' முதலாம் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன.

சிறுகதைப்பரவலில் பேசப்படாத பல அலகுகள் கணேசலிங்கனால் எடுத்தாளப்பட்டன. அதற்குரிய எடுத்துக் காட்டாக 'போராட்டம்' சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாம்.

தொழிலாளர் ஒன்றிணைதலும், ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களை மேற்கொண்டு வர்க்கநிலையில் தம்மைக் கூர்மைப்படுத்திக் கொள்ளலும், சமூக மாற்றத்துக்கான விசையூட்டலாகின்றது. கடந்த நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலிருந்து தொழிலாளர் ஒன்றிணைவும் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களும் மேலெழுச்சி கொள்வதை குமாரி ஜயவர்தனா அவர்கள் விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தினார். அவை தொடர்பான வாசிப்புகள் கணேசலிங்கனது புனைவுகளுக்குரிய நடப்பியல் வலுவூட்டியுள்ளன. நிஜத் தன்மையோடு மேலேழும் புனைவுகளோடு வாழ்பவர் கணேசலிங்கன்.

'போராட்டம்' சிறுகதையைத் தொடர்ந்து அவர் எழுதிய 'பூச்சாண்டி' சிறுகதையும் தொழிலாளர் போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டது. துறைமுகத் தொழிலாளர் போராட்டம் இலங்கைத் தொழிற்சங்க வரலாற்றின், ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி. தொழிலாளர் போராட்டங்களை மையப் பொருளாகக் கொண்டு புனைக்தையாக்கம் செய்த முன்னோடியாகவும் கணேசலிங்கன் விளங்குகின்றார்.

மிகவும் கூடிய உள்ளடக்கப் பரப்பைத் தமது படைப்புகளுள் கொண்டு வந்த எழுத்தாளர் வரிசையில் கணேசலிங்கன் முதலிடத்திலிருக்கின்றார்.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையைப் பல எழுத்தாளர்கள் தமது புனைவு வெளிக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். ஆனாலும் வர்க்க நோக்கில் அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்திரித்தவர்களுள் கணேசலிங்கன் முக்கியமானவர். பெரும் முதலாளியக் கட்டமைப்பும், நீடித்த சுரண்டலும், வாழ்விட அவலங்களும் என்ற நீட்சியில் மார்க்சிய நோக்கில் வர்க்க விபரிப்பை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கொழும்பு நகரின் சேரி வாழ்க்கையையும் நகர சுத்தித் தொழிலாளரின் வாழ்வாதார அவலங்களையும் புனைகதை வெளிக்குக் கொண்டு வந்தமை கணேசலிங்கனின் பிறிதோர் ஆக்க முயற்சியாகும். இத்துறையில் மிகக் குறைந்தளவு படைப்புக்களே தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. அத்துறையோடிணைந்த அரச முதலாளியம் என்ற மார்க்சிய எண்ணக்கரு விபரிப்பும் அவரால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அரச முதலாளியத்தைத் தமது புனைவு வெளிக்கும், ஆய்வு வெளிக்கும் கொண்டு வந்த முன்னோடி எழுத்தாளர் கணேசலிங்கன் தான்.

நாவல் எழுதுவோர் சிறுகதைத் தளத்திலிருந்தே நாவலுக்குப் பெயர்ச்சி கொள்கின்றனர். கணேசலிங்கனும் அந்தப் பெயர்ச்சியின் வழிவந்தவர். ஆனால் இலங்கையில் வேறெந்த நாவலாசிரியரும் எழுதாத அளவுக்குப் பெருந்தொகையான நாவல்களைப் படைத்தவர். அனைத்து நாவல்களும் தெளிவு பெற்ற மார்க்சியச் செறிவோடு நிமிர்ந்தெழல் பிறிதொரு தனித்துவமாகின்றது.

கணேசலிங்கனின் நாவலாக்கம் முதலிலே யாழ்ப்பாணத்துச் சாதிய முறைமையுடனும் அதனோடிணைந்த ஒடுக்குமுறை வடிவங்களுடனும் தொடர்புபட்டு மேலெழுகின்றது. சாதியம் பற்றிய முழுநிலைப் புலக்காட்சியுடன் இணைந்த மார்க்சியத் தரிசனத்தின் வழியான புறநிலைப் (Objective) பார்வையும், சாதிய ஒடுக்குமுறையின் அழுத்தங்களை உள்ளடக்கிய அகநிலைக் (Subjective) குமுறல்களும் மொழிவீச்சுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. 'நீண்ட பயணம்', 'போர்க்கோலம்', 'சடங்கு', 'செவ்வானம்' நாவல்கள் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் பற்றிய கருத்து வினைப்பாட்டினை மேலும் வளர்த்துச் செல்லும் தொடர்ச்சி நாவல்களாகவுள்ளன. சாதியம் என்பது சமூகத்தின் தனித்த (Seperate) ஓர் அலகு அன்று. நிலமானிய சமூக நீட்சியுடன் வளர்ச்சியுற்று சமூகத்தின் அனைத்துக் கூறுகளுடனும் விரவிக் கலந்து நின்று அழுத்தங்களைத் தோற்றுவிப்பது. அத்தகைய நுண் தேடல்களுடன் ஆக்கப் பெற்றவையாக அந்நாவல்கள் அமைந்துள்ளன.

சாதியம் தொடர்பான 'நாவல் வழிக் கருத்தாடலை' கணேசலிங்கன் தொடக்கிவைக்க, அதன் வழியான அனுபவ நீட்சியை டானியல் முன்னெடுத்தார். சாதியத்தகர்ப்பில் போராட்டத்தின் தேவையை இருவரும் வலியுறுத்தியமை இருவரிடத்தும் உட்பொதிந்திருந்த மார்க்சியக் கருத்தியலின் வெளிப்பாய்ச்சலாயிற்று. இருவரும் தத்தமது நாவல்கள் வாயிலாக ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கலகத்தையும் கிளர்ச்சியையும் தூண்டினர். சாதியத்தை நியாயப்படுத்திய பனுவல்களும், சடங்குகளும், மரபுகளும் தகர்க்கப்படுவதற்குரிய விசையூட்டல் அவற்றின் வழியாக நிகழ்ந்த நடப்பியல் முக்கியமான சமூக வியற்பதிவாகின்றது. படைப்பு நிலையில் அப்பணியை தெணியான் முன்னெடுப்பதற்கும் அவை அறிகை வலுவை வழங்கின. அவற்றைத்

தொடர்ந்தும் அவற்றுக்கு இணையாகவும் தெனியானின் எழுத்தாக்க எழுபாய்ச்சல் நிகழ்ந்தது.

கணேசலிங்கள் பல்வேறு ஒடுக்குமுறை வடிவங்களையும் நாவல் வடிவுக்குக் கொண்டு வந்த வேளை, 'நாவல் பெருக்கச் செயல்முறை' நிகழ்ந்தேறியது. ஒடுக்குமுறையின் பல்வேறு வடிவங்களையும் பல் வேறு நுண் அலகுகளையும் நாவல் வடிவங்களுக்குக் கொண்டு வந்த அளவுக்கு வேறு எந்த நாவலாசிரியரும் அந்த உச்சங்களை எட்டவில்லை.

சோவியத் - சீனா கருத்து நிலை முரண்பாடுகளும், இலங்கை இடதுசாரிகளில் சில பிரிவினர் தேசிய முதலாளியக் கட்சிகளோடு இணைந்து இணக்க அரசியலை முன்னெடுத்தமையும் மார்க்சியம் தொடர்பான விரிந்து ஆழ்ந்த கருத்தாடல்களை முன்னெடுத்தன. அவ்வாறான ஆழ்ந்த கருத்தாடல்களை முன்னெடுத்தவர்களுள் கணேசலிங்கனுக்குத் தனியிடமுண்டு.

மார்க்சியக் கருத்தாடல்களுக்குரிய தளமாக கணேசலிங்கள் நாவல் வடிவத்தைப் பயன்படுத்தினார். தமிழ் நாவல் வரலாற்றில் இது ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும்.

முழுச் சமூகத்தையும் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வடிவமாக நாவல் இருப்பதனால் நேர் நிலையிலும், மறை நிலையிலும் மார்க்சிய உறவாடலைப் பழுதற்ற முறையில் முன்னெடுக்க முடிந்தது. மார்க்சியத்தின் கூர்மைப்பாட்டோடு நின்ற கணேசலிங்கள் அதன் திரிபுபடுத்தலுக்கு எவ்வகையிலும் இடமளித்திலர்.

இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினையை நடுப் பொருளாக்கி நாவல் புனைந்தவர்களுள் கணேசலிங்கள் முக்கியமானவர். 'வதையின் கதை', 'பொய்மையின் நிழலில்', 'அயலவர்கள்' முதலாம் நாவல்கள் அரச முதலாளியத்தின் குரூரங்களை நாவல் வெளிக்குக் கொண்டு வந்துள்ளன. இனப்பிரச்சினையை சிங்களவர், தமிழர் என்ற இருமைக் குரோத நிலையில் நோக்காது அதன் ஆழங்களை மார்க்சியத் தரிசனத்தின் வழியாக வெளிப்படுத்துதல் தேசிய நிலையில் முக்கியமான பதிவாகின்றது.

இனங்களை மோதவிட்டு சுய நன்மைகளை ஈட்டிக் கொள்ளும் முதலாளிய மேலாதிக்க விசைகளை நாவலூடாக விமர்சித்தல் கணேசலிங்கனுக்குரிய தனித்துவமாகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினையை கருத்தியல் தெளிவுள்ள ஆழத்தில் வேறெந்த நாவலாசிரியரும் இந்நாட்டுச் சூழலில் அணுகியதாகத் தெரியவில்லை. அரசியல் நாவலுக்கு இலக்கணம் வகுத்ததுபோல் அவரது ஆக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

அரசியல் நிலையிலும், சமூக நிலையிலும் உடனடியாக வேண்டப்படும் கருத்தியலை நாவல் வழியாகக் கணேசலிங்கன் நிறைவேற்றியுள்ளார். மக்களாட்சி என்ற மகுடத்தின் கீழ் நிகழும் குரூரங்களையும் சுரண்டி கோலங்களையும், முதலாளிய மேலாதிக்கத்தையும், வாக்கு நலன்களுக்காக இனப் பகைமையைத் தூண்டி விடுதலையும் வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருதல் சமூக நீதியை வேண்டும் ஓர் எழுத்தாளருக்குரிய கடமையாகின்றது. நேரடியாக அவற்றை எடுத்துக் கூறுவதைக் காட்டிலும் கதை வழியாகக் கூறுதல் ஆழ்மனத்தை ஊடுருவிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தவல்லது.

அரசியல் நாவல்களிலே அரசியல் சேர்மானம் தவிர்க்க முடியாததாகும். உளவியல் நாவல்களில் உளவியற் சேர்மானம் எத்துணை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றதோ, அத்துணை முக்கியத்துவம் அரசியல் நாவல்களிலே அரசியல் உரையாடல்களுக்கு உண்டு.

கணேசலிங்கனின் நாவல்களிற் காணப்படும் பிறிதொரு சிறப்புப் பரிமாணம் பெண்ணிய உள்ளடக்கமாகின்றது. 1990 ஆம் ஆண்டைத் தொடர்ந்து பத்துக்கு மேற்பட்ட பெண்ணிய நாவல்களை அவர் எழுதியுள்ளார்.

கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து பெண்ணியம் தொடர்பான கருத்தாடல்கள் உலகளாவிய முறையிலே எழுச்சி கொள்ளத் தொடங்கின. அவற்றை அடியொற்றிய கலைப் படைப்புகள் பெருந்தொகையாக வெளி வந்துமுள்ளன. ஆனால் அவை தெளிவான கருத்தியல் பொதிவைக் கொண்டுள்ளனவா என்பது கேள்விக்குரியது.

கணேசலிங்கனின் பெண்ணிய நாவல்கள் பெண்ணிய ஒடுக்கு முறையினை மேலோட்டமாக நோக்காது, சமூக ஆழங்களை நோக்கிச்

செல்லல் அவரது நாவல்கள் தாங்கி நிற்கும் தனித்துவமாகின்றது. மார்க்சியத் தருக்கம் அந்த ஆழங்களைக் கண்டறியும் வழிமுறையாக அவருக்கு உதவியுள்ளது. கதைச் சுவையைக் காட்டிலும் கருத்துச் சுவையே அவரது நாவல்களில் மேலோங்கியுள்ளது. சோசலிச நடப்பியலோடு ஆக்கங்கள் நீண்டு செல்கின்றன.

அடிப்படையான சமூக மாற்றத்தினூடாகவே பிரச்சினைகளுக்குரிய தீர்வுகள் எட்டப்பட முடியும் என்பது அவர் கையளிப்புச் செய்யும் முக்கியமான செய்தி. இச்சந்தர்ப்பத்தில் 'நாவலின் அரசியல்' என்ற கருத்து எழுகோலம் கொள்கின்றது. அரசியல் கலவாத 'தூய' நாவல்களும் உள்ளமைந்த அரசியல் முகங்களை மறைத்துக் கட்புலனாக நிலையில் நின்றலை மார்க்சியப் புலக்காட்சி தெளிவுபடுத்துகின்றது.

கணேசலிங்கனிடத்துள்ள மார்க்சிய விசையே வயது நீட்சியிலும் குறைவிலா எழுத்தை, மானிட மீட்புக்குத் தந்தவண்ணமுள்ளது.

என்.கே. ரகுநாதன்

எம்.கே.முருகானந்தன்

ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பற்றி யோசிக்கும்போது அவர் களிடையே தனித்துப் பேசவேண்டியளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர் என்.கே. ரகுநாதன் ஆவார். அவர் எழுதியது குறைவு. ஆனாலும் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமைகளில் ஒருவராக இருக்கிறார். பிரதானமாக அவர் ஒரு சிறுகதை ஆசிரியர் ஆனபோதும் ஒரு குறுநாவலையும் மிகவும் பிரபலமானதும் அதிகம் பேசப்பட்டதுமான நாடகத்தையும் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஏகலைவன் என்றொரு நாடகமும் எழுதியதாகத் தெரியவருகிறது. நான் படித்ததில்லை.

யாழ் மாவட்டத்தின் வடமராட்சிப் பகுதியிலுள்ள வராத்துப் பளைப் பகுதியில் 1929 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த இவர் தொழிலால் ஆசிரியராவார். திருமணம் முடித்து யாழ்ப்பாணத்தில் இளமைக்காலம் தவிர்ந்த இவரது வாழ்வின் பெரும்பகுதி கொழும்பிலும் இலங்கையின் தென் பகுதிகளிலும் கழிந்தது. இப்பொழுது கனடாவில் வசிக்கிறார்.

சிறுவயதிலேயே நல்ல வாசகனாக இருந்த இவர், இளமையிலேயே எழுத்துலகில் நுழைந்திருக்கிறார். அந்த நேரத்தில் இவரது படைப் பூக்கத்திற்கு உந்துசக்தியாக இருந்தது இவரது ஊரவரும் மற்றுமொரு முற்போக்கு எழுத்தாளருமான கவிஞர் பசுபதி. (யாழ்ப்பாணத்துக் கவிராயராவார்). தனது இருபதாவது வயதிலேயே படைப்புலகில் கால் பதித்த இவருக்கு தமிழகச் சுஞ்சிகையான பொன்னி களமமைத்துக் கொடுத்து இருக்கிறது. இவரது முதற்கதையை அட்டைப்படக் கதையாக தேர்ந்தெடுத்ததன் மூலம் இவரது எழுத்துக்கு மிகுந்த அங்கிகாரம் கொடுத்தது. இது 1950 ஆம் ஆண்டாகும். அப்பொழுது அவருக்கு வயது இருபத்தொன்று மட்டுமே என்பதை அறிய ஆச்சரியம் மேலிடுகிறது.

என்.கே. ரகுநாதன் (1929)

ஈழத்தில் அக்காலத்தில் நல்ல ஈழத்துச் சிறுகதைகளுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தது சுதந்திரன் பத்திரிகையாகும். பொன்னியில் இவரது சிறுகதை வெளியாவதற்குச் சற்று முன்னரே மற்றுமொரு சிறுகதை ஈழகேசரியில் வெளியானதாகவும் அறிய முடிகிறது. ஈழத்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான அ.ந. கந்தசாமி அதன் ஆசிரியராக இருந்தார். அவரும் வளரும் படைப் பாளியான ரகுநாதனுக்கு அங்கிகாரமும் உற்சாகமும் ஊட்டியதுடன் தொடர்ந்து எழுதத்தூண்டியுள்ளார். நிலவிலே பேசுவோம் என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு முன்னுரை வழங்கி யுள்ளது அ.ந. கந்தசாமி அவர்களேயாவார்.

தேசாபிமானி, சமூகத்தொண்டன், ஈழகேசரி போன்றவற்றில் ஆரம் பகாலத்திலும் வீரகேசரி, தினக்குரல் ஆகியவற்றில் பிற்காலத்திலும் இவரது பெரும்பாலான சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

நிலவிலே பேசுவோம், தசமங்கலம் ஆகிய இரண்டும் இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும். தசமங்கலம் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இலங்கைத் தேசிய சாகித்ய விருது கிட்டியது. 1996 இல் இந்தப் பரிசு கிட்டியபோதும் 1962 இல் வெளியான நிலவிலே பேசுவோம் சிறுகதைத் தொகுப்பும் தரத்தில் எந்தவிதத்திலும் குறைந்தது அல்ல என்பதைக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். இவரது பல சிறுகதைகள்

ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை இவரது எழுத்துத் திறனுக்கும் சமூகப் பார்வைக்கும் சான்றாக அமைகின்றன.

என்.கே. ரகுநாதன் என்ற சொந்தப் பெயரில் மட்டுமல்லாது வெண்ணிலா, எழிலன், துன்பச்சூழல், வரையண்ணல் ஆகிய புனை பெயர்களிலும் எழுதியுள்ளார்.

'இவர் கதைகளில் ஒரு கனவு ஊடுருவிக்கிடக்கிறது. இனபேதம், சாதிபேதம், மதபேதம், வர்க்கபேதமற்ற ஓர் உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது' என மூத்த எழுத்தாளரான அ.ந. கந்தசாயி குறிப்பிடுகிறார். இது முற்றிலும் உண்மையாகும். பெயருக்கும் புகழுக்கும் எழுத்துலகில் புகவில்லை. மிகுந்த சமூகப் பிரக்ஞையுடனேயே எழுத்துலகில் கால்பதித்தார். வர்க்க பேதமற்ற சமத்துவ சமுதாயம் இவரது இலட்சியமாக இருந்தது. இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவராக இருந்த இவர் இது சீனச்சார்பு, ரஷ்யச்சார்பு என இரண்டாகப் பிளந்தபோது சீனச்சார்பு அணியில் உறுதியாக நின்றார். பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, இளங்கீரன், டானியல், நீர்வைபொன்னையன், செ. கணேசலிங்கன், கவிஞர் சுபத்திரன் போன்றோரும் அத்தகைய நிலையை எடுத்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கட்சி ஊழியராக இருந்ததுடன் சிறுபான்மைத் தமிழர் சபையின் போராட்டங்களில் முன்னின்று போராடியிருக்கிறார். சங்காணையில் சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் முன்னிலைப் போராளியாக நின்ற போது சாதி வெறியர்கள் துப்பாக்கிக்குடு நடத்திய சம்பவத்தில் துணிந்து நின்றவர்களில் இவரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டக் காலங்களில் இவர் எழுதிய கந்தன் கருணை நாடகமானது மக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதிலும் பெரும் பங்களித்தது. எமது மரபுவழி வந்த புராணக் கதையுடன் சமகாலச் சம்பவங்களை உட்புகுத்தி எழுதிய இந்த நாடகமானது மக்களின் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. ஆரம்ப காலத்தில் நெல்லியடியைச் சார்ந்த பத்தண்ணா இதனை நாட்டுக்கூத்து வடிவில் மேடையேற்றினார். ஊர் ஊராக இது மேடையேற்றப்பட்டது.

ஆனால் பிற்பாடு அம்பலத்தாடி குழுவினரான பேராசிரியர் மெனனகுரு, குழந்தை சண்முகலிங்கன் போன்றோர் வடமோடி நாடகமாக அரங்கேற்றினார்கள். கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும்

பல தடவைகள் மேடையேற்றியமை குறிப்பிடத்தக்கது. பொதுவாக இவரது சிறுகதைகள் சாதிப்பிரச்சினை பற்றி மிக மென்மையான தொனியில் பேசுவது வழக்கம். ஆனால் இந்த நாடகத்தில் வெளிப்படையாகவே பேசுவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இதற்குக் காரணம் என்ன? அந்த நேரத்தில் மிகவும் குடுபிடித் திருந்தது சாதிப்போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்குபற்றியபோது பெற்ற கசப்பான நேரடி அனுபவங்கள்தான். யதார்த்தத்தைப் புரிந்ததால் உயிரோட்டத்துடன்கூடிய நிகழ்காலத்தை நிதர்சனமாகப் பிரதிபலிக்கும் கர்மையான வசனங்களுடனான படைப்பாக நாடகப்பிரதி அமைந்தது.

‘தீண்டத்தகாதோர் என தள்ளிவைக்கப்பட்ட மக்கள் மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோவிலுக்குள் போவதற்காக மேற்கொண்ட போராட்டம் பற்றிய கதைதான் கந்தன் கருணை. அன்று கோவிலுக்குள் புகமுயன்ற எங்களை சுந்தரலிங்கம் எம்.பி. தடுத்தபோது எனக்கு ஏற்பட்ட மன உணர்வுகளையும் பாதிப்புகளையும் மற்றவர்களின் கொதிப்பையும் கந்தன் கருணை எனும் நாடகத்தில் பதிந்துள்ளேன்’ என்று அவரே ஒரு செவ்வியலில் சொல்கிறார்.

‘இக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மேடையேற்றப்பட்ட என்.கே. ரகுநாதனின் கந்தன் கருணை நாடகம் புதிய மெருகுடன் சமூக முரண் பாடுகளை வெளிக்கொண்டு வந்தது’ என்று தியா இணையத்தளத்தில் எழுதியிருந்தமை அந்நாடகத்தின் சமூக முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

நிலவிலே பேசுவோம் என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலிலே நிலவிலே பேசுவோம், காரியதரிசி, சொத்து, சாம்ராட், கனவு, கண்கள், கொள்ளி, நானும் நாங்களும், இலட்சிய நெருப்பு, காவியத்தின் மது அருந்தி, கதவுகள் ஆகிய படைப்புகள் உள்ளடங்குகின்றன.

‘தீண்டாமை ஒழிப்பு, வகுப்பொற்றுமை, வேலையில்லாத் தீண்டாட்டத்தால் ஏற்படும் இன்னல்கள், கூட்டுறவு இயக்க ஊழல்கள், பிரஜாவுரிமைச் சிக்கல்கள் போன்ற சமுதாய விடயங்களை பிரசாரத் தொனியற்ற உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்த கதைகளாகப் படைத்து இந்த நூலிலே தந்துள்ளார்’ என அந்த நூலுக்கான முன்னுரையில் திரு அ.ந. கந்தசாமி குறிப்பிடுகிறார்.

இவருடைய படைப்புகள் சிறப்பாக அமைந்திருப்பதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. முக்கியமானது அவருடைய கதை மாந்தர்கள் யாவரும் நிஜமானவர்கள், எம்முன்னே வாழ்ந்தவர்கள் போன்ற உணர்வைத் தருபவர்கள். உதாரணத்திற்கு நிலவிலே பேசுவோம் கதையின் சிவப்பிரகாசத்தார் மேடை கிழியக் காந்தீயம் பேசுபவர். அழகழகாக வார்த்தைகளை அடுக்குபவர். ஆனால் உள்ளத்திலே கருமை நிறைந்தவர். சாதிய உணர்வில் மூழ்கியவர். குறைந்த சாதியினரின் துன்பங்களை உணராதவர். அவர்களின் உயர்ச்சி தன்போன்றவர்களுக்கு சவாலாகிவிடுமோ என்று உள்ளூர அச்சப்படுபவர்.

அதனால்தான் பனையிலிருந்து கள்ளிறக்கும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவருடன் பேசுவந்தபோது தனது வீட்டிற்குள் அவர்களை நுழையவிட மனம் ஒம்படவில்லை. இதைத் தடுப்பதற்காகவே 'வெளியே நல்ல நிலவு. அத்தோடு பால்போன்ற மணல். அங்கே போய் பேசிக்கொள்ளலாம்' என அழைக்கின்றார்.

இத்தகைய போலி மனிதர்கள் எங்களுக்கு அந்நியமானவர்கள் அல்லர். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வாழ்வில் நிதமும் சந்திக்கக்கூடியவர்கள் தான். இதனால் இது ஒரு நிஜச் சம்பவம் என்றும் இதில் வரும் சிவப்பிரகாசத்தாரை ஒரு முக்கிய முற்போக்குவாதி எனவும் பலரும் இனங்காண முற்பட்டனர். இந்தக்கதை எழுதப்பட்டது 1951 இல் என்பதை இந்த இடத்தில் நினைவுகூர வேண்டும்.

இவரது எழுத்துநடை ஆற்றொழுக்கானது. தன் மேதாவித்தனத்தைக் காட்ட சொற்சிலம்பமாடி வாசகனை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும் பம்மாத்து வேலைகள் கிடையாது. இதனால் எவரும் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் தெளிவானது. நல்ல தமிழில் எழுதப்படுவது. பேச்சுத் தமிழ் அளவோடு மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

களம், கருவிற்கு அப்பால் வாசகனை ஈர்க்குமாறு கதையை நகர்த்திச் செல்லும் பாங்கு அலாதியானது.

காந்தீயம் மற்றும் மதுவிலக்குப்பற்றிக் கூட்டத்தில் பேசிவிட்டு வீடுவரும் அவர் அறுகவை உணவு உண்பது, 'ஓர் குலம்' பத்திரிகையை எடுத்துப்படிக்க ஆரம்பிப்பதுமான தகவல்கள் அவர்பற்றிய பிம்பத்தை வாசகனிடம் ஏற்படுத்துகிறது. விறாந்தையில் இருந்த இவருக்கு ஏதோ சிலமன் கேட்டது. ஒருசிலர் கூட்டமாக இவரைக்காண

வந்தது தெரிந்தது. வந்த ஒருவனை இனங்கண்டு 'அட்டே! நீயா கந்தா' என்று ஒருமையில் பேச ஆரம்பிக்கிறார். கந்தசாமி, கந்தவேள் போன்ற பெயர்கள் உயர்சாதியினருக்கு உரியதாக இருக்க, கந்தன், வேலன், கருப்பன் போன்றவை தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரின் அடையாளமாக அக்காலத்தில் இருந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'கந்தன்' என்று கூட அவர் அழைக்காது 'கந்தா' என அழைப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

அவருள் ஒளிந்திருக்கும் இரட்டை மனிதனை வாசகனுக்கு இனங்காட்ட இவை போதுமானவையாக உள்ளன. வார்த்தைகளை அடுக்கிச் சொல்லி தனது கருத்தை ஒங்கி முழங்காது மிக ஆழமாகவும் சுருக்கமாகவும் சுட்டிச்செல்வது இவரது படைப்பாளுமையின் மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும்.

இவரது 'ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி' எனும் படைப்பு சாதிய ஒடுக்குமுறையும் அதிலிருந்து மீண்டு எழுச்சிக்கொள்ளும் கிராமம் பற்றியும் பேசுகிறது. அதில் ஒரு முக்கிய விடயம் பற்றி திரு. கே. பாலமுருகன் பின்வருமாறு சொல்கிறார்.

'கீழ்சாதியில் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் ஒரு பேர்வைக்க அதனை மாற்றி கீழ்சாதியினருக்குரிய பெயரை வைப்பதைத்தான் இந்த ரெஜிஸ்தார் செய்து வந்திருக்கிறார். அவர்கள் தன் சாதி அடையாளத்திலிருந்து மீள நினைத்தாலும் சமூகத்தோடு கலக்க நினைத்தாலும் அவர்களைக் கூறுபோடும் அவர்களின் அடையாளத்தைத் திணிப்பதைத்தான் அதிகாரிகள் செய்துவந்துள்ளார்கள். இது ஒரு வகையில் சமூகத்தின் புனிதத்தைக் காப்பாற்றும் செயலாகவே என்னால் பார்க்க முடிகிறது. மேல்சாதி மக்களுக்குத் துணைபோகும், அவர்களை அண்டிப்பிழைக்கும் அதிகாரிகள் சாதியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் இடைத்தரகர்கள் எனச் சொல்லமுடியும். படிக்காத மக்களை ஏமாற்றும் செயல் அது. கதையில் அப்படிப் பெயர் பதிந்து ஏமாற்றப்பட்டவர்கள் அனைவரும் படிக்காத பாமர மக்களே. சிவகுமார் எனச் சொன்னால், 'சின்னக்குட்டி' எனப்பெயர் பதியப்படுவதும், செல்லையா என்றால் 'செல்லன்' எனப் பதியப்படுவதும் ரெஜிஸ்தார்கள் செய்த சிறு மோசடியாகும்.'

இருந்தபோதும் 'ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி'யை ஒரு படைப்பிலக்கியமாகவோ குறுநாவலாகவோ கொள்ள முடியா திருக்கிறது. சுய வரலாற்றுச் சித்திரம்போல இருக்கிறது. தான் பிறந்த ஊரான வராத்துப்பளை பற்றிய ஒரு சித்திரிப்பாகவேபடுகிறது. ரகுநாதன் சாதியத்தைப்பற்றி மட்டும் எழுதிய எழுத்தாளர் அல்ல. பன்முகம் கொண்டது அவரது படைப்பு வெளி. பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளும் பேசுபொருளாகின்றன.

காரியதரிசி என்ற சிறுகதை 1952 இல் எழுதப்பட்டது. பாலியல் ரீதியாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் வறுமைப்பட்ட பெண்ணொருத்தியை தனது வேட்கைக்குப் பலியாக்கும் ஒரு வெள்ளைவேட்டி மனிதன் பற்றியது. மிக நேர்த்தியாகவும் சுவாரஸ்யமாகவும் சொல்லப் பட்ட கதை. 1952 ஆம் ஆண்டு இவரது 23 ஆவது வயதில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. வாத்தியாரும் சங்கக்கடை காரியதரிசியுமான அவர் எவ்வாறு சங்கக்கடையில் ஊழல் செய்தார் என்பதை திடீர் திருப்பு முனையாக கதையின் இறுதியில் மிகவும் நாகுக்காகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இலங்கை ஒரு 'பல்லின' நாடு என்ற வகையில் இங்கு அவற்றிடை யேயான புரிந்துணர்வு மிக அவசியம். இருந்தபோதும், இனத்து வேசத்தை விதைக்கும் படைப்புகளுக்கு இருதரப்பிலும் குறைவில்லை. அவையே மலின வாசிப்புக்கு தீனி போட்டன. இருந்தபோதும் இன நல்லுணர்வை வளர்க்கும் கதைகள் வெளிவராமல் இல்லை. மிக அரிதாகவே படைக்கப்பட்டன.

1956, 58, 77, 83 தொடங்கி இப்பொழுது 2014இல் அளுக்கம வரை இன வன்முறைகள் தொடரும் சூழலில் 'நெருப்பு' என்ற இவரது சிறுகதை முக்கியமானது. இனமத வேறுபாடின்றி சாதாரண மக்கள் வாழும் சூழலில் அரசியல்வாதிகளும் அவர்களால் ஏவப்படும் குண்டர்களும் எவ்வாறு கொலை, கொள்ளை போன்ற வன்முறைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்பதை விபரமாகச் சித்திரிக்கிறது.

இந்நிலையில் இவர்களுடன் நேசமாகப்பழகிய பொடிகாமி பாத்திரம் அற்புதமாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தாக்கவரும் குண்டர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக தமிழ் நண்பர்களை தனது வீட்டிற்குள் மறைத்து வைக்கிறார். அதையும் மீறி வீட்டிற்குள்புக

முனைந்தவர்களுடன் தர்க்கப்பட்டு கத்திக்குத்துக்கு ஆளாகிறார். அவரது மனைவியான 'அம்மே' கதாபாத்திரம் பொடிகாமியும் அவளும் இன உறவிற்கு பாலம் அமைப்பவர்களாக என்றும் மனதில் நிற்பர்.

அதேபோல 1958 இல் எழுதப்பட்ட 'நானும் நாங்களும்' என்ற சிறுகதையும் இனப்பிரச்சினை பற்றிய புரிந்துணர்வில் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இனப்பிரச்சினை சூடுபிடித்திருந்த 1958 இல் எழுதப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிரயாணம் செய்யும் தமிழ் இளைஞனுக்கும் தாய், மகள், மகன் ஆகியோரைக்கொண்ட சிங்களக் குடும்பத்திற்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடல் ஊடாக கதை நகர்த்தப்படுகிறது. எங்களை நாங்களே எடைபோட்டு எந்த நேச சக்திகளுடன் கைகோர்த்து நின்று சுய மரியாதையுடன் இந்த நாட்டில் வாழலாம் என்பதற்கான திறவுகோலாக அமைகிறது அப்படைப்பு.

ரகுநாதனின் படைப்புகளில் உள்ள மற்றொரு சிறப்பு அம்சம் புராண இதிகாச பாத்திரங்களின் வாயிலாக சமகாலப் பிரச்சினைகளுக்கு புதிய தரிசனத்தைக் கொடுப்பதாகும். கந்தன் கருணை நாடகம் இதற்கு நல்ல உதாரணம். சிறுகதைகளிலும் இப்பண்பு வியாபித்திருப்பதைக் காணலாம்.

'அடுத்து நாம் ரகுநாதனுக்கு மட்டுமே உரித்தான ஒரு விசேட பண்பை குறித்துக்கொள்வது பொருத்தமாக இருக்கும். அதாவது புராண இதிகாசப் பாத்திரங்களை சமூக, அரசியல், கருத்தியல் சார்ந்த பொருள் கோடலுக்கு உட்படுத்தும் பாங்கு சிறப்பாக வெளிப்பட்டுள்ளது. இதற்கு கட்டைவிரல், பேர்வை மற்றும் கந்தன் கருணை போன்றவற்றை உதாரணம் கூறலாம். இவர் அளவிற்குத் தெளிவாகவும் நுட்பமாகவும் புராண இதிகாசப் பாத்திரங்களை கையாளும் திறன் வேறு எவரிடமும் வெளிப்பட்டதாக இல்லை.' அங்கிகரிக்கப்பட்ட கதையாடல்கள் வழியே மறு உற்பத்தி செய்யப்படும் ஆதிக்க, அதிகார அரசியலுக்கு, கருத்தியலுக்கு எதிராக மாற்றுப்பொருள் கோடல் அரசியல் கருத்தியலை வளர்த்தெடுக்கும் முறையியல் ஒன்றை ரகுநாதன் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். இந்த வகையில் ரகுநாதன் இன்னும் சிறப்பாக தனித்து நோக்கப்பட வேண்டியவர்.' என.தெ. மதுகுதனன் கூறுவதை எடுத்துக்காட்டலாம்.

என்.கே.ரகுநாதன் எழுதியது குறைவு. முதற்தொகுதியான நிலவிலே பேசுவோம் பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. இரண்டாவது தொகுதியான தசமங்கலம் 13 சிறுகதைகளைத் தாங்கி வெளிவந்திருக்கிறது. வேறு சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஏதும் வரவில்லை. ஆகமொத்தம் இருபத்துநான்கு சிறுகதைகளுடன் ஈழத்துப் படைப் பாளிகளிடையே விதந்து பேசப்படுகிறார் எனில் அதற்குக் காரணம் அவரது படைப்பாளுமைதான். அத்துடன் அவரது படைப்புகள் வெறும் பொழுதுபோக்கானவை அல்ல என்பதும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. சாதி, மத, வர்க்க பேதங்கள் ஒழிந்து சமத்துவமான சமுதாயம் மலரவேண்டும் என்ற அவரது கருத்து நிலையை வெளிப்படுத்துவனவாக இருக்கின்றன. ஆயினும் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக வெற்றுக் கோசங்களுடன் இட்டுக்கட்டப் பட்ட கதைகளை அவர் ஒருபோதும் எழுதவில்லை. கலை நயத்துடனும் வாசகனின் வாசிப்பு அனுபவத்தை புதிய களங்களுக்கு விரிவடையச் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டவை.

'புதுமைப்பித்தன் தமிழில் சொல்வதானால் சில கதைகள், பிறந்த உடனேயே நச்சுக்கொடியைத்தூக்கித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வீதிவழியே ஒடுகின்ற அசுரப்பிறவிகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்' என்று கீரன் 1955 இல் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் எழுதினார். இவரது எழுத்தாற்றலின் வலிமையைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு இதற்கு மேலான வார்த்தைகள் என்னிடம் இல்லை.

பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம்

லெனின் மதிவாணம்

‘ஒரு நபர் தனக்காக மட்டும் பாடுபட்டால் ஒருவேளை பிரபலமான அறிவாளியாகலாம்; மாபெரும் ஞானியாகலாம்; மிகச்சிறந்த கவிஞராகலாம்; ஆனால் உண்மையான மனிதராக முடியாது’ என தனது பள்ளிப் பருவத்திலே எழுதியவர் கார்ல் மார்க்ஸ். சக மனிதர்கள் குறித்தும் அம் மனிதர்களின் வாழ்வு குறித்தும் உயரிய நிலையில் சிந்தித்துச் செயலாற்றியமையே வரலாற்றினுடைய மனிதராக போற்றப் படுவதற்கான அடிப்படையாகும். மனிதகுல வளர்ச்சிப்போக்கில் அறிவு என்பது சமுதாயம் சார்ந்த விடயமாகும். எனவே அவ்வறிவு எப்போதும் விஞ்ஞானம் தழுவியதாக அமைந்திருப்பதுடன் செருக்கோ நேர்மையீனமோ இல்லாத சமூக வளர்ச்சியை முன்னெடுத்துச் செல்வதாக அது அமைந்து காணப்படுகின்றது. பிரேம்ஜி குறித்து சிந்தித்தபோது மேற்குறித்த வரிகள் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன.

இலங்கையில் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தூண்களிலொருவரான பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் எனக்கு அறிமுகமானார். அதே காலப்பகுதியில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒழுங்கமைத்திருந்த இலக்கிய பேரரங்கில் அவரை மீண்டும் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. என்னைக் கவர்ந்த மிக முக்கியமான ஆளுமையிருந்த ஒருவராக திகழ்கின்றார். அவரது அமைப்பாக்கம் சார்ந்த பணி என்னை வெகுவாகவே கவர்ந்திருந்தது. என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அவரது எழுத்துக்கள் கூட அமைப்பாக்க செயற்பாட்டின் வெளிப்பாடுகளே. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பொதுவான வளர்ச்சியிலும், குறிப்பாக அப்பரிமாணத்தை ஆழமாகவும் அகலமாகவும் வளர்த்தெடுப்பதிலும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முக்கிய பங்கினை வகித்துள்ளது. அவ்வியக்கத்தின் பொதுவான வளர்ச்சியையும் முற்போக்கு நிலைப்பட்ட செயற்பாடு

பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம் (1930 - 2004)

களையும் முன்னெடுத்துச் செல்வதில் பிரேம்ஜிக்கு முக்கிய இடமுண்டு. அவர் பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர், பதிப்பாளர் என பல்துறைசார்ந்த ஆளுமைகளைக் கொண்டிருப்பினும், 1950களில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் லீறுகொண்ட எழுச்சியும் அதன் பின்னணியிலான பிரேம்ஜியின் அமைப்பாக்க செயற்பாடுகளுமே அவரை சமூக முக்கியத்துவம் உடைய மனிதராக்கியது. அதற்காக அவரது ஏனைய துறைசார்ந்த பங்களிப்புகள் புறக்கணிக்கத்தக்கதல்ல.

இவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வடக்கேயுள்ள அச்சவேலிக் கிராமத்தில் 17.11.1930 அன்று பிறந்தார். தந்தையின் பெயர் நடராஜா. தாயின் பெயர் பவளம்மா. பெற்றோரால் இவருக்கு சூட்டப்பட்ட பெயர் பூநீ கதிர்காம தேவ ஞானசுந்தரம். தமது இளமைக்காலம் முதலாகவே எழுத்துத் துறையில் ஆர்வம் காட்டியிருந்த ஞானசுந்தரம் வாலிப முன்னணி என்ற பத்திரிகையில் பிரேமா என்ற புனைபெயரிலே எழுதி வந்திருக்கின்றார். பின் ராமகிருஷ்ணன் என்ற மலையாள தோழரின் ஆலோசனைக்கு அமைய 'பிரேம்ஜி' என தமது பெயரை மாற்றிக் கொண்டதாக ராஜ பூநீகாந்தன் குறிப்பிடுகின்றார். பிரேம்ஜி என்பது புகழ்பெற்ற மலையாளக் கவிஞரொருவரின் பெயராகும். இதுவே ஞானசுந்தரம் என்ற மனிதர் பிரேம்ஜியாக மாறிய கதை. வரலாறு.

அவர் முன்னணி (1948), தேசாபிமானி (1949), சுதந்திரன் (1953-1956), சோவியத் செய்திகளும் கருத்துக்களும், நாளாந்த செய்தி மடல் (1958-1972), சோவியத்நாடு (1972-1991), சோசலிசம்: தத்துவமும் நடைமுறையும் (1978-1989), சக்தி (1980-1989) போன்ற பத்திரிகைகளில் பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் துணை ஆசிரியராகவும் அரசியல் விமர்சகராகவும் கடமையாற்றியிருக்கின்றார். 1964 ஆம் ஆண்டில் லெனின் நூற்றாண்டையொட்டி நடத்தப்பட்ட பத்திரிகையாளர் மகாநாட்டில் சிறந்த பத்திரிகையாளருக்கான விருதைப் பெற்றுள்ளார். 1964 இல் உருவாக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகத்தில் பிரேம்ஜி பணிப்பாளராக கடமையாற்றியிருக்கின்றார். மேலும் இலங்கை தமிழ் ஆலோசனைச் சபையின் செயலாளர் (1971 - 1975), யாழ். பல்கலைக்கழக அமைப்புக் குழு செயலாளர், பத்திரிகை கமிட்டியின் உறுப்பினர் (1973), இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன ஆலோசனை சபை உறுப்பினர் (1972-1974), இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன பணிப்பாளர் சபை உறுப்பினர் (1995), இலங்கை தேசிய நூலகச் சபை மதியுரைக் குழு உறுப்பினர் (1997), தினகரன் ஆசிரியர் பீட ஆலோசகர் (1997), இன விவகாரங்கள் சம்பந்தமான உயர்மட்ட ஊடகக்கமிட்டி உறுப்பினர் (1997) என பல பதவிகளையும் வகித்திருக்கின்றார். பின்னர் கனடாவிற்கு குடிபெயர்ந்து விட்டார். இவரது மனைவி கமலி. இவருக்கு இரண்டு மகள்கள். தொடர்ந்தும் அவர் சமூக செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் காட்டிவந்தார்.

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் சர்வதேச ரீதியாக பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அரசியல் மாற்றங்கள் இலங்கையிலும் தாக்கம் செலுத்தியது. உலகின் சகல பாகங்களையும் பொறுத்தமட்டில் இக்காலப் பகுதியில் பலமான மக்கள் இயக்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இந்நாடுகளில் தொழிலாளர்கள் இயக்கங்கள் பாசிசத்தையும் ஏகாதிபத்தியத்தையும் எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டங்களையும் போராட்டங்களையும் நடாத்தினர். அத்தகைய வீரியமிக்க சூழலில் அத்தகைய விடுதலையுணர்வுகளுக்கு விபூகம் அமைக்கக்கூடிய தத்துவமான மார்க்சியத்தை தமக்கு ஆதர்சமாகக்கொண்டு சமூக மாற்றத்திற்கான இயங்காற்றலை சாத்தியமாக்கியவர் பிரேம்ஜி.

மார்க்சிய தத்துவத்தை தமக்கு ஆதர்சனமாகக்கொண்ட பிரேம்ஜி அதனை யதார்த்த வாழ்விலிருந்து அந்நியப்பட்ட வரட்டுத் தத்துவமாக பிரயோகிக்கவில்லை. ஐரோப்பிய சமூகச் சூழலில் காணப்பட்ட வர்க்கப் பிளவை அப்படியே இனக்குழு வாழ்க்கை முறையைக் கொண்டிருந்த எமது சூழலிலும் பிரயோகிக்க முற்பட்டனர். ஊகங்களுக்கு அப்பால் யதார்த்த வாழ்வு தரும் படிப்பினைகளை கையிலெடுப்பதற்கு இவர்களது இரும்பு மண்டைகளும் இறுகிய மூளைகளும் இடம்தர மறுத்தன. இந்தச்சூழலில் நமக்கான இலக்கியக் கோட்பாட்டை முன்னிறுத்தியவர்களில் பிரேம்ஜி முக்கியமானவர். ஒருவகையில் உழைக்கும் மக்கள் உலகளவில் பெற்ற அனுபவங்களின் சாரத்தை உள்வாங்கி அதனை நமது பண்பாட்டிற்கும் சூழலிற்கும் ஏற்ற வகையில் பிரயோகித்தார் என்பதை அவரது எழுத்துக்கள் சிறப்பாகவே அடையாளம் காட்டியிருக்கின்றன. 1957 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் ஏற்பாடு செய்திருந்த மாநாட்டில் சோசலிச யதார்த்தவாதம் பற்றி சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டபோது அவ்விலக்கியப் போக்கு நமது சூழலுக்கும் பண்பாட்டிற்கும் பொருத்தமற்றதாகவே அமைந்திருந்தது. நமது பண்பாட்டுத் தளத்தில் மண்வாசனை என்ற இலக்கிய வடிவமும் அதன் தர்க்க ரீதியான வளர்ச்சியான தேசிய இலக்கியக் கோட்பாடு அமைந்திருந்ததை உணர்ந்து செயற்பட்டமையுமே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முக்கிய பங்களிப்பாகும். மண்வாசனை இலக்கியம் என்ற இலக்கியப்போக்கை முதன்முதலில் பிரதானப்படுத்தியவர் பிரேம்ஜி அவர்களே. அதற்கான கோட்பாட்டு உருவாக்கத்தை செய்தவர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களே. மேலும் தேசிய இனப்பிரச்சினை குறித்தும் பிரேம்ஜி கவனமெடுத்திருந்தமை இவ்விடத்தில் முக்கியமாக குறித்துக்காட்ட வேண்டிய தொன்றாகிறது.

பிரேம்ஜி 1954 ஆண்டு ஜூன் 27 ஆம் திகதி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து அவரே அதன் வினைத் திறன்மிக்க செயலாளராக இருந்துவருகின்றார். அவருடைய இந்த பதவிக்கு எவரும் போட்டியிட்டதாக இல்லை. அந்தளவிற்கு அவரது ஆளுமையும் பங்களிப்பும் அவ்விதத்தின் வளர்ச்சிக்கு காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளது. அவ்விதக்கம் வீறுகொண்டு இயங்கிய

இரு தசாப்த காலம் இலங்கை வரலாற்றில் முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

அவர் தமது செயற்பாடுகளை தனிநபர் சார்ந்த செயற்பாடுகளாகவோ அல்லது குழுச் செயற்பாடுகளாகவோ மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. அவர் தாம் சார்ந்த இயக்கத்தினூடாக பரந்துபட்ட மார்க்சிய முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளை அணிதிரட்டியிருந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பொதுமக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருப்பதுடன் அவர்களது அன்றாட வாழ்வுடனும் போராட்டங்களுடனும் ஒன்றுகலக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை தமது அமைப்பினூடாக முன்னெடுத்தவர் பிரேம்ஜி. சகல ஜனநாயக மார்க்சிய சக்திகளும் ஒன்றிணைதல் என்பது ஒரு அமைப்பு அல்லது கட்சி சார்ந்த உணர்வை மற்றைய குழுக்களின் மீது திணிப்பதல்ல. மாறாக ஒவ்வொரு அணியிலும் காணப்படக்கூடிய சமூகம் சார்ந்த கூறுகளை சாதகமாக ஒருமுகப்படுத்தி ஒன்றாக செயற்படவேண்டும் என்பதே அதன் பொருள். இதற்கு மாறான சூழ்நிலை வாதம் ஒரு வெகுஜன அமைப்பை உருவாக்காது என்பதே அதன் பொருள். மாறாக வேற்றுக் கோசங்கினால் நிலை நிறுத்த முற்படுகின்ற எந்தவொரு அமைப்பும் சமூகத்திற்கு பயன்படப் போவதில்லை. அழிவையே கொண்டுவரும். இவ்வம்சத்தை பிரேம்ஜி சரிவர உணர்ந்திருந்தார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இந்நிலையில் அவர் தமிழர்களை மாத்திரமின்றி சிங்கள முற்போக்கு சக்திகளின் ஆதரவையும் திரட்டியிருந்தார். மேலும் தான் சார்ந்த ஸ்தாபனத்தின் கொள்கை கோட்பாடுகளையும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும் இவரது பங்களிப்புகளை பலர் பதிவாக்கியுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக 1975 இல் பண்டாரநாயக்க ரூபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில் பிரேம்ஜி தலைமையில் நடைபெற்ற இ.மு.எ.ச தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான சிங்கள தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு முக்கியமாக குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். யாவற்றுக்கும் மேலாக பிரேம்ஜி தாம் இயங்கிய காலத்தில் தன்னை எப்போதுமே முன்னிறுத்தியதில்லை. அவர் தமக்கு கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களையெல்லாம் பிறருக்கு வழங்கி ஊக்கப்படுத்தினார் என்பதை பல தோழர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

இருப்பினும் காலப்போக்கில் நசிவுதரும் தேசிய சர்வதேச சூழலில் பிரேம்ஜியும் தளர்வடைந்தார் என்பதும் கவனத்திலெடுக்கத்தக்கது. 1962-1963களில் சர்வதேச கம்யூனிச இயக்கத்தில் உருவான முரண் பாடு இ.மு.எ. சங்கத்தையும் பாதித்திருந்தது. காலப்போக்கில் இவ் வியக்கத்தில் மொஸ்கோ சார்பு கொண்டிருந்த திரிபுவாதிகளின் கருத்தே மேலோங்கிய நிலையில் துரதிருஷ்டமாக பிரேம்ஜியும் அவ்வணியை நாடுகின்றவராக இருந்தமையினால் இவ்வமைப்பின் பின்னடைவு தொடங்கியது எனலாம். இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் பற்றியும் குறித்துக்காட்ட வேண்டியுள்ளது. புரட்சிகர சீன அணியைச் சார்ந்திருந்த சிலர் குறிப்பாக கே. டானியல், க. கைலாசபதி, செ. கணேசலிங்கம் முதலானோருக்கு முற்போக்கு அணியை கைப்பற்றல் அல்லது புரட்சி கர எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றை அமைக்கும் திட்டம் இருந்தது. இத் திட்டம் தோல்வி அடைந்ததை செ.கணேசலிங்கம் நினைவுகூருவார். இந்த பின்னணியில் தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை என்ற அமைப்பின் உருவாக்கம் முக்கியமானதொன்றாகும். இது தொடர்பில் திருகோண மலையில் நடைபெற்ற கூட்டம் இதற்கான முன்னோடி முயற்சியாகவே அமைந்திருந்தது எனக் கூறலாம். சீன சார்புடன் இணைந்திருந்த பலர் இவ்வமைப்புடன் இணைந்து செயற்பட்டனர். மொஸ்கோ சீன முரண் பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆடு பிடி மாடு பிடி சண்டை குறித்து இன்று நேர்மைமிக்க மார்க்சியர்கள் கயனிமர்சனம் செய்து வருகின்றனர்.

'அன்று சோவியத் யூனியனை சோசலிச நாடல்ல, சமூக - ஏகாதி பத்திய நாடு' எனச் சொல்லி அமெரிக்காவை விடவும் அதுவே அதிகூடிய எதிரி (இரண்டுமே முதல் எதிரிகள் என கணிக்கப்பட்டன.) என்று வலியுறுத்தியமை எத்தனை பெரிய தவறு! கோடிக்கணக்கான டொலர்களைக் கொட்டி, சோவியத் சோசலிசத்தை அழிக்க அமெரிக்க மேலாதிக்கம் முயன்றபோது, எம்மையும் அறியாமல் நாங்கள் பொல்லாத தூக்கிக் கொடுத்திருக்கிறோம். மார்க்சியம் பாரிய பின்ன டைவை அடைய இந்தத் தவறு ஒரு காரணமாயிற்று. சோவியத் யூனியனும் சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் கொர்ப்ப்சேவால் 1991 இல் கலைக்கப்படுகின்ற வரை அங்கு ஏதோவொரு பரிமா ணத்தில் சோசலிசமும் மார்க்சியமும் இருந்தன. உலகளாவிய மார்க்சிய

இயக்கம் வலுவோடு எழுச்சிகொண்டு வந்தது. எமது தேசிய இனப் பிரச்சினையிலும் அதன் தாக்கம் வெளிப்பட்டது. பல இளைஞர்கள் சோவியத் யூனியன் ஊடாகவே மார்க்சியத்தைத் தேசிய இனப் பிரச்சினைத் தீர்வுக்காகத் தேடினர் (இரவீந்திரன், ந. இரட்டைத் தேசியமும் பண்பாட்டுப் புரட்சியும், மறுமலர்ச்சி மன்றம், கனடா கிளை, பக். 14, 15).

இவ்வகையான விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றது என்பதற்காக சீனத்தரப்பு கட்சி தான் தவறுக்குரியது என்பதல்ல. மொஸ்கோ தரப்பு அணியை நாடி நின்ற, பிடல் கால்ட்ரோவே இம் முரண்பாட்டினை தவிர்ப்பதற்காக மாஓ எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் குறித்து குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். சோவியத் அணி மார்க்சியத்தை திரிபுவாதத்திற்குள் கொண்டு சென்றபோது சீன சார்பு அணி மார்க்சிய - லெனினிசத்தை பாதுகாப்பதில் மேற்கொண்ட பங்களிப்புகள் விலை மதிப்பற்றது என்ற போதிலும் சோவியத் திரிபை விமர்சித்த படியே அதனை சோசலிச நாடாக மதித்தபடி மீண்டும் தமது பின்னடைவுகளை சரிசெய்து முன்னேறுவதற்கு சீன அணியினர் வழிகாட்டியிருப்பின் அவர்களை தத்துவார்த்த தளத்தில் வென்றிருக்க வாய்ப்பிருந்தது. சோசலிசத்தின் பின்னடைவை ஓரளவேனும் தடுத்திருக்க முடியும்.

எது எவ்வாராயினும் ஒரு முற்போக்கு மார்க்சியவாதியின் அனுபவப் பகிர்வு, அவர்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள், ஆய்வுகள் யாவும் சுயவிமர்சனமாகவே அமையும். இவ்வகையில் பிரேம்ஜி பொறுத்த சுயவிமர்சனங்கள் வெளி வரவேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். இன்றைய சூழலில் புதிய அரசியல் பண்பாட்டு பாதையில் உருவாகி வரும் எண்ணற்றவர்களுக்கு இவ்வாளுமைகளின் வாழ்வும் வளமும் வழிகாட்டி நிற்கின்றன.

நீர்வை பொன்னையன்

சுபா ஜெயராசா

‘சமூக நோய்களுக்கு மார்க்சியமே மருந்து’ என்பதைத் தமது கல்லூரி வாழ்க்கையிலிருந்தே அறிந்து, இளம் வினைப்பாட்டாளராய் (Activist) மாறியவர் நீர்வை பொன்னையன். கொல்கத்தாவில் உயர்கல்வி பயின்ற வேளை அவரின் மார்க்சிய வினைப்பாடுகள் மேலும் கூர்மை பெற்றன.

கிராமங்கள் இருநிலை ஆதிக்க மரபின் தளங்களாக இருந்தன. ஒருதளம் சாதிய நிலையிலான மேலாதிக்கம். மற்றையது பொருண்மிய நிலையிலான மேலாதிக்கம். அந்த இரு ஆதிக்க வலுக்களையும் அவற்றின் சுரண்டல் நீட்சிகளையும் சிறுவயதிலிருந்தே புலக்காட்சி கொண்ட அவர், சமூகத்தின் திசைமாற்றத்தில் மார்க்சியத்தின் பொருண்மைநிலைகளை அறிந்துகொண்டார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் வேளை மார்க்சிய கருத்தியலின் ஈர்ப்புக்கு உள்ளான பலர், தொடர்ந்து அனுபவித்த மேல் நோக்கிய சமூக அசைவியத்தாலும் சமூக அந்தஸ்து உயர்வினாலும் மார்க்சியத்தை புறந்தள்ளிவிடும் நிலை நேரில் கண்டு அனுபவிக்கப்படும் ஒரு நடப்பியல் கோலமாகும். ஆனால் தமது வாழ்க்கை நீட்சியில் மார்க்சியத்தோடு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர் நீர்வை பொன்னையன்.

மார்க்சியத்தை திரிபுபடுத்தும் சிறுமைகண்டு பொங்கும் தெளிவுடைய கண்ணோட்டம் அவரது ஆளுமைக்குரிய பலமாயிற்று. அவருக்கே உரிய ஆழ்ந்து அகன்ற வாசிப்பு அவரின் கூர்மைப் பாட்டுக்கு மேலும் வளம் தந்தது.

தமது பட்டப்படிப்பை முடித்துக்கொண்டு பொதுவுடைமைக் கட்சியில் நீர்வை முழுநேர ஊழியராகச் சேர்ந்தமை, தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் பங்குகொண்டமை, சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டமை முதலியவை யாழ்ப்பாணச் சமூகம் எதிர்பார்த்திராத ‘வியப்பு’ எனலாம். பட்டம் பெற்ற பின்னர் உயர் தொழில் பெறுதலும்,

நீர்வை பொன்னையான் (1930)

உயர் சீதனம் வாங்குதலும் என்றிருந்த யாழ்ப்பாணத்து மத்தியதரத் தினரின் விழுமியங்களிலும் பெறுமான அளவீடுகளிலும் உடைப் பையும் தகர்ப்பையும் ஏற்படுத்தியவர் நீர்வை. அந்தப் புரட்சி அவரது எழுத்தாக்கங்கள் அனைத்திலும் விரிவிப்பரந்து நீள்கோலம் கொண்டுள்ளது.

'எழுத்தாளனும் கருத்தியல் நிலைப்பாடும்' என்ற தர்க்கம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வழியாக முன்வைக்கப்பட்டது. எழுத்தாக்கம் காலத்தின் வெளிப்பாடாக மட்டும் மேலெழுதல் இல்லை. அது மாற்றுக் காலகட்டத்தை உருவாக்கும் விசையாகவும் தொழிற்படும் என்ற நம்பிக்கையோடு எழுதி வருபவர் நீர்வை. அவரின் எழுத்துக்கள் சமூக நடைப்பியலையும் அதன் சாராம்சத்தையும் விளங்கிக் கொண்டதன் அறிக்கை வெளிப்பாடாகின்றது.

எழுத்தாளருக்குரிய கருத்துநிலைத் தெளிவின் முக்கியத்துவத்தை தமது பேச்சுக்களிலும் எழுத்துக்களிலும் வலியுறுத்தி வருபவர் நீர்வை. அதனை அடியொற்றியே சமூகத்தைப் பார்க்கும் விதம் கட்டமைப்புச் செய்யப்படும். அத்தகைய பார்வை நுண் அலகுகளாகத் தொழிற்பட்டு அழகியல் ஏற்றங்கொண்ட மொழிவீச்சுக்குக் கொண்டுவரப்படும் பொழுது இலக்கியப் படைப்பு மேலெழுகிறது.

ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான கருத்தியல் தெளிவையும் அதன் ஊடே சமூகத்தை நோக்கும் விதத்தையும் அதனை மொழி அழகியலுக்குள்

கொண்டு வருவதையும் வங்கதேசத்தின் முற்போக்குச் சூழலில் அவர் நேரடியாகக் கற்றுக்கொண்டார்.

மார்க்சியம் பற்றிய தெளிவு காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கருத்துநிலை இறுக்கத்தைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பரந்த தளத்திலே செயற்படத் தொடங்கிய வேளை, அதன் கருத்துநிலை இறுக்கம் நெகிழ்ந்து வருதலையும் நீர்த்துப் போதலையும் வலியுறுத்தியவர்களுள் நீர்வையும் ஒருவர். பரந்த தளத்திலே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தொழிற்பட்ட வேளை, சமூக அசமத்துவத்தைக் கூர்ந்து நோக்குதலைக் காட்டிலும் இணங்கலை ஏற்று புரட்சி நோக்கை நீர்த்துப்போகச் செய்யும் நிலைகளும் இடையிடையே எழுந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த விசைகளோடு இழுபட்டுச்சென்று மார்க்சியச் சித்தாந்தத்தை நழுவ விட்ட எழுத்தாளர்களோடு நீர்வை முரண்படவும் நேர்ந்தது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் மட்டுமன்றி பொதுவுடைமை மற்றும் இடதுசாரிக் கட்சிகளினது கோட்பாட்டிலும் நடைமுறைகளிலும் நீர்த்துப்போன தன்மை காணப்பட்டது. சமூக அசமத்துவ நோக்கும் வர்க்கக் கூர்மைப்பாடும் குன்றிய நிலையில் மார்க்சியக் கட்சிகள் மீது இளைஞர்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை தெற்கிலும் வடக்கிலும் வீழ்ச்சியடைந்தமை இலங்கையின் சமூக வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். அந்த இடர்பாடுகளின் ஊடே மார்க்சியத்தின் வலிமையோடு தளராது நின்றவர் நீர்வை பொன்னையன். வர்க்க சமரசத்துக்கு இடமளித்தல், ஆபத்தான நகர்வு என்பதை அவர் தொடர்ந்து உறுதிப்படுத்தி வருபவர்.

நிலமானிய சமூக அமைப்பின் இறுகிய வடிவங்கள் உறைந்திருந்த கிராமியச் சூழலில் 1930 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 24 ஆம் திகதி நீர்வை பொன்னையன் பிறந்தார். யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பின் வகை மாதிரியைச் சுட்டிநிற்கும் கிராமம் நீர்வேலி. சாதிய முறையின் வழி எழும் ஒடுக்குமுறை அலகுகளை பொன்னையன் நேரில் தரிசித்தவர். நிலவுடைமையின் வழி எழும் சுரண்டற் கோலங்களை இளமையிலே அனுபவித்தவர். அந்த அனுபவங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமங்கள் அனைத்துக்கும் உரிய நெடுங்கோட்டுத் தொடர்ச்சியாயிற்று.

வாழ்நிலை அனுபவங்கள் சிறுகதை வடிவங்களுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டவேளை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் கலையாட்சித் தனித்துவங்கள் புனைவுச் செப்பத்துடன் இணைந்துகொண்டன. நீர்வை, ஜீவா, கணேசலிங்கன், டானியல் ஆகியோரின் படைப்புக்களிலே அவர்கள் ஒவ்வொருவரதும் தனித்துவம், ஒவ்வொரு விதமாக ஏற்றங் கொண்டது; ஒரே வகையாக அவர் சமூகத்தைப் புலக்காட்சி கொள்ள வில்லை. சமூக நிலைபற்றிய பன்மைத் தரிசனங்களுக்கு மார்க்சியம் பரந்த தளம் அமைத்தலை இதனால் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அதாவது அச்சில் வார்த்தை வடிவம்போன்று ஒரே வகையான பொறி முறைத் தரிசனத்தை மார்க்சியம் ஈட்டிநிற்கவில்லை. நீர்வையிடம் நிறைந்திருந்த ஆங்கில வாசிப்புப் பின்புலம் அவரின் மொழிவழி முகிழ்ப்புக் கொள்ளும் வினைத்திறன்களையும் உருவாக்கியது. 'நிமிர்வு' தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் அதனைத் தெளிவாகக் கண்டு கொள்ளலாம்.

1960 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அவரது சிறுகதையாக்கங்கள் வெளி வரத் தொடங்கின. அவற்றின் நீட்சியில் 'மேடும் பள்ளமும்', 'உதயம்', 'வேட்கை', 'பாதை', 'ஜன்மம்', 'நிமிர்வு', 'நினைவுகள் அழிவதில்லை', 'காலவெள்ளம்', 'நீர்வை பொன்னையன் கதைகள்' முதலிய தொகுதிகள் வெளிவந்தன. கதை ஒவ்வொன்றும் சமூகத்தின் நுண் அலகுகள் வழியெழும் முரண்பாடுகளைச் செவ்விய படிமங்களாக்கும் முனைப்புடன் மேலெழுகிறது. கதைகள் வழியாக சமூக ஒடுக்குமுறை விடுவிப்புக் கருத்தியல் 'சூட்சுமமாகவும்' வெளித்தோன்றா விசையோடும் உட்பொதியப்பட்டுள்ளன. ஒருவிதத்தில் வங்கச் சிறுகதை வாசிப்பின் நீட்சியாக அவரின் சிறுகதைச் செப்பம் நிறைவுகொள்கிறது.

வங்காளதேசத்தில் நீர்வை பயின்றுகொண்டிருந்த காலத்தில் அங்கு நாட்டாரியல் தொடர்பான மீட்டுருவாக்கல் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. செவ்வியல் இசையையும் நாட்டார் இசையையும் இணைத்து 'இரவீந்திர சங்கீதம்' என்ற புதிய வடிவம் உருவாக்கப்பட்டது. வங்கத்து எழுத்தாக்கங்கள்மீது நாட்டாரியலின் செல்வாக்குகள் பலநிலைகளிலே பதிவுகள் கொண்டன. நீர்வையின் கலையாக்கச் செயற்பாடுகளிலும் எழுத்து முயற்சிகளிலும் நாட்டாரியற் செல்வாக்குகள் நீட்சி கொண்டன. பேச்சுவழக்கை இலக்கியங்களுக்குள் கொண்டுவரும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளை எதிரணியினரின் எதிர்ப்

புகளுடே தீவிரமாக வலியுறுத்தியவர் நீர்வை. அத்துடன் உலக நாட்டார் கதைகளை தமிழுக்குக் கொண்டுவரும் முயற்சிகளையும் பரவலாக மேற்கொண்டார்.

ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளிலும் புலமைமிக்க அவர் வளமான மொழிபெயர்ப்புகளையும் தந்தார். இலங்கைத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் கடமையாற்றினார். தேசாபிமானி ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தவேளை மார்க்சிய எழுத்தாக்கங்கள் பலவற்றை மொழிபெயர்த்து வழங்கினார். மார்க்சியக் கருத்தியலை வெகுஜன நிலையில் எடுத்துச்செல்லும் செயற்பாட்டை எழுத்துக்கள் வழியாகவும் சமூக வினைப்பாடுகள் வழியாகவும் மேற்கொண்டார். தீண்டாமை எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் நேரடியாகப் பங்குகொண்டார்.

'நாம் ஏன் எழுதுகிறோம்', 'உலகத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' முதலாம் நூல்களில் அவ்ரது புனைகதை சாரா எழுத்துநடையையும் அவற்றோடிணைந்த மார்க்சிய அறிவுக் கையளிப்பையும் காணலாம். 'நினைவலைகள்' என்ற தன் வரலாற்று நூல் வாயிலாக அவரின் வரலாறு மட்டுமின்றி கடந்த நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்ட சமூக வரலாற்றுக் கோலங்களையும் சமூக மாற்ற எழுதுவிசைகளையும் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் அவரின் தொடர் வினைப்பாட்டுக்குரிய களமாக உள்ளது. 'விபகி' வாயிலாக அவர் மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் இனங்களுக்கிடையேயான நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும் மாற்றுப் பண்பாட்டின் ஊடாக வர்க்க வினைப்பாட்டை முன்னெடுப்பதற்குமுரிய ஆக்கமாக அமைந்தன.

சோவியத் சீனக் கோட்பாட்டுப் பிளவு ஏற்பட்ட வேளையிலும் சீன இந்தியப் போர் ஏற்பட்ட வேளையிலும் கூர்ந்த மார்க்சிய நோக்குடனும் தெளிந்த இயங்கியல் தருக்கத்தை அடியொற்றியும் செறிவான முடிவுகளை மேற்கொண்டார். நிதானித்த சிந்தனையாளராகவே அவர் செயற்பட்டு வருகிறார். இலங்கையில் அரசியற் பிரச்சினையிலும் அவரது நிதானித்த சிந்தனையே நீட்சி கொண்டுள்ளது

காவலூர் ராசதுரை

முருகபதி

‘காவலூர்’ என்று ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் இலங்கை வானொலி வட்டாரத்திலும் நன்கு அறியப்பட்ட காவலூர் ராசதுரை 1974 ஆம் ஆண்டில் நான் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் இணைந்த காலப்பகுதியில் எனக்கு நண்பரானவர். அச்சமயம் அவர் இலங்கை வானொலியில் பணியிலிருந்தார்.

கொள்ளுப்பிட்டி ஹட்சன் வீதியில் அமைந்த அவரது இல்லத்தின் முகவரிதான் அப்பொழுது சங்கத்தின் முகவரியாகவும் இருந்தது. அதனால் அவரது இல்லத்தில் அடிக்கடி நடக்கும் செயற்குழுக்கூட்டங்களில் சந்திப்பேன்.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டில் இரவு கலை நிகழ்ச்சிகளை ஒருங்கிணைத்தவர் காவலூர்.

சங்கத்தின் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பகம் 1976 இல் காவலூரின் ‘ஒருவகை உறவு’ சிறுகதைத்தொகுதியை வெளியிட்டது. அந்த நூல் சாவகச்சேரி மட்டுவிலில் திருக்கணித அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. தனது சிறுகதைகளின் மூலப்பிரதிகளை சங்கத்தின் செயலாளர் பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு தனது பொன்மணி திரைப்படத் தயாரிப்பு பணிகளில் அவர் மூழ்கிவிட்டார்.

அச்சிடப்பட்ட அவரது சிறுகதைத்தொகுதியை பெற்றுக்கொள்வ தற்காக நண்பர் மேமன்கவியுடன் மட்டுவிலுக்குச் சென்றேன். அப்பொழுது மேமன் கவியின் ‘யுகராகங்களும்’ (புதுக்கவிதை) செ.யோகநாதனின் சிறுகதைத்தொகுதியும் வெளியீட்டுக்கு தயார் நிலையிலிருந்தன.

இந்நூல்களுக்கான முகப்பு ஓவியங்களை வரைந்தவர் எழுத்தாளர் சாந்தன்.

காவலூர் ராசதுரை (1981 - 2014)

மல்லிகை ஜீவா யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மூவருடைய நூல்களினதும் வெளியிட்டு விழாவுக்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய்தார். ஆனால் காவலூர் அந்த மண்டபத்தின் பக்கமே அன்று வரவில்லை.

டாக்டர் நந்தி-பொறியியலாளர் திருநாவுக்கரசு - திருமதி சர்வமங்களம் கைலாசபதி - மௌனகுரு - சித்திரலேக மௌனகுரு - கமலா தம்பிராஜா - சுபாஷினி (திரைப்பட நடிகை) முதலானோருடனும் ஒளிப்பதிவாளருடனும் யாழ் குடநாட்டில் பப்பிடிப்பு வேலைகளில் மூழ்கியிருந்தார்.

பொன்மணி காவலூரின் கதை. அதற்கு திரைக்கதை வசனமும் அவரே எழுதியிருந்தார். அத்துடன் தயாரிப்பு நிருவாகியாகவும் பல பொறுப்புகளை சுமந்தார்.

தனது சிறுகதைத் தொகுதியை நாம் எப்படியும் அச்சிட்டு வெளியிட்டு வைப்போம் என்ற திடமான நம்பிக்கை அவரிடம் இருந்தமையால்தான் அவர் வீரசிங்கம் மண்டபத்தின் பக்கமே வரவில்லை என்றும் பொன்மணி திரைப்படம் - தான் உடனிருந்தால் தான் இயக்குநருக்கும் நடிகைகளுக்கும் உற்சாகத்தை தரும் என்றும் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் சொன்னார்

பிறந்த ஊருக்கு பெருமை சேர்த்த ராசதுரை ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் மட்டுமன்றி வானொலி - தொலைக்காட்சி - சினிமா - மேடை நாடகம் - விளம்பரக்கலைத்துறை முதலானவற்றிலும் கணிசமான பங்களிப்புக்களை வழங்கியவர்.

இலங்கையில் சப்ததீவுகள் என அழைக்கப்படும் பிரதேசத்தில் ஊர்காவற்றுறையில் கரம்பன் ஊரில் பிறந்த ராசதுரையின் 'தேவ கிருபையை முன்னிட்டு வாழும்' என்ற சிறுகதை இலங்கையில் தமிழ்க் கல்விப் பாடத்திட்டத்தில் 10ஆம் வருட இலக்கியப் பாடப் புத்தகத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிடத்தகுந்த இந்த சிறுகதை இந்தி மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு தர்மயுக் என்ற சஞ்சிகையில் வெளியாகியது. 'தர்மயுக்' Times of India பிரசுரமாகும்.

மேற்சொன்ன சிறுகதையும் காவலூர் ராசதுரையின் இதர ஆரம்ப கால சிறுகதைகளும் கொண்ட முதற் கதைத் தொகுப்பான 'குழந்தை ஒரு தெய்வம்' தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்தது. நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகுந்த கவனத்தைப் பெற்ற பிரபல விமர்சகர் க.நா. சுப்பிரமணியம் (க.நா.சு) இந்நூலை இந்து ஆங்கில இதழில் சிலாகித்து விமர்சித்துள்ளார்.

முதற் கதைத் தொகுப்பிலிருந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகின் கவனத்தை ஈர்த்துக் கொண்ட காவலூர் ராசதுரை - இலங்கையில் சுதந்திரன் - வீரகேசரி - தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்து எழுதி - தமது ஆற்றல்களை விரிவுபடுத்திக் கொண்டார்.

தொழில் நிமித்தம் பல பணிகளில் இவர் ஈடுபட்டிருந்த போதிலும் - தீவிரமான வாசிப்புப் பழக்கத்தினால் ஆங்கில இலக்கியத்திலும் புலமை பெற்றிருந்தார்.

இலக்கியத் தேடல் இயல்பு கொண்டிருந்த இவர் - வானொலி ஊடகத்தினுள்ளும் - விளம்பரத்துறையினுள்ளும் பிரவேசிக்கும் வல்லமையும் பெற்றிருந்தார்.

இலங்கையில் பல முன்னணிப் படைப்பாளிகள் - பத்திரிகையாளர் களுடன் நெருக்கமான உறவைப் பேணி வந்த காவலூர் - இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சியிலும் முக்கிய பங்காற்றினார்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றி பின்னாளில் சொந்தமாக வசீகரா என்ற விளம்பர நிறுவனத்தையும் கொழும்பில் நிறுவினார். அந்நிறுவனம் இன்றும் கொழும்பில் இயங்கி வருகிறது.

இலங்கை வானொலி கலையகத்தில் இவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிலர் - இன்று தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வானொலி ஊடகங்களில் சிறப்பாக பணியாற்றி வருகின்றனர்.

யுனிசெப் நிறுவனத்திலும் பணியாற்றியுள்ள காவலூர் ராசதுரையின் படைப்புக்கள் - நாடகமாக - தொலைக்காட்சி நாடகமாக - சினிமாவாக தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கலங்கல் என்ற தொலைக்காட்சி நாடகம் - இலங்கை மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டது.

'வீடு யாருக்கு?' என்ற நாவல் மேடை நாடகமாகியுள்ளது.

யாழ்ப்பாண கலாசாரத்தை பிரதிபலித்த பொன்மணி திரைப்படம் பல விமர்சகர்களால் - மும்மொழிகளிலும் விமர்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சர்வதேச ரீதியாக நடைபெற்ற பல திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்ட ஒரே ஒரு ஈழத்தமிழ்ப்படம் பொன்மணி என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

Script Net எனப்படும் பிரித்தானிய தொண்டு நிறுவனத்தால் வளர்முக நாடுகளில் குறுந்திரைப்படத் தயாரிப்புத்துறைக்கு ஊக்கமும் ஆதரவும் அளிக்கப்பட்ட வேளையில் - சிறந்த திரைக்கதைச் சுவடிகளை தேர்வு செய்யும் குழுவில் காவலூர் ராசதுரை அங்கம் வகித்தார். மேற்படி Script Net இன் உதவியுடன் தயாரிக்கப்பட்ட சில குறும்படங்கள் - 2006 ஆம் ஆண்டு மெல்பேர்னில் நடந்த எழுத்தாளர் விழாவில் காண்பிக்கப்பட்டது.

இலங்கை கலாசார அமைச்சின் கீழ் இயங்கிய கலாசாரப் பேரவையில் - சிறந்த நாடகங்களை - சிறந்த நாடகப்பிரதிகளை தேர்வு செய்யும் குழுவிலும் காவலூர் ராசதுரை அங்கம் வகித்துள்ளார்.

பல்துறை ஆற்றல் மிக்க இவர் - குழந்தை ஒரு தெய்வம் - ஒரு வகை உறவு ஆகிய கதைத் தொகுதிகளையும் வீடு யாருக்கு? என்ற

குறுநாவலையும் - விளம்பரத்துறை தோற்றம் - வளர்ச்சி - வீச்சு - ஆதிக்கம் என்னும் நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

காவலூரின் மகன் நவீன ராசதுரை தந்தையின் சில கதைகளை *A Prophet Unhonoured* என்னும் பெயரில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார்.

2007 ஆம் ஆண்டு காவலூர் ராசதுரைக்கு 75 வயது பிறந்ததும் அவரது பணிகளை பாராட்டி கௌரவிப்பதற்காக மெல்பேர்னில் அந்த ஆண்டு நடந்த எழுத்தாளர் விழாவுக்கு அழைத்திருந்தோம்.

விழாவின் காலை அமர்வில் நடந்த இலக்கியக் கருத்தரங்கில் ஆர்வமுடன் கலந்துகொண்டார். மாலையில் நாம் இரவு நிகழ்ச்சிக்கு தயாரான வேளையில் எதிர்பாராதவிதமாக சுகவீனமுற்றார்.

மெல்பேர்ன் ஓஸ்டின் மருத்துவமனையில் உடனடியாக காவலூரை அனுமதித்தோம்.

இரவு நிகழ்ச்சியில் அவருக்குரிய விருதுக்கான உரையை சட்டத் தரணி ரவீந்திரன் சமர்ப்பித்தார். மருத்துவர் ஈஸ்வரன் கணபதிப்பிள்ளை குறிப்பிட்ட விருதை காவலூரின் சார்பில் பெற்றுக்கொண்டார்.

சில நாட்களின் பின்னர் சிட்னிக்குச்சென்று காவலூரின் மனைவி மக்கள் மருமக்கள் மற்றும் பேரப்பிள்ளைகள் ஊடகவியலாளர்கள் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் கலந்துகொண்ட ஒன்று கூடல் நிகழ்ச்சியை ஒழுங்குசெய்து மீண்டும் காவலூரை பாராட்டி கௌரவித்தோம்.

அவ்வாறு எம்மால் கொண்டாடப்பட்ட காவலூர் ராசதுரை சிட்னியில் ஒரு முதியோர் பராமரிப்பு நிலையத்தில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தார்.

இலங்கையில் காவலூரில் 13-10-1931 ஆம் திகதி பிறந்த காவலூர் ராசதுரை அவுஸ்திரேலியா சிட்னியில் 14-10-2014 ஆம் திகதி மறைந்தார்.

எச்.எம்.பி. முகைதீன்

நீர்வை பெண்ணையன்

எச்.எம்.பி. முகைதீன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் மிக முக்கியமானவர். அவர் ஒரு சிறந்த படைப்பாளி, இலக்கிய விமர்சகர், நகைச்சுவைப் பேச்சாளர், பத்திரிகையாளர், இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர். மேலும் எச்.எம்.பி.முஹிதீன் கம்யூனிஸ்ட் செயற்பாட்டாளர். பொதுமக்களின் மேம்பாட்டுக்காகப் போராடியவர். பேசுவதற்கு, பழகுவதற்கு இனிமையானவர். சிறந்த நட்புக்குரியவர். அவர் எப்பொழுதும் நகைச்சுவையாக அட்டகாசமாகச் சிரித்துப் பேசுவவர்.

எச்.எம்.பி. என்னுதான் நாம் எல்லோரும் அவரை உரிமையுடன் அழைப்போம். அவர் மத்தியதர வர்க்கத்தைச்சேர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தவர். கொழும்பு புறக்கோட்டையை அண்டிய வாழைத்தோட்டத்தில் நீண்டகாலமாக வாழ்ந்தவர். வாழைத்தோட்டம் பகுதியில் கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தைச்சேர்ந்த மக்கள், தொழிலாளர்கள், சிறுநாயகர்கள், அங்காடி வியாபாரிகள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் எச்.எம்.பி. நெருங்கிப்பழகி அவர்களது இன்பதுன்பங்களில் பங்கு கொண்டு அவர்களது மேம்பாட்டுக்காகப் போராடியவர்.

கொழும்பு வாழைத்தோட்டப் பகுதியில் வாழ்ந்த வறிய மக்கள் நெருக்கமான தோட்ட வீடுகளில், வாடகை வீடுகளில் வாடகைக்கு (கலிக்கு) வாழ்ந்தவர்கள். இவ்வீடுகள் ஒருசில நில உடைமையாளர்களுக்குச் சொந்தமானவை. இங்கு சுகாதார வசதியின்மை, போதிய கழிவுநீர்வழிகளின்மை, தண்ணீர் தட்டுப்பாடு போன்ற பல நெருக்கடிகள் மத்தியில் வாழ்ந்தார்கள். இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு எச்.எம்.பி. குடியிருப்பாளர்களை அணிதிரட்டி போராட்டங்களை நடாத்தி வெற்றி கண்டார்.

எச்.எம்.பி. மருதானை சாஹிரா கல்லூரியில் கல்விகற்றார். இக்கால கட்டத்தில் கா. சிவத்தம்பி, தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன்,

எச்.எம்.பி. முஹிதீன் (1932 - 1988)

அறிஞர் அசிஸ் ஆகியோர் கல்வி கற்றனர். இவர்களுடைய நட்பைப் பெற்றமை எச்.எம்.பிக்கு வரப்பிரசாதமாய் இருந்தது. அவர் ஒரு சிறந்த பேச்சாளர். எச்.எம்.பி. மாணவராக இருந்த காலத்திலேயே சிறந்த மேடைப் பேச்சாளராக இருந்தார். கல்வி கற்கும்பொழுதே எச்.எம்.பி. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்தார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தேர்தல் கூட்ட மேடையில் இவர் நகைச்சுவையாக அட்டகாசமாகப் பேசி மக்களை ஆகர்சித்தார். மேலும் இவருக்கு மும்மொழிப்புலமை உண்டு. கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் கண் டாக்டர் எஸ்.ஏ. விக்ரம சிங்க, பீற்றர்கெனமன் போன்ற தலைவர்களின் பேச்சுக்களை தமிழில் சிறப்பாக மொழி பெயர்த்து வந்தார். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வாரப் பத்திரிகை தேசாபிமானியின் ஆசிரியராக கே.இராமநாதன் இருந்தார். அவர் இந்தியாவிற்குச் சென்றபின்பு தேசாபிமானி ஆசிரியராக எச்.எம்.பி. பொறுப்பேற்று பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பத்திரிகையைச் சிறப்பாக நடத்தினார். வாராவாரம் ஆசிரியர் தலையங்கங்களை சிறப்பாக எழுதியதுடன் தலைப்புச் செய்திகளை போராட்ட உணர்ச்சியுடையனவாக எழுதிவந்தார். அத்துடன் அபியுத்தன் என்ற பெயரில் கலை இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதிவந்தார். பிற்காலத்தில் அபியுத்தன் என்ற பெயரில் ஒரு பத்திரிகையையும் நடத்தினார். மேலும் தாரகை என்ற வாரப் பத்திரிகையை நடத்திய குழுவில் எச்.எம்.பி. முக்கிய உறுப்பினராக செயலாற்றினார். கம்யூனிஸ்ட்

கட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டபின்னர் புரட்சிகர கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வார ஏடான தொழிலாளி பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார். மேலும் சிறி லங்கா கட்சியின் ஆங்கில வார ஏடான நேசன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றினார்.

தேசாபிமானி பத்திரிகையின் ஆசிரியராக எச்.எம்.பி. இருந்த பொழுது 1960 இல் நான் தேசாபிமான ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து கொண்டதன் மூலம், நான் அவருடன் இணைந்து செயற்பட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவர் ஒரு சிறந்த பத்திரிகையாளன் என்பதை நான் அவருடன் இணைந்து செயலாற்றிய காலத்தில் புரிந்துகொண்டேன். ஒவ்வொரு புதன்கிழமையும் தேசாபிமானி ஆசிரியர்குழு இரவு ஏழு மணிக்கு கட்சி அலுவலகத்தில் நடக்கும். எச்.எம்.பி. ஆசிரியர்குழுக் கூட்டத்திற்கு தலைமை வகிப்பார். குழு உறுப்பினர் ஒவ்வொரு வருக்கும் அரசியல், பொருளாதார, கலை இலக்கிய கட்டுரைகள், நூல் விமர்சனங்கள், சிறுகதைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றை எழுதும் பொறுப்பைப் பகிர்ந்தளித்து இவ்விடயங்களை தேசாபிமானி பத்திரிகையில் வாரா வாரம் வெளியிடுவார். பத்திரிகைத் தலைப்புச் செய்திகள், ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் எழுதும் பொறுப்பை தானே ஏற்று சிறப்பாக நிறைவேற்றுவார்.

முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளிகள் மத்தியில் எச்.எம்.பி.க்கு ஒருதனி இடமுண்டு. அவர் முஸ்லிம் கலாசாரப் பின்னணியை வைத்து முற்போக்கு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். சித்தன் கே. எம்.ஷா என்ற சிறந்த முஸ்லிம் சிறுகதைப் படைப்பாளிக்கும் பின்னர் எச்.எம்.பி. தான் முஸ்லிம் பண்பாட்டுத் தளத்தில் நின்று முற்போக்குச் சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். அவர் அறுபதிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவர் ஆக்கிய படைப்புகளில் 'கம்பளைப் பிச்சப்பா' என்ற சிறுகதை அன்றிருந்த விமர்சகர்களால் சிறந்த சிறுகதை என்று பாராட்டப்பட்டது. உலகத்து சிறந்த சிறுகதைகளில், சில சிறந்த சிறுகதைகளை மொழிபெயர்த்து 'தங்கச்சுரங்கம்' என்ற மகுடத்தில் ஒரு தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார். இந்த நூல் 1950களில் எச்.எம்.பி. யினால் வெளியிடப்பட்டது. இதில் ஆசிய, ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்க, ரஷ்ய, கொரிய, வியட்நாமிய சிறுகதைகளில் தெரிவுசெய்யப்பட்டு எச்.எம்.பி.யால் தொகுக்கப்பட்டது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைமைக்குழு உறுப்பினர்களில் ஒருவர் எச்.எம்.பி. இவர் ஒரு முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்பாளி மாத்திரமல்ல, ஒரு வீச்சான செயற்பாட்டாளர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாடுகளின் கருத்தரங்குகள், நூல் வெளியீடுகள் ஆகியவற்றை ஏற்பாடு செய்து நடத்தும் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களில் எச்.எம்.பி. முக்கியமானவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்குழுக் கூட்டங்கள் மாதாமாதம் நடைபெறும்போது எச்.எம்.பியின் வீட்டில்தான் பல நாட்கள் கூடும்.

ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்களில் எச்.எம்.பி. ஒருவர். இவர் சர்வதேச எழுத்தாளர் மகாநாடுகள் பலவற்றில் பங்குபற்றியுள்ளார். ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க, கொரிய, வியட்நாம், சீனா, சோவியத் நாடு ஆகியவற்றில் நடந்த அறுபதிற்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாளர் மகாநாடுகளில் பங்குபற்றியுள்ளார். ஆசிய, ஆபிரிக்க, லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் தலைமையகம் இந்தோனேஷ்யாவில் இருந்த பொழுது ஆறு மாதங்கள் அங்கு தங்கி சேவையாற்றியுள்ளார்.

உலகத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முன்னோடியும் 'தாய்' என்ற உன்னத நாவல் உட்பட பல சிறந்த நாவல்களையும் முற்போக்கு சிறுகதைகளையும் படைத்த உன்னத சிருஷ்டிகர்த்தா மார்க்சிம் கார்க்கி. இந்தப் புரட்சிகரப் படைப்பாளி வாழ்ந்த வீட்டிற்கு விஜயம் செய்து கார்க்கியின் மனைவியை நேரடியாகச் சந்தித்து உரையாடிய வாய்ப்பு எச்.எம்.பி.க்கு கிடைத்தது. இந்த அரிய சந்திப்பை வைத்து 'கார்க்கியைக் கண்டேன்' என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார்.

1910ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் தமிழ்மொழிக்கு முஸ்லிம் புலவர்கள் அளித்த பங்களிப்பை ஆய்வுசெய்து 'தமிழும் முஸ்லிம் புலவர்களும்' என்றதொரு நூலை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இந்த நூல் விமர்சனப்பாங்கில் அமைந்தது. கலை இலக்கிய அரசியல் மொழிப் பிரச்சினை மற்றும் சர்வதேசிய அரசியல் விவகாரங்கள் பற்றி அனேக ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

இலங்கை வானொலிப் பணிப்பாளர் சபை உறுப்பினராக இருந்துள்ளார். இக்காலகட்டத்தில் தமிழ் முஸ்லிம் சமூகங்களின் முன்னேற்றத்திற்கான ஆலோசனைகள் பலவற்றை முன்வைத்து அவற்றைச்

செயற்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளையும் வகுத்து செயற்படுத்தியுள்ளார்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு வர்த்தக நோக்குடன் இறக்குமதியாகும் மூன்றாந்தர இலக்கிய சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் இறக்குமதி செய்வதற்கு கட்டுப்பாடுகள் வைக்கவேண்டும் என்று இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நீண்டகாலமாகப் போராடி வந்தது. இதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு எச்.எம்.பி. ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்து அரசிற்கு முன்வைத்தார். இந்த அறிக்கையின் பிரகாரம் மூன்றாந்தர சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்வதற்கு கட்டுப்பாடு வந்தது. இக்காலகட்டத்தில் இலங்கை தமிழ்ப் படைப்பாளிகளின் நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்களவு வெளிவந்து வளர்ச்சிகண்டன. ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனாவின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை அமுல்படுத்தலினால் மீண்டும் தமிழ்நாட்டிலிருந்து இலக்கியக் குப்பைகளின் இறக்குமதி வளர்ச்சிகண்டது.

எச்.எம்.பி. இலங்கை வானொலி தமிழ்ப் பிரிவுப் பணிப்பாளர் சபை உறுப்பினராக சேவையாற்றிய காலகட்டத்தில் 1971 ஆம் ஆண்டு ஜே.பி.பியின் கிளர்ச்சியின்போது சில பிற்போக்குச் சக்திகளின் சூழ்ச்சியினால் கைதுசெய்யப்பட்டு ஒருவருடம் சிறைவாசம் செய்ய நேரிட்டது. சிறையிலிருந்து வெளிவந்த எச்.எம்.பி. மனந்தளராது மீண்டும் இயங்கினார். அவர் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் ஆங்கிலப் பத்திரிகையான நேசனின் ஆசிரியர் குழுவில் இணைந்து செயலாற்றினார்.

எச்.எம்.பி. கம்பூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராக செயற்பட்டுவந்த அதேவேளை, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாட்டிற்கும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். அதேவேளை முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்புத் துறையிலும் அவர் முன்னிலை வகித்துள்ளார்.

கா. சிவத்தம்பி

சபா.ஜெயராசா

மார்க்சிய இயங்கியலை சமூகத்திற்கும், இலக்கியத்திற்கும், சமகால அரசியலுக்கும் பிரயோகித்துப் பொருள்கோடல் செய்த ஆய்வறிவாளராக பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி (1932-2011) விளங்கினார். அத்தகைய பிரயோகங்களை பேராசிரியர் வானமாமலை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆகியோரும் வெவ்வேறு தளங்களிலே மேற்கொண்டனர். அந்த மூவரதும் புலமை முயற்சிகள் தமிழியல் ஆய்விலே புதிய புலக்காட்சிகளுக்கும் புதிய தடங்களுக்கும் இட்டுச்சென்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள், சமூக வாழ்க்கை, நாடகங்கள் என்பவற்றிலிருந்து நவீன இலக்கியங்கள், சமூகம், அரசியல், அரங்கு என்றவாறு விரிந்த ஆய்வு நீட்சியைக் கொண்டிருந்த புலமையாளராக அவர் விளங்கினார். சமூகவியலும் மார்க்சியத் தருக்கப் பிரயோகமும் அவரது ஆய்வுகளிலே இழையோடியிருந்தன.

பேராசிரியரின் அனுபவப் புலங்களும், ஆய்வுப் புலங்களும் பலவாக இருந்தன. அவரது ஆரம்பக் கல்வி ஹேனமுல்லையில் இஸ்லாமியச் சூழலில் நிகழ்ந்தது. தொடர்ந்து அவரது கல்வி சைவச் சூழலில் கரவெட்டி மாணிக்கவாசகர் வித்தியாலயத்திலும், விக்னேஸ்வராக் கல்லூரியிலும் நிகழ்ந்தது. தொடர்ந்து பல்கலைக்கழகம் புகழுகம் வரை இஸ்லாமியச் சூழலில் கொழும்பு லாகிராக் கல்லூரியில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சைவப் பண்பாட்டையும் இஸ்லாமியப் பண்பாட்டையும் தரிசித்த அவரின் புலக்காட்சி உலக நோக்கை விரிவாக்கம் பெறச்செய்தது. அந்த விரிவாக்கம் பல்கலைக்கழகத்திலே மார்க்சிய அறிவுடன் இணைந்து மேலும் விசாலித்தது.

ஆசிரியராக, நடிகராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, கலைச்சொல் ஆக்குனராக, உயர்நிலை ஆய்வாளராக, பேராசிரியராக, பல்கலைக் கழக துறைத்தலைவராக, பாடத்திட்ட வடிவமைப்பாளராக, கலை

கா. சிவத்தம்பி (1932 - 2011)

இலக்கியத் திறனாய்வாளராக, சமூக வினைப்பாட்டாளராக (Activist), இதழாசிரியராக, பதிப்பாசிரியராக அவரிடம் பொதிந்திருந்த பன்முக அனுபவங்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வாழ்விலும் எழுகோலங்கொண்டன.

அவர் எழுதிய நூல்கள் வாயிலாக புலமை ஆளுமையின் பன்முகப் பரிமாணங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அவருடைய தமிழ் நூலாக்கம் மிக நீண்டது.

அவற்றுடன் அவர் பர்மிங்காம் பல்கலைக்கழகத்திலே கலாநிதிப் பட்டத்துக்கென மேற்கொண்ட தமிழ் நாடகமும் அதன் சமூகமும் தொடர்பான ஆய்வும், நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளது.

ஆங்கிலத்திலும் பல ஆய்வு நூல்களைப் பேராசிரியர் வெளியிட்டார். 'பழந்தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வுகள்', 'திராவிட இயக்கத்தை விளங்கிக்கொள்ளல்', 'இலங்கைத் தமிழ்ச் சமூகமும் அதன் அரசியலும்', 'ஒரு தமிழனாகவும் ஸ்ரீலங்கனாகவும் இருத்தல்', 'அரசியல் தொடர்பாடலுக்குரிய ஊடகமாக சினிமா' என்ற தலைப்புக்களில் அவரது ஆங்கில நூல்கள் வெளிவந்தன. அவற்றுடன் பெருந்தொகையான ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் அறிவுப் பரவலுக்குரிய இதழ் கட்டுரைகளையும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதினார்.

சமூக வளர்ச்சி பற்றி மார்க்சியம் நிலைநிறுத்திய வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத நோக்கில் பேராசிரியரின் ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

அமைந்திருந்தன. உற்பத்திமுறை, சமூக உறவுகள், மொழி, அரசியல், கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய தொடர்புகளை மார்க்சிய நோக்கில் அவர் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகின்றார்.

'ஒரு சமூகத்தின் அல்லது குழுவின் பொருளியல் நிலைப்பட்ட உற்பத்தி முறைமையே அச்சமூகத்தில் அல்லது குழுவினுள் நிலவும் சமூக உறவுகளுக்கான திறவுகோலாக பொருளாதார அமைப்பினை தனித்தனியே விபரிப்பதிலும் பார்க்க உற்பத்தி முறைமையை விபரிப்பதனால் நாம் மனித இயக்கங்களின் தன்மைகளையும் செயல் நெறிகளையும் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.' (இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும், 2002).

மார்க்சியவாதியான பேராசிரியர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கருத்தியல் வடிவமைப்பிலும் பங்குகொண்டார். இலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதம் என்பதை விரிவாக விளக்கி 1978 ஆம் ஆண்டிலே ஒரு நூலை வெளியிட்டார். அந்நூலில் மார்க்சியத்துக்கும் முற்போக்குவாதத்திற்குமுள்ள தொடர்புகளையும் செயல்நிலையில் அவற்றுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளையும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தினார்.

அக்காலத்தில் எழுப்பப்பட்ட ஒரு முக்கியமான கருத்து மொழிவு, முற்போக்குவாதம் பிரசாரப் பண்புகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து கலைப்படைப்புப் பண்புகளை பின்னே தள்ளிவிடுகின்றது என்பதாகும். அந்த வாதத்தினை அவர் பின்வருமாறு எதிர்கொண்டார். 'முற்போக்கு இலக்கியங்களிலும் தரமான, தரமற்ற இலக்கியங்கள் உண்டு. ஆதர்ச இலக்கியங்களிலும் தர வேறுபாடு உண்டு. இயலாமை எந்தவொரு பிரிவினரதும் தனியுரிமை ஆகிவிடாது. மேலே குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டை மெய்ப்பிக்கும் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் உள்ளன. ஆனால் அவை முற்போக்குவாதத்துக்கு எதிரான சாட்சியாக அழைக்கப்படக்கூடாது. வைஷ்ணவத்தைக் கம்பன் பாடினான். வில்லிபுத்தூரரும் பாடியுள்ளார். வில்லிபுத்தூரரின் திறமைக்குறைவு வைணவத்தின் குறைபாடு ஆகாது' (இலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதம், 1978).

அதேவேளை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினை திறனாய்வுடன் நோக்கும் புறவயத்தன்மையும் பேராசிரியரிடத்துக் காணப்

பட்டது. மிகப்பரந்துபட்ட எழுத்தாளர் கூட்டத்தை ஒன்றிணைக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை மேலோங்கத் தொடங்கியதால் முற்போக்கு வாதத்தின் அடிநாதமான சமூகச் சமயின்மை எதிர்ப்பிலும் பார்க்க சமூகச் சமரசத்திற்கு இடங்கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. ('எழுத்தாளனும் சிந்தனை நிலைப்பாடும்' புதுமை இலக்கியம், 1984) என்பது அவரின் கருத்து.

இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகளையும் இனமோதல்களையும் கோட்பாட்டு நிலையில் ஆராய்ந்தவர்களில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி முக்கியமானவர். பல்பண்பாட்டு வாதத்தை (multy culturalism) வளர்த்தல், மோதல் தவிர்ப்புக்கான கோட்பாட்டு உபாயமாக அமையும் என அவர் கண்டார். அரசியல் தெளிவுள்ள நாடுகளில் பல்பண்பாட்டு வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஓர் எண்ணக்கருவாக இருத்தலைக் குறித்துரைத்தார். தென்கிழக்கு ஆசியாவில் சிங்கப்பூர் பல்பண்பாட்டு வாதத்தை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளமையால் அங்கு இனங்களுக்கிடையே ஒற்றுமை நிலவுகின்றது. தென்னாசிய நாடுகளில் மத, மொழி ஒருமைக் குரல் வன்மையாக உள்ளதைக் குறிப்பிட்ட பேராசிரியர் அவற்றின் பின்புலத்திலுள்ள பொருளியல் நலன்களையும் சுட்டிக்காட்டினார்.

பேராசிரியரின் ஆய்வு முயற்சிகள் பன்முகமானவை. தொன்மையான தமிழர் பண்பாட்டிலிருந்து சமகாலத்து யாழ்ப்பாணப் பண்பாடு வரை அவரது ஆய்வுகள் விரிந்துசென்றன. இலக்கியம், சமயம், வரலாறு, மொழி, இலக்கணம், நாடகம், சினிமா, சமூகம், அரசியல் என்ற துறைகளில் ஆய்வுகள் வியாபித்துச் சென்றன.

வரலாறு தொடர்பான மார்க்சிய நோக்கு பேராசிரியரின் ஆய்வுகளில் நீண்டு பதிந்திருந்தது. அதன் அடிப்படையில் 'தமிழில் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலை எழுதினார். முன்னைய வரலாற்று ஆய்வுகளிலே காணப்படும் மட்டுப்பாடுகளைத் தெளிவுபடுத்தியதுடன் ஆய்வுவழி எழும் தமது முன்மொழிவுகளையும் சமர்ப்பித்துள்ளார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை பிரித்து விளக்கும் செயற்பாட்டை, முன்னைய பிரிப்புக்களிலிருந்து வேறுபட்ட நிலையில் நோக்கினார். அவ்வகையில் ஐந்து பெரும் காலப்பகுதிகள் அவரால் முன்வைக்கப்பட்டன. அவை:

1. கி.பி. 600 இற்கு முற்பட்ட காலம்
2. கி.பி. 600 - 1310 இற்கும் இடைப்பட்ட காலம்.
3. கி.பி. 1310 - 1800 இற்கும் இடைப்பட்ட காலம்.
4. கி.பி. 1800 - 1947 இற்கும் இடைப்பட்ட காலம்.
5. கி.பி. 1947 இற்குப் பிற்பட்ட காலம்.

மேற்குறித்த பிரிவுகளை மேலும் உப பிரிவுகளாகப் பிரித்து தமது கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளார்.

கி.பி.600 இற்கு முற்பட்ட காலத்தை வீரயுகக் காலம், நிலப்பிரபுத்துவக் காலம், வணிகக் காலம் என்று பிரித்தார். தொடர்ந்து இடம்பெற்ற இரண்டாவது காலகட்டத்தை நிலப்பிரபுத்துவம் தமிழ்நாட்டிலே நிறுவப்பட்ட காலப்பகுதியாக விபரித்தார். அடுத்து இடம்பெற்ற காலகட்டத்தில் இஸ்லாமியர் வருகையும் நாயக்கர் ஆட்சியும் ஏற்படுத்திய விளைவுகளை விபரித்தார். தொடர்ந்து இடம்பெற்ற நான்காவது காலகட்டத்தில் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட மேலைப் புலப் பண்பாடு மற்றும் சிந்தனைகளின் பரவலைக் குறிப்பிட்டார். ஐந்தாவது காலகட்டம் அரசியல் சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட பன்முக விளைவுகளைக் குறிப்பிட்டு விளக்குவதாக உள்ளது.

'பண்டைய தமிழ்ச்சமூகத்தில் நாடகம்' என்ற அவரது ஆய்வு மார்க்கிய சமூகவியல் நோக்கில் நாடகத்தின் உருவாக்கத்தை தெளிவுபடுத்துகின்றது. திணை மரபும், ஒழுக்கங்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பியத்திலும் விதந்து பேசப்படும் விடயங்களாக உள்ளன. திணைக்கோட்பாட்டின் சமூக அடிப்படைகள் பற்றிய பேராசிரியரின் கருத்துக்கள் பழந்தமிழ் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வில் புதிய புலக்காட்சிகளையும் திசை மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின.

ஆய்வுநிலையில் பேராசிரியர் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும்' (1983) என்ற நூல் மிகவும் முக்கியமானது. இத்துறையில் ஏற்கனவே பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் எழுதிய 'பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' என்ற நூல் சமயமும், பக்தியும், சமய நிறுவனங்களும் பற்றிய சமூகவியற் சிந்தனைகளை மேலெழுப்பி

தமிழ்ப் பண்பாட்டு ஆய்வில் புதிய கருத்துநிலை வீச்சுக்களைத் தோற்றுவித்தது.

மதம் பற்றிய மார்க்சியக் கருத்தை தெளிவுபடுத்தும் செயற்பாட்டை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் மேற்கொண்டமை தமிழ் சமூகத்தில் நிலவிய சிந்தனை வழக்களை திருத்தி அமைக்கும் கற்றறிவுசார் செயற்பாடு எனலாம். அவ்வகையில் பேராசிரியரின் கூற்று வருமாறு:

‘நம்மில் பலர் நினைப்பது போன்று மார்க்சியம் மதத்தை முற்றாக நிராகரிக்கவில்லை. மார்க்சியம் மதத்துக்கான (மெய்யியல்) எடுகோளை நிராகரிக்கின்றது. ஆனால் ‘மதம்’ என்பது ஒரு முக்கிய சமூக நிறுவனம் என்பதை மார்க்ஸோ, எஞ்சலோ என்றும் நிராகரிக்கவில்லை.’

மதம் ஒடுக்கப்பட்ட சீவனின் பெருமூச்சாகவும், இதயமற்ற உலகின் இதயமாகவும் இருந்தலைச் சுட்டிக்காட்டிய மார்க்ஸ் சமூகத்தில் மதத்துக் கொரு வகிபாகம் உண்டு என்பதை நிராகரிக்கவில்லை என்ற கருத்தை அழுத்திக் கூறுகின்றார். அதனை அடியொற்றியே இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் தொடர்பான பேராசிரியரது கருத்துக்கள் அமைந்திருந்தன.

பேராசிரியரது கருத்தாடல்களுள் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் அமைப்பு, அதன் உருவாக்கம், அதன் அசைவியம், அங்கு மேலாட்சி செய்யும் கருத்தியல் முதலியவை சிறப்புப் பெற்றிருந்தன. புலமை நிலையில் யாழ்ப்பாணச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வின் முன்னோடியாக பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை விளங்குகின்றார். அவரின் புலமைத் தூண்டல் கா.சிவத்தம்பியிடத்து பல நிலைகளிலே செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. ஆய்வு நிலையில் மட்டுமன்றி அவரின் நாடகங்களுக்கு உயிர்ப்பூட்டும் அளிக்கை வடிவத்தையும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி வழங்கினார்.

பேராசிரியரது பன்மைப் புலமைத்துவம் தொடர்பாடலிலும் நீட்சி கொண்டது. அந்தவகையில் அவர் எழுதிய ‘தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சினிமா’ (2010) நீண்ட உசாவனுக்குரியது. சினிமா பற்றி கூறவரும் அவரது அறிமுகத்தின் பெறுமானத்தை பின்வரும் உரைப்பில் இருந்து அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

'ஒரு கலை வகை அல்லது படைப்பு ஒரு மக்கள் கூட்டத்தினரின் கலைப்பிரக்ஞைக்குள் வருவதென்பது இரண்டு தளங்களில் நடைபெறுவதாகும். ஒன்று அது அந்த மக்கள் கூட்டத்தினரின் அழகியலுக்குள் இணைந்துவிடுவது. மற்றையது அழகியல் பிரக்ஞைக்குள்ளே உள் வாங்கப்படும் அளவுக்கு நமது உணர்வு முறையும் உள்ளே வருவதாகும். இந்த வருகை சமூக உறவுகளினூடாக, சமூக இருப்பினூடாக வருவதாகும். அதாவது தமிழ் சினிமா நிஜ நிலையிலோ நினைப்பு நிலையிலோ நமது சமூக வாழ்வின் பாய்ச்சலோடு இணைந்து விடுவதாகும்.' தமிழ் சினிமாபற்றி உயர் நிலையில் ஆய்வறிவாளர் ஈடுபடாதிருந்த பெரும் இடைவெளியை ஆழ்ந்த புலமைத்தடங்களோடு பேராசிரியர் நிரப்பிவிட்டார்.

மரபுக்கோடுகளில் இருந்து விடுபட்டு மாற்றுத்தடங்களிலே கவிதைகளை ஆராயும் முறைமை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சூழலில் விபுலாந்த அடிகளாரில் இருந்து எழுச்சிகொள்ளத் தொடங்கியது. அதன் நீட்சியில் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயம், ஐ.எ. ரிச்சாட்டின் அணுகுமுறைகளை அடியொற்றி 'செயல்முறை'த் திறனாய்வை (Practical criticism) முதன்மைப்படுத்தினார். அதன் தொடர்ச்சியில் பேராசிரியர் க. கைலாசபதியும், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியும் மார்க்சியத் திறனாய்வை முதன்மைப்படுத்தினார். தொல்காப்பியக் கவிதையியலில் இருந்து வளர்ந்து 'மதமும் கவிதையில்' நீட்சிகொண்டு சமகாலக் கவிதைவரை அவரது ஆய்வு அகல்விரிவை அடைந்திருந்தது.

தமிழியலோடு இணைந்த தனிநபர் ஆய்வுகளையும் பேராசிரியர் முன்னெடுத்தார். அந்தவகையில் பதினொருவர் பற்றிய ஆய்வுகளை உள்ளடக்கி 'ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியச் சுடர்கள்' என்ற நூலை வெளியிட்டார். ஆறுமுகநாவலர் தொடக்கம் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி வரை பதினொருவர் அந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளனர். வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் தனிநபர் ஆளுமையினையும் தனிநபர் ஆளுமையின் பின்புலத்தில் வரலாற்றோட்டத்தையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கும் முயற்சி பேராசிரியரால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

பேராசிரியரது உயர்கல்விச் செயற்பாடுகள் பன்முகப்பட்டவை. அவர் அறிவை வழங்குபவராக மட்டுமன்றி உருவாக்குபவராகவும்

செயற்பட்டார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தின் தென் ஆசிய மையம், அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி நிலையம், உப்சலா பல்கலைக்கழகம், கிழக்கு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றில் வருகைப் பேராசிரியராக பணிபுரிந்தார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராக இருந்தவேளை தமது விடுப்பையும் ஓய்வையும் வினைத்திறனுடன் பயன்படுத்திய பேராசிரியர் நிரலில் அவர் முதலிடம் பெறுகிறார்.

கலிபோர்னியப் பல்கலைக்கழகம், ஹாவார்க் பல்கலைக்கழகம், ஜவகர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் ஆகியவற்றில் முதுநிலை ஆய்வாளராகவும் பணியாற்றியவர். 'தந்தக் கோபுரம்' எனப்படும் மரபுநிலைப் பல்கலைக்கழகத்தை மீறி சமூகத்தின் அடித்தளங்களுக்கு இறங்கிவந்து செயற்பட்ட ஒரு வினைப் பாட்டாளரும் (Activist) ஆவர். அவரின் சமகால அரசியல் எழுத்தாக்கங்கள் ஒடுக்கு முறையின் கனதியைச் சுமந்த ஆழ்ந்த தேடலுடன் இணைந்தவை. நிதானமான அரசியல் நோக்கும் உரையாடலும் அவரிடத்தே நிலைத்திருந்தது.

ஆழ்ந்த உலக நோக்கு அவரிடத்தே காணப்பட்டாலும் குடும்ப நேசிப்பிலும் நிறைகுடமாக இருந்தார். மனைவி ரூபவதி மகன் மூவர் அவருக்கு உறுதுணையாயினர். அவர் எழுதிய ஒவ்வொரு நூலிலும் அதற்குரிய பதிவுகளைக் காணலாம்.

முகம்மது சமீம்

ஸெனின் மதிவாணம்

முகம்மது சமீம் (1932- 2013) இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுள் முக்கியமான கணிப்புக்குரிய ஒருவர். அவர் விமர்சகர், கல்வியியலாளர், செயற்பாட்டாளர் என பன்முக ஆளுமைகளைக் கொண்டவர். சமீம் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தலைமகன்களாக விளங்கிய பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோருடன் இணைந்து முற்போக்கு அணியில் இயங்கியவர். இலங்கை முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றிலே விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய புருஷர்களில் ஒருவரான சமீம் மறைந்து ஒருவருட நிறைவை எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற இவ்வேளையில், அவர்பற்றிய அறிமுகங்கள், விமர்சனங்கள், மதிப்பீடுகள், நினைவுக் குறிப்புகள் அவசியமானவை ஆகின்றன. இவ்வாறான தொரு சூழலில் முற்போக்குக் கலை இலக்கிய மன்றத்தினர் பற்றி வெளியிட்ட 'முற்போக்கு இலக்கியவாதிமுகம்மது சமீம்' என்ற நூல் சமீபத்திய தேடலுக்கான பல பதிவுகளைத் தருகின்றது. நுணுக்க விபரங்களின் முக்கியத்துவத்தை இந்நூல் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றது. இந்நிலையில் சமீமைப் பொறுத்தவரை இனி வெளிவருகின்ற எழுத்துக்கள் முற்கூறிய ஆதாரங்களையும் வாய்ப்பு நலன்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு அவர்பற்றிய பன்முக ஆய்வொன்று வெளிக்கொணர முயல்வதே அறிவுக்குகந்த நடவடிக்கையாகும். அதற்கான அறிமுகத்தை வழங்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சமீம் பதுளையில் ஒரு மத்தியதர வர்க்கப் பின்னணியில் தோன்றியவர். இவர்களின் மூதாதையர்கள் தென்னிந்தியாவில் கீழ்க்கரை என்ற பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவர்கள். இவரது தந்தை பெயர் ஜனாப் அகமதுபிள்ளை. இவர் புகையிரத பாதைகளில் வேலைசெய்த ஆங்கிலேயர்களிடம் பொறியியல் கற்று ஒப்பந்த வேலைகள் செய்தவர் (contract). பதுளையில் அமைந்திருக்கும் பெரும்பாலான முக்கியத்

முகம்மது சமீம் (1932 - 2014)

துவம் வாய்ந்த கட்டடங்கள் இவரது கைவண்ணத்தினால் செய்யப் பட்டவை என தமது தந்தை குறித்து சமீம் நினைவுகூர்கிறார். இவரது தாய் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது. அவர் பெயர் ஜனாபா நாச்சியர் உம்மா. அவரும் பதுளையில் புடைவை வர்த்தகத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராகவே இருந்து வந்துள்ளார்.

இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை பதுளை சரஸ்வதி வித்தியா சாலையிலே (இப்போது இப்பாடசாலை சரஸ்வதி தேசிய மத்திய கல்லூரி என்று அழைக்கப்படுகின்றது) பெற்றார். அதன்பின் தமது இடைநிலைக்கல்வியை பதுளை தாம்ஜதூதக் கல்லூரியில் பெற்றார். 1950 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சையில் விசேட சித்தியடைந்து லண்டன் சர்வகலாசாலைக்குத் தேர்வதற்குத் தகுதி பெற்றார். பின் புலமைப் பரிசில் பெற்று கொழும்பு சாஹிராக் கல்லூரியில் கற்றார். பின் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றார்.

இதன்பின் அவர் சாஹிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்து பின் அக்கல்லூரியின் அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். அடுத்து வந்த காலங்களில் அவர் கல்வி அதிகாரியாகவும் பிரதான கல்வி அதிகாரியாகவும் முதலாந்தர கல்விப்பணிப்பாளராகவும் வெவ்வேறு

பிரதேசங்களில் கடமையாற்றியுள்ளார். தமது ஓய்வுக்கு உரிய காலத் திற்கு முன்னரே ஓய்வுபெற்ற அவர் சவுதி அரேபியாவில் தனியார் பாடசாலை ஒன்றில் பணிப்பாளராக கடமையாற்றியிருக்கின்றார். நாடு திரும்பிய பின்னரும் தமது அனுபவங்களை பாடமாகக்கொண்டு தனியார் பாடசாலை ஒன்றினை உருவாக்கி செயற்பட்டுள்ளார்.

கல்வித் துறையில் பணியாற்றிய காலங்களில் அவரால் ஆற்றப் பட்ட முக்கிய பங்களிப்புகள், ஏற்பாடுகள் பற்றி குறித்துக்காட்ட வேண்டியது அவசியமானதாகும். சாஸ்திரக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக, உப அதிபராக, அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலங்களில் பல முற்போக்கு இலக்கிய நண்பர்களுடன் தொடர்புகொண்டிருந்த அவர் அக்கருத்துக்களை மாணவர் மத்தியில் முன்னெடுத்துச்செல்வதிலும் கரிசனை காட்டியிருந்தார் என்பதை பலர் பதிவாக்கியுள்ளனர். அத்துடன் அக்கல்லூரியின் கல்வி வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்காற்றி யிருக்கிறார். இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பாக 1961 ஆம் ஆண்டு அவர் இலங்கைக் கல்வி நிர்வாக சேவைக்கு உள்வாங்கப்பட்டதுடன் அதன்பின் பல நண்பர்களின் ஆலோசனைகளுக்கிணங்கவும் குறிப்பாக மூதூரில் முதல்வராகவும் தகவல் ஒலிபரப்புப் பிரதி அமைச்சருமான அப்துல் மஜீப் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மூதூர் பகுதிக்கு சேவையாற்ற அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதை அறியமுடிகிறது. கல்வி, கலை, கலாசார ரீதியாக மிகவும் பின்னடைந்திருந்த இப்பிரதேசத் தில் குறிப்பிடத்தக்க அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தி ருக்கிறார். இக்காலச் சூழலில்தான் பல புதிய பாடசாலைகள் தோற்றம் பெற்றன. கட்டட அபிவிருத்திகள், பௌதிக வளங்கள் என்பன அதிகரிக்கப்பட்டன. அத்துடன் முற்போக்கு வாலிபர் மன்றம் என்றவொரு அமைப்பை உருவாக்கி கிண்ணியா, மூதூர், தோப்பூர் போன்ற பிரதேசங்களில் கலை இலக்கியம் சார்ந்த வளர்ச்சி ஏற்பட காரணமாக அமைந்தார் என மஃருப் கரீம் (முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடி முகம்மது சமீம், 2009, இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம் பக்.34) பதிவாக்கியிருக்கிறார் சமீம். 1969 ஆம் ஆண்டு பிரதம கல்வி அதிகாரியாக கிழக்கு மாகாணத்துக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார். இவர் இங்கு கடமையாற்றிய காலங்களில் (1970, 1974) பல பாடசாலைகளை தரமுயர்த்தவும் செயற்பட்டிருக்கிறார்.

காத்தான்குடி அல்ஹிரா ம.வி, காங்கேயனோடை ம.வி. மகிழடித்தீவு, கிரான் ம.வி. முதலிய பாடசாலைகளைக் குறிப்பிடுவர். கிழக்கு மாகாணத்தில் சாதிய முரண்பாடுகள் பிரதான முரண்பாடுகளாக இல்லாவிடினும் அதன் தாக்கங் களையும் ஒடுக்குமுறைகளையும் அங்கு காணக்கூடியதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இந்நிலையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தொடர்பில் அவர் மேற்கொண்ட கல்விசார் செயற்பாடுகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாகும். பேராசிரியர் சி. மெனன்குருவின் ஆலோசனைகளுடன் குருமண்வெளி, பன்குடாவெளி, சுந்திவெளி, படுவான்கரைப் பிரதேசங்களிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் பல புதிய பாடசாலைகள் தோன்றுவதற்குத் துணையாக நின்றுள்ளார் என்பதை மஃரூப் கரீம் மேலும் நினைவுகூர்வார். அவ்வாறே காலி பிரதேசத்திற்கும் 1975 இல் சென்று சேவையாற்றி யிருக்கிறார். மிகக் குறுகிய காலத்தில் அப்பிரதேசம் சார்ந்த பெரும் பான்மையான சிங்கள மக்களின் கல்வி வளர்ச்சிக்காகவும் சிறு பான்மையினரான தமிழ், முஸ்லிம் மக்களினது கல்வி வளர்ச்சிக் காகவும் செயற்பட்டுள்ளதை ஏ.இக்பால் போன்ற இலக்கிய நண்பர்கள் நினைவுகூர்வர். கிழக்கு மாகாணத்தில் அவர் ஆற்றிய பணிகளுடன் ஒப்பிடுகின்றபோது காலிப் பகுதியில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பு குறைவாகவே காணப்படுகிறதென்றே கூறவேண்டும். அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலை அதற்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

1978 ஆம் ஆண்டளவில் அகில இலங்கை கல்விப் பணிப் பாளராக பதிவுசெய்யப்பட்ட பின்னர் கல்வி அமைச்சில் முஸ்லிம் பிரிவை உருவாக்க முயன்றுள்ளார். அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட முஸ்லிம் பிரிவுக்கும் முதலாவது பணிப்பாளர் நாயகமாக பொறுப் பேற்றுச் செயற்பட்டிருக்கின்றார். அவரது முயற்சியால் இலங்கையில் 539 ஆக இருந்த முஸ்லிம் பாடசாலைகள் 759 ஆக அதிகரித்தது என்பதை அறியமுடிகிறது (மே.கூ.நா.பக் 36). 1989 இல் சவுதி அரேபியாவுக்குச் சென்றபோது இன்டநெஷனல் இஸ்லாமிய அக் கடமியில் (International Islamic Accadamy) பணிப்பாளராகக் கடமை யாற்றி 1990 இல் இலங்கைக்குத் திரும்புகின்றார். பின் ஹரோ இன்டநெஷனல் ஆங்கிலக் கல்லூரியை ஆரம்பித்து தான் இறக்கும்வரை செயற்பட்டுவந்தார்.

கல்வித்துறையில் செயற்படுகின்ற காலத்தில் தாம் மேற்கொண்ட தொழிலை ஏதோ ஊதியம் பெறும் ஒரு விடயமாக மட்டும் கருதாமல் மிக நிதானத்துடனும் பொறுப்புணர்வுடனும் செயற்பட்டு வந்துள்ளதையும் தனது கடிமான உழைப்பின் ஊடாகவே பல பதவி உயர்வுகளையும் பெற்றிருக்கிறார் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அதேசமயம் தான் பல பிரதேசங்களில் பணிபுரிந்த காலங்களில் அப்பிரதேசங்களில் நடைபெறும் பண்பாட்டு இலக்கியக் கூட்டங்களில் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றி தமது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார் என்பதை அவருடன் பழகிய இலக்கிய நண்பர்கள் இன்றும் நினைவு கூர்வர்.

வரலாற்றுத் துறையில் புலமைத்துவம் பெற்றிருந்த சமீம், இலக்கிய பண்பாட்டுத் துறையிலே அதிகம் ஆர்வம் காட்டி வந்தார். தர்மதூதன் கல்லூரியில் தர்மதூதன் என்ற சஞ்சிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்ததுடன் முகுந்தன் என்ற பெயரில் பல சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகிறது. இவையெல்லாம் இளமைக்கால இலக்கிய முயற்சிகளாகவே காணப்படுகின்றன என சமீம் அவர்களே கூறக்கேட்டிருக்கிறேன். காலப்போக்கில் பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, சில்லையூர் செல்வராசன், ரா. சிவலிங்கன், என்.கே. ரகுநாதன், செ. கணேசலிங்கன், நீர்வை பொன்னையன், எஸ்.எம். கார்மேகம், எம்.ஜி.எம்.ஸுபைர், மருதூர்க்கனி, கனிபா, காவலூர் ராசதுரை, ஜனாப் எச்.எம்.பி. முகைதீன், புரட்சிக்கமல், ஜாலிக், பிரேம்ஜி, அ.ச. அப்துஸ்ஸமது, இளங்கீரன், ஸுபைர், டொமினிக் ஜீவா, அன்னல் சாளி, ஏ. இக்பால் இன்னும் இதுபோன்ற நண்பர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகளும் அவர்களுடன் இணைந்த கருத்தாடல்களும் அவரது கருத்துக்களை செழுமைப்படுத்த உதவி இருக்கின்றன. இத்தகைய குழுவே இவரை இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை நோக்கி ஆகர்சித் திருக்கிறது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை இலக்கியம் என்பவற்றுக்கான போராட்டத்தை கோட்பாட்டு அடிப்படையில் முன்னெடுத்தனர். பொதுமக்கள் ஈற்றத இலக்கியக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்திய இவர்கள் தமது பண்பாட்டுச் சூழலுக்கான கோட்பாட்டு உருவாக்கத்தையும் செய்தனர். மக்களுடன்

இணங்கிச் செயற்பட்டதுடன் மக்களின் கததுக்கங்களில் பங்கேற்று அம்மக்களின் நல்வாழ்வுக்காக இலக்கியம் படைத்தனர். முற்போக்கு இயக்கத்தைச் சார்ந்த பலர் இலக்கியக்காரர்களாக மட்டுமின்றி அரசியல் களத்திலும் செயற்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

ஐம்பதுகளிலிருந்து இவ் வியக்கத்தில் செயற்பட்ட சமீமின் ஸ்தாபனம் சார்ந்த முக்கியமான செயற்பாடுகள் இரண்டை பதிவாக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைக்குழு உறுப்பினராக செயற்பட்டுவந்தவர்களில் ஒருவரான சமீம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய பாரதி நூற்றாண்டு விழா, சோமசுந்தரப் புலவர் விழா, நாவலர் விழா போன்ற நிகழ்வுகளை ஒழுங்கமைப்பதிலும் அதனை வெற்றிகரமாக நடத்துவதிலும் பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார் என நீர்வை பொன்னையன் நினைவுகூருவார் (மே.கு.நா.ப.121).

அவ்வாறே இந்தியாவிலிருந்து வந்து குவிந்துகொண்டிருந்த வணிக இலக்கிய படைப்புகளுக்கு இலங்கை களமாக இருக்கமுடியாது என்றவகையில் அதன் இறக்குமதிக்கு எதிராக குரல் கொடுத்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க எழுத்தாளர்களில் சமீம் முக்கியமானவர். அப்போது இலங்கைக்கு வருகை தந்திருந்த தமிழக எழுத்தாளர் பகிரதன் 'இலங்கை எழுத்தாளர்கள் தமிழக எழுத்தாளர்களைவிட பத்து ஆண்டுகள் பின்தங்கியுள்ளனர்' எனக்குறிப்பிட்டார். அதே காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்திருந்த கி.வா.ஜெகநாதன் அவர்களும் இலங்கை எழுத்தாளர்களின் கதைகளுக்கு அடிக்குறிப்பு வேண்டும் எனக்குறிப்பிட்டார். இலக்கியத்தின் உள்ளடக்கத்தைவிட அழகியலே முதன்மையானது என்ற நிலைப்பாட்டில் நின்று இலக்கியத்தை சமூக யதார்த்தத்திலிருந்து பிரித்துப்பார்க்க முனைந்ததன் வெளிப்பாடாகவே அவரது கூற்று அமைந்திருந்தது. அதற்கு எதிரான தத்துவப் போராட்டத்தை முற்போக்கு அணியினர் மிக பலமாகவே முன்வைத்தனர். அவர்களில் சமீமின் பங்கு குறித்துக் காட்டத்தக்கதொன்றாகும். காலப் போக்கில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் சித்தாந்த ரீதியிலும் இயக்க ரீதியிலும் சிதைவடைந்து இயங்க முடியாமல் முடங்கியபோது சமீமும் அவருடன் கருத்தொற்றுமை கொண்டிருந்த தோழர்கள் சிலரும் ஒன்றிணைந்து இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம்

என்றதொரு அமைப்பை உருவாக்கி செயற்பட்டனர். அவர் இறக்கும் வரை இவ்வமைப்பின் உறுப்பினராக இருந்தார் என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சமீபின் முக்கிய பங்களிப்புகளில் ஒன்றாக குறிப்பிடவேண்டியது அவர் சாகித்திய மண்டலத்தில் உறுப்பினராக இருந்த காலத்தில் பழைமைவாதிகளுக்கும் பிற்போக்குவாதிகளுக்கும் எதிராக நடத்திய போராட்டமாகும். மக்கள் இலக்கியத்தை இழிசனர் வழக்கு என புறக்கணித்த பழைமைவாதிகளிடையே மக்கள் இயக்கத்திற்கான சாகித்திய அங்கீகாரத்தை பெற்றுக்கொடுப்பதற்காக சமீம் தீவிரமாகச் செயற்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சாகித்திய விழாவில் அழைப்பிதழ் இல்லாமலே கலந்துகொண்டதுடன் முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சார்ந்து பல கேள்விகளை முன்வைத்தார் என்பதை முற்போக்காளர் பலர் நன்றியுடன் நினைவுகூருவர். யாவற்றுக்கும் மேலாக பழைமைவாதிகளும் பிற்போக்காளர்களும் முற்போக்கு இலக்கியத்தை நிராகரித்து, கூட்டத்தை நடத்த முற்பட்ட போது அவர்களுக்கு எதிராக கூழ்முட்டை அடிக்கும் சம்பவமும் இந்நிகழ்வில் தான் இடம்பெற்றது. முற்போக்கு இலக்கிய வரலாற்றில் பிற்போக்காளர்களுக்கு அவர்களின் மொழியில் பதிவுடிகொடுத்த முற்போக்காளர்களின் பங்கும் பணியும் பொன்னெழுத்துக்களால் பதிய வேண்டியவை. காலப்போக்கில் முற்போக்காளர் சிலரில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றங்கள், சிதைவுகள் காரணமாக இந்தச் செயலுக்காக மன்னிப்புக்கோர வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். அவர்கள் பரிதாபத்திற்குரிய வர்கள். சமீம் இறுதிவரை இது குறித்த தெளிவான நிலைப்பாட்டினையே கொண்டிருந்தார். இழிசனர் வழக்கென ஒதுக்கிய மக்கள் இலக்கிய மகுடமேற வைத்த சம்பவம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் தான் நடந்தது. அதற்குக் கதாநாயகன் எம். சமீம் அவர்கள்தான் என்பதால் முற்போக்கு இலக்கியத்தின் முடிகுடா மன்னராகின்றார் என கவிஞர் ஏ.இக்பால் குறிப்பிடுகின்றார்.

முற்போக்குச் சிந்தனையாளராகிய இவர் தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு உள்ளவராக இருந்தது போன்று வரலாற்றுத் துறையிலும் ஆர்வம் கொண்டவராக இருந்திருக்கிறார். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். 'இஸ்லாமிய கலாசாரம்',

'இலங்கை முஸ்லிம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள்', Problems of a Minority Community, Marriage Customs of the Muslims of Srilanka போன்ற நூல்கள் வெளிவந்த போதும் 'ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள்', (நான்கு பாகங்களாக வெளிவந்த அரசியல், சமூக, வரலாற்று நூல் 1997,1998) என்ற நூலே அவரது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த படைப்பாகக் கூறப்படுகிறது. இந்நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற அகில உலக தமிழ் இஸ்லாமிய மாநாட்டில் தமிழ்நாட்டுக் கல்வி அமைச்சரினால் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவிக்கப்பட்டார். விமர்சனக் கட்டுரைகள் (2005), எனது இலக்கியத் தேடல் (2006), கைலாசபதி - சில்லையூர் செல்வராசன் விமர்சன நோக்கு (2007) ஆகிய மூன்று நூல்களிலும் உள்ள கட்டுரைகள் இவரது பத்துறைக் கண்ணோட்டத்தையும் அணுகுமுறைகளையும் காட்டுகிறது.

ஒரு புறம்பான பேரினவாதம் முஸ்லிம் மக்களை எதிரியாகப் பார்த்ததுடன் கேவலமானதோர் அரசியலின் பின்னணியில் மோசமான வன்முறைகளை தோற்றுவித்திருந்தன. முஸ்லிம் மக்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்பதையும் மறுத்து அவர்களின் வாழ்வைச் சிதைப்பதாகவே அவ் அரசியல் முன்னெடுப்புக்கள் அமைந்திருந்தன என்பதை அவரது 'ஒரு சிறுபான்மைச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள்' என்ற நூல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்விடத்தில் பிறிதொரு விடயம் குறித்து சிந்தித்தல் காலத்தின் தேவையாகும். முஸ்லிம் மக்களின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைக்கான முன்னெடுப்புக்களானது குறுகிய இனவாதமாகவோ அல்லது ஏனைய சமூகங்களுக்கு எதிரானதாகவோ (சந்தர்ப்பவாத அரசியல் அதனையே செய்ய முனைகிறது.) முன்னெடுக்கப்படாமல் இலங்கையில் ஏனைய அடக்கப்பட்ட மக்களின் அரசியல் முன்னெடுப்புக்களுடன் இணைக்கப்படல் வேண்டும் என்பது காலத்தின் தேவையாகும். இந்தப் புள்ளியிலிருந்தே தேசிய சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல் புறப்பாடு செல்லவேண்டியுள்ளது. சமீமின் ஆய்வினை பொறுத்தமட்டில் பேரினவாதம் எந்தளவு மக்கள் விரோதமாக செயற்பட்ட அதேசமயம் முஸ்லிம் இனவாதம் மக்கள் விரோத நிலைப் பாட்டைக் கொண்டிருந்தது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியமை அவரது தன்முனைப்பற்ற நாகரிகத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இது குறித்து இரா.சிவலிங்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

‘அரசியல் தலைவர்கள் எவ்வாறு இன உறவுகளைப் பாதித்துள்ளார்கள், ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுப் போக்கையே நிர்ணயித்துள்ளார்கள் என்பதையும் உதாரணங்களோடு நிறுவியுள்ளார். அரசியல் தலைவர்கள் மட்டுமல்ல எழுத்தாளர்களும் இலக்கியவாதிகளும் மதத் தலைவர் களும் எவ்வாறு மக்களின் உணர்வுகளைத் தாம் விரும்பிய வழியில் தட்டியெழுப்பி சமுதாய அலங்கோலங்களை ஏற்படுத்துகின்றனர் என்பதை இலங்கையின் தற்கால வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆதாரமாக வைத்து நிலைநாட்டியுள்ளார்’ (சிவலிங்கம், இரா, 1998, ‘ஒரு சிறு பான்மைச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள்’ என்ற நூலின் முன்னுரையில்).

ஒரு புறம்பான சிங்கள தேசியவாதமும் மறுபுறமான குறுந்தமிழ்த் தேசியமும் முஸ்லிம் மக்களை எதிரியாகப் பார்த்ததுடன் கேவலமானதோர் அரசியலின் பின்னணியில் மோசமான இன வன்முறைகளையும் தோற்றுவித்திருந்தன. முஸ்லிம் மக்கள் ஒரு தேசிய இனம் என்பதையும் அவர்களுக்கென சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்பதையும் மறுத்து, அவர்களின் வாழ்வை சிதைப்பதாகவே அவ்வரசியல் முன்னெடுப்புக்கள் அமைந்திருந்தன. இவ்வாறான சூழலில் தென்பகுதி மக்கள் பற்றி சிந்தித்த சமீம் தன் காலத்தில் முனைப்புற்றிருந்த வடபகுதி முஸ்லிம் மக்களுக்கு எதிராக தமிழ் பாசிச சக்திகள் மேற்கொண்ட வன்முறைகள் குறித்து கவனிக்கத் தவறி விட்டமை துரதிர்ஷ்டவசமான தொன்றாகும். அவ்வாறே கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக முஸ்லிம் தீவிரவாதத்தை முன்னெடுத்த ஹிகாத் இயக்கம் குறித்த விமர்சனங்களையும் அவர் முன்வைக்கத் தவறியிருக்கின்றார் என்பது அவரது எழுத்துக்கள் மீதான விமர்சனமாகும். சமீம் அவரது பார்வைகளும், நோக்குகளும் முஸ்லிம் அடிப்படைவாதத்திற்கு முரணானது என்றபோதிலும் அவர் தனது ஆய்வு நூலில் அதனை பிரித்துப் பார்க்கத் தவறுவதாகவே படுகிறது. கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம் பற்றி தமது எழுத்துக்களில் பதிவு செய்திருந்தாலும் அவர் அரேபிய முஸ்லிம் அடிப்படைநிலையில் நின்றே நோக்க முற்பட்டமை அவரின் பார்வையின் பலவீனமாக வெளிப்பட்டது எனலாம். இன்று இஸ்லாமிய கலாசாரம் குறித்து காத்திரமான ஆய்வுகளை முன்னெடுத்துவரும் எ.பி.எம். இத்திரிஸ், சமீம் போன்று மார்க்சிஸ்ட்டாக இல்லாதபோதிலும் இஸ்லாத்தை பொதுமக்களின் நலனுடன் இணைத்துப் பார்ப்பதில்

முக்கியமான ஆய்வுகளை முன்வைத்துள்ளார் என்பது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. இவ்விடயம். பரந்து விரிந்த ஒப்பியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்யப்படவேண்டியதோர் விடயமாகும். இவ்விடம் அதற்கு ஏற்றதல்ல.

மனிதாபிமானமுள்ள, ஒற்றுமை நிறைந்த ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க முனைகின்ற போராட்டத்தில் சமீம் போன்ற பண்பாட்டு செயற்பாட்டாளர்களின் வாழ்வும் வளமும் எமக்கு ஆதர்சனமாக அமைந்திருக்கின்றது என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை.

முகமது சமீம் வாழ்க்கை பற்றியும் அவரது சமூக பங்களிப்பு பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகளே இவை. எனினும், அவர் காலமும் வாழ்க்கையும் பங்களிப்பும் இன்னும் சரியான முறையில் ஆராய வேண்டியிருக்கிறது.

க. கைலாசபதி

சுபா. ஜெயராசா

மார்க்சிய இலக்கியம், திறனாய்வு, உயர்நிலைத் தமிழாய்வு, முதலாம் துறைகளில் எழுபாய்சல்களை ஏற்படுத்திய ஆய்வாளர் பேராசிரியர் கைலாசபதி (1933- 1982) இலக்கணம், இலக்கியம், மொழியியல், சமயம் என்ற வரையறைகளுக்குள்ளே கட்டுப்பட்டிருந்த தமிழாய்வை சமூகவியல் என்ற பெரும் ஆய்வுப்பரப்புக்கு நகர்த்தி புதிய புலக் காட்சியைத் தோற்றுவித்த செயற்பாட்டிலும் அவரது பங்களிப்பு முக்கியமானது.

சமூகம் பற்றிய இயல்பைத் தெளிவுபடுத்தும் மார்க்சிய இயங்கியல் தர்க்கத்தினை கலை இலக்கிய பண்பாட்டுப் பிரயோக நிலைகளுக்குப் பயன்படுத்திய விதம் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் எழுத்துக் களுக்கு ஈடில்லா வலிமையைக் கொடுத்தது. சமுதாயத்தையும் அதன் அமைப்பையும் அதன் இயக்கத்தையும் உள்ளவாறே பகுத்தறியும் மார்க்சியத்தை அடியொற்றிய அவரது கலை இலக்கியப் பார்வைகள் தமிழாய்வில் முன்னர் கண்டறியப்படாத பல தரிசனங்களை வெளிக் கொண்டு வந்தன.

இலக்கிய ஆய்வுகளில் அவ்வப்போது குறிப்பிடப்பட்ட சங்க இலக்கியங்களுக்கும் கிரேக்க இலக்கியங்களுக்கும் இடையிலான ஒப்புமை ஒரு மேலோட்டமான முன்மொழிவாக இருந்த நிலையில் அதனை ஓர் ஆழ்ந்த ஆய்வுத்தேடற் பொருளாக பேராசிரியர் கைலாசபதி முன்னெடுத்தார். அதன் அடிப்படையில் 'தமிழ் வீர நிலைக்கனிதை' என்பதை தமது கலாநிதிப் பட்டத்திற்குரிய ஆய்வுப்பொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். 1966 ஆம் ஆண்டிலே பர்மிகாம் பல்கலைக்கழகத் துக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்த ஆய்வேடு ஒப்பியல், நினைவிலும் சங்க இலக்கிய பகுப்பாய்வு நிலையிலும் அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

க. கைலாசபதி (1933 - 1982)

சங்கம் பற்றிய மரபுவழிக் கதைகளையும் பண்பாட்டுக் கோலங்களையும் அகவயம் நீங்கிய ஆய்வுப் புறநிலையுடன் நோக்கினார். சங்ககாலம் வாய்மொழிப் பாடற் காலம் என்றும் சங்கப்பனுவல்கள் வாய்மொழிப் பாங்கினதென்றும் அக்காலம் வீர நிலைக் காலம் என்றும் தமது ஆழ்ந்த ஆய்வின் வழியாக வெளிப்படுத்தினார். வாய்மொழிப் பாடலாகக் கலைநுட்பம் தொடர்பான அவரது முன் மொழிவுகள் உலக இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளிலே புதிய காட்சிகளைத் திறந்துள்ளன.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கல்விப் பின்புலம், அகல்நிலை, ஆழ்நிலை, பன்மை நிலை, மாற்றுநிலை, முதலாம் பரிமாணங்களைக் கொண்டது. அவரது ஆரம்பக்கல்வி மலேசியாவில் உள்ள விக்டோரியா கல்வி நிலையத்தில் முற்றிலும் ஆங்கிலமொழி பேசும் சூழலில் நிகழ்ந்தது. அவரது இடைநிலைக்கல்வி பல்வேறு பன்மைப் பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் இடைநிலைக்கல்வியைத் தொடர்ந்த காலத்தில் சைவச்சூழல் ஆங்கிலம், தமிழ் என்ற இருமொழிச்சூழல், கார்த்திகேசன் மாஸ்ரர், வைத்திலிங்கம் மாஸ்ரர் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய மார்க்சியச் சிந்தனைச்சூழல் முதலியவற்றின் ஊடாட்டங்களோடு அவரது கல்வி ஆளுமை மேலெழுந்தது.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் ஊடாட்டத்தால் உருவாக்கம் பெற்ற தமிழ்த்தேசியச் சிந்தனைகளுக்கும் கொழும்பு ரோயல் கல்லூரியிலே கற்றவேளை உருவாக்கம்பெற்ற இலங்கை தேசிய சிந்தனைகளுக்கும் இடையே முரண்பாடுகளற்ற இணக்கத்தைக் கண்டமை அவரின் மார்க்கிய ஆளுமையின் கள வெளிப்பாடு எனலாம்.

அந்தப் பின்னணியிலேதான் அவரும் அவரோடு இணைந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களும் ஆறுமுகநாவலரை 'தேசிய வீரர்' என்ற தளத்துக்கும் 'காலனித்துவ மறுதலிப்பாளர்' என்ற அடையாளத் தளத்துக்கும் இட்டுச்சென்றனர். ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான செயற்பாட்டாளர் வரிசையில் நாவலரின் முன்னைய பங்கு பேராசிரியரால் வலியுறுத்தப்பட்டது.

பேராசிரியரின் தமிழ்த்தேசியம் பற்றிய சிந்தனையின் நடைமுறை வெளிப்பாடாக அமைந்தது, அவர் இலங்கை பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று (1974) கொழும்பை விட்டு நீங்கி திருநெல்வேலியில் நிலம் வாங்கி நிரந்தரமாகக் குடியமர்ந்தமை ஆகும். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண வளாகத்துக்கு தென்னிலங்கையிலே பணியாற்றிய தமிழ்ப்பேராசிரியர்களும் விரிவுரை யாளர்களும் வருவதற்குத் தயக்கம் காட்டிய நிலையை பேராசிரியர் கைலாசபதி ஓர் அறைகூவலாக எடுத்துக்கொண்டு அந்த வளாகத்தைத் தரநிலையில் மேம்படுத்துவதற்குரிய, ஒன்றிணைந்த கட்டமைப்பு நடவடிக்கைகளையும் புலமை நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டார்.

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தை அடையாளப்படுத்துதல், பிரதேசங்களின், தனித்துவங்களைக் கண்டறியும் ஆய்வுகளை முன்னெடுத்தல், முதலாம் ஆய்வு முயற்சிகளுக்குத் தளமாக யாழ்ப்பாண வளாகத்தை அமைக்கும் செயற்பாடுகளை பேராசிரியர் கைலாசபதி முன்னெடுத்தார். இராமநாதன் நுண்கலைக்கழகத்தை பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கும் செயற்பாடும் அவரால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. தமிழரின் கலைகளை பல்கலைக்கழக நிலைக்கு உயர்த்தும் செயற்பாட்டில் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் வகிபாகம் மிகவும் முக்கியமானது. இலங்கைத் தேசியத்துக்கும் தமிழ்த்தேசியத்துக்கும் புலக்காட்சி, அவர் பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த காலத்திலே தோற்றம் பெற்றுவிட்டது. எழுச்சிகொண்ட ஆங்கிலமொழிச் சூழலில் வளர்ந்த

அவர் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்மொழியை சிறப்புப் பயில்வுக்குத் தெரிந்தெடுத்தமை குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டிய ஒரு கல்விச் சம்பவமாகும்.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் புலமைச் செயற்பாடுகளும் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் தமிழர் சால்பு தொடர்பான ஆய்வுகளும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயம் மேற்கொண்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வுகளும் அவர்மீது செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்தின. அத்தகைய வளமான புலமை பின்புலத்தின் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் எழுப்பாய்ச்சலுமாக (LEAP) அவரது செய்பாடுகள் அமைந்தன. அவரின் பெரும் ஆய்வுத் தேடலுக்கு அவரிடத்தே காணப்பெற்ற ஆழ்ந்த வாசிப்புப் பழக்கமும் சமூகவியல் மற்றும் மார்க்சியப் புலமையும் வழியமைத்தன.

தமது சிறப்புப் பட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு லேக்கவுஸ் நிறுவனத்தில் இதழாசிரியர் பதவியைப்பெற்ற அவர் இலங்கையின் தேசிய இலக்கிய உருவாக்கத்தில் தினகரன் இதழைத் தளமாக பயன்படுத்தினார். தேசிய இலக்கிய உருவாக்கத்தில் மலையக எழுத்தாளர்களின் பங்கு, சமூகத்தின் நலிவடைந்த பிரிவினரின் எழுத்தாக்களின் வகிபாகம், இஸ்லாமிய எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் முதலியவற்றின் முக்கியத்துவம் அவரால் உணரப்பட்டது. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் 'வாழ்வற்ற வாழ்வு', 'எல்லைப்புறம்' முதலான தொடர் நாவல்கள் தினகரனில் வெளியிடப்பட்டன. டொமினிக்ஜீவா, டானியல் முதலானோரின் ஒடுக்கப்பட்டோர் அழகியல் தழுவிய சிறுகதைகள் தினகரனில் இடம்பெற்றன. இளங்கீரனின் 'நீதியே நீ கேள்' தொடராக வெளியிடப்பட்டது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதும்படி கனக செந்திநாதனை உற்சாகப்படுத்திய பேராசிரியர் அந்த ஆக்கத்தை தினகரனில் வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

லேக்கவுஸ் நிறுவனத்தை விட்டு நீங்கி, பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட அவர் தொடர்ந்து இதழ் எழுத்துப் பணியை முன்னெடுத்தார். தேசிய இலக்கியம், நாட்டார் இலக்கியம், மார்க்சிய இலக்கியம், ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியம், ஒப்பியல் இலக்கியம், மூன்றாம் உலக இலக்கியம், திறனாய்வு, மதிப்பீடு முதலான துறைகளில் ஆழமும் விரிவும் கொண்ட கட்டுரைகளை எழுதினார்.

தேசாபிமானி, தொழிலாளி, செம்பதாசை, இளங்கதிர், புதுமை இலக்கியம், மல்லிகை, மரகதம், வசந்தம், தாயகம், சமர், சிந்தனை முதலான இதழ்களில் அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவந்தன.

அம்பலத்தான், அம்பலத்தாடி, ஜனக மகன், பரமன், அபேதன் முதலான புனைபெயர்களையும் அவ்வப்போது பயன்படுத்தினார்.

ஆற்றல்மிக்கோரை இனங்கண்டு வெளிக்கொண்டுவரும் நல்லாசானுக்குரிய ஆளுமை வீச்சு அவரிடத்தே காணப்பெற்றது. அவ்வகையில் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களை சிறுகதை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம் அவர்களின் கலை ஆளுமையை வெளியீட்டுத் தளத்திற்குக் கொண்டுவந்தார். பெனடிக்ரீ பாலன், யோகநாதன், கதிர்காமநாதன் முதலான இளம் எழுத்தாளர்களின் ஆற்றல்களைக் கண்டறிந்து அவர்களின் ஆக்கங்களுக்கு தினகரனில் வெளியீட்டு வடிவம் கொடுத்தார்.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சியிலும் அதன் கொள்கை ஆக்கத்திலும் அக்காலத்தில் மேல் எழுந்த மார்க்சிய கலை இலக்கியம் தொடர்பான கருத்து வினைப்பாடுகளிலும் (discourses) பேராசிரியர் கைலாசபதியின் புலமை வகிபாகம் முக்கியமானது.

கடந்த நூற்றாண்டின் அரைப்பகுதியிலிருந்து படைப்பிலக்கியம் தொடர்பான கருத்து வினைப்பாடுகள் மேலெழுந்தன. நடப்பியல் இலக்கியம், சோசலிச நடப்பியல் இலக்கியம், இயற்பண்பு (Naturalism) சார்ந்த இலக்கியம் முதலான கருத்து வடிவங்களின் தெளிவை பேராசிரியர் கைலாசபதி தமது எழுத்துக்களின் வாயிலாகவும் பேச்சுக்கள் வாயிலாகவும் தெளிவுபடுத்தினார்.

அடிநிலை மக்களின் பேச்சுமொழியை புனைகதைகளில் எடுத்தாள்வதை இலக்கியம் பற்றிய தெளிவற்றவர்கள் 'இழிசனர் வழக்கு' என்று மறுதலித்தனர். செந்தமிழ் நடையிலேதான் இலக்கியங்கள் ஆக்கப்படல் வேண்டும் என வாதாடிய வேளை இலக்கியப் புனைவில் பேச்சுமொழியின் முக்கியத்துவத்தை பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் தக்க சான்றாதாரங்களுடன் வலியுறுத்தினார்.

அக்காலத்தைய கருத்துவினைப்பாடுகளுள் 'மரபு' என்பது அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. மரபு என்பது மாற்றமுறாத இறுகிய வடிவம் என்பதை ஒரு சாரார் வாதிடத் தொடங்கினர். மாற்றங்களை

விளங்கிக் கொள்ளாத தீவிரமான பழைமைவாதிகளிடமிருந்து அந்தக் கருத்து மேலெழுந்தது.

மரபை மார்க்சிய இயங்கியற் கண்ணோட்டத்திலே பேராசிரியர் விளக்கினார். எதிரெதிர் விசைகளினூடே மாற்றங்கள் நிகழ்தல் தவிர்க்க முடியாததென்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தினார். வளர்ச்சிக்கும் மாற்றங்களுக்கும் இடையேயுள்ள இடைத்தொடர்புகளை வெளிக்கொண்டு வந்தார்.

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தை ஒருசாரார் பிராய்ட்சு (Freudian) தளத்தில் நின்று எதிர்த்தனர். இன்னொரு சாரார் சமூக நிராகரிப்பை உள்ளடக்கிய தூய அழகியல் வாதத்தை அடியொற்றி எதிர்த்தனர். அத்தகைய கோட்பாட்டுத் தளங்களில் மட்டுப்பாடுகளையும் பிற்போக்குத் தளங்களையும் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் புறவய நிலையில் நின்று தெளிவுபடுத்தினார்.

அவரின் மார்க்சிய மெய்யியல் உரையாடல்கள் சமூகத்தின் அடித்தளத்தினின்றும் ஒடுக்கப்பட்டோரதும் உணர்வுகளைச் சமந்த கலையாகக் கங்களுக்கு விசைபூட்டின. டானியலும் ஜீவாவும் துணிவுடன் எழுதுவதற்குரிய கருத்தியல் விசை வழங்கப் பெற்றது.

உலக அரங்கிலே சோவியத் சீன கருத்தியற் பிளவு வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய நிலையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பிளவுபடாது இயங்கியமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒரு தோற்றப்பாடாகும்.

நவீன இலக்கியங்களிலே பேராசிரியருக்கு இருந்த அறிவும் புலமையும் அவரது ஆளுமையின் ஒரு பரிமாணம். பிறிதொரு பரிமாணம் பழைய இலக்கியங்களிலும் தொல்சீர் படைப்புகளிலும் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த புலமை. இலக்கிய நிலையில் அது இருதளப் புலமை எனப்படும். தமிழியல் ஆய்வாளர் வரிசையில் இவ்வாறு இருதளப் புலமை கொண்டோர் ஒருசிலரே. இலக்கியப் பரப்பு நிலையில் மட்டுமன்றி மொழி நிலையிலும் இருதளப் புலமை அவரிடத்தே காணப்பட்டது. அதாவது தமிழ் மொழியிலும் ஆங்கில மொழியிலும் உயர்நிலையான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் வளமான மொழி ஆழம் அவரின் எழுத்துகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுத்தன.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட நூல்களை அவர் எழுதினார்.

அவரின் ஆங்கில ஆய்வு நூலாகிய 'Tamil Heroic Poetry' உலக ஞானிய இலக்கிய ஆய்வுப் பரப்பில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. தொன்மையான உலக இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்வோர் நிச்சயம் பார்க்கவேண்டிய நூலாகவும் உள்ளது. தமிழியல் ஆய்வின் விரிவை உலகப் பரப்புக்கு இட்டுச்சென்ற நூல்களுள் ஒன்றாகவும் அது விளங்குகின்றது.

பல்வேறு நூல்களுக்கு அவர் எழுதிய அணிந்துரைகள், ஒரு புதிய ஆய்வு வடிவத்தையும் 'அணிந்துரை இலக்கியம்' என்று அடையாளப் படுத்தப்படக்கூடிய புதிய கலை வடிவத்தையும் தோற்றுவித்துள்ளது. தமிழியல் நோக்கும் மார்க்சியப் பார்வையும் கலந்த தனித்துவத்துடன் அவரின் அணிந்துரைகள் அமைந்திருந்தன.

பிரயாண இலக்கியத்திற்கும் பேராசிரியர் கைலாசபதி புதிய பரிமாணங்களை ஏற்றினார். அவரும் அவரது மனைவியும் கீனாவுக்குச் சுற்றுலா சென்ற அனுபவங்கள் காட்சி நிலையையும் கடந்து சோசலிசத்தின் நடைமுறைச் செம்மைகளின் தரிசனத்தோடு விரவிய பதிவுகளாகின. அது பிரயாண இலக்கியத்தில் புதிய பதிவுகளைத் தோற்றுவித்தது. மார்க்சியம் சமூகத்தைத் துண்டங்களாக நோக்கவில்லை. அனைத்துக் கூறுகளையும் அனைத்து முரண்பாடுகளையும் உள்ளடக்கிய ஊடுநிறை செயலமைப்பாக (Integral system) கருதுகின்றது. அதன் பின்புலத்தில் சமூகத்திலிருந்து மேலெழும் எழுத்துக்களை அவர் ஒற்றைப் பரிமாணத்தில் நோக்கவில்லை. சமூகத்தின் பன்முக வழுக்களின் பின்புலத்திலும் வர்க்க சார்பு நிலையிலும் இலக்கியங்களை நோக்கினார். அது நோக்கு முறைமைக்கு வலிமையைக் கொடுத்தது. அதனை அவரின் கூற்றாகவே நோக்கலாம்.

அ. 'எமது கலை, இலக்கியம், சமயம் முதலிய துறைகள் பற்றி எழுதுவோரிற் பெரும்பாலானோர் அவற்றுக்கும் சமூகத்துக்கு முள்ள பிணைப்பை வற்புறுத்துவதில்லை; அல்லது வேண்டுமென்றே கூறுவதில்லை.'

ஆ. மற்றெல்லாத் துறைகளைப் போலவே எமது இலக்கிய உலகிலும் மூட நம்பிக்கைகள் நிறையவுள்ளன. விஞ்ஞான நோக்குடனும்

துணிவுடனும் பிரச்சினைகளை அணுகினாலன்றி நாம் முன்னேறப் போவதில்லை. (பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், முகவுரை.)

சமய முரண்பாடுகளின் எழுச்சியும் தத்துவங்களின் தோற்றமும் வர்க்கப் பின்புலத்தை அடியொற்றி எவ்வாறு எழுகோலம் பெறுகின்றன என்பதை தமிழ்ச் சூழலில் விளக்கிய முன்னோடி ஆய்வாளராக பேராசிரியர் கைலாசபதி விளங்குகின்றார். வர்க்க நிலைப்பாட்டை சமூக இயங்கியலுடன் தொடர்புபடுத்தி எவ்வாறு விளக்கினார் என்பதை கண்டுகொள்வதற்கு பின்வரும் சித்திரிப்பு வகைமாதிரியாக உள்ளது.

'பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்திலே தமிழ் நாடெங்கிலும் உயிர்த்துடிப்புள்ள இயக்கமொன்று நடந்தேறியது. அவ்வியக்கம் பெரும்பாலும் சமணராக இருந்த வணிக வர்க்கத்தினருக்கும் வைதிகர்களாக (சிறப்பாக சைவராக) இருந்த நிலவுடைமை வர்க்கத்தினருக்கு மிருந்த பொருளாதார முரண்பாட்டின் விளைவாகும். பல்லவ மன்னர் சிலரும் பாண்டிய மன்னரும் சமண பௌத்த மதத் தத்துவங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வணிக வர்க்கத்தினருக்கு நாட்டின் பொருளாதார வாழ்விற்கு பெரும் பாத்திரத்தைக் கொடுத்திருந்த காலையில், நிலவுடைமை வர்க்கத்தினர் சமுதாயத்திலே கீழ்நிலையிலிருந்த பலசாதி மக்களையும் ஓரணியிலே நிறுத்திப் போர் தொடுத்தனர். இந்த வர்க்கப்போரே தத்துவ உலகில் சமண-சைவ மோதலாகத் தோன்றியது. (பேரரசும் பெருந் தத்துவமும்.)

பேராசிரியரின் ஆய்வுகளும் எழுத்துக்களும் மரபுவழித் தமிழியல் ஆய்வின் தேக்க நிலைகளைத் தகர்த்தன. சமூகவியல் தழுவிய புதிய புலக்காட்சிகளை தோற்றுவித்தன. ஆய்வு நிலையில் புதிய திருப்பங்களை ஏற்படுத்தின. மார்க்சியத்தை வெறும் அரசியல் சுலோகமாகக் கருதிய தமிழ்ச் சூழலில் அதன் ஆழங்களைத் தமிழியலோடு தொடர்புபடுத்திய பேராசிரியரின் புலமைப் பங்களிப்பு காலவிளிம்பைக் கடந்து நிற்கின்றது.

உலகளாவிய ஆய்வு மாநாடுகளிலே கலந்துகொண்ட பேராசிரியர் கருத்தாழம்மிக்க ஆய்வேடுகளைச் சமர்ப்பித்தார். கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகம், சுயோவா பல்கலைக்கழகம் முதலியவற்றுடன் இந்திய பல்கலைக்கழகங்களிலும் அதிதிப் பேராசிரியராக இருந்து

தமிழியலில் தளவிரிவை ஏற்படுத்தினார். பல்வேறு அரசு கழகங்களிலும் பண்பாட்டுக் கழகங்களிலும் உறுப்பினராக இருந்தவேளை பிறரைப் போன்று மத்தியதர வர்க்க மனோபாவ வீச்சுக்குள் சென்று விடாது ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரலையும் பிரதிகூலமெய்தியோர் உணர்வுகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்.

அவரது வெற்றிகளிலே சம பங்குகொண்டு உழைத்தவர் துணை வியார் சர்வமங்களம். அவர்களின் இலட்சிய வழியை பிள்ளைகள் சுபமங்களாவும் பவித்திராவும் தொடர்கின்றனர்.

நா. சோமகாந்தன்

வசந்தி தயாபரன்

எழுத்தாளன் என்பவன் புனைவுகளுக்குள் சிக்குண்டு கிடப்பவன் என்று சமூகத்தால் விமர்சிக்கப்படுபவன். அதேசமயம் தன் எழுத்தின் வழியே மனித மனங்களைப் பண்படுத்தி அதன் விளைச்சலைக் காணவென இடைவிடாது உழைக்கும் ஒருவனே படைப்பாளி என்று அவனைச் சிலாகிப்போரும் உளர். இவற்றையெல்லாம் தாண்டி எழுத்தாளனும் சமூக மனிதனே என்ற சிந்தனைக்கு உரம் சேர்த்தவர்களில் ஒருவரே ஈழத்துச்சோமு அமரர் திரு நா.சோமகாந்தன்.

1933ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 5 ஆம் திகதி பிறந்த சோமகாந்தன் கரவெட்டி விக்னேஸ்வரா கல்லூரியிலும் மகாஜனாக் கல்லூரியிலும் கல்விகற்றார். எழுத்தின்மீது ஏற்பட்ட காதலால் 'கருணையூர் சோமு'வாக அவர் இலக்கிய உலகில் நுழைந்தது ஐம்பதுகளில் என அறிகிறோம். பின்னர் கலாமதி, புதுமைப்பிரியன் என்ற புனைபெயர்களில் உலகி ஈழத்துச் சோமுவாக இன்று நிலை பெற்றிருப்பவர் சோமகாந்தன்.

இலக்கிய உலகில் அவருக்கான நுழைவாயில்களாக அமைந்தவை, சுதந்திரனும் கலைச்செல்வியுமாகும். படிப்படியே அறுபதுகளில் அவர் தனது எழுத்துக்களின் மூலமாக இலக்கியச் சூழலில் கவனத்துக்குரியவராக நிலைபெற்றார். தினகரன் வார மஞ்சரியிலே 'காந்தனின் கண்ணோட்டம்' என்ற பத்தி எழுத்துக்களை அவர் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார். அவரது படைப்புகள் தமிழ் மரபு வழுவாதனவாகவும் அதே சமயம் நவீன சிந்தனைப் போக்குகளை அணைத்துச் செல்வனவாகவும் உருவாகின.

இன்றும் புனைகதை உலகில் பேசப்படுகின்றனவான பல சிறு கதைகளைக்கொண்ட தொகுப்புக்களே 'ஆகுதி'யும் 'நிலவோ நெருப் போ'வும் ஆகும். 'விடிவெள்ளி பூத்தது', 'பொய்கை மலர்' என்பன

நா. சோமகாந்தன் (1937 - 2006)

அவரது நாவல்கள், பிராமண சமூகத்தின் வாழ்வியலைத் தளமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறந்த நாவலே 'விடிவெள்ளி பூத்தது.' இது பற்றிய குறிப்பிலே 'சாதியாசாரங்கள் மெல்ல அழிந்து ஒரு புதுயுகத்தை எட்டிப்பார்க்கிறது' என வரதர் அவர்கள் சிலாகிப்பார்.

எழுத்தாளர், பேச்சாளர் என்கின்ற ஆளுமைக்கூறுகளிற்கும் அப்பால் சிறந்ததோர் ஒழுங்கமைப்பாளராகவும் சோமகாந்தன் இன்றும் நினைக்கப்படுகிறார். 64 இல் இருந்து இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசிய அமைப்பாளரெனும் பொறுப்பு வாய்ந்ததும் பொருத்தமானதுமான பணியை ஏற்றார். சங்கத்தின் சித்தாந்தங்கள், கோட்பாடுகள் என்பன சமூகத்தைச் சென்றடைவதற்கு செயற்றிறன் மிக்கோரின் பங்களிப்பு தேவையாக இருந்த காலத்தில் சோமகாந்தனின் அதிசயிக்கத்தக்க அமைப்பாற்றல் அதனை பூர்த்தி செய்வதாய் துலங்கியது. அவரது கச்சிதமான திட்டமிடலும் உழைப்பும் சங்கத்திற்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது என்பதை பிரேம்ஜி, 'சோமுவின் கர்மவீரத்தன்மை' என்று பல இடங்களில் பதிவாக்கியுள்ளார்.

இந்த ஆளுமைக்கூற்றின் தூண்களாக அமைந்தவை அவருக்கு இயல்பாகவே வாய்த்திருந்த பண்புகள் என்பது மிகைப்படுத்திய கூற்றன்று. அவரது அடிப்படையான பண்புகள் ஒருவித வசீகரத்தன்மையினைக் கொண்டவை. செந்தளிப்பான சிரித்த முகத்திலே நட்பும் நேசமும் குடிகொண்ட கண்களுடன் அவர் எதிரே நிற்பவரை

வசப்படுத்தும் வல்லமை படைத்திருந்தார். தானே தேநீர் தயாரித்து நண்பர்களுக்கு வழங்கி அன்பு மீதூர அவர்கள் உரையாடி மகிழ்வதைக் கானும் வாய்ப்பை நான் பெற்றுள்ளேன். பேச்சிலே பண்பு, செயலிலே நலவிசை முதலியவற்றுடன் அந்த அன்பான உபசரிப்பும் சேர்ந்து சக மனிதரின் ஆத்மாவை அருட்டிப் பார்க்கும் தன்மையன இந்தப் படைக்கலங்களோடு புறப்பட்ட சோமசுந்தன் எளிதாக வெற்றிகளை ஈட்டிக்கொண்டார்.

சோமுனின் பார்வைப் பரப்பு விரிந்ததொன்றாக உருவானமைக்கு சமூகச் செயற்பாடுகளில் அவர் காட்டிய அக்கறையும் ஒரு காரணம் எனலாம். மாறிவரும் சமூகச் சூழல் பற்றிய அவது பிரக்ஞையை அவரது படைப்புக்களினூடு நாம் புரிந்து கொள்ளலாம். புனைவுகளைத் தொடர்ந்து பத்துறை நூலான 'ஈழத்து இலக்கியம்', தனது வானொலி உரைகளின் தொகுப்பான 'தத்துவச் சித்திரம்' என்பனவும் அவரது நூல்களாக வெளிவந்தன. சோமுனின் படைப்புகள் மீதான ஒற்றை வரிக் குறிப்பாக, 'மரபு போற்றலும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளும் நிறைவாகச் சங்கமமாகின்றன' என்ற புகழுரை பதிவாகியுள்ளது.

சோமுனின் நேரடிப் பொறுப்பில் பெருவெற்றிகண்ட விழாக்கள், மாநாடுகள், செயலமர்வுகள் பற்பல. அவரது திட்டமிடலும் செயல் நேர்த்தியும் அதனைச் சாத்தியமாக்கின. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென இன்றும் பேசப்படுவதுதான் 75 இல் நடந்த தமிழ் சிங்கள எழுத்தாளரின் தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாடு. 83 இல் மகாகவி பாரதி நூற்றாண்டு விழா, 87 இல் எழுத்தாளர் மாநாடு என்பன சோமுனின் செயல்வேகத்தின் நேரடி வெளிப்பாடுகள். நாவலர் இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டமை, 68 இல் நாவலர் சிலை யாழ் கொண்டுசெல்லப்பட்டமை, 69இல் நாவலர் மாநாட்டு மலர் வெளியிட டமை என இயக்கத்தின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் சோமுனின் அர்ப்பணிப்பும் ஆற்றலும் பிணைந்திருந்தன. அம்மாநாட்டு மலரின் தனித்துவம் பற்றி புலமையாளர்கள் இன்றும் வியந்து பாராட்டுவ துண்டு. அதனுடன் தொடர்பாக 'நல்லை நாவலர்' என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பீடத்தையும் அவர் அலங்கரித்தார். 64 இல் இலங்கை அரசின் கலாசாரப் பேரவையினால் வெளியிடப்பட்ட இலக்கிய விழா மலர், 80 இல் பாரதி நூற்றாண்டு விழாவினை ஒட்டி வெளியிடப்

பட்ட புதுமை இலக்கிய மலர், 96 இல் இலக்கியப் பேரரங்கினை ஒட்டி வெளியிடப்பட்ட புதுமை இலக்கிய மலர் என்பன உன்னதமான தூங்கொண்டு திகழ்வதற்கு மூலவராகச் செயற்பட்டவர் சோமகாந்தனே. பிரேமஜியின் வாய்மொழியில் கூறுவதானால் 'சோமு ஒரு காரிய சமர்த்தர்'. இதனை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியும் தனது எழுத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். ஈழத்தின் இலக்கிய ஆளுமைகளான மல்லிகை ஜீவா, டாக்டர் நந்தி ஆகியோரின் மணிவிழா மலர்கள் காத்திரமாக வெளிவந்தமை தொடர்பில் சோமு வழங்கிய கணிசமான பங்களிப்பும் காலங்கடந்தும் பேசப்படுகிறது.

படைப்பாளி ஒருவனது புறவுலக வாழ்வில் மட்டுமின்றி இல்லற வாழ்விலும் இலக்கியப் பரிமளிப்பு இருத்தல் ஒரு இனிய கொடுப்பினை. அவனது குடும்ப வாழ்வும் ஒரு கவினுறு படைப்பாகவே அமைந்து விடுகிறது. சோமுவின் துணைவியார் பத்மா, இன்றும் பத்மா சோமகாந்தனாக இலக்கிய உலகில் சுடர்விடுகிறார். சோமுவின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவரது இறுதி ஆக்கமான 'சிலிர்க்கும் கோடையில் சிரிக்கும் பனிநாடு' என்கின்ற கனடாப் பயண நூலை வெளியிட்டு மன ஆறுதல் பெற்றார் பத்மா.

சோமகாந்தன் என்ற அந்த ஆளுமைக்கு இலக்கியக்குரிசில், தமிழ் மாமணி, தமிழொளி என்ற கௌரவங்கள் அவரைத் தேடிவந்தன. அவரது மணிவிழாவையொட்டி வெளியிடப்பட்ட 'சோமகாந்தம்' மலர் அவரைக் குறித்த முழுமையான மனச்சித்திரத்தை எழுப்புவதாய் அமைந்துள்ளது. அங்கு அவரது பண்பு நலன்களும் படைப்பின் நலன்களும் பலரது பார்வையிலும் பதிவாகியுள்ளன. "சோமுவின் மனித உணர்வுகளின், மனித உறவுகளின் பௌவியமான வெளிப்பாடுகளே என் ஆத்மாவை அவரிடம் ஆகர்சித்து நிற்கின்றன" என்கிறார் பிரேமஜி. அந்த அற்புதமான மனிதரான சோமகாந்தன், அவர் குறித்த இனிமையான நினைவுகளோடும் அவரது இழப்பினால் ஏற்பட்ட வெறுமையோடும் என்றும் நினைக்கப்படுவார்.

சில்லையூர் செல்வராசன்

எம்.எ.நு.மான்

சில்லையூர் செல்வராசனை (1933 - 1995) நான் முதலில் சந்தித்தது பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விழாக் கவியரங்கில். அது 1964 அல்லது 65இல் என்று நினைக்கிறேன். நாவற்குழியூர் நடராசன் தலைமை. சில்லையூர், மைக்கின் முன் நிற்கிறார். பட்டு வேட்டியும் நெசனலும், கரைமடித்த சால்வையை தோளில் இருந்து எடுத்து இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டுகிறார். ஒரு சினிமாக் கதாநாயகன் போன்ற அழகான கம்பீரமான தோற்றம், குரலும் சபையைத் தன் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் கணீரென்ற கம்பீரமான குரல். தன் முதல் கவிதையை இசையோடு பாடுகிறார்.

தேனாகப் பொன்னிலவு திகழ்கின்ற ஓர் இரவில்
தெய்வத்துள் தெய்வம் என் தா யானாள்
எம் மனை முற்ற மணல் திரத்தி அன்பொடு தன்
அருகணைத்து என் விரலைப் பற்றி
'ஆனா' என்றோர் எழுத்தை அழித்தழித்து அம் மணல் மீது
அன்றெழுதப் பயிற்ற, இன்றோ
பேனாவைப் பிடித்தெழுதும் உரையெழுத்தும்
கவியெழுத்தும்
தலையெழுத்தாய்ப் பிழைப்பாய்க் கொண்டேன்
நாளானபோதும் தம் நாளாந்தச் சோற்றுக்கும் ஆடைக்கும்
நலிவோர்க்காய்ப் பொருத என் வாள்
ஆனாளே தமிழ் என்றிங் கன்பரெல்லாம் போற்றுகின்ற
ஆச்சி! உனை முதலில் அடிபணித்தேன் போற்றி!

அது தமிழ்த்தாய் வாழ்த்து என்பது பாடிமுடியத்தான் தெரிகின்றது. கைதட்டால் சபை அதிர்கிறது. சில்லையூர் பற்றிய எனது முதல் மணப்பதிவு கவர்ச்சிகரமானதுதான். அதன் பிறகு நானும் அவரும் சில கவியரங்குகளில் கலந்துகொண்டிருக்கிறோம். எல்லாக் கவியரங்

சில்லையூர் செல்வராசன் (1932 - 1995)

குகளிலும் அவரது தொடக்கக் கவிதை இதுதான். இது அவரது கவிய ரங்க முத்திரையாயிற்று. முதல்முறை கேட்பவர்களுக்கு அவரது குரலும் பாட்டும் ஒரு அற்புத அனுபவமாக இருக்கும். பலமுறை கேட்டவர்களுக்கு அது பழகிப்போயிருக்கும். அவர் சால்வையை இடுப்பில் கட்டும் போதே 'தேனாகப் பொன் நிலவு' என்று சடையில் இருந்து குரல் எழுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

1971 இல் இருந்து 1975 வரை நான் கொழும்பில் கொள்ளுப் பிட்டியில் இருந்தேன். சில்லையூர் கோட்பேசில் கடற்கரையருகே ஒரு தனி அறையில் வசித்தார். நாங்கள் இடைக்கிடையே அவர் அறையில் சந்திப்பதுண்டு. அவரது அறையில் புதுமைகள் பல இருக்கும். எல்லாம் ஒழுங்காக இருக்கும். அவரது கட்டிலின் கீழ்ப் பகுதியில் இரண்டு பெரிய லாச்சிகள் இருந்தன. அவற்றைத் தானே செய்வித்ததாகச் சொன்னார். அவற்றில் பல பொருட்கள் இருந்தன. அவற்றுள் பல பொருட்களை வைத்திருந்தார். இடத்தை சிக்கனமாகப் பயன்படுத்தும் அவரது உத்தி, அப்போது எனக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

1971 ஏப்ரலில் நடந்த ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியை அடுத்து நாடெங்கும் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்தது. ஒருவரும் வெளியே போக முடியாது. அந்த நாட்களில்தான் சில்லையூர் தன் ஊரடங்குப் பாடல் களை எழுதினார். ஊரடங்கின் அரசியல் அதில் இருக்காது. முழுவதும்

அங்கதம். அவற்றுள் சில பாலியல் பகிழ்களாக இருக்கும். அவற்றுள் சிலவற்றை அவர் படிக்கக் கேட்டு இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்திருக்கிறோம்.

1976 இல் நான் கொழும்பைவிட்டு யாழ்ப்பாணம் சென்ற பின்னர் நாங்கள் சந்திப்பது அரிதாகிவிட்டது. அவர் உடல் நலம் குன்றியிருந்தபோது ஒருமுறை ஃபவ் வீதியில் அவருடைய வீட்டில் சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். எப்போதும் போல் அப்போதும் அவர் கலகலப்பாகத்தான் இருந்தார். 1995 ஒக்டோபரில் தனது 65 ஆம் வயதில் அவர் மரணத்தில் ஓய்வுபெற்றார்.

வேட்டைக்கு வந்தான் ஓர் வில்லீரன், மாந்தர்மன

வேட்டைக்கு வந்தான், தன் வில் எடுத்துச் சொல் தொடுத்துப்

பாட்டை விடுத்திந்தப் பாடீர் மனங் கவர்ந்து

காட்டை அடைந்தான், தன் கடமை முடித் தோய்கின்றான்.

என்பது அவரே எழுதிய தன் கல்லறை வாசகம்.

சூசைப்பிள்ளை மரியதாசன் செல்வராசன் யாழ்ப்பாணத்தில் சில்லாலை என்னும் கிராமத்தில் 1933 இல் பிறந்தார். தன் ஊர்ப் பெயரை முன்னொட்டாகப் பயன்படுத்தி அவர் உருவாக்கிய 'சில்லையூர் செல்வராசன்' என்ற பெயராலேயே எழுத்துலகில் அறிமுகமானார். சில்லையூர், சில்லையூர் என்றாலே அது அவரைத்தான் குறிக்கும். தான்தோன்றிக் கவிராயர் என்பது கவிதை எழுத அவர் பயன்படுத்திய புனைபெயர். இது திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற பெயரின் தாக்கத்தின் விளைவாக இருக்கலாம். திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயரின் செல்வாக்கை தான்தோன்றிக் கவிராயரிலும் நாம் ஓரளவு காணமுடியும்.

சில்லையூரின் தகப்பனார் சூசைப்பிள்ளை. தாயார் அன்னம்மா. இளவாளை சென்.ஹென்றிஸ், காவலூர் சென். அன்ரனீஸ், யாழ். சென். பற்றிக்ஸ் ஆகிய கல்லூரிகளில் தன் பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். பொருளாதார பலம் அற்ற குடும்பச்சூழல் காரணமாக படிப்பைத் தொடரமுடியவில்லை.

குற்றம்சார்

பேராதனையில் பெரும்பெரும் நூற்கட்டுகளை

ஆராதனை பண்ணி ஆகிக் கலாநிதியாய்
பட்டங்கள் கட்டிப் பறக்கவிடாய் பாமரன் யான்

என்று தான் உயர் கல்வி பெற முடியாமற் போனதை 'தற்பாயிரம்' என்ற கவிதையில் அவர் ஏளனமாகப் பாடுகிறார்.

வீட்டு நிலைமை காரணமாக பதினேழு வயதிலேயே தொழில் தேடி கொழும்புக்கு வந்தார். அப்போதே எழுதத் தொடங்கியிருந்தார். ஒரு சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசும் பெற்றிருந்தார். அ.நா. கந்தசாமி இறந்தபோது பாடிய ஒரு இரங்கல் கவிதையில் தொழில் பெறும் நோக்கில் கந்தசாமியைத் தேடித் தான் கொழும்புக்கு வந்தது பற்றி சில்லையூர் பின்வருமாறு நினைவுகூருகின்றார்:

நேற்றுத்தான் போல் என் நினைவில் தெரிகிறது....
சோற்றுக் கவலை, துணிக் கவலை, அன்றாட
வீட்டுக் கவலை, கல்வி வித்தை தொடர வழி
காட்டித் துணைசெய்து கைகொடுக்க யாரேனும்
இல்லாக் கவலை, இவற்றை சுமந்த சிறு
பிள்ளையாய், இந்த பெரிய கொழும்பு நகர்க்
கோட்டையிலே வந்திருங்கி குறுகி மனம் பேதலித்து
வேட்டிசுட்டை யோடு வெளிக்கிட்டுத் தட்டார
வீதியில் என்று விலாசம் இடப்பட்ட
சேதித் தாள்க் கந்தோரைச் சென்றடைந்த அந்த நான்
நேற்றுத்தான்போல் என் நினைவில் தெரிகிறது.....

அ.நா. கந்தசாமியின் துணையால் சின்னவயதிலேயே பத்திரிகை யாளனாக அவரது பணி தொடங்கிற்று. சுதந்திரன், வீரகேசரி, தினகரன் ஆகியவற்றில் அவர் பணியாற்றியிருக்கிறார். அக்காலத்திலேயே அவர் தன்னை ஒரு எழுத்தாளனாக கவிஞனாக நிலைநிறுத்திக் கொண்டார்.

சில்லையூர் எந்தத் தொழிலிலும் நிலைத்திருக்கவில்லை. விளம் பரத்தொழில் அவருக்குக் கைகொடுத்தது எனலாம். அதிலும் அவரது நண்பர் காவலூர் ராசதுரைபோல அவரால் அதிகதூரம் முன்னேற முடியவில்லை. தான் பாடியதுபோல் 'தம் நாளாந்தச் சோற்றுக்கும் ஆடைக்கும் நலிவோர்களுள் ஒருவராக' இல்லாதபோதும் தன் பொருளாதார இருத்தலுக்காக தன் கவியாற்றலை, கலையாற்றலை அவர் அதிகம் விரயம்செய்ய நேர்ந்தது என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

சில்லையூர் கலை இலக்கியத் துறைகள் பலவற்றிலும் காலான்றி யவர். கவிஞர் என்பதற்கு மேலாக பத்திரிகையாளர், ஒலிபரப்பாளர், நடிகர், நாடக ஆசிரியர், திரைப்படக் கதாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், விமர்சகர், விளம்பரக் கலைஞர், பாடகர் என்று பன்முகத்திறனை வெளிப்படுத்தியவர். அதனால் அவரது ஊரவர் அவருக்கு 'பல்கலை வேந்தர்' என்ற பட்டமும் வழங்கி கௌரவித்தனர். அந்தப்பட்டம் அவரது பெயருடன் இன்றுவரை நிலைத்திருக்கிறது. பலதுறைகளிலும் கால்வைத்தவர்கள் எல்லாத்துறைகளிலும் பிரகாசிப்பது அபூர்வம். சில்லையூர் அதற்கு விலக்கல்ல. எல்லாத்துறைகளிலும் தன் ஆற்றலைப் பங்கிட்டு ஒருதுறையிலும் சாதனைகள் புரியாது போய் விட்டார் என்பதே என் மதிப்பீடு. கவிதையே அவரது பிரதான துறை. மகாகவி, முருகையன், நீலாவாணன் போல் அத்துறையில் அவரது சாதனை நிலையானதல்ல என்ற மதிப்பீடு தீவிர வாசகர்களுக்கு உடன்பாடானது என்றே நான் கருதுகிறேன்.

சில்லையூரின் ஆரம்பகால அரசியல் தமிழ்த்தேசிய அரசியல்தான். தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவாளனாக அவர் ஆரம்பத்தில் இயங்கி யிருக்கிறார். ஆயினும் விரைவிலேயே அவர் ஒரு இடதுசாரியாக மாறினார். கொழும்பில் அவருக்குக்கிடைத்த நண்பர்களும் அன்றைய அரசியல் குழுவும் அவரை இடதுசாரி அரசியலுக்குள் கொண்டு வந்தன. அ.நா. கந்தசாமி, கைலாசபதி, காவலூர் ராசதுரை, சிவத்தம்பி ஆகியோர் இவரின் நெருங்கிய நண்பர்கள். கைலாசபதி இறந்தபோது எழுதிய ஒரு இரங்கல் கவிதையில் தங்கள் இளமைக்கால நெருக்கத்தை சில்லையூர் பின்வருமாறு விபரிக்கின்றார்:

காவலூர், சிவத்தம்பி, கைலாசன், சில்லை என்ற
நால்வர் கொட்டாஞ்சேனையிலே நம் அறையில் கூடிவிட்டால்
விடியவிடிய விழாத்தான், கலைவிழா!
பொடியன் சரத்தோடு போட்ட மிதியடிக்க
கட்டை சொடுக்கக் கலரியில் போய் 'செக்கன் சோ'
கிட்ட இருந்து சிகரட் பிடித்தபடி
பார்த்துவிட்டுச் சாமத்தில் படத்தை விமர்சிக்க
நூர்த்திரா இராக்கடையில் நுழைவோம்! பிள்ளையூர்
வந்தபடி யிருக்கும் வாய்ச்சமா ஓயாது.

இவர்கள் எல்லோரும் இலங்கை முற்போக்கு இயக்கத்தின் முன்னோடிகள். 1950களின் நடுப்பகுதியில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது இவர்கள் அதன் முக்கிய உறுப்பினர்களாகச் செயற்பட்டார்கள். இலங்கையில் மார்க்சிய இயக்கத் தலைவர்களுள் ஒருவரான கே.எ. சுப்ரமணியனிடமும் சில்லையூருக்கு இளமைக்காலத்திலிருந்தே நட்பு இருந்தது. மணியன் இறந்தபோது இவர் எழுதிய உருக்கமான இரங்கல் கவிதையில் அந்த நட்பை நினைவுகூர்ந்து இவ்வாறு பாடுகிறார்,

மார்க்சிய வெளிவர வறியில், பொதுவுடைமை
மார்க்கத்தில், இடையில் வசப்பட்டு விட்டோம் நாம்!
கண்டோம்! கதைத்தோம்! களத்தில் இருதுறையில்
இரண்டுபேரும் தழுவி இயங்கி
இணைந்துகொண்டோம்!
கலை, இலக்கியம் சார்ந்த களத்தில் நான்! செயல்
ஒம்பும்
உலையா தேரப்போராட்ட உறுபடைக் களத்தில் அவன்!
'பா' திக்குகிறது அப்பரவசத்தை வர்ணிக்க'

என்று சுப்ரமணியனிடம் தனக்கிருந்த நெருங்கிய உறவை அக் கவிதையில் வர்ணிக்கிறார் சில்லையூர். அரசியலில் ஒரு இடதுசாரி யாகவே அவர் இறுதிவரை இயங்கினார்.

தன் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு அதிகமான எழுத்து வாழ்க்கையில் சில்லையூர் செல்வராசன் அதிகம் எழுதிக்குவித்தவர் அல்லர். முதலில் வெளிவந்த அவரது நூல் ஒரு கவிதைத் தொகுதியல்ல. 'ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வளர்ச்சி'. ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை மேலோங்கிய 1950களின் பிற்பகுதியில் அப்போது கிடைத்த தகவல் களை முயன்று, தேடி எழுதிய அவரின் முதல் நூல். அதுவே அத்துறை சார்ந்த முதல் நூலாகவும் அமைந்தது. பின்னர் வெளிவந்தது 'தணியாத தாகம்' என்ற அவரது திரைப்படச் சுவடி. தமிழில் வெளிவந்த முதல் திரைப்படச்சுவடி என இது கருதப்படுகின்றது. 'ஊரடங்கப் பாடல்கள்' தான் முதலில் வெளிவந்த இவரது கவிதைநூல். நான் இதுபற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள பெரும்பாலானவற்றை கவிதை என்று சொல்வதைவிட செய்யுளில் எழுதப்பட்ட விகடத் துணுக்குகள் என்பது பொருந்தும். நம்மில்

பெரும்பாலானோர் செல்வராசன் உட்பட செய்யுள் ஆக்கத்தையே கவிதை என கருதுவதனால் அவையும் கவிதை எனப்பட்டன. சில்லையூரின் மொழிபெயர்ப்பு நூலான சேக்ஸ்பியரின் 'ரோமியோ யூலியட்' அடுத்து (1992) வெளிவந்தது. இதை ஒரு மொழிபெயர்ப்பு என்பதைவிட, ஒரு நல்ல தழுவலாக்கம் எனலாம். இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள செல்வராசனின் 'சேக்ஸ்பியர் ஒரு ஜீவ நதி' என்ற கட்டுரை சேக்ஸ்பியர் பற்றி தமிழில் வெளிவந்த மிகச்சிறந்த கட்டுரைகளுள் ஒன்று எனலாம். 'தலைவர்கள் வாழ்க மாதோ' என்ற தலைப்பிலும் ஒரு கவிதை நூல் வெளிவந்தது. அரசியல் தலைவர்கள் சிலரை கிண்டல் செய்து இவர் எழுதிய கவிதைகள்சில இத்தொகுப்பில் உள்ளன. சில்லையூரின் வாழ்க்கைக் காலத்தில் நூலுருவில் வெளிவந்த அவரது ஆக்கங்கள் இவையே.

தன்னுடைய கவிதைத் தொகுதிகளைக் கொண்டுவரும் ஆர்வம் அவருக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவரின் மறைவின் பின்னர் அவரது மனைவி கமலினியின் முயற்சியால் 'சில்லையூர் செல்வராசன் கவிதைகள்' தொகுதி ஒன்று 1997 இல் வெளிவந்தது. சிறியதும் பெரியதுமாக சில மொழிபெயர்ப்புகளும் சொந்த ஆக்கங்களுமாக 90 கவிதைகள் அதில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவரது புகழ்பெற்ற கவிதையான 'கடவுளாக வேண்டும்' என்பதும் தமிழர்களின் சாதி அபிமானத்தைக் கிண்டல் செய்யும் 'சங்கெடுத்து ஊது தமிழ்ச்சாதி பெருஞ் சாதி' போன்ற கவிதைகளும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. கணிசமான கவிதைகள் துணுக்குகளாகவும் தனிமனிதர்கள் பற்றியனவாகவும் உள்ளன. மகாகவி, முருகையன், நீலாவாணன் ஆகியோரின் கவிதைகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கின் இவரது கவிதைகளின் பலம், பலவீனத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதற்கு முன்தேவையாக அவரது ஏனைய கவிதைகளும் பிரசுரமாக வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

எனது அபிப்பிராயத்தில் சில்லையூர் செல்வராசன் பிரதானமாக ஒரு மேடைக்கவிஞர்தான் (A platform poet). கவியரங்குகளிலேயே அவர் அதிகம் துலங்கினார். அதற்கு வெளியே அவர் எழுதிய அரசியல் நெயாண்டிக் கவிதைகளும் கவியரங்குப் பாணியிலேயே அமைந்தன.

அவை உடனடியான ஈர்ப்புக்குரியன. தொகுப்புக்களில் இடம்பெறும் போது அவை கவிதையாக நிலைபெறுவதில்லை.

சில்லையூரிடம் அசாதாரணமான செயலாற்றல் இருந்தது. தமிழ்ச் செய்யுளை பேச்சோசைக்குக் கிட்டியதாகக் கொண்டுவந்ததில் அவருடைய பங்கும் முக்கியமானது. சரளமான செய்யுளில் தன்னுடைய கருத்தை வீச்சாக வெளிப்படுத்துவதில் அவர் வல்லவர். கவிதை சொல்லும் முறையிலும் அவர் தனக்கென்று ஒரு கவர்ச்சிகரமான பாணியை உருவாக்கியிருந்தார். அதுவே அவருடைய பலம் என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. கவித்துவம் கடரும் உணர்வுபூர்வமான வரிகளும் அவற்றிடையே மின்னும். அவரின் திறமையை வெளிக் காட்டும் வகையில் தேர்ந்த கவிதைத் தொகுப்பொன்று வெளிவர வேண்டியது அவசியம்.

சுபத்திரன் தங்கவடிவேல்

சித்திரலேகா மெளனகுரு

1979 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 10 ஆம் திகதி சுபத்திரன் இறக்கும் போது அவருக்கு வயது நாற்பத்தி நான்கு.

மட்டக்களப்பில் 16.04.1935 அன்று பிறந்த சுபத்திரனுக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் தங்கவடிவேல். பெற்றோருக்கு அவர் ஒரே புதல்வர். மட்டக்களப்பு நகரின் புளியந்தீவு என்ற பகுதியில் அவரது தாயாரின் பரம்பரை வீட்டில் பிறந்து இறக்கும்வரை அங்கேயே வாழ்ந்தார்.

சுபத்திரனது பெயரில் இன்று எம்க்குக் கிடைக்கக்கூடியவையாக இருப்பவை மூன்று கவிதைத் தொகுதிகளாகும்.

அ. இரத்தக்கடன் - 1969

1960களில் சாதியால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தின் பின்னணியில் பாடப்பட்ட பத்துக்கவிதைகளைக்கொண்ட தொகுப்பு. குறிப்பாக ஆலயப்பிரவேசப் போராட்டத்தின் உணர்வலைகளான கவிதைகள் இதில் அடங்கியிருந்தன.

ஆ. சுபத்திரன் கவிதைகள் - 1997

மறைந்த கவிஞர் ஞானமதி தொகுத்து 'பூவரசுகள்' அமைப்பின் மூலம் வெளியிட்ட தொகுதி.

இ. கவிஞர் சுபத்திரன் கவிதைகள் - 2004.

மெளனகுரு தொகுத்தது. தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினால் வெளியிடப்பட்டது. மிகச்சிறிய கவிதைகள், நெடுங் கவிதைகள், கவியரங்கில் வாசித்த கவிதைகள் என எல்லாமாக நூறு கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ளன.

இம்மூன்று தொகுதிகளும் கவிஞர் சுபத்திரனது நண்பர்களாயிருந்த சிலரின் நினைவுகளும் கனடாவுக்குக் குடிபெயர்ந்து போய் விட்ட அவரது மனைவி, புதல்வர்கள் ஆகியோர் தரக்கூடிய தகவல்

சுபத்திரன் தங்கவடிவேல் (1935 - 1979)

களுமே இன்று சுபத்திரன் பற்றி அறிவதற்கு ஆதாரமாய் இருப்பவை ஆகும்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்ற கவிஞர் சாருமதி (யோகநாதன்) தமது பட்டப்படிப்பிற்காக சுபத்திரன் பற்றி ஆய்வு செய்தார். ஆனால் அது நூலாக வெளிவரவில்லை. சாருமதி இறந்தபின் அவரது ஆக்கங்களை வெளியிட அவரது நண்பர்கள் 'பூவரசு' அமைப்பினர் முயன்றபோதும் அது கைகூடவில்லை. சுபத்திரன் பற்றிய அவரது ஆய்வுநூலாக வெளிவந்திருப்பின் அவர்பற்றிய மேலும் பல தகவல்கள் வெளிவந்திருக்கும். அவரது கவிதைகள் பற்றி அறியவும் கவிஞரை மேலும் இலக்கிய உலகம் விளங்கிக்கொள்ளவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்.

இச்சிறு கட்டுரையை நான் எழுதுவதற்கு ஆதாரமாக மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று நூல்களும் எனது துணைவர் மௌனகுரு சுபத்திரனது இன்னொரு நெருங்கிய நண்பரான மறைந்த வடிவேல் அவர்கள் ஆகியோர் கூறிய விடயங்களும் 1968 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் சுபத்திரனை நேரடியாகச் சந்தித்துப்பழகிய எனது நினைவுகளும் மனப்பதிவுகளுமே ஆதாரமாயுள்ளன. (அவரது குடும்பத்தினருடன் தற்போது தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. பின்னர் ஒரு போது அது சாத்தியமாகலாம். சுபத்திரா என்பது அவரது மனைவி பெயர். அவருக்கு நான்கு ஆண் பிள்ளைகள் உண்டு.

சுபத்திரனின் காலமும் வாழ்வும்

சுபத்திரன் வாழ்ந்த, செயற்பட்ட கனிதைகள் எழுதிய நான்கு தசாப்தங்களும் மட்டக்களப்பிலும் இலங்கையிலும் உலகிலும் முக்கிய அரசியல் நிகழ்வுகளையும் சமூக பண்பாட்டு இயக்கங்களையும் கண்ட காலங்களாகும். பிரிட்டிஷ் காலனியாக இருந்த இலங்கை 1948 இல் காலனியாட்சியிலிருந்து விடுபட்டது. அப்போது சுபத்திரனுக்கு பதின்மூன்று வயது. மட்டக்களப்பில் அரச அதிகாரிகளாக, மதத்தலைவர்களாக பிரிட்டிஷார் பணியாற்றினர். குறிப்பாக சுபத்திரன் கல்விக்கற்ற மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக ஒரு ஆங்கிலேயர் பணிபுரிந்தார். அதுவொரு மெதடிஸ்தமிஷன் பாடசாலை.

இலங்கை பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டமை, உள்ளூர் உயர்குலாத்தினர் ஆட்சி அதிகாரம் பெற்றமை, இடதுசாரிக்கட்சிகளின் உருவாக்கமும் பிளவும், தமிழ் சிங்கள இனத்துவங்களுக்கிடையே உருவாகிய முரண்பாடுகளின் வளர்ச்சி, சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக யாழ் குடாநாட்டில் நிகழ்ந்த போராட்டங்கள், சிங்கள பெருந்தேசிய வாதத்தின் எழுச்சி, தமிழ்த்தேசியவாதத்தின் உருவாக்கம், இளைஞர், மாணவர், விவசாய அமைப்புகளின் தோற்றம், தொழிற்சங்கப் போராட்டங்கள் என பலவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

சுபத்திரன் வாழ்ந்திருந்த மட்டக்களப்பிலும் அதனை அண்டிய பகுதிகளிலும் இந்த நிகழ்வுகளும் கருத்தோட்டங்களும் சமூக அரசியல் இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளும் தாக்கங்களும் எதிரொலித்தன.

சுபத்திரனின் நெருங்கிய நண்பரும் அவருக்கு எட்டு ஆண்டுகள் இளையவருமான மௌனகுரு, 'கவிஞர் சுபத்திரன் கனிதைகள்' தொகுதியின் தொகுப்புரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிர ஆதரவாளனாக, பிரசாரக்காரனாக ஜம்பதுகளில் இருந்த சுபத்திரன், அதன் கொள்கைகளோடு முரண்பட்டு அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து கொள்கிறான். 1965 இல் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் எழுந்த தத்துவார்த்தப் போராட்டத்தில் சீனாவின் போக்கை ஆதரித்த கம்யூனிஸ்ட் பிரிவில் இணைந்து, அதனது மிகத்தீவிரமான ஆதரவாளனானான். அதிலும் சிற்சில முரண்பாடுகள் கண்டு 1970களில் உருவாகிய சோசலிசப்புரட்சி பேசிய சிறு சிறு இயக்கங்களின் தூரத்து அனுதாபியாக வாழ்ந்தான்.'

முதல் நிலையில் ஒரு அரசியற் பிராணியாகவும் (Political animal) கனிதையை அரசியல் ஆயுதமாகவும் பயன்படுத்திய சுபத்திரன், அவரது வாழ்க்கைக் காலத்தில் இலங்கையில் வளர்ந்த சமூக அரசியல் சிந்தனைகளுடனும் இயக்கங்களுடனும் தொடர்பு கொண்டிருந்ததன்மையே மெனன்குருனின், கனிரூர்பற்றிய மேற்கூறிய வசனங்கள் உணர்த்துகின்றன. இந்தச் சிந்தனைகளும் இயக்கங்களும் எவ்வகையிலாவது உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்கள்பக்கம் சார்ந்தவையாக இருந்தன.

1940களின் பிற்பகுதியிலிருந்து இலங்கைத் தமிழ்ச்சமூகத்தின் மீதான அரசின் பாரபட்ச நோக்கு அதிகரித்தது. குறிப்பாக தமிழர் வாழும் பகுதிகளில் விவசாயம் செய்யும் இடங்களை அண்டி வறிய சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றியதன்மூலம் இயற்கை வளங்களான நிலம், நீர் ஆகியவற்றுக்கான போட்டியையும் அதன் அடிப்படையில் இரு சமூகங்களுக்குமிடையிலான இனத்துவப் பிளவையும் நெருக்கடியையும் இத்தகைய சிங்களக் குடியேற்றங்களால் அரசு உருவாக்கியது. இன்னொரு வகையில் பார்த்தால் இக்காலத்தில் பிரபலமாகியிருந்ததும் இலங்கை அரசு கடைப்பிடித்ததுமான அபிவிருத்திக் கொள்கையும் அதன் அடிப்படையிலான மக்களைக் குடியமர்த்தும் திட்டங்களும் குறிப்பாக கிழக்கிலங்கையில் இனத்துவப் பிளவுக்கும் நெருக்கடிக்கும் காலாயிற்று. பாரம்பரியமாக தமிழரும் முஸ்லிம்களும் வாழ்ந்த, விவசாயம் செய்த பகுதிகளுக்கு அருகில் இத்தகைய குடியேற்றங்கள் உருவாகியபோது விவசாயத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளான நிலம், நீர் ஆகியவற்றைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளை தமிழரசுக் கட்சியினர் தமது அரசியல் நலன்களுக்காகப் பயன்படுத்தினர். தமிழர் சிங்களவர் என்ற இனத்துவ அடையாளத்தின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தின் கதிரைகளைப் பெறுவதற்காக பெரும்பான்மையினரின் அரசியற் கட்சிகளும் தமிழரசுக் கட்சியும் மக்களை அணிதிரட்ட முற்பட்டனர். பாதிக்கப்பட்ட பெருநிலச் சொந்தக்காரர்களையும் சிறுநில விவசாயிகளையும் தமிழர் என்ற அடிப்படையில் அணிதிரட்டுவது இலகுவாக இருந்தது. முரண்பாடுகளுக்கான அடிப்படையை ஆராயாமல் அதனைத் தொடராமல் மத்திய தரவர்க்கத்தினர் நலனையும் சிந்தனையையும் கொண்டு உருவாகிய

தமிழரசுக் கட்சியின் பிரசார மேடைகளில் பெரும்பான்மைச் சிங்களச் சமூகத்தால் ஒடுக்கப்படும் தமிழினம் என்ற கருத்து முன்வைக்கப் பட்டபோது அதனை சமூக, பொருளாதார, அரசியல் பகுப்பாய்வின்றி சமூகத் தலைவர்கள் என கூறப்பட்டவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். தமிழரின் உரிமைகள் பறிக்கப்படும்போது அவற்றுக்காகப் போரிட வேண்டும் என்ற கருத்தை அக்காலத்தில் முதிரா இளைஞராயிருந்த சுபத்திரன் ஏற்றுக்கொண்டதன் விளைவே அவர் தமிழரசுக்கட்சியை சார்ந்திருந்தமையாகும்.

(அவரது இளவயது நண்பர் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் என்பதும் இருவரும் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் என்பதும் சுவாரஸ்யமான விடயம்.)

அறுபதாம் ஆண்டுகளில் மார்க்சியக் கொள்கைகளால் கவரப்பட்ட சுபத்திரன் பொருளாதார ரீதியாகவும் சாதி ரீதியாகவும் ஒடுக்கப்படும் மக்களின் உரிமைகள்பற்றிப் பேசிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து கொண்டார்.

மட்டக்களப்பில் வளர்ந்த இடதுசாரி அரசியல் ஸ்தாபனங்களுள் சுபத்திரன் தோழர் கிருஸ்ணகுட்டி தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்திருந்தார். கிருஸ்ணகுட்டி அவர்கள் கேரளாவைச் சேர்ந்தவர். இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கேரள மாநிலத் தலைவர் நம்பூதிரிபாட்டின் தலைமையை ஏற்றவர். மட்டக்களப்பில் தமிழரசுக் கட்சியின் செல்வாக்கு மேலோங்கி மட்டக்களப்பின் 'முடிசூடா மன்னன்' என பாராளுமன்றப் பிரதிநிதி ஒருவர் அழைக்கப்பட்ட காலத்தில் 1960களில் தோழர் கிருஸ்ணகுட்டியுடன் ஒரு இளைஞர் குழாம் தம்மை இடதுசாரிகளாக இனங்கண்டது. இவர்களில் ஒருவராக இருந்தவர் சுபத்திரன்.

ஆரம்பத்தில் கொழும்பில் ஆசிரியராக தொழில் புரிந்த சுபத்திரன், பின்னர் மட்டக்களப்பில் கன்னங்குடா, கிரான்குளம் போன்ற கிராமப் பாடசாலைகளில் பணிபுரிந்தார். அவர் மரணிப்பதற்கு சில வருடங்களின் முன்னர் ஆசிரியத் தொழிலிலும் அரச சேவையிலும் அதிருப்தியற்று அதிலிருந்து விலகினார். சுருங்கச் சொன்னால் அதிகாரங்களுக்கு எதிராக எப்போதும் இயங்கினார். உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களின் அவசியத்தை உரத்துப்பேசினார். ஒத்தோடியாக வாழ மறுத்தார். 1970களின் பிற்பகுதியிலிருந்து வளர்ந்த சிங்களப் பெருந்தேசிய

வாதத்திற்கு எதிராக இலங்கையின் இடதுவாறிக்கட்சிகள் சரியான அரசியல் நிலைப்பாட்டை எடுக்காதபோது அதனையும் விமர்சித்தார். அவரது பிற்காலத்துக் கவிதைகள் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.

சுபத்திரனது சமூக அரசியல் நிலைப்பாடுகளும் அவரது இலக்கியச் செயல்வாதமும் இலங்கையின் தமிழ் இலக்கிய உலகில் சரியானபடி கணிப்பிடப்படவில்லை; ஆராயப்படவில்லை. இன்று எழுத்துக் கவிதை வளர்ச்சிபற்றி எழுதுபவர்களும் பின்னவீனத்துவம் பேசும் இலக்கிய பிரம்மாக்களும் வசதியாக மறந்துவிடும்/மறைத்துவிடும் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர் சுபத்திரன் எனலாம். இலங்கையின் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கங்கூட அதன் விமர்சக வழிகாட்டிகளான பேராசிரியர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர்கூட இதனைச் செய்யவில்லை. சுபத்திரன் பற்றிய தகவல்களும் அவரது எழுத்துக்களும் அவர்களுக்குக் கிடைக்காமை ஒரு காரணமாக இருந்திருக்கலாம். 1982 இல் கைலாசபதி இறந்தார். அவர் உயிருடன் இருந்தபோது வெளிவந்தது 'இரத்தக்கடன்' என்ற சிறு கவிதைத்தொகுதி மாத்திரமே.

பின்னர் தமிழ் மக்களிடையே இனத்துவ அடையாள அரசியலும் ஒடுக்கப்படும், அரசின் இராணுவவாத செயற்பாடுகளால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் சமூகத்தினரிடையே தேசியவாதச் சிந்தனைகள் உருப்பெற்று வளர்ந்த காலத்தில் உருவாகிய புதிய இலக்கியப்போக்குகளின் புத்திரர்களையும் பற்றி எழுதியவர்களும் சுபத்திரனின் கவிதையுலகம், கருத்துலகம் பற்றிய கருத்துக்களை முன்வைக்கவில்லை. இது எமது இலக்கிய ஆய்வுலகிலும் விமர்சன உலகிலும் ஒரு இடைவெளியாகவே உள்ளது. ஏனெனில் சுபத்திரனது கவிதைகளை ஒருசேர நோக்கும்போது உரத்து மேலொலிக்கும் கருத்து உழைப்பவர் ஒடுக்கப்படுபவர் ஆகியோரது உரிமைக்கான குரலாகும். சாதியாலும் வர்க்கத்தாலும் ஒடுக்கப்படுபவர் பற்றிய அக்கறை, ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கோபம், ஆத்திரம் ஒடுக்குபவரைக்கிண்டல் செய்தல் என இது பலவாறாக வெளிப்படுகிறது.

இவைபற்றி ஏற்கனவே நான் சுபத்திரன் பற்றி எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். (பார்க்கவும்: முற்போக்கு இலக்கியத்தின் கவிதைச்சுவடுகள், இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கிய மன்றம், 2006).

‘அக்கினிப் பெருமூச்சு அசைகிறது
 கிராமத்தின் தென்னைமரங்கள்
 சூரியனைக் கொய்து
 தலையில் குடிக்கொள்கின்றன
 எல்லையில்லாத எங்கள் பயணத்தின்
 ஒரு பகுதியை
 நம்பிக்கையோடு கடந்துசெல்கிறோம்
 எங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அல்ல
 எங்கள் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்கு
 நாங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கிறோம்.’

‘நடை’ எனத்தலைப்பிடப்பட்ட இக்கவிதையில் மக்களின் போராட்ட உறுதிப்பற்றிக் கூறுகிறார். அதேசமயம் மா-சேதுங் முன்வைத்த நெடும் பயணம் (Long march) என்ற கருத்தினையும் இக்கவிதை உள்வாங்கி உள்ளது. மாவோயிஸ்க் கருத்துகள் ஆசிய சமூகங்களில் நிலப்பிரபுத்துவத்தின் ஒடுக்குமுறையை முன்னிறுத்தி விவசாயிகளின் பிரச்சினைகளையும் அவர்களது உரிமைகளை வென்றெடுக்க குறிப்பாக சீன நிலைமைகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு மா-சேதுங் முன்வைத்த அரசியல் கருத்துகளையும் கருத்து நிலைகளையும் அடிப்படையாகக்கொண்டது. இன்று மாவோயிசம் கணக்கில் எடுக்கத்தவறிய பண்பாட்டு அம்சங்கள், உலகின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, முதலாளித்துவத்தின் பல்வேறு வகையான ஒடுக்குமுறை வடிவங்கள், பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் வர்த்தக ஏகபோகத்தின் ஆரம்பம் போன்ற விடயங்களின் அடிப்படையில் அரசியல் பகுப்பாய்வின் முன்வைத்த கருத்துகள் சீனாவை இன்னொரு முதலாளித்துவ நாடாக்கியுள்ளமை இடதுசாரிகளும் மறுக்கமாட்டார்கள். தியன்மின் சதுக்கத்தில் நிகழ்ந்த மனிதப் படுகொலைகளை மக்கள் வரலாறு மறக்கவும் முடியாது. ஆனால் மாவோயிசம் 1960களின் பிற்பகுதியிலும் 70களின் முற்பகுதியிலும் இலங்கையில் ஒடுக்கப்படும் மக்களின் விடுதலை என்ற கருத்தை முன்வைத்த இனைய தலைமுறையினருக்கு ஒரு கவர்ச்சி கரமான தத்துவமாக அமைந்தது. இன்று நிமர்சனத்துக்கு உள்ளான ‘கலாசாரப்புரட்சி’ அக்காலகட்டத்தில் ஒரு புரட்சிகரமான அரசியல் செயற்பாடாக கருதப்பட்டது. கட்சிக்குள் இத்தகைய கருத்துகள் பற்றிய திறந்த விவாதமின்மையும் தலைமை வழிபாடும் இந்த நிலைக்கு (கட்சித் தலைமை, அங்கத்தவர், தொண்டர் என்ற கருத்துகள்) இட்டுச்

சென்றது. இது இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு மாத்திரம் அல்ல; அதிகாரம் கட்சியின் மையமாகச் செயற்படும் சகல கட்சிகளிலும் காணக்கூடியது.

சுபத்திரன் மாவோயிசத் தத்துவத்தால் ஈர்க்கப்பட்டவர். மாவோ, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, புரட்சி பற்றிய கவிதைகள் கவிஞர் சுபத்திரன் கவிதைகள் என்ற தொகுப்பில் கட்சிசார் கவிதைகள் என்ற பகுதியில் அமைந்துள்ளன.

சீனச்சார்புக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி யாழ்ப்பாணத்தில் முன்னெடுத்த போராட்டங்களுள் ஒன்று சாதி ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம். சாதியின் பெயரால் உழைப்புச் சுரண்டல், தீண்டாமைக் கொடுமை, கோயில் அனுமதியின்மை போன்றவற்றுக்கெதிராக தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஒன்று திரட்டியபோது அப்போராட்டங்களுடன் இணைந்து கொண்டவர் சுபத்திரன். 'இரத்தக்கடன்' தொகுதியிலுள்ள பத்துக் கவிதைகள் மிகப்பிரபலம் வாய்ந்தவை. அதுமட்டுமல்ல அக்கவிதைகளின் எடுத்துரைப்பு முறையும் ஊன்றிக்கவனிக்கத்தக்கது. இசைத் தன்மை, யாப்புக் கையாள்கைகொண்டு சுப்ரமணியபாரதியின் கவிதை யாக்க முறையை நினைவூட்டும் வகையில் அமைந்தவை இக் கவிதைகள்.

அவரது பிரபலமான கவிதை 'பாதித்தமிழன்' பின்வருமாறு:

'சாதித்தமிழுடன் வாழும் தமிழன் - ஓர்
பாதித்தமிழனடா! அவர்
நீதி தனக்கொரு நீதி பிறர்க்கொரு
நீதி யென்றாகுதடா - தமிழ்
நீதி மறந்தவர் எந்த மதத்தினில்
சாதி படித்தனரோ - அதை
மோதியுடைப்பது தானொரு பாதையென்று
ஓதி எழுந்திடுவாய்

இதேபோல நெஞ்சை நிமிர்த்திடுவாய் என்ற கவிதை,

'பாளையைச் சீவிடும் கையைப் - புதுப்பணி
பார்த்துக்கிடக்குதடா - புது
நாளைப்படைத்திடும் நாளில் வரும் பகை
நாய்களைச் சீவிடவே - அறி
வாளைச்சுமந்திடும் தோழர் உமதணி

வந்து நெருங்குகிறார் - அவர்
தோளைப் பலதொழில் ஆற்றிடும் தோழர்கள்
தொட்டு நெருங்குகிறார்
தோயிற் சுதவுகள் மூடிக்கிடப்பது
கண்டு எழுந்திடுவாய் - மத
வாயிற்கதவினை காலப்பெருங்கடல்
வந்து அடிக்குதடா - எழு
பாயிற் கிடந்தது போதும் உளதணிப்
பாசறை வென்றுவரும் - மத
தோயிற் பிடித்தது போரில் முறிந்தது
தெஞ்சை நிமிர்ந்திடுவாய்'

தமிழ்க்கவிதைக்கு பல்வேறு வகையான எடுத்துரைப்பு முறைகள் உள்ளன. வாய்மொழிப்பாடல் முறையிலிருந்து வசனக்கவிதை வரை வளம்வாய்ந்த இந்த எடுத்துரைப்பு முறைகளை அவற்றின் பல்வகைத் தன்மைகளை நாம் அரீகீகரிக்கவேண்டும்.

சுபத்திரனின் கவிதையாக்கமுறை 60களில் காணப்பட்ட ஒரு முறை; அக்காலத்தில் மகாகவியினால் நிலைநிறுத்தப்பட்ட ஒரு எடுத்துரைப்பு முறையும் வளர்ந்தது. ஆனால் அவரது 'கண்மணியால் காலை' போன்றவற்றில் இசைப்பண்பு, தாளம் இருந்தமையும் நாம் கவனிக்கவேண்டியது.

நான் இங்கு ஓர் உதாரணமாகக் காட்டிய இந்தக் கவிதைகளில் காணப்படும் வன்முறைக் கருத்துகள், ஆயுத வன்முறை ஆகியவை எனக்கு உடன்பாடானவை அல்ல. இன்று அணுகுண்டு யுகத்திலும் ஆயுத விற்பனை யுகத்திலும் ஆயுதப்புரட்சி என்ற கருத்துருவாக்கம் மீள்பார்வைக்குரியது.

ஆனால் ஒரு கவிஞரை, எழுத்தாளரை அவரது கால சமூக அரசியல் கருத்தோட்டங்களின் பின்னணியில் விளங்கிக்கொள்வதும் அவரது இலக்கிய ஆக்கங்களை விளங்குவதும் விவாதிப்பதும் முக்கியமாகும். இவை தொடர்பான திறந்த மனதுடனான, புலமைத்துவத்துடனான விவாதங்கள் தமிழ்க் கலை இலக்கிய உலகில் தேவைப்படுகின்றன. அவ்வகையில் காலம் மறந்துவிட்ட சுபத்திரனது கவிதையும் வாழ்வும் எமது இலக்கியச் சொல்லாடலில் இடம்பெறவேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

கவிஞர் முருகையன்

ந. ரவீந்திரன்

கவிஞர் முருகையன் என அறியப்படும் ஆளுமை, பன்மைத் தளங்களில் செயலாற்றி கலை, இலக்கிய, சமூக, பண்பாட்டு களங்கள் அனைத்திலும் முன்னோடிப் பாத்திரமாக துலங்கியவர். எந்தவொரு தளத்திலும் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுள்ளமே துலக்கமுறும் வண்ணம் வெளிப்பட்டு விக்கிப்புறுவதால் கவிஞர் முருகையன் என்றே அழைக்கப்படுபவரானார்.

அவரை இனக்கண்டு உணர்த்தும் மற்றொரு ஆற்றல்மிக்க கவிஞர் சோ.பத்மநாதனின் வசனங்களில் இதன் தாற்பரியத்தை தரிசிக்கலாம். 'முருகையன் நினைவு மலருக்கு' சோ.ப. 'செம்மை + எளிமை = முருகையன்' என்ற தலைப்பில் எழுதுகையில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்: 'முருகையன் 'கவிஞர்களின் கவிஞன்' (A Poet's Poet) என்பார்கைலாசபதி. சிவத்தம்பியும் கிட்டத்தட்ட இத்தகையதோர் மதிப்பீடு செய்ததுண்டு. இதற்கு அடிப்படை முருகையனிடம் காணப்படும் செம்மை (Perfection AA»x Craftmanship) என்பேன். இதில் இரு அம்சங்கள் உள. ஒன்று, தமிழ்ப்பா வடிவங்களில் முருகையனுக்குள்ள தாடனம். இரண்டாவது, அவருடைய சொல்லாட்சி. இவை இரண்டிற்கும் ஊற்றுக்கண் தமிழிலக்கியப் பயிற்சி. தந்தை இராமுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர் பன்சுடிமணி முதலியோரால் மதிக்கப்பட்ட தமிழறிஞர். கல்வயல் கிராமத்தின் சைவ இலக்கிய - புராணபடன குழலும் முருகையனுடைய ஆளுமையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இல்லாவிட்டால், ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி தமிழிலக்கியத்தில் இந்த அளவுக்கு நுழைந்து சாதனை செய்திருக்க முடியாது.'

தென்மராட்சிப் பிராந்தியத்தில் சாவகச்சேரிக்குட்பட்ட விவசாயக் கிராமம் கல்வயல். தமிழாசிரியர் இராமுப்பிள்ளை - செல்லம்மா தம்பதியினரின் இரண்டாவது மகனாக 1935 ஏப்ரல் இருபத்து மூன்றாம்

இ. முருகையன் (1935 - 2009)

திகதி பிறந்த முருகையன், கல்வயல் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை, சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி ஆகிய பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றார். இலங்கை பல்கலைக்கழகத்தில் (1953 - 1956) விஞ்ஞானமாணிப் பட்டம் பெற்று விஞ்ஞான - கணித ஆசிரியர் நியமனம் பெற்று சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியில் 1956 இல் இணைந்து 1962 வரை பணியாற்றினார். அப்போது லண்டன் பல்கலைக்கழகக் கலைப்பட்டதாரிப் பரீட்சையை முகங்கொண்டு 1960 இல் முதற் பிரிவில் சித்தியெய்தினார். அரசுகளும் மொழித் திணைக்களத்தில் இணைந்து, அரசு களும் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பதிப்பாசிரியராகவும் பிரதம பதிப்பாசிரியராகவும் 1977வரை பணி புரிந்தார். இலங்கைக் கல்விச் சேவையில் மூன்றாம் வகுப்பில் இணைக்கப்பட்டு 1978 இல் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்து 1983 வரை சேவையாற்றினார். முல்லைத் தீவு, வவுனியா ஆகிய இரு மாவட்டங்களில் பிராந்திய கல்விப் பணிப்பாளராக 1986 இல் பணியேற்றார். ஓய்வின் பின்னர் 2002 வரை யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையின் இடை வரவு விரிவுரையாளராக பணிபுரிந்தார். இதே பல்கலைக்கழகத்தில் 1984 இல் தத்துவ முதுமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்றிருந்த முருகையனுக்கு அந்தப் பல்கலைக்கழகம் கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

நீர்வேலி வினாசித்தம்பி- அன்னம்மா தம்பதியரின் புதல்வி தவமணிதேவியை வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு நாவலன் (கண்ணன்), நாமகள் (குயில்) எனும் இருவரின் தந்தையானார். கல்வயல் அருணாசலம் - மகேஸ்வரி தம்பதியரின் மகன் செல்வகுமாரை (பாபு) மணமுடித்த நாமகளுக்கு கிருத்திகன், அபிராமி என்ற இரு பிள்ளைகள் உண்டு. இவர்களுடன் இறுதிக் காலத்தில் கொழும்பில் வசித்த முருகையன், 2009 ஜூன் 27 அன்று தனது இயக்கத்தை நிறுத்திக்கொண்டார். இவருடன் கூடப்பிறந்தவர்களாக இரு சகோதரிகளும் இரு தம்பியும் இருந்தனர்: தம்பி சிவானந்தன் கன்னிப்பணிப் பாளராக பணியாற்றியபோது ஒய்வொழிச்சலின்றி நாடகச் செயற்பாட்டில் ஈடுபாடு காட்டி இறப்பைச் சந்தித்த முற்போக்குப் படைப்பாளி, கவிஞர், நாடக ஆசிரியர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முருகையன் மாணவனாக இருந்தபோதே 1948 இல் 'தமிழ்மணி' என்ற சஞ்சிகையில் 'திருந்துவதெந்நானோ?' எனும் கவிதையை எழுதி இலக்கியப் பிரவேசம் செய்துகொண்டார். பண்டிதமணியின் குழாத்தினரோடு ஊடாடிய தந்தை ஒரு ஆசிரியர் என்ற வகையில் மரபுரிமையாக வந்த கவித்துவம் இவ்வகையில் கவிதை எழுதச் சிறுவயதிலேயே அவரைத் தூண்டியது. ஆயினும், இவ்வாறு தம்மைப் போன்றோரால் எழுதப்படுவனவே அச்சவாகனம் ஏறிப் புத்தகங்களாய் வருகின்றன என்ற புரிதலைத் தன் சக மாணவர் ஒருவரே உணர்த்தினார் என்பதை முருகையன் பதிவுசெய்துள்ளார். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் விடுதியில் தங்கிப் படித்தபோது இரண்டு வயது மூத்த, மலேசியாவிிலிருந்து வந்த மாணவர் ஒருவர் தம்மோடு இலக்கியச் சர்ச்சைகள் புரிந்ததோடு அருகிலிருந்த பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்கும் அழைத்துச் செல்வார் - அவரது ஆக்கம் ஒன்று பத்திரிகையில் வந்ததைக் கண்டு மலைத்து நின்றோம் என்பார் முருகையன். அந்த சக மாணவர் பின்னால் அவரது இலக்கிய சகாவாக தொடர்ந்துதான் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் கருத்தியலை வடிவப்படுத்துவதில் முதன்மையானாக செயற்பட்டவரான க. கைலாசபதி ஆவார்.

இவர்கள் தம்மளவிலேயே ஆர்வமிக்க படைப்பூக்க ஆளுமைகளாக எழுச்சி கொள்ளும்போது அங்கு ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்களும் உத்வேகம் ஊட்டுபவர்களாய் இருந்துள்ளனர். குறிப்பாக

யாழ்ப்பாணத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காலான்றவென்றே கட்சியால் முடிவெடுக்கப்பட்டு கொழும்பிலிருந்தவரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவைத்து, அதற்கு ஏற்ற தொழிலாக ஆசிரியப் பணியை தேர்வுசெய்து, அதே இந்துக் கல்லூரியில் பணியாற்றிவந்த கம்யூனிஸ்ட் கார்த்திகேசன் இவர்களின் ஆசிரியராக இருந்துள்ளார். அவ்வாறு பெற்ற மார்க்சிய கருத்துக்கள் பின்னால் வலுவோடு அதனைப் பின்பற்ற அடித்தளமிட்டிருக்க இயலுமாயினும், அப்போதே மார்க்சியர் களாகி விட்டனர் எனக்கொள்ள இயலாது. உணர்வு பொங்கும் கவியுள்ளம் முருகையனுடையது என்றவகையில் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகும் தமிழ் குறித்த அக்கறை குறிப்பிட்ட கட்டம் வரையில் தமிழுணர்வு கவிதைகளின் பால் ஊட்டப்பட்டம்கொள்ள வைத்திருந்தது.

சமூக முரண்களின் மோதல், அடிநிலை மக்களின் - தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் - போராட்டங்களை எழுச்சியுறுத்திவருவதைக் காணமுடிந்ததும், கைலாசுடனான கடித விவாதங்கள் தொடர்ந்தமையும், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் வீறுகொள்ளத் தொடங்கியதும் காரணமாக, விரைவாக மார்க்சிய உலக நோக்கை வரிப்பவராக முருகையன் வளர முடிந்தது. குறுகிய தமிழ்ப் பழைமை வாதத்திற்குள் முடங்கிவிடாது, விரிந்த உலகப் பார்வை கொள்ள ஏற்றதாக பல நாடுகளினதும் மக்கள் கவிதைகள் படைத்தளித்த ஆக்கங்களை ஆர்வத்துடன் மொழிபெயர்ப்பாளரானார் முருகையன். அவரது முதல் நூல் 'ஒரு வரம்' என்பது 1964 இல் வெளியானபோது மொழிபெயர்ப்புப் படைப்பாக இருந்தமை தற்செயல் நிகழ்வல்ல. வேட்டஸ் வேர்த், ஜோனடன், கீற்ஸ் போன்ற பன்னிரண்டு கவிஞர்களின் மனோரதியக் கவிதைகள் 'ஒரு வரம்' நூலில் இடம்பெற்றிருந்தன. தொடர்ந்து பலஸ்தீன கவிஞர்களின் கவிதைகள் வரை அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. (நுஃமானின் 'பலஸ்தீனக் கவிதைகள்' தொகுதிக்காக அவரது கோரிக்கையின் பேரால் முருகையன் மொழிபெயர்த்தவை).

இத்தகைய பார்வை வீச்சுடன் சொந்த மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் மனுக்குல விடுதலை இலட்சியங்களையும் படைத்தளிப்பவராக முருகையன் திகழ்ந்துள்ளார். ஏழு கவிதை நூல்கள், ஆறு நாடக நூல்கள், இரண்டு மேடை நாடகங்கள், மூன்று

திறனாய்வு நூல்கள், இரு கட்டுரை நூல்கள், உரை நடைச்சித்திரம் என முருகையனின் படைப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. இன்னும் பல நூல்களாக வெளியிட அவசியமுள்ள எழுத்துப்படிகள் அவரது வைப்பில் உள்ளன.

விஞ்ஞானக் கருத்துக்களையும் வெவ்வேறு வடிவில் இலக்கியப் படுத்திய முருகையன் அதற்கென வலிந்து விஞ்ஞானச் சொற்களைத் தேடிப் புகுத்துவதில்லை. விஞ்ஞானத்தின் பொருட்டு குறியீட்டுப் பயன்பாடும், இலக்கியத்தின் பொருட்டு உணர்வைத்தொடும் வகையிலான பாதிப்புப் பயன்பாடும் பெற்றனவாகச் சொற்கள் காணப் படுகின்றன. ஒரே சொல் இந்தக் குறியீடு அல்லது பயன்பாட்டுக்குரியதாகத் துலங்க இயலும்; பயன்படுத்தப்படும் இடத்துக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ப விஞ்ஞான அல்லது இலக்கியப் பண்பை ஒரே சொல் பெற இயலும். 'ஆகவே விஞ்ஞானச் சொற்கள் எனவும் இலக்கியச் சொற்கள் எனவும் தனித்தனியான இருவேறு சாதிச் சொற்கள் இல்லை. எல்லாச் சொற்களுக்கும் இருவகைப் பயன்பாடு உண்டு; அவை விஞ்ஞானப் பயன்பாடும் இலக்கியப் பயன்பாடும்' என்பார் முருகையன். இதனை 'ஆங்கில வழிபாடும் பண்பாட்டு வறுமையும்' என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். குறுகிய தமிழின வாத்தளை கடத்தல் என்ற விருப்பவத்துடன் சர்வதேச உணர்வு விரிவாக்கம் பெறும்போது சிலரிடம் எல்லை கடந்து 'எல்லாம் மேற்கில் செழிப்போடு வளர்ந்துள்ளது' எனக்கூறி ஆங்கில வழிபாட்டில் போய்முடியும் விபத்து நேர்ந்ததும் உண்டு. இது அடிமை மனப்பாங்கே அல்லாமல் சர்வதேச நோக்கு ஆகாது. புதிய பண்பாட்டுத் தளத்திற்கு சொந்த மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை வளர்க்க முனையும் சர்வதேசவாதி தனது மக்களின் நலன்களில் உறுதியாகக் காலூன்றியவாறேதான் வளர்ச்சி பெற்று சிந்தனைகளை உள்வாங்க முனைவர் என்பதற்கு முருகையன் உதாரணமாக அமைகிறார்.

மேலும் அதே கட்டுரையில் 'தமிழ் ஒரு பூசைப்பொருள் ஆயிற்று. அது ஒரு நவீன ஆயுதமாகக் கூர்மை பெறவில்லை' என்ற ஆதங்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார். 'கருங்கச் சொல்வதானால், அறிவாயுதமாகவும் அரசியல் ஆயுதமாகவும் வர்த்தகத் தொழில்நுட்ப ஆயுதமாகவும் மொழி பயன்படுத்தல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்த

மொழி முன்னேறிய மொழியாகும். முன்னேறிய மொழியில் மட்டுமே சிறந்த இலக்கியம் தோன்றும். மொழியின் பன்முக வளர்ச்சியே இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலும். அப்படியாக அல்லாமல், கதைகளையும் பாட்டுகளையும் பட வசனங்களையும் எழுதுவதனால் மட்டுமே இலக்கிய முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று நினைப்பது அறியாமை.' என்பார் முருகையன்.

முற்போக்கு இலக்கிய எழுச்சியின் வீறினை முனைப்புடன் எடுத்தியம்பிய முருகையனின் பங்களிப்பினை முற்போக்கு அணிசார்ந்தவர்கள் மட்டுமன்றி ஏனையவர்களும் விடுத்து சொல்வதைக் காணலாம். முற்போக்கு இயக்கம், பெரும் தீங்கைச் செய்துவிட்டது. மு.தளையசிங்கத்தின் பொருள்முதல்வாத - கருத்து முதல்வாதக் கலப்பிலான பிரபஞ்ச யதார்த்தவாத ஆத்மார்த்த இலக்கியமே உலகை உய்விக்கும் எனக் கருகின்ற மு.பொன்னம்பலம், முருகையன் குறித்து வெளியிடும் கருத்துகள் கணிப்புக்குரியன.

'ஈழத்துக் கவிஞர்களுள் மகாகவி, நீலாவானன், முருகையன், தான்தோன்றி ஆகியோர் மரபு வழி வந்த செய்யுள் கவிஞர்கள். இவர்களுள் நீலாவானன் பல்வகை சந்த நிலைப்பட்ட செய்யுட்களைக்கொண்டு ஆத்மார்த்தப் பண்பைப் பேணியவர். மகாகவியதார்த்த- பேக்கநடைப் பண்பைப் பேணியவர். முருகையன், அறிவியல் நுட்பமும் கச்சிதமும் தன் கவிதைமொழியில் பேணியவர். தான்தோன்றி அங்கத மொழிக்கையாள்கையைத் தனதாக்கிக் கொண்டவர்'

என்பார் மு.பொ. (திருனாய்வின் புதிய திசைகள், பக்.224). 'அங்கதம் தான்தோன்றிக்கு மட்டுமே கைவந்த ஒன்றல்ல. முருகையனுக்கும் சமமான ஆற்றல் அந்தத்துறையிலும் உண்டு' (பக்.228) என்பதோடு, 'முருகையனின் கவிதையின் உள்ளடக்க நோக்கு விசாலமானது. அதாவது ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் சுரண்டல்களையும் ஒடுக்குமுறையையும் அடக்குமுறையையும் தோற்றுவிக்கும் ஏதுக்கள் என்ன என்பதை விசாரிப்பது, அவற்றை அகற்றுவதற்கான வழிவகைகளைக் கோட்டுக்காட்டுவது ஆகிய தன்மைகள் முருகையன் கவிதைகளுக்குண்டு.... இவர்போல் தாம் எடுத்த நோக்கை சொற் செட்டோடும் பிசிரற்ற வார்த்தைகளாலும் தாம் எடுத்த கருத்தியனுக்கு குந்தகம்

நேராமல் பார்த்துக்கொண்டு எழுதியது மிகக்குறைவே." என்பார் (பக்.293) மு. பொன்னம்பலம்.

முருகையனின் ஒரு பங்களிப்பு சார்ந்து மு.பொ. உவப்புடன் கொண்டாடும் விடயமொன்று முற்போக்கு இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்களுக்கு ஏற்படையதாக இருந்ததில்லை. 'காலம் எழுதிய வரிகள்' என்ற தமிழ்த்தாய் வெளியீட்ட கத்தினர் 1994 இல் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுதியில் புலிகளின் பிரசார முழுக்கக் கவிதைகளே பெரும்பாலும் இடம்பெற்றிருப்பதாக விமர்சித்து சிறப்பான கவிதைகளாக அத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள முருகையனின் கவிதைகளைக் கூறுகிறார். 'தற்கொடை' என்ற புதுத் திருக்குறள் கவிதைகள் 'அவரது கவிதைச் சொல்லாளுகையைச் சோரம் போகச் செய்யவில்லை. அவை நிமிர்ந்து நிற்கின்றன' என்பார் மு.பொ.,

'தற்கொடை என்ம, தமிழீழ மைந்தர்கள்
நிற்கும் புதிய நிலை'

'தன்னுயிரைத் தான் சுயம் சான்றாண்மை தற்கொடையர்
என்ன நிகர் இதற்கு?'

எனும் கவி அடிகளில் கவித்துவம் பேணப்பட்ட போதிலும் முருகையனின் கோட்பாட்டு நிலைப்பாடு கைநெகிழ்ந்து போயுள்ளது. அவருடன் அவர் தலைமையில் இயங்கிய தேசிய கலை இலக்கிய பேரவையின் உறுப்பினர்கள் பலரும் இக் கவிதை தொடர்பில் அவரை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தினர். இவரைப் பொறுத்தவரை தமிழ்த் தேசியத்தின் நியாயமான கோரிக்கைகளுக்காகப் போராட வேண்டும் என்றபோதிலும் பிரிவினை அவசியமற்றது என்ற நிலைப்பாட்டில் ஒருபோதும் சலனம் கொண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க தமிழீழம் உட்பதை பிரிவினையற்றதாக எண்ணி எழுதுவதும் அதைவிடவும் தற்கொலையை இலட்சியப்படுத்துவதும் முருகையன் தனித்திருக்க வேண்டிய எழுத்து என்பதாகவே முற்போக்காளர் கருத்து அமைந்திருந்தது.

மு.தளையசிக்கம், மு.பொ. போன்றோர் அறுபது-எழுபதாம் ஆண்டுகளை தமிழ்த் தேசியத்துக்கான எழுச்சிக் காலம் என்றும், முற்போக்கு இலக்கியம் இல்லாத முதலாளி - தொழிலாளி போராட்

டங்களை கலை இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தியது. வேண்டாத வகையில் சாதி முரண்பாட்டைக் கூர்மைப்படுத்தியிருந்தனர் என்றே குற்றம் சாட்டினர். அந்த அறுபது - எழுபதுகளில் மிக உறுதியுடன் முற்போக்கு இயக்கத்தை ஆதரித்த முருகையன் முதலாளி - தொழிலாளி போராட்டங்களையும், சாதியத் தகர்ப்புப் போராட்டங்களையும் இலக்கியப்படுத்தினார் என்பதையே எவரும் காண்பார். அப்போது மக்கள் விரோத ஐ.தே.க. அரசுடன் கூட்டுச் சேர்ந்த வடினிலேயே தமிழ்த் தேசியம் காணப்பட்டது. அதற்கு எதிராகவே முருகையன் இயங்கினார். அந்த வலதுசாரித் தலைமைகளை நிராகரித்த மு. தளையசிங்கம் ஆரம்பத்தில் எழுபதுகளின் இடதுசாரிகளுடன் ஐக்கியப்பட்டிருந்த சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசை ஆதரித்தார் என்பது கவனிப்பிற்குரியது. சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசும் பேரினவாத நிலைப்பாட்டை முன்னெடுத்தபோது எதிர்த்து வெளியேறியவர். 'கூர்மையான்' தமிழ்த்தேசியம் முன்னெடுக்கவேண்டிய 'கூர்மையற்ற சாதி முரண்பாட்டை' தீர்ப்பதற்கான சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை முன்னெடுத்த போது அன்றைய நிலையில் தமிழ்த்தேசிய - பேரினவாத முரண்பாட்டைவிடவும் சாதி முரண்பாடு எத்தனை வலிமையுடன் கூர்மையானது என்பதைக் காட்டும் வகையில் சாதிவெறியர்களால் கொடூரமாகத் தாக்கப்பட்டார்; பின்னால் அவரது மரணத்துக்கு அத்தாக்குதல் காரணமாய் அமைந்தபோதிலும் மு.பொ. சுயனிமர்சனப் பற்று முற்போக்கு இயக்கத்தின் வரலாற்றுப் பங்களிப்பை நிராகரித்து எதிர்த்து வருவது விசனத்திற்குரியது.

முருகையன் அறுபதுகளில் வீறுகொண்டெழுந்த தொழிலாளர்கள், ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர், ஜனநாயக சக்திகளுடன் உறுதியாக நின்று இலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்தார் என்ற வகையில் முற்போக்கு இயக்க செல்நெறியை ஏற்றார் என்று பொருளாகிறது. அதேவேளை, அதன் வீரியத்தை குறைத்து மதிப்பீடு செய்து தமிழ்த்தேசியம் அப்போது வரலாற்றுப் பங்களிப்பைச் செய்துகொண்டிருக்கிறது. அல்லது பங்களிக்க வேண்டும் எனக் கற்பனை செய்த மு.த. தவறிழைத்தார் என்பதே வரலாற்றுப் படிப்பினையாகும்; அக்காலத்தில் தமிழ்த் தேசிய நிலைப்பாட்டிற்கு மிகை முக்கியத்துவம் வழங்கியதில் தவறிருந்தபோதிலும் அதன் இருப்பிற்குரிய அளவில் தமிழ்த்தேசிய சோரிக்

கைகளையும் உள்வாங்கத் தவறியதில் முற்போக்கு இயக்கத்திலும் விமர்சனத்திற்குரிய இடம் ஏற்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக எழுபதுகளின் பிற்கூறில் தமிழ்த்தேசிய எழுச்சி முதன்மை நிலையை அடைந்த போது முற்போக்கு இயக்கம் பாரிய பின்னடைவை எட்ட நேர்ந்தது. ஆயினும் விரைந்து முருகையனும் சரி முற்போக்கு அணியினரும் சரி தவறுகளைக் களைந்து கொண்டு தேசிய இனப்பிரச்சினையைக் கையாள்வதற்கும் முக்கியத்துவமளிக்க முற்பட்டனர்.

இது காலக்கடந்த முயற்சி என்ற வகையில் இடதுசாரிகளின் கைகளை விட்டு வரலாறு வேறு திசை சென்று அனுக்களிப்பு நியதியானது. தமிழ்த் தேசியத்தின் இடதுசாரிப்பிரிவும் ஓரங்கட்டப்பட்டு வலதுசாரிப் பாசிச சக்திகள் ஆயுத வன்முறைத் தலைமையை கையகப்படுத்தியபோது இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளரின் கைப்பாவைச் சக்தியாகத் தமிழ்த்தேசியம் முடங்க நேர்ந்தது. தமிழ் மக்களின் விடுதலைக் கோரிக்கை முன்னிறுத்தப்பட்ட நிலையில் அந்த பாசிசசக்திக்கு வீணாக ஆகுதியாகிக்கொண்டிருந்த தற்கொடை இழப்பை பாடியதில் முருகையனின் தவறு உள்ளபோதிலும் அது பாசிசத்துக்கு உட்பட்ட மணப்பாங்கிலிருந்து வந்ததொன்றல்ல; இடதுசாரி இயக்கத்தவறினால் ஏற்பட்ட ஒரு குறை. முருகையனின் படைப்புக்களின் வீரியம் பற்றி சிலாகித்த கைலாசபதி 'கோபுர வாசல்' என்ற படைப்பில் சமூகச் சிக்கலை சரியாகக் காட்டத் தவறி உளவியல் விசாரத்தில் இறங்கும் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார் என்ற விமர்சனத்தையும் முன்வைத்தார் (பார்க்க: அடியும் முடியும்). முருகையன் குறித்து ஆய்வுகளை மேற்கொண்டபோதிலும் அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கி முருகையன் பற்றி தனியாய்வுகளும் அவரது படைப்புக்கள் குறித்த நுண்ணாய்வும் போதியளவு வெளிவரவில்லை. இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக முற்போக்கு இயக்கம் பலவீனப்பட்டு உலகமயமாதல் எக்காளத்துடன் பிற்போக்குவாத அலை வீசியடிப்பதன் காரணமாக முருகையன் என்ற 'கவிஞர்களின் கவிஞன்' மட்டுமன்றி பல பங்களிப்பாளர்களும் முற்போக்கு படைப்பாளிகளும் உரிய கவனிப்பின்றி விடப்பட்டுள்ளனர். மீண்டும் வரலாறு படைக்கும் எழுச்சியுணர்வுடன் மக்கள் சக்தி எழுச்சி கொள்ளும்போது இவர்கள் அனைவரும் ஆத்மதீ மூண்டெழுந்து அந்தப் புதிய பண்பாட்டு வீரர்களுக்கு உத்வேகமூட்ட இயலும்.

சி. தில்லைநாதன்

வ. மகேஸ்வரன்

இலங்கையில் சமகாலத்தில் வாழ்கின்ற தமிழியற்புலம் சார்ந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்களுள் மிகமூத்த பேராசிரியராக விளங்குபவர் வாழ்நாட் பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி தில்லைநாதன் அவர்கள். இலங்கை பல்கலைக்கழகங்களில் தாய்ப் பல்கலைக்கழகமான பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவராக 1957இல் அனுமதி பெற்று மாணவராக பின் விரிவுரையாளராக, இடையே 1961 முதல் 1964 வரை ஏறிக்கரை பத்திரிகையிலும் தினகரன், ஒப்சேவர் (Observer) பத்திரிகை ஆசிரியர் பீடத்திலும் வித்தியோதயப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1962 - 1965 வரை வருகைதரு நிரந்தர விரிவுரையாளராகவும் நியமனம் பெற்று 2003 இல் ஓய்வுபெறும்வரை பேராதனையையே தனது வாழிடமாகக் கொண்டவர். ஓய்வின் பின்னரும் தமிழியற் புலம் சார்ந்த பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் பங்குகொண்டு பவளவிழா தூண்டியும் கறுகறுப்பாக இயங்கிவருகிற தமிழியலாளராக அடையாளம் காட்டி நின்றார்.

தமிழ்ப்பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்களின் வாழ்க்கை வட்டத்தின் ஆரம்பப்புள்ளி மிகவும் சிறியது ஆயினும் காத்திரமானது. யாழ்ப்பாண நகரின் மிகவும் பிரசித்தி பெற்ற உழவர் சந்தையாக விளங்குகின்ற கன்னாகம் இவரது ஜென்மபூமி. கன்னாகச் சந்தை மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்தது. வடமராட்சி, தென்மராட்சி, வலிகாமம் என்ற யாழ்ப்பாணத்துப் பிராந்தியங்களை இணைக்கும் வழித்தடங்களின் சந்திப்பில் இது அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்து விவசாய உற்பத்திப் பொருட்களை விற்கவும், வாங்கவும் ஏற்ற கேந்திரமாக இது விளங்கியது. இங்கு இலங்கையின் பல பாகங்களையும் சேர்ந்த வர்த்தகர்களின் ஊடாட்டம் அதிகம் நிகழும். இது ஒரு தேசியத்தன்மை கொண்ட மையமாக விளங்கியது. இந்த மையத்தின் அயலில் வாழ்ந்த

சி. தில்லைநாதன் (1937)

விவசாயி சின்னத்தம்பி நாகம்மா இணையர்களின் சிரேஷ்ட புதல்வராக 1937 இல் உதித்த பேறுபெற்றவர். தமது ஆரம்பக்கல்வியை சன்னாகம் திருஞானசம்பந்தர் வித்தியாலயத்திலும் இடைநிலைக் கல்வியை சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் உயர் கல்வியை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பட்டப்படிப்பை சென்னை பல்கலைக் கழகத்திலும் நிறைவுசெய்தவர். மல்லிகாதேவியுடன் திருமணபந்தத்தில் இணைந்த அவருக்கு ஒரு மகனும் இரண்டு மகள்களும் உள்ளனர். ஊடகவியலாளர், விரிவுரையாளர் துறைத்தலைவர், தமிழ்ப்பேராசிரியர், தனக்கார் ஓய்வூதியைப் பேராசிரியர் என்பவை அவரது கல்விப்புவத்தின் வழி பெற்ற பட்டங்கள், பதவிகள். இதற்கு மேலாக தேசிய அளவிலான கௌரவங்கள் அவரை வந்துசேர்ந்தன. இலக்கியச் செம்மல் (1993), கலாகீர்த்தி (1994) சாகித்யரத்னா எனப் பலவாறாக அவை அமைந்தன. இவை தவிர இலங்கையின்கல்விப்புலம்சார் உயர் நிறுவனங்களான பல்கலைக் கழகங்கள், தேசிய கல்வி நிறுவகம், பரீட்சைத்திணைக்களம், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம். இலங்கை சாகித்ய மண்டலம், கலைக் கழகம், அரசு கரும மொழி ஆணைக்குழு, தேசிய ஒருமைப் பாட்டிற்கான அமையம், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் என பலவற்றில் பேராசிரியர். வளவாளர், ஆலோசகர் என பல பதவிகளிலும் அவர் அமர்த்தப்பட்டார். அவை அவரின் அறிவுக்கும் ஆளுமைக்கும் கிடைத்த கௌரவத்துடன் இணைந்த வெகுமதிகள்.

பல்கலைக்கழகத்தின் புலமையாளருக்கு மூன்றுவிதமான பணிக் கடப்பாடுகள் உண்டு. ஒன்று தான் சார்ந்த நிறுவனத்தின் விருத்திக்கு உழைத்தல். (கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் அதனுள் அடங்கும்). இரண்டாவது தன்னளவில் தரமான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தி வெளியீடுகளை கொணர்தல். (கட்டுரைகள், நூல்கள், மொழிபெயர்ப்புகள் இதனுள் அடக்கம்). இறுதியானது அறிவுப்பரப்புரையாகும். (பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் உயர்கல்வி நிறுவனங்கள், அமைப்புகளில் ஆலோசகர்களாக, வளவாளர்களாக, அங்கத்தவர்களாக அமர்த்தப்படுதல்). இம்மூன்று தளங்களிலும் அயரா உழைப்பாளிகளே கௌரவமிக்க பதவிகளைப் பெற்றவராவர். அந்தவகையில் பேராசிரியர் கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் மிகவும் துறைசார் நிபுணத்துவம் பெற்றவர், விரிவுரை என்பதனை சொல்வதெழுதலாக நிகழ்த்தாமல் அறிவைத் தூண்டும் விதமாக நிகழ்த்துவதில் கைதேர்ந்தவர். மாணவர்கள் எண்ணெய் வார்த்தப்படுகின்ற அகல்கள் அல்ல. அவர்கள் தூண்டப்படும் திரிகள் என்பதுதான் அவரது கற்பித்தலின் குறிக்கோள். அதனை அவர் விரிவுரைகளில் நிறைவேற்றினார். விரிவுரையில் இன்னோர் வசதியுண்டு. அது விரிவுரையாளன் தான் சார்ந்து நிற்கும் அல்லது தன்னை ஈர்த்த கருத்து நிலைகளின் வழி வியாக்கியானஞ் செய்யும் சுதந்திரமாகவே பேராசிரியர் தமது விரிவுரைகளை அழகியல் நோக்கிலும் நிகழ்த்திய அதேவேளை சமூகவியல் நோக்கிலும் நிகழ்த்தினார். தான் சார்ந்துநின்ற இடதுசாரிச் சிந்தனைவழி விரிவுரைகளை நிகழ்த்தியபோது வள்ளுவன்முதல் பாரதிதாசன் வரையும் சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியம் வரையும் புதுவியாக்கியானங்கள் பெற்றன. புதுப்பரிமாணங் கொண்ட அவர் நிரப்பிய அகல்விளக்கை விட தூண்டிய திரிகளே அதிகம்.

பேராசிரியர் அவர்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளையும் ஐந்து நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். அவற்றில் வள்ளுவன்முதல் பாரதிதாசன்வரை என்ற நூல் கண்முத்தையாவின் தமிழ் புத்தகாலயத்தின் வெளியீடாகச் சென்னையில் பிரசுரமானது. இதுவரை பல பதிப்புகளைக்கண்ட அந்நூல் தமிழ் இலக்கியத்தளத்தை மடைமாற்றிய இலக்கியவாதிகளை முன்னிறுத்தி பதச்சோறாக அவர்களின் ஆக்கங்களை புதிய பாணியில், புதிய நோக்கில், விமர்சன அணுகுமுறைகளின் ஊடாக அறிமுகஞ் செய்ததாக அமைந்தது. அதனால் அது பல்கலைக்

கழக மட்டத்திலும் பொது வாசிப்பிலும் பிரபலம்பெற்ற நூலாக விளங்கியது. இது போலவே சோழர்காலத்து அரசவை இலக்கியங்கள் என்ற நூலும் மிகவும் முக்கியத்துவமும் பெறுமதியும் வாய்ந்ததாகும். சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் மு.வரதராசன் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் அவரின் வழிகாட்டலில் முது இலக்கியமான (M.Litt.) பட்டத்திற்காக ஆய்வுசெய்து சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேடே குமரன் பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. சோழ அரசையும் அக்காலத் தெழுந்த இலக்கியங்களையும் ஒற்றைப் பரிமாணப் பார்வையில் நோக்கி அவற்றைப் பொற்கால இலக்கியங்கள் என்று பதிவுசெய்து பரப்பப்பட்ட வேளையில் அரசவை இலக்கியங்கள் (King court Litreture) என்பவை எவ்வாறான உள்நோக்கம் கொண்டன, அவற்றின் தாரதம்மியங்கள் என்ன, ஏன் அவை அரசவை இலக்கியங்களாக எழுந்தன போன்ற வினாக்கள் பலவற்றை எழுப்பி அவற்றின் உள்ளார்ந்த நோக்கங்களை விமர்சன ரீதியில் விடையாக முன்வைத்த நூலாக அது அமைகிறது. புனிதங்களையும் மௌனங்களையும் கட்டுடைத்த பின்காலனித்துவ சூழலுக்கு முன்பே இடதுசாரிச் சிந்தனை கொண்ட ஓர் ஆய்வாளனால் பனுவல்களின் உள்நோக்கங்களை விண்டுக்காட்ட முடியும் என்று நிரூபிக்கும் நூலாக இது விளங்குகிறது.

பேராசிரியர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் பன்முகங்கொண்டவை. ஈழத்து இலக்கிய சமய முன்னோடிகள் (நாவலர், சுவாமி விபுலாநந்தர், தாமோதரம்பிள்ளை, ஒற்றைச் சுப்ரமணியம், பேராசிரியர்கள் வித்தியானந்தன், ம.மு .உபைஸ்) பொது தமிழ் இலக்கிய வாதிகள் (கவிஞர்கள், புனைகதை எழுத்தாளர்கள்) ஈழத்து இலக்கியம், இலக்கியத் திறனாய்வு, மொழியியல், சமூகவியல், கலைகள், சமயம் என பன்முகங்கொண்டவை. தமிழியற் புலத்தில் ஒரு சார்நிலை நின்று எழுதாமல் பலதுறையையும் அவர் நோக்கியுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. ஒற்றைப் பரிமாணம் தாண்டிய, அகட்டிப்பார்த்தலின் அறுவடையே இவை. இவ்வாறான விகசிப்பு யாவருக்கும் வாய்ப்பது அரிது.

பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறை சார்ந்த அறிஞர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் ஆக்க இலக்கியக்காரர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். ஆக்க இலக்கியம் என்பது அவர்களது புலமைசார் ஆய்வுக்கு புறம்பாக கவிதை, நாடகம், புனைகதை என்பவற்றை ஆக்கும் திறனையே

குறிப்பிடலாம். சுவாமி விபுலாநந்தர் முதல் இன்றுவரையுள்ள இளம் விரிவுரையாளர்கள்வரை காணப்படும் சிறப்பு அதுவாகும். பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. அவர் மாணவ வாழ்வில் கவிஞராக தம்மை இனங்காட்டியவர். பின் சிறுகதை எழுதி முதற்பரிசு பெற்றவர். இதற்கு மேலாக நாடக எழுத்தாளராகவும் நாடக நெறியாளராகவும் விளங்கியவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தமது நாடகங்களுக்காக காலனியச் சமூக மாற்றங்களை கருப்பொருளாக பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் பாரம்பரிய கூத்துக்கலையை நவீன நாடக அரங்குக்குக் கொண்டுவர பேராசிரியர் தில்லைநாதன் சமூக நாடகங்களைத் தயாரித்து (தகுதி, மானிடம் என்பது புல்லோ) நெறியாள்கை செய்து, 'சமூக விலங்கு' சமூக விமர்சனமாக முன்னிறுத்தினார். தமது கருத்துநிலை சார்ந்து அவற்றை படைப்பாக்கம் செய்து நிகழ்வித்துக் காட்டினார்.

மேற்குறித்த கற்பித்தல், வெளியீடுகள், ஆக்கங்கள் என்ற மூன்று துறைகளின் ஊடாக பேராசிரியர் அவர்களது செயற்பாடுகளை நோக்கும் போது அவரது நோக்குநிலை (Point of view) சமூக விமர்சனம் சார்ந்ததாக அமைந்துள்ளமையை அறியலாம். இந்நோக்கு நிலைக்கு அடிநாதமாக அமைந்தது அவரது கருத்துநிலைச்சார்பே. அதாவது மார்க்சியம் என்ற சமூக விஞ்ஞான அணுகுமுறையை அவர் வரித்துக் கொண்டார். இலக்கியம் அல்லது படைப்பு என்பது மனித உற்பத்தியே என்ற கருத்துநிலையில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டவர். ஆகவே அந்த வழிநின்று பார்க்கும்போது அவரது பார்வைகள், நோக்குகள் புதிய பரிமாணங்கொண்டன. அவரது வார்த்தைகளில் அவரது நோக்கு நிலை பற்றிய வாக்குமூலம் பின்வருமாறு அமைகிறது:

'மார்க்சிய வாதிடிகள் சரியாக வரலாற்று உணர்வையும் மானுட சமூக வளர்ச்சிக்கு உறுதியும் உதவியும் பயக்கும் எந்த மரபுக்களையும் புறக்கணிப்பதில்லை. அதேவேளையில் மாறுதலை இயல்பாகக் கொண்ட இப்பூவுலகில் மரபுகள் மனித வரலாற்றுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அமைய மாற்றமடையும் என்பதனையும் அவர்கள் உணர்வர். மரபுகளை மானிட வரலாற்று வளர்ச்சிப் பின்னணியில் வைத்து அவர்கள் நோக்குவார்களே அன்றி மாறாத குணவியல்புகளை ஒப்பார். மனித வளர்ச்சி பின்னிழுப்பனவாகவும் தடைசெய்வனவாகவும் கிடக்கும்

முட்களையும் புதர்களையும் வெட்டித் திருத்தவும் மார்க்சியவாதிகள் பின்நிற்கார்.'

இதனால் இலங்கையில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மார்க்சிய திறனாய்வாளர்களுள் ஒருவராகவும் விளங்குகிறார். பேராசிரியர்கள் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி, சி. தில்லைநாதன், எம்.ஏ. நுஃமான், மெள. சித்திரலேகா என பல்கலைக்கழகம் சார் விமர்சகர்கள் என்ற பட்டியல் நீளும். எனினும் பேராசிரியர் தில்லைநாதன் அவர்களது விமர்சனமுறை தனியானது. பேராசிரியர் கைலாசபதியினுடைய விமர்சன முறையில் வரலாற்று விவரணமும் ஒப்பியலும் இழையோடும். கா. சிவத்தம்பியினது விமர்சனம் பல்துறை ஆய்வுச் சங்கம ஒழுங்கு சார்ந்திருக்கும். நுஃமானின் விமர்சனங்கள் தருக்கமும் நேரடி விவாதத் தன்மையும் உடையதாயிருக்கும். பேராசிரியர் தில்லைநாதனுடையவை சுயகருத்துச் சார்ந்திருக்கும். அவரது ஆய்வுகளும் சரி விமர்சனங்களும் சரி அடிக்குறிப்பு வேண்டாத சிந்தனைகளை முன்னிறுத்துவதாக அமையும். இதுவே அவரது ஆய்வுகளதும் விமர்சனங்களதும் தனித்துவம்.

மேற்குறித்த கருத்தாடல்களை நுனித்து நோக்குகின்றபோது ஓர் உண்மை புலனாகிறது. இலக்கு, இலட்சியம் இல்லாதவர்கள் சமய, சந்தர்ப்பவாதிகளாக விளங்குவதற்கு எந்த நியதிகளும் அவசியமற்றன. ஆயின் கொள்கைப்பிடிப்புடன் கருத்துநிலை சார்ந்து இலட்சிய வேட்கையுடன் இயங்குபவர்கள் வெகுநிதான்மாதத் தம்மை வழிநடத்த வேண்டி, யவர்களாகின்றனர். இந்த வழிநடத்தலுக்கு அவர்கள் சார்ந்த சமூகம், அவர்கள் ஊடாடிய மனிதர், அவர்கள் கண்டும் கேட்டும் அனுபவித்தவை, அவர்களை மடைமாற்றிய ஆசிரியர்கள், நண்பர்கள், கருத்துக்களங்கள் என பலவகையில் அனுசரணை செய்திருத்தல்கூடும். அந்தவகையில் பேராசிரியர் அவர்களின் கருத்துநிலைச் சார்புக்கு, பற்றிற்கு பல சம்பவங்கள் துணை நிற்கின்றன. பல சம்பவங்கள் அவரை இனங்காட்டின.

முதலில் அவரைக் கட்டமைத்தது அவரது வாழ்வுச் சூழல்தான். அவர், அவரது விவசாயம் சார்ந்த ஊர், சந்தை, விவசாயிகள், கூலித் தொழிலாளர், அவர்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகள் ஆகியவை பற்றி அந்தச் சிறுவயதில் துள்ளித்திரிகின்ற பருவத்தே தொடங்கியபோது அவரது

மனம் இயல்பாகவே உழைக்கும் மக்கள்மீதான அனுதாபமனமாக மாறியதில் வியப்பில்லை. மேலும் சுன்னாகம் பட்டனமும் பட்டனம் சார் பிரதேசங்களும் லங்கா சமசமாஜக்கட்சியின் கோட்டையாக இருந்தன. செனட்டர் நாகலிங்கம் அந்தக் கோட்டையின் தலைவராக இருந்தார். எனவே தேர்தல் காலங்களில் இடதுசாரிக்கட்சிக் கூட்டங்கள் அங்கு நடப்பது இயல்பு. டாக்டர் என்.எம். பெரேரா, பீட்டர் கெனமன், கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா, டபிள்யூ தஹாநாயக்க, எட்ஸ்மன் சமரக் கொடி, அபூபக்கர் முதலானோரைச் சுன்னாகம், மல்லாகம் முதலிய ஊர்களில் நடந்த பிரதேசக் கூட்டங்களில் கண்டிருக்கிறார். அவர்களது பேச்சுக்களை அந்தச் சிறுவயதிலே கிரகித்திருக்கின்றார். அந்த அருட்டுணர்வை மேலும் வளர்த்தது ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி. அந்தக் கல்லூரியில் அவர் படித்தபோது ஒரேற்றர் சுப்ரமணியம் அதிபர், அரசியல் விஞ்ஞான பாட ஆசிரியர் இலங்கைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த பிரபல பேச்சாளர் வி.பி. என்று அழைக்கப்பட்ட வி. பொன்னம்பலம். ஒரேற்றர் இடதுசாரி என்ற முத்திரை குத்தாமல் வாழ்ந்த இடதுசாரி. ஏழைச் சிறுவர்களின் புகலிடமாகவும் அவர்கள் உயர்வதற்கு ஏணியாகவும் ஸ்கந்தாவை மாற்றியமைத்தவர். அவருடைய மானிட நேயம் வேறு. வி.பியின் சித்தாந்தம் வேறு. ஆயின் பொதுநிலையில் அவை ஒரிடத்தில் சந்திக்கவல்லன. ஸ்கந்தாவில் அவை சங்கமித்துக் கொண்டன. இதனால் பயனடைந்த மிகச்சிலருள் பேராசிரியர் தில்லைநாதனும் ஒருவர். ஸ்கந்தா அவரை இடதுசாரிப்பட்டறையிலும் தேசிய சிந்தனைத் தளத்திலும் புடம் போட்டது. இடையில் கிளரிக்கல் உத்தியோகம் கிடைத்து கொழும்பு பொலிஸ் தலைமையத்துக்கு பணியாற்றச் சென்றவருக்கு தோழராக அமைகிறார் எழுத்தாளர் கணேசலிங்கன். இடதுசாரிக் கொள்கையை தடம் மாறாது சிக்கெனப் பற்றியவரும் அந்தக் கொள்கைவழி நின்று ஆக்க இலக்கியங்களை எழுதி ஈழத்துத் தமிழ் படைப்பிலக்கியச் சூழலில் அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியவருமான கணேசலிங்கனின் நட்பு அவரது கருத்தாடல்களில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பல்கலைக்கழகம் நுழைந்தவேளை பேராசிரியர் மிகவும் ஆர்வம் மிக்க தமிழியல் மாணவராகத் தன்னை அடையாளம் காட்டியபோதும்

தன்னுடைய உள்ளுணர்வான பாட்டாளிவர்க்கச் சார்புச் சிந்தனைகளை மறக்கவில்லை. அதற்கு அவர் எழுதிய கவிதைகளே சான்று. மற்றும் தேசிய சிந்தனை உருவாவதற்குமான சூழ்நிலை சிங்கள மானவர் களின் ஊடாட்டத்தின்வழி ஏற்படுத்திக்கொண்டார். பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகம் நுழைந்தபோது அவரது சகமாணவர்கள் பெரும் பாலும் பிரபுத்துவக் கலாசாரத்தின் பிரதிநிதிகள். பல்கலைக்கழகம் அவ்வாறான வாழ்வுச்சூழலை அவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுத்தது. எனவே பேராசிரியர்போல மிகவும் பின்தங்கிய சூழலில் வாழ்ந்த வர்கள் அங்கு பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்டிருக்கக்கூடும். சிலர் இதனை எதிர்கொள்ளவியலாது இடைவிலகினர். சிலர் பூர்சுவாக் களாயினர். ஆயின், பேராசிரியர் கொண்ட கொள்கையில் திடமாக இருந்தமையால் பூர்சுவாத்தனங்கள் அவரிடம் தோற்றன. அவர் அவராகவே இருந்தார். அதனால் அறியப்பட்டார். பல மனங்களை வென்றார்.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடித்து ஏரிக்கரைப் பத்திரிகை வாழ்வும் அவரது சிந்தனைக்குத் தீனிபோட்டது; சவாலாகவும் அமைந்தது. அங்கே அரசியல்வாதிகளையும், இலக்கியவாதிகளையும் ஒருசேரப் பார்க்கின்ற, பழகுகின்ற சூழல் ஏற்படுகிறது. மேலாக மரபுக்கும் நவீனத்துக்கும் இடையிலான கருத்துப்போர் நிகழ்ந்தகாலம் அது. அந்த மரபுப் போராட்டத்தில் பேராசிரியரது பங்கு முக்கியமானது. அதனைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் வார்த்தைகளில் மீள்பதிவு செய்வது சாலப் பொருத்தமுடையது.

'மரபுப்போராட்டம் என்று பின்னர் பின்னோக்கிக் கூறப்படும் இந்த இலக்கிய வரலாற்றுச் சம்பவம் 01.12.1962 இல் தினகரனில் வெளிவந்த 'அசையாத குட்டை நீரல்ல மரபு' என்ற கட்டுரையுடன் தொடக்கம் பெற்றது. அது அக்காலத்து முக்கிய தமிழ்ப்புலமையாளர் களுள் ஒருவரான பண்டிதர் சோ.இளமுருகனாருக்கு எதிராக எழுதப் பட்டது. அந்த முதல் கட்டுரை எழுதிய திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் எனக் குண்டு எனினும் அது எடுத்த விஸ்வரூபத்திற்கு நான் என்னை பொறுப் பாளியாகக் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் அந்த விடயம் பத்திரிகையில் ஒரு முக்கிய விவாதமாக்கப்பட்ட முறைமை முக்கியமானதாகும். எனது கட்டுரைக்கு இளமுருகனார் எழுதிய பதில் பல தமிழாய்வாளர்

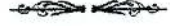
களை அந்த விவாதத்தினுள் கொண்டுவந்தது. சொக்கன், பண்டிதர் வ.நடராஜன் என பலர் அதில் பங்குபற்றினர். அந்த விவாதம் தொடங்கிய பொழுது கைலாசபதி பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்துவிட்டார். சிவகுருநாதன் தினகரன் ஆசிரியராக இருந்தார். அப்பொழுது தில்லைநாதன்தான் விவரணப்பகுதிப் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். தில்லைநாதன் இந்த விவாதத்தில் காட்டிய சிரத்தையும் விவாதத்தை வழிநடத்திய முறையுமே இந்த விவாதத்திற்கு தேசியநிலைப்பட்ட முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்தன.

அது அக்காலத்தில் பேராசிரியர் எத்துணை ஈடுபாட்டுடன் முற்போக்கு இலக்கியத்தில் செயற்பட்டார் என்பதன் பத்சோறு. பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக நுழைந்தபோதும் அவரது ஊடாட்டங்கள் இடதுசாரிச் சிந்தனையுடைய தோழர்களுடனேயே நிகழ்ந்தன. அவரது கற்பித்தல் முறைமை அதனால் கணிப்புக்கும் மதிப்புக்கும் உள்ளானது. பட்டதாரி மாணவர்களின் ஆதர்ஷ புருஷராகியது. இன்றுவரை அவர் வரித்துக்கொண்ட தடத்தில் நின்று மாறாதிருப்பதும் வழிபடுதலும் அவருடன் உள்ள ஆளுமைப் பண்பாடு. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிய உறவு அவருக்கு உண்டு. பிரேம்ஜி, சுபைர் இளங்கீரன், தலாத்து ஓயா கணேஷ், டானியல், என்.கே. ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், அகத்தியர், சோமு ஆகிய முற்போக்குப் படைப்பாளிகளுடனான உறவு அவருக்கிருந்தது. அவர்களுடைய படைப்புகளுக்கு அணிந்துரை எழுதினார். டானியலின் 'பஞ்சமர்' நாவலுக்கு அவர் எழுதிய அணிந்துரை மிகவும் கனதியானது.

பல்கலைக்கழகப் பணியினின்றும் ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் முற்போக்குக் கலை இலக்கியப் பேரவை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை ஆகியவற்றின் அனுசரணையாளராக நின்று இயங்கி வருகிறார். பேராசிரியரின் நீண்ட கல்விச்சேவையின் பயன் அவரது நூல்களும் கட்டுரைகளும் அவர் உற்பவித்த மாணவர்களும், அந்தப் பாரம்பரியம் தொடர்வினையாக தமிழ்ச் சூழலில் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. பேராசிரியர் தில்லைநாதனுக்கு பட்டங்கள் கிடைக்கலாம். பதவிகள் தேடி வரலாம். ஆனால் அவர் 'சவியுறத் தெளிந்து தன்னென்ன றொழுக்கமும் பேணிச் சான்றோர் கவி எனக்கிடந்த' கம்பனின் பேரானு; ஜீவ நதிகள் வற்றுவிடவில்லை.

ப. ஆப்டன்

திக்குவல்லை கமரல்

கண்டி மாவட்டம் நாவலப்பிட்டி, கட்டபூலா பெருந்தோட்டப்பகுதியில் மீரான் பஹர்தீன், சித்திரொஹானா தம்பதிக்கு முதல் குழந்தையாக 1937இல் ஆப்டன் பிறந்தார். அப்போது அவரது தகப்பனார் தோட்ட அலுவலகத்தில் எழுதுநராகக் கடமையாற்றினார்.

தோட்டப்பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வியைக்கற்ற ஆப்டன் கம்பளை ஸாகிராவில் கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இக்காலப்பகுதியில் அவரது தகப்பன் நாவலப்பிட்டியில் வீடு கட்டினார். இதனால் நாவலப்பிட்டி சென் மேரிஸ் கல்லூரியில் கல்வியைத் தொடரும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். அதைவிட இலக்கிய வாழ்வின் எழுச்சிக்கு அந்த அமைவிடம் சாதகமாக அமைந்ததென்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆசிரியர் நா. முத்தையாவின் ஆத்மஜோதி நிலையம் வீட்டின் அருகாமையிலேயே அமைந்திருந்தது. அதன் ஏற்பாட்டில் கதிரேசன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கூட்டங்கள், கலந்துரையாடல் களிலெல்லாம் கலந்துகொள்ளும் வாய்ப்பை ஆப்டன் பெற்றார். கு. அழகிரிசாமி, சரஸ்வதி, விஜயபாஸ்கரன் போன்றவர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பத்தையும் அங்கு பெற்றார்.

தொடர்ந்து நாவலப்பிட்டியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இரா.சுந்திரசேகர சுர்மாவின் தொடர்பு அவருக்குக் கிட்டியது. கலைமகள் படிப்பகத்தின்மூலம் தரமான வாசிப்புக்கு உள்ளீர்க்கப்பட்டார்.

இதன் அடுத்த கட்டமாக நாவலப்பிட்டி இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அதில் தி.மகாலிங்கள், சந்தனப்பிச்சை, வழத்தூர் ஒளியேந்தி, பொ. ராமானுஜம், கே. பொன்னுத்துரை போன்றோர் ஒன்றிணைந்தனர்.

ப. ஆட்டன் (1937 - 2015)

1958, 60 காலப்பகுதிகளில் சுகாதார வைத்திய அதிகாரியான டாக்டர் நந்தியின் சந்திப்பு அவரது இலக்கியப் போக்கில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

மலையகப் பின்னணியில் மட்டுமே எழுதிக்கொண்டிருந்த ஆப்டனை சமூகப் பிரக்ஞையோடு சிறுகதை அமைய வேண்டுமென்றும் முஸ்லிம் சமூக பகைப்புலத்திலும் எழுதவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்ட தோடு முற்போக்கு இலக்கிய வாசலை நோக்கி வழிநடத்தியுள்ளார். இதன் ஆரம்பமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் கிளை ஒன்று நாவலப்பிட்டியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. அது நீண்டகாலம் தொடராமல் போனது வேறுவிடயம்.

டாக்டர் நந்தி மூலம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களான டொமினிக் ஜீலா, கே.டானியல், நீர்வை பொன்னையன் போன்றவர்களைப்பற்றி அறிந்துகொண்டதோடு அவர்களது இலக்கியங்களையும் படிக்கும் வாழ்ப்புகளையும் பெற்றார். முற்போக்கு இலக்கியத் தேடலிலும் இறங்கலானார்.

இத்தகைய குழுவில்தான் மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீலாவைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அது 'மல்லிகை எழுத்தாளர்' என்று சொல்லும் அளவுக்கு நெருக்கமாக வளர்ந்து சென்றது.

தோட்டத்துறை எழுதுவினைஞராக ஆப்டனின் தொழில் வாழ்க்கை ஆரம்பித்தது. 1972 இல் ஆங்கில ஆசிரியராக நியமனம்

பெற்று அநுராதபுரம் மாவட்டத்தில் ஐந்தாண்டுகள் சேவையாற்றினார். உரிய காலத்திற்குமுன் ஓய்வு பெற்று பின்னர் தனியார் பாடசாலை, சர்வதேசப் பாடசாலை என்று சேவையாற்றிவிட்டு தற்போது முழுமையான ஓய்வுநிலையில் உள்ளார்.

1974 இல் நோனா பேரிடை திருமணம்செய்து ஊர்ப்பற்றைத் தளிக்காத கொழும்புவாசியாக மாறினார்.

கொழும்பு வருவையினால் அவர் கடமையாற்றிய விவேகானந்தா கல்லூரி அதிபர் பி.மாணிக்கவாசகர், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பிரேம்ஜி, சோமசுந்தன் ஆகியோருடன் தொடர்புபட்டு அவர்களில் ஒருவராக மாறினார்.

திதானமாகவும் பொறுப்புணர்ச்சியோடும் பதிவுசெய்யல், கோவைப்படுத்தல், பாதுகாத்தல் போன்ற திறன்களைக்கொண்டிருந்த ஆப்பன் கொழும்பு கிளைச் செயலாளராகி, மத்திய குழுச் செயலாளராக, செயற்குழு உறுப்பினராக, புதுமை இலக்கிய உதவியாளராக பல்வேறு பதவி நிலைகளை வகித்து இயங்கி அர்ப்பணித்து இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தோடு இணைந்திருக்கிறார்.

அவருக்கு பேர்சானா, சுர்மினா என்று இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். அவர்களிருவருக்கும் திருமணமாகிவிட்டது. அவர்களோடு கொலன்னாவையில் வசித்து வந்தார்.

கம்பளை ஸாகிராவில் கல்விகற்கும்போது பாடத்தேவைக்காக எழுதிய 'பாசுக்குரல்' சிறுகதையை தமிழாசிரியர் வெருவாக சிலாகித்துப் பேசியதும் தங்குவிடுதிச் சகோதரி ஒருவர் வழங்கிய தாகுர் சிறுகதைகளை வாசித்ததால் வந்த வேகமும் ஆப்பனை சிறுகதை எழுத்தாளராய் வளர வழிகோலியது எனலாம். இவரது முதலாவது சிறுகதை 'உரிமையா? உணக்கா?' என்ற சிறுகதை எஸ்.பி. சிவநாயகத்தை ஆசிரியராகக் கொண்ட 'தமிழின்பம்' சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளது. இவ்வாறு அறுபதுகளில் ஆரம்பித்த புனைகதைப் பயணம் பல்வேறு சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்தாலும் அவரது பிரதான களமாக 'மல்லிகை'யே அமைந்தது.

முறையே செ. யோகநாதன், அ.ஸ. அப்துல் ஸமது, இலக்கியக்குழு, தெளிவத்தை ஜோசப், செங்கை ஆழியான் தொகுத்த வெள்ளப்

பாதசரம், பிறைப்பூக்கள், சுதந்திரப் பொன்னிழாச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள், மல்லிகை சிறுகதைகள் போன்ற குறிப்பிடத்தக்க குறிப்புகளிலெல்லாம் ஆப்பிளின் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இப்போது அனுமத் - புஷ்பா ரம்லனி ஆகியோர் தொகுத்த 'காலி முத்துகே புரவெனி பாவய' என்ற சிங்கை மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பில் 'புதுப்பட்டிக்' கிராமத்துக்கு கடைசி டிக்கம்' என்ற கதை சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனகம் சிறிவர்தன பேட்டி ஒன்றை 'சினுயின்'யில் வெளியிட்டார். எம்.எச்.எம்.ஷம்ஸ், மொகமட் ராணுக் ஆகியோரும் இவரது சிறுகதைகளை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். கே.எஸ். சிவகுமாரன் டெய்லிநியூசில் 'A malay writer in tamil' என்ற நீண்ட கட்டுரையை எழுதினார்.

ப. ஆப்பிளும் பொன்னுத்துரையும் சேர்ந்து 'பேராசிரியர் நந்தியும் மலையகமும்' என்ற பெறுமதியானதொரு தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டுள்ளனர்.

இதுவரை இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் ஒரு நாவலையும் ஆப்பிள் வெளியிட்டுள்ளார். 'மலையூற்றுக்கள்' தொடராக வெளிவந்த நூலாகாத குறுநாவல் ஆகும்.

ப. ஆப்பிளின் இரவின் ராகங்கள்' மல்லிகைப்பந்தல் வெளியீடாக 1987இல் வெளிவந்தது. பதிப்புரையில் 'சுழத்து இலக்கியப் பரப்பின் ஊடாக இவர் புதிய பரிமாணங்களை தனது சிருஷ்டிகளின்மூலம் எமக்குத் தந்திருக்கிறார். தமிழ் இலக்கிய நிலத்திற்குப் புதிய பசளையை உரவிடுகிறார்' என்று மல்லிகை ஆசிரியர் டொயினிக் ஜீவா குறிப்பிடுகிறார்.

டாக்டர் நந்தி தனது குறிப்புரையில் 'இந்தக் கதைகளின் சமூக சேவை கணிசமானது. அதேவேளையில் அழகியல் அமைதியும் காணப்படுகிறது. ஆப்பிளின் எழுத்தின் அனுகூலமுறை எவரையும் அவ்வகைத்து சிந்திக்கச் செய்வதாகும். எதிர்க்கட்சிக்குத் தள்ளும் ஆக்கிரமிப்பு இல்லை. ஒருவித சமாதான நடை தேவையற்ற வர்ணனைகள் இல்லை. இயற்கையின் வனப்பு ஓரொரு சிறுகதைகளில் காணப்படுகிறது. நல்ல மலையாள எழுத்தாளனின் கதைகளைப் படிக்கும் போது ஏற்படும் இலக்கிய அனுபவம் ஏற்படுகிறது' என்று தெரிவிக்கிறார்.

டாக்டர் அ. முருகானந்தன் 'கடந்த கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எழுதிவரும் ஆப்டினின் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் பல குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் நிலங்கள் சார்ந்த வணப்பு மிகுந்த கதைகளாகும். ஏழை விவசாயிகள், கல்வியில் பின்தங்கிய முஸ்லிம்கள், மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள், வறிய மீனவர்கள் போன்றோரின் குடும்பங்களின் பிரச்சினைகள், கசுதுக் கங்கள், சம்பிரதாயச் சிக்கல்கள் என்பன கதைகளுக்கு கருவும் உருவும் மாகின்றன. தான் வாழ்ந்த பிரதேச மக்களின் பிரச்சினைகளை இவர்களுடைய பாருளாகவும் பிரதேசங்களைக் களமாகவும் கொண்டதனால் இவரது சிறுகதைகள் யதார்த்தமாக அமைந்துள்ளன' என்று தன் பார்வையைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

'இரவின் ராகங்கள்' தொகுதியை சென்னை என்னிபீசர் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ப. ஆப்டினின் 'நாம் பயணித்த புகைவண்டி' என்ற இரண்டாவது தொகுப்பையும் மல்லிகைப் பந்தலே வெளியிட்டுள்ளது. இதில் 1990-2003க்கு இடைப்பட்ட காலத்து பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இதற்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள கதாராஜ் 'ஆப்டினின் ஒவ்வொரு சிறுகதையும் ஒவ்வொரு பாடம். கதைகளைக் கூறும்போது சமூக, தனிமனித விமர்சனங்களையும் பொருத்தமான இடங்களில் வைக்கிறார். தனக்குத் தெரிந்ததும், தான் அனுபவம் பெற்றதுமான ஆசிரியத் தொழில், மலையக மாந்தர், முஸ்லிம் சமூகம் பற்றிய கதைகளையே அவர் கூறினாலும் அவற்றில் மனித மேம்பாட்டை வலியுறுத்தும் பொதுப்பலையான கருத்துக்கள் நிறைய உள்ளன' என்கிறார்.

இந்நூலை யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக சிறப்புக் கலைமாணி மாணவி எழிலரசி கமலாகரன் ஆய்வு செய்துள்ளார். அந்த ஆய்வின் சாராம்சமாக இவ்வாறு தெரிவித்துள்ளார்.

'...ஒருவருடைய கலை ஆளுமையைத் தீர்மானிப்பது அவருடைய ஆளுமைத் திறன்களே. இவ்வகையில் ஆப்டினின் கலை உருவாக்கத்திற்கான அடிப்படைகள் விளக்கப்பட்டு, பொருள் மற்றும் வடிவ அடிப்படையில் அவை வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இவரது சிறுகதைகள் கலையின் உள்ளடக்கம் பற்றிய அடிப்படையில் நோக்கப்

பட்டபோது பெரும்பாலும் முதுமை, கனிகாரப் பின்னணி, வறுமை, பெண் ஒடுக்குமுறை, இளைஞர் எழுச்சி, மனிதாபிமானம், புலம் பெயர்வு, நெருக்கீடு, போர்ச்சூழல், இன ஒருமைப்பாடு என்ப வற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருப்பது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது... இவரது கதைகள் அழகியல் அடிப்படையில் அணுகப் பட்டு இவருடைய புனைதிறன் இனங்காணப்பட்டுள்ளது. அதாவது வாடிவம், தண்டிப்பு, கஷதப்பின்னல், கதை கூறும் முறை, பாத்திரப் படைப்பு, தொடக்கமும் முடிவும், மொழிநடை முதலிய கலையாக்கக் கூறுகளை ஒன்றிணைத்துச் சிறுகதை ஆக்குவதில் இவர் தனக்கான ஆக்கப்பாணியினை கொண்டிருக்கிறார் என்பது இனங்காணப் பட்டுள்ளது. இதற்கு மேலாக 'இலக்கியம்' என்பது சமூகத்தை மாற்றுவதற்கான கருவி' எனக்கருதும் சோசலிஸ யதார்த்தவாத இலக்கிய சிந்தனையைச் சார்ந்து எழுதிய ஒரு படைப்பாளி என்பதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.

'...இறுதியாக நவீன தமிழ்ச் சிறுகதையின் அழகியல், தத்துவ வரலாற்றில் கணிசமான ஒரு வகிப்பகு இவருக்கு உண்டு என்பது இந்த ஆய்வின் மூலம் தெளிவாகிறது.'

மேற்படி ஆய்வாளரின் கூற்று தனிநூலை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டதே. இவரது எல்லா படைப்புக்களையும் ஒன்றிணைத்து ஆய்வு செய்வதன் மூலமே ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இவரது சாத்தியப்பாட்டை விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

'கருக்கொண்ட மேகங்கள்' ஆப்கனின் நாவலாகும். இது 1999 இல் வெளிவந்துள்ளது. அநுராதபுரப் பிரதேச மன்னையும் மக்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக்கூடிய புனைவுகள் வெளிவராத வகையிலும் அங்கிருந்து உருவான படைப்பாளிகள் அதனைச் சரிவர புரிந்து கொள்ளாத நிலையிலும் ஆப்கனின் பணி மிகவும் மெச்சத்தக்கதே.

அவர் தனது முன்னுரையில் 'பலநூறு வருடங்களாக அநுராதபுர மாவட்டத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கிராமங்களில் முஸ்லிம் கிராம வாசிகள் தமது உடல், பொருள், ஆணி அனைத்தையும் இந்த நாட்டின் வயல் வரப்புகளுக்கே தியாகம் செய்தவர்களாக நவீன வாழ்க்கை வசதிகளின் வாடைகூட அறியாதவர்களாக இந்நாட்டின் பொருளா தாரத்திற்கும் இனங்களுக்கிடையே இணக்கப்பாட்டிற்கும் தம்மை அறியாமலேயே அறிய பணியாற்றி வருகிறார்கள் என்பதை இனம்

காணக்கூட யாரும் இல்லையே என்ற ஏக்கம் என்னுள்ளே எழுந்தது' என்று கூறுகின்றார்.

இனி செங்கை ஆழியான் இந்நாவலைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

'ஆப்டன் சொல்லவரும் செய்தி மிகமிக வலுவானதாக எனக்குப் படுகிறது. ஒருவகையில் அநுராதபுரத்தின் பனகப்புலத்தில் இலங்கை முழுவதற்குமான செய்தியை குறியீடாக கூறியிருக்கிறார் என நினைக்கிறேன். சிங்கள மக்களுக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இடையிலான குரோதத்திற்கு காட்டுக்குளம் காரணமாக அமைகிறது. வேட்டைக் காட்டின் நடுவில் அமைந்திருக்கும் பாழடைந்த காட்டுக்குளமும் அதன்முன் விரிந்து கிடக்கும் வளமான மண்வயல் பிரதேசங்களும் அவற்றினை முதலில் கண்ட முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமானதென பழைய தலைமுறை முஸ்லிம்களும் தம் கிராமங்களுக்கு அருகிலிருப்பதால் அப்பிரதேசம் தமக்கே உரிமையானதெனச் சிங்கள பழைய தலைமுறையினரும் குரல் எழுப்பி, எவரும் அப்பிரதேசத்தில் குடியேறிப் பயன்பெற முடியாத நிலை உருவாகின்றது. பல்லாண்டு கழிந்த நிலையில் இரு சமூகத்தினையும் புதிய தலைமுறையினர் ஒன்றுசேர்ந்து காட்டுக்குளமும் அது சார்ந்த பிரதேசங்களும் இரு சமூகத்தினருக்கும் சொந்தமானவையென அறிவிக்கின்றனர்...

'சமாதானம் ஏற்படுகிறது. 'அல்வாறாயின் நில அளவீடு செய்து சரிவரப் பங்கீடு செய்து தெளிவான எல்லைக் கற்களை நிறுவிக் கொள்வோம்.' என கிராமசேவகர் கூறுகிறார். அதுவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. ஆப்டன் இதனூடாக என்னசொல்ல விரும்புகிறார்? அற்புதம் ஆப்டன். இன்று இலங்கைத்தீவில் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பினை அணைப்பதற்கு முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட, புரிந்துணர்வு கொண்ட புதிய இளந்தலைமுறை ஒன்றினையவேண்டும். அண்ணன் தம்பியாக இருந்தாலும் எல்லைகள் சரிவர இடப்படல் வேண்டும். இச்சமூகச் செய்தி சரிவர இந்நாவலில் பொதிந்துள்ளது.'

இந்நாவலினூடாக ஆப்டன் வெளிப்படுத்தும் தேசிய முக்கியத்துவம்மிக்குந்த செய்தியை மேற்படி கருத்துரை வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

ப.ஆப்டனினுடைய தாய்மொழி மலாய். போதனாமொழி ஆங்கிலம். பன ப்ரிலக்கிய மொழி இனிய தமிழ்.

இவர் தாய்மொழி தமிழ் அல்லாத எழுத்தாளர், மலையகப் படைப் பாணி, முஸ்லிம் இலக்கியவாதி இப்படி வெவ்வேறு தளங்களில் பேசப்படுபவர். ஆனால் அவரது நோக்கு, போக்கு, கருத்தியலில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை.

ஆப்டினின் இன்னொரு சிறப்பு அவர் பிறந்து வளர்ந்து தொழில் பார்த்த இடங்களிலெல்லாம் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை அந்தந்த பிராந்திய குணப்பண்புகளோடும் பேச்சு வழக்கோடும் வெளிக்கொணர்ந்திருப்பதுதான்.

குறிப்பாக அநுராதபுரத்தில் இவர் தன் முத்திரையை ஆழமாகப் பதித்துள்ளார். இம்முயற்சி மலையகத்தை களமாகக்கொண்டு யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்கள் பலர் நாவல், சிறுகதைகள் எழுதியமைக்கு ஓப்பான தாகும்.

ஆக்க இலக்கியத்திற்கு இவர் ஆற்றிய பணிக்காக மத்திய மாகாண சாகித்திய விழா, இஸ்லாமிய இலக்கிய மாநாடு என்பன பாராட்டி கௌரவித்தன. கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் கலாபூசணம் பட்டமளித்தது. இலங்கை இலக்கியப் பேரவை இருதடவை நூல்விருது வழங்கியது. மல்லிகை, ஞானம், படிகள் என்பன அட்டைப்பட அதிதி அந்தஸ்து வழங்கின.

ஞானம் சஞ்சிகையில் ஆப்டின் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கியத்தில் என் கவடுகள்' என்ற கட்டுரையில் 'இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முன்வைத்த தெளிவான இலக்கியக் கொள்கையும் இலட்சியமும் அதன் வேலைத்திட்டங்களும் என்னைக் கவர்ந்தன. சோசலிச யதார்த்தவாதக் கண்ணோட்டம் என்மனதில் ஆழப்பதிந்தது. இலக்கியம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் படைக்கப்படவேண்டும் என்னும் மகத்தான லட்சியம் என் உள்ளத்திலும் முளைவிடத் தொடங்கியது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆப்டினின் இந்த ஐம்பது வருடத்திற்கு மேலான ஒட்டுமொத்த எழுத்துருக்களும் செயற்பாடுகளும் முற்போக்குப் படைப்பிலக்கிய பயணத்தில் அவர் உரிய இலங்கை வெற்றிகரமாக அடைந்துள்ளார் என்பதையே உறுதிப்படுத்துகிறது. ஆப்டின் அவர்கள் தனது 77 ஆவது வயதில் 2015 இல் காலமானார்.

ஏ. இக்பால்

தர்கா நகர் சாவிரா

ஏ. இக்பால் என்னும் சிறிய பெயர் தர்கா நகர் சாவிரா கல்லூரி மாணவர்களைக் கட்டுப்படுத்திய மந்திரச் சொல்லாக விளங்கிய 1968-1970 காலப்பகுதிகளில் அவர் தம் மாணவர்களுள் ஒருவனாகப் பபிலும் நல்வாப்பைப் பெற்றவன் நான். ஏ. இக்பால் என்பதன் முழுமையான அறிவு ஆதம் லெவ்வை இக்பால் என பாடசாலை நாட்களில் எனக்குத் தெரியும்.

A எனும் ஆங்கில எழுத்து ஒன்றைச் சூட்டினாலும் All என்பது எல்லாம் என அர்த்தம் கொடுப்பது போல கனிகூர் பாடசாலையில் கற்பிக்கும் ஓர் ஆசிரியர் மட்டுமல்லாது தமிழ் இலக்கியம், சமயம், விளையாட்டு, சாரணியம், வெளியுறவுத் தொடர்பு என நீளும் பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபாடு காட்டியது எனக்கு இன்னும் ஞாபக மிருக்கிறது. இக்பால் தமிழ்த்துறையில் ஒரு கையெழுத்துச் சஞ்சிகையை வழிநடத்தி மாணவர்களை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தார். அவரது பாசுறையில் உருவான ஒருவராக நாட்டின் முன்னணி எழுத்தாளர் திக்குவல்லை கமாலைக் குறிப்பிடலாம். தர்கா நகர் சாவிரா கல்லூரி நாட்டில் ஒரு பிரபல பாடசாலையாக விளங்க ஏ. இக்பால் போன்ற நல்ல ஆசிரியர்கள் இருந்ததுதான் காரணம் என துணிந்து கூறலாம்.

ஏ. இக்பால் ஓர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினாலும் 'வாத்தியார் தொழில்' எனக்கு இரண்டாந்தரம், இலக்கியந்தான் முதலிடம்' என வகுப்பறைகளில் அடிக்கடி கூறுவார். இவர் பாடசாலை வேலைக்கு நெலதிகமாக தர்காநகர் சாவிரா கல்லூரியில் கற்கும் மாணவர்களை ஒன்றுதிரட்டி, தத்தமது சுயநலத்தை அடிப்படையாக வைத்து 'படிப்பு வட்டம்' எனும் பெயரில் ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி அதன் அமைப்பாளராக இருந்தார். அதில் நான் செயலாளராகக் கடமையாற்றினேன்.

ஏ. இக்பால் (1938)

பாடசாலையில் கற்கும் காலத்தே வேண்டாத நட்பின் காரணமாக தமது மாணவர்கள் வழிதவறிப் போகக்கூடாதென்ற நன்னோக்கில் கவிஞரால் உருவங்கொடுக்கப்பட்ட அமைப்பே படிப்பு வட்டமாகும். அங்கத்தவர்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்காக அந்த அமைப்பு பெரிதும் சிரமம் எடுத்துக்கொண்டது. காலத்துக்கொருதரம் அவ்வப்போதைய நாட்டு நடப்புகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு பலதரப்பட்ட தலைப்பு களில் அமைப்பின் தலைவர்கள் பேசுவார்கள். நாட்டின் முக்கிய பிரமுகர்களை அழைத்துவந்து பல்வேறு தொனிப்பொருள்களில் மேடைப் பேச்சுகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் பலவும் நிகழ்ந்தன. இதனால் படிப்புவட்ட அங்கத்தவர்கள் புத்தி ஜீவிகளாக மாறி பலதரப்பட்ட பொறுப்புவாய்ந்த கடமைகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பு உண்டானதை நான் நன்றியுடன் குறிப்பிடவேண்டும். இது ஒரு கவிஞருக்கே உரித்தான தூரத்துப் பார்வையின் சாத்தியமாகும்.

கவிஞரின் 50 வயது இலக்கிய ஈடுபாட்டை நினைவுகூர்ந்து தர்கா நகர படிப்பு வட்டம் 'ஏ. இக்பால் ஐம்பது வருட இலக்கிய ஆவணம்' என்னும் பெயரில் ஒரு நூலை 2008 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது. இது கவிஞர்பற்றிய ஒரு சம்பூர்ண தகவல் களஞ்சியமாகவும் கவிஞரின் நீண்ட இலக்கியத்துறை ஈடுபாட்டுக்குத் தகுந்தாற்போல் ஒரு நல்ல

தரம்வாய்ந்த பகல்வரன் அச்சிலான ஆக்கமுமாகும். இந்நூலைக்கண்டு தயிர்நாட்டில் சிலர் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

இந்த நூலிலே தேசத்தின் அடையாளம் எனும் தலைப்பில் பிரசுரமாகிய எனது கவிதை. கவிஞரின்மேல் அவரது பழைய மாணவர்கள் எவ்வளவு பிடிப்புக் கொண்டுள்ளார்கள் என்பதை படம்பிடித்துக் காட்டுவதில் இந்தக்கவிதையை இங்கு தருவது பொருத்தமானது என நினைக்கிறேன்.

தேசத்தின் அடையாளம்

நீ ஒரு குரு
நான் ஒரு சிஷ்யன்
குரு சிஷ்யமே
சிரேஷ்ட பத்தாம்.
நான்
ஒரு சிறு கவி
ஒரு மாகவி குரு.
மாகவி ஒன்றை
காண்பதே பேறு.
கம்பனைக் கண்டிடனா
பாரதியைப் பார்த்தேனா
நீதான் எனக்கு மா கவி.
இக்பால் ஒரு தனிப்பால்.
கவைப்பால், கனிப்பால்,
உவப்பால், மிவைப்பால்,
சிகிரி, சிவனொளி
மகாவலி, நுவரெலி போல்
என் தேசத்தின் அடையாளமே
உன்னுலகம்
ஒரு இராச்சியம்.

என்று தொடரும் கவிதை.

அவரைப்பற்றிய மெனுமொரு ஆங்கில மொழியரினை கவிதை www.poetyysoup.com என்னும் கவிதைத் தளத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு சேர்த்துக்கொண்டுள்ளேன்.

A IQBAL

Poets have no schools to learn,

But to teach,

He himself a school of poems,

That I learned,

Shakespear to Eliot, teachers,

But a Iqbal, mine,

Iqbal means fame, a theme like his name!

'இக்பால் மாஸ்தர்' என்று ஏ. இக்பாலை தர்காநகர் சனங்கள் அன்புடன் அழைத்தார்கள். தமிழ் இலக்கியம் சம்பந்தமான எதுவாயிருந்தாலும் ஊர் மக்கள் அவரின் 'நிபாயா மன்சில்' என்னும் பெயர்கொண்ட இல்லத்தை நாடிச்செல்வார்கள். தர்காநகரில் நடக்கும் திருமண வைபவங்கள் கூடவே ஊரில் நடக்கும் எந்த முக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலும் ஒரு முக்கிய பிரமுகராக கவிஞரவை அழைக்க மக்கள் மறக்கவில்லை. தமிழ் மொழியை கொச்சையாகப் பேசும் வழக்கமுடைய தர்காநகரோடு மிக நீண்டகாலத் தொடர்பு கவிஞர்களுக்கு இருந்தாலும் தூய தமிழிலேயே எப்பொழுதும் பேசுவார்.

சின்னமரம் (1984), வஞ்சகி (1985) என்னும் தலைப்புக்களில் ஒரு காலத்தில் தினகரன், வாரமஞ்சரி பத்திரிகையில் வெளியான கவிஞரது இரு கவிதைகள் ஊரில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சின்னமரம் கவிதைக்கு வெளிவந்த 'சின்னமரம் நஞ்சு' என்ற பதில் கவிதை எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெயை ஊற்றியதுபோல் இருந்தது. இது கவிஞரின் படைப்புகள் உயிரோட்டம் கொண்டவை என்பதை அத்தாட்சிப்படுத்துவதாகும். இக்பால் பூகி மெழுகி பேசத் தெரியாதவர். உறுவிராக இருந்தாலென்ன உற்ற நண்பராக இருந்தாலென்ன நியாயத்தைத்தான் பேசுவார். தனக்குச் சரி என்று படுவதையாராக இருந்தாலும் எத்தனை பெரிய சபையாக இருந்தாலும் திமிறென்று சொல்லிவிடுவார். அதன்பின்னர்தான் ஒழுங்காக மூச்சு விடுவார். இது இவரது பழைய பலவீனமா எனக்குத் தெரியாது என்று அவ்வாறு எம்.வை.எம். முஸ்லிம் அஜ். அப்துல்ஜமது அவர்கள் கவிஞர் ஏ. இக்பால் ஒரு யதார்த்தம் என்னும் தலைப்பில் 'ஏ. இக்பால்

50 வருட இலக்கிய ஆவணம்' என்னும் நூலில் எழுதியுள்ள தனது கட்டுரையில் சந்தேகத்தோடு கேட்கிறார். இது பலவீனமல்ல, மாறாக ஒரு கவிஞனின் நெற்றியில் அமைந்துள்ள மூன்றாம் கண்ணால்தான், தான் நிற்குமிடத்திலிருந்து தூரவுள்ள அக்கரையைப் பார்க்கும் பார்வை என்றே எனக்குப் புலப்படுகிறது. இந்தப் பார்வையின் வீச்சையும் வேகத்தையும் புரியாதவர்கள் அவரை வீணே விமர்சனம் செய்ய தலைப்பட, புரிந்தவர்கள் அடக்கமாக அவரோடு உறவுகொள்ளவும் செய்தனர். வக்கத்துக் கவிஞன் ஏ. இக்பால் அதாவது அல்லாமா இக்பாலிடமும் இக்குணம் காணப்பட்டது.

1938ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள அக்கரைப்பற்றில் பிறந்த ஏ. இக்பாலுக்கு இப்போது 76 வயது தாண்டிவிட்டது. மேல் மாகாணத்தில் கல்விக்குப் பெயர்போன தர்காநகரில் ஆசிரியை ரிபாயாவை 1962ஆம் ஆண்டு திருமணம் முடித்து எப்பவும் முரண்பட்டு நிற்கும் கிழக்கு மேற்குத் திசைகளிடையே ஒரு உறவுப்பாலமாக கவிஞர் அமைந்தார். இவர்களுக்கு மகள் ஒருவர் உள்ளார்.

அக்கரைப்பற்று நோ.க. மிஷன் பாடசாலையில் கற்கும் காலத்திலேயே கவிஞரது இலக்கிய முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின. நாட்டின் பெயர்பெற்ற இலக்கியவாதிகளான எம்.வை.எம் முஸ்லிம் அ. எ. அப்துல்ஹமது ஆகியோரது வழிகாட்டல் இவருக்கு பாலவைவார்த்துக் கொடுத்தது. இதனால் 'கலாவல்லி' என்னும் பெயரில் ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை தனது பாடசாலையில் எடுத்து நடத்த இவரால் முடிந்தது.

கவிஞர் தனது 19 ஆவது வயதிலேயே தினகரன் பத்திரிகையில் புதன் மலர் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றதன்மூலம் நாட்டில் பேசப்படலானார். ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெறும் காலத்தில் சுலபர் இளங்கீரனால் நடாத்தப்பட்ட மரகதம் சஞ்சிகைக்கு இவர் எழுதிய 'சந்தர்ப்பம்' என்ற சிறுகதை அக்கரைப்பற்றுப் பகுதியில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. பரபரப்பு என்பது இக்பாலின் இலக்கிய வாழ்வின் ஒரு அங்கமாகவே கொள்ளலாம். அறிஞர் அஸீஸின் மறைவை ஒட்டி எச்.என்.பி. முகைதின் 'அறிஞர் அஸீஸ் சில நினைவுகள்' என்ற நூலை வெளியிட்டார். இந்நூலுக்கான விமர்சனங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இந்த நூல்கையும் தொகுத்து

நூல் விமர்சனம் என்ற நூலாக முஸ்லிம் எழுத்தாளர் மஜ்லிஸ் வெளியிட்டது. இந்நூலின் முக்கிய அம்சமாகத் திகழ்வது அதன் முன்னுரையே. நூலின் அரைவாசிப்பகுதியை பரப்பிக்கொண்டிருக்கும் இம்முன்னுரையில் சமகால முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களும் இலக்கியப் போக்குகளும் கடுமையான விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தன. இது சமூகத்தின் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இம் முன்னுரையை மறைந்த எம்.எஸ்.எம். இக்பால் எம்.எச்.எம். சம்ஸ் ஆகியோருடன் ஏ.இக்பாலும் இணைந்து எழுதினார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்பாலுக்கு இளம் வயதிலேயே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் துடனும் அதன் அனுதாபிகளுடனும் ஏற்பட்ட தொடர்புகள் இவரது இலக்கிய நோக்கை ஒரு பரந்துபட்ட வெளிக்குக் கொண்டு சென்றதோடு முற்போக்குப் படைப்பாளிகளுடன் ஓர் இணைப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

இவரது ஆரம்பகாலத்தில் வாழ்ந்த இளம் படைப்பாளிகள் பொதுவாக இடதுசாரிக் கண்ணோட்டத்துடனேயே காணப்பட்டனர். அதற்காக இவர்கள் மார்க்சியவாதிகள் என்று அர்த்தமல்ல. தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏழை மக்கள் வசதி படைத்தோரால் ஒடுக்கப்படுவது கண்டு இவர்கள் சொதித்தெழுந்தனர். இஸ்லாமிய சமூகத்தில் காணப்பட வேண்டிய சம உடைமைப் பண்புகள் அங்கு இல்லாததைக் கண்டும் தமது எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்கான ஒரு அமைப்பு அவர்கள் மத்தியில் காணப்படவில்லை. இதனால் அவர்கள் இயற்கையாகவே இடதுசாரி முகாம்களுக்குள் தள்ளப்பட்டனர். அங்கு அவர்களுக்கு உற்சாகமான வரவேற்பும் தமது கருத்துகளை வெளிக்கொணரப் பொதுமேடையார் சிடைத்தன. அதனால் காலப்போக்கில் அவர்கள் சம உடைமைவாதம் பேசும் இஸ்லாமிய இலக்கியவாதிகளாக மாறத் தலைப்பட்டனர். இதற்கு நிறைய ஆதாரங்கள் உண்டு. இக்பாலும் அவ்வாறானவர்களுள் ஒருவராகக் காணப்பட்டார்.

கனிஞர் ஏ. இக்பால் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர். அநேகமான எழுத்தாளர்கள் ஆரம்பத்தில் கனிதைகள் எழுதுவதன்மூலமே அறிமுகமாகின்றனர். அதேபோன்று இக்பாலும் ஆரம்பத்தில் கனிஞராகவே பெரிதும் அறியப்பட்டாலும் இவர் நல்லதொரு கட்டுரையாளரும் கூட என சொல்வது சாலப்பொருத்தமானதாகும்.

கனிஞர் என்ற ஒற்றை அடையாளம் மட்டுமல்ல சிறுகதை ஆசிரியர், விமர்சகர், பத்தி எழுத்தாளர், நூலாசிரியர், வெளியீட்டாளர், பாடநூல் ஆசிரியர், சமூக ஊழியன் என பன்முகங்களாக விரிகிறது. இவரது வாழ்க்கை இவை அனைத்திற்கும் ஊடுபாவாகத் திகழ்வது அவர் செய்த ஆசிரியத் தொழிலாகும். இத்தொழின் மூலம் நமது திறமையையும் சிந்தனையையும் வெளிப்படுத்த முடிந்ததோடு ஆளுமையிசக் மாணவர் குழுவொன்றையும் இப்பாலினால் உருவாக்க முடிந்தது.

1971 ஆம் ஆண்டு அக்கரைப்பற்று மாணவர் பேரவை ஏ. இப்பாலுக்கு கனிஞர் விருது வழங்கியது. இதுமுதல் தனது பெயரிற்கு முன்னால் கனிஞர் என்ற அடைமொழியை உபயோகிக்கத் தொடங்கினார். இவரது கவிதைகள் பாரதியின் கவிதைகள் போன்று ஒரு காலத்தில் எளிமை நிரம்பியதாகக் காணப்பட்டாலும் சில நேரங்களில் சிக்கல் நிரம்பிய ஒரு போக்கினை நோக்கி நகர்வது புலப்படக்கூடியதாய் உள்ளது.

கனிஞர் என்ற முறையில் கவிதைகளை எழுதுவதில் மாத்திரம் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாமல் வானொலி, தொலைக்காட்சி மற்றும் கனியரங்கங்கள் ஆகியவற்றில் வித்தியாசமான பார்வையுடன் கவி வடிப்பதில் இவருக்கு ஒரு தனியான திறமை உண்டு. இலங்கை வானொலி முஸ்லிம் சேவையில் கவிதைப் பொழிவு என்ற நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கி தொடர்ந்து நடத்திய பெருமை இப்பாலுக்கு உண்டு.

அழகானித் லப்பி, சீர்த்தி ஆகிய புனைபெயர்களை போர்வையாய் போட்டுக்கொண்டு எழுதிய இப்பாலின் கவிதைகள் உள்நாட்டு வெளி நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் பலதிலும் பக்கங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டன. இஸ்லாமிய சிந்தனை, முஸ்லிம் முரக, பிறை, நடை ஆகியன இவற்றில் சில.

கவிதைக்காக பல்வேறு பரிசில்களையும், விருதுகளையும் பெற்று கனிஞர் சாதனை பலடத்துள்ளார். வடகிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருது,சுழத்து பூதந்தேவனார், தமிழ்ப்புலவர் கழகம் வழங்கிய முதற் பரிசு, பேருவளை பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் நடைபெற்ற திறந்த செய்யுள் போட்டியில் முதற்பரிசு ஆகியன இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவரது கவிதை நூல்களாக 'மௌலானா ருமியின் சிந்தனைகள்', 'பிரசரம் பெறாத கவிதைகள்', 'புதுமை' ஆகியன அமைகின்றன. புதுமையில் வரும் தமிழ்க் கவிதைகள் ஆங்கில மொழியில் தழுவல் செய்யப்பட்டது ஒரு புதுமையே. மேலும் பாடசாலை தமிழ் நூல்களிலும் கவிதைச் செல்வம், காந்தி பாமாலை, முற்றத்து மல்லிகை போன்ற கவிதைத் தொகுப்புகளிலும் இப்பாலது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளதுடன் தமிழகத்திலிருந்து வெளியாகிய அக்கரை இலக்கியத்திலும் வெளியாகியுள்ளதானது கவிஞரது வீச்சு போய்விழுந்த தளத்தைக் காட்டி நிற்கிறது.

ஏ. இப்பால் எழுதிய சிறுகதைகள் பல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளதோடு சிறுகதைத் தொகுப்பாக 'மாயத் தோற்றம்' என்ற ஆக்கமும் வெளிவந்துள்ளது.

1965 ஆம் ஆண்டு 'முஸ்லிம் கலைக்கூடர் மணிகள்' என்ற பெயரில் ஒரு வரலாற்று நூலை எழுதியதன்பின்புதான் இப்பாலின் செல்வாக்கு நாட்டில் மிகவும் உணரப்பட்டது. இருந்தாலும் 1971 ஆம் ஆண்டு இவர் எழுதிய மறுமலர்ச்சித் தந்தை எனும் பெயரிலான வரலாற்று நூலுக்கு 1972 ஆம் ஆண்டின் சாகித்யமண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. எம்.சி. சித்திலெவ்வையை தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு அறிமுகப் படுத்தியதன் மூலம் மிக இள வயதிலேயே சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றவர் என்ற சாதனை இவருக்கு முத்திரை பதித்தது போல் ஆகியது.

பத்தி இலக்கியத்தையும் இவர் விட்டுவைக்கவில்லை. தினகரன் பத்திரிகையில் 'இவர்கள் இப்பொழுதும் வாழ்கிறார்கள்' என்ற பத்தி, கூர்மை காரணமாக மின்பு நிறுத்தப்பட்டது. அதன்பிறகு 'நடந்தது - நம்பினால் நம்புங்கள்' எனும் ஒரு தொடரை எழுதினார். தினபதி இஸ்லாமியப் பகுதியில் அல்-முஜீப் என்ற புனைபெயரில் சன்மார்க்க வினாக்களுக்கு விடை எழுதியதன்மூலம் தம்முள் பொதிந்துள்ள மார்க்க அறிவை வெளிக்காட்டிய இப்பால் 'ஒலை'யில் 'இலக்கிய வாழ்வில் இடறிய சம்பவங்கள்' என்ற தொடரையும் எழுதினார்.

இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலும் இப்பால் சளைத்தவர் அல்ல. நூல் வெளியீட்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் ஆராய்ச்சி மற்றும் பட்டிமன்றங்களிலும் இவர்களது விமர்சனங்கள் உற்சாகத்துடன் எதிர்பார்க்கப்படும்

ஒன்றாகும். இதுவரை ஏறத்தாழ 30 நிமிர்சன ஆய்வுரைகளை இவர் மேற்கொண்டுள்ளார். இலக்கிய வரலாற்றுப் போக்குகளைத் தேட முனைவோருக்கு இது பெரிதும் துணைவரும். இவற்றின் மூலப் பிரதிகள் அனைத்தும் கவிஞரது நூலகத்தில் பத்திரமாய் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளதானது கவிஞரின் தூரப்பார்வைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

இப்பாலின் திறமையான ஆக்கங்களை அங்கீகரித்த அரசு கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் 'கலாபூசணம்' மற்றும் 'காலதீர்த் தாபிமானி' ஆகிய இரு விருதுகளை வழங்கி அவரை கௌரவித்தது. இன்னும் தேசிய இலக்கியப் பேரவை, 'கலைஞர்', 'இலக்கிய மாமணி' ஆகிய பட்டங்களையும் அல்-ஹிக்மா தொழில்நுட்ப நிலையம் 'இலக்கிய வாருதி' என்ற பட்டத்தினையும் அக்கரைப்பற்று மக்கள் மன்றம் 'இலக்கிய விற்பனரை' பட்டத்தினையும் வழங்க, உலக இஸ்லாமிய இலக்கிய ஆராய்ச்சிக் கழகத்தினர் கௌரவப் பத்திரத்தையும் வழங்கி அவரின் பெருமையை இன்னும் இழுத்து நீட்டிவிட்டது.

இவர் தமது கல்விப்பணிகளின் உச்சகட்டமாக 1971 - 1976 இற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் கல்வி அமைச்சின் பாடநூல் ஆலோசனை சபை உறுப்பினராகவும் 1973 - 1977 காலப்பகுதியில் இஸ்லாம் பாடநூல் குழுவின் உறுப்பினராகவும் சேவையாற்றியது இங்கு சுண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இஸ்லாம் பாடம் ஆறாம் புத்தகத்தின் பெரும் பகுதியையும் ஏறாம் புத்தகத்தின் முழுவதும் இப்பாலால் எழுதப் பட்டவை. நவீன கல்வித் திட்டத்தின் அடிப்படையில் வாசிப்புப் பகுதிகள் மிக நீண்டதாய் அமையாமல் கருக்கமாகவே இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைப்படி வெளியிடப்பட்டுள்ள பத்தாம் புதினோராம் ஆண்டுகளின் நூல்களின் வாசிப்புப் பகுதிகளில் பெரும் பாலானவை இப்பாலின் கைபட்ட எழுத்துக்கள் என்பதனை குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது.

இலக்கியவாதியாக அடையாளம் காணப்பட்ட கவிஞரின் கல்விச் சேவைகள் போதியளவு மதிப்பீடு செய்யப்படவில்லை என்ற ஒரு முறைப்பாடு இருக்கிறது. தான் விரித்துக்கொண்ட கொள்கைகளினாலும் துணிச்சல்மிகு கருத்துக்களினாலும் இவர் பலரது எதிர்ப்பினை சம்பாதித்துக் கொண்டதன் பலனாய் ஆசிரியத் தொழிலில் திடீர் இட

மாற்றங்களுக்கு ஆளானார். கற்றோருக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு என்ற முதுமொழிக்கியை இவர் போன இடமெல்லாம் தமிழ்த் தொண்டாற்றிச் சிறப்பெய்தினார். மார்க்சிம் கார்க்கியைப் போல மாணவர்களுடன் ஒன்றாகக்கலந்து அவர்களின் ஆளுமையை வெளிக் கொணர்ந்த இக்பால் அப்போதைய அருத்தகம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளராகவும் சேவையாற்ற அழைக்கப்பட்டார்.

இலங்கையில் சிங்கள மொழிவாரியான கலைஞர்கள் சிலருக்கு அவர்களின் அபிமானிகளின் நல்முயற்சியால் கௌரவ கலாநிதிப் பட்டம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு பல விதத் திலும் பங்களிப்புச் செய்துள்ள மூத்த எழுத்தாளர் கவிஞர் இக்பாலுக்கும் ஒரு கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் வழங்குமாறு, தர்காநகர் படிப்பு வட்டம் தென்கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்துக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தது. துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த வேண்டுகோள் இன்னும் பார்ப்பாரற்று நிலுவையில் உள்ளது கவலைக்குரியதாகும்.

இக்பாலின் இல்லத்தின் பெரும் பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டுள்ள அவரது பிரத்தியேக நூலகம் ஆயிரக்கணக்கான அதுவும் அரிதான நல்லபல நூல்களைக் கொண்டுள்ளது. இக்பால், இலக்கியப் படைப்பாளிகளுக்கு உசாத்துணையாக உதவும் வகையில் தனது நூலகத்தை ஒரு தகவல் களஞ்சியமாகவே பேணிப் பாதுகாத்து வருகிறார். தேனீக்கள் சிறிது சிறிதாய் தேனைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதைப்போல் இக்பால் தனது சம்பளத்தில் அதிகமாய் புத்தகங்களையே வாங்கினார். இவை தேனைப்போல் சுவையும் நலமும் உடையன.

படிப்புவட்ட அங்கத்தவர்களுக்கு கவிஞர் தொடர்பான ஒரு பூரண மதிப்பீடு இன்னும் செய்யப்படவில்லை என்ற குறையைக் கேட்க மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. இக்குறையை நிரப்பும் முகமாக தர்காநகர் படிப்பு வட்டம் 2008 ஆம் ஆண்டு 'ஏ. இக்பால் ஐம்பது வருட இலக்கிய ஆவணம்' என்ற நூலை வெளியிட்டதானது தமிழ் முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் வரலாற்றுப் பாதையின் ஒரு மைல் கல்லாக கருதப்படுகின்றது. மேலும் இதற்கு உரம் ஊட்டுவதாய் கவிஞரது ஆசிரியப்பயிற்சி மாணவி ஏ.எச். ரஹுனினிலா 'கவிஞர் இக்பால் கவிதைகள் ஒரு மதிப்பீடு' என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஆய்வுக்

கட்டுரை பின்னர் நூலுருப் பெற்றுள்ளது. இன்னும் சுப்ரகமுவ பல்கலைக் கழக மாணவி ரிஸ்வானா 'இலங்கை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கவிஞர் ஏ. இக்பாலின் படைப்பிலக்கியங்கள்' என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்வின் 'அம்பாறை மாவட்ட சிறுகதை வளர்ச்சி' என்ற ஆய்வு இக்பாலின் புலமையை வேறும்பல தளங்களுக்குள் பதிய வைத்தன.

நூலகவியலாளர் எம்.ருமைஸின் ஏ. இக்பாலின் வேலைகள் பற்றிய புத்தகப் பட்டியல் எனப் பொருள்படும் 'Bibliography Of The Work of A. Iqbal' என்ற ஆக்க விபரப் பட்டியல் இக்பாலை மேலும் ஆராய முனைவோக்கு வெளிச்சம் காட்டும் கலங்கரை விளக்காய் அமையும்.

பேனாவைக் காட்டிக்காட்டி பயமுறுத்திய இக்பாலுக்கு வயது மட்டும் பயப்படவில்லை. வயது மூப்பு யாரையும் விடாது. கவிஞரின் கால்நடை சற்று தளர்ந்துவிட்டிருப்பது ஒன்றும் புறநடையானதல்ல. 'இப்ப இந்த வயதில்' என அடிக்கடி சொல்லத் தலைப்பட்டிருக்கிறார். நோபல் பரிசுபெற்ற இரவீந்திரநாத் தாகூர் தனது தள்ளாத வயதிலும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பயணம் மேற்கொண்டதோடு தனது இறுதி என்பதாவது வயதிலும் உற்சாகம் குன்றாமல் இருந்தார் என்ற உண்மையை நான் கவிஞருக்கு நினைவுபடுத்துவேன். ஏனெனில் கவிஞரின் பேச்சுநடை இன்னும் எய்திய இலக்கில் போய்விழும் வீச்சைக் கொண்டதே.

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

பேரரசரீயர் செ.யோகரரசா

அறுபதுகளுக்கு சற்று முன்பின்னாக எழுத்துலகினுள் பிரவேசித்த யோ. பெனடிக்ற் பாலன் 28.05.1939 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்தவர்.

பீ.ஏ., பீ.ஏ. ஆனர்ஸ் (அரச அறிவியல்), எம்.ஃபில். (எடியுகேஷன்) பட்டங்களுக்குரியவர். கொழும்புத்துறை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்றவர்.

கந்தேசெதர தமிழ் வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர். கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் பத்திராதிபதிராகக் கடமை யாற்றியவர். பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் விளங்கியவர்.

இளம் வயதில் யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பித்த, எழுத்தாளர் சங்க ஏடான 'மலர்' என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக செயற்பட்டவர்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் யாழ் கிளையின் தீனிர ஊழியராக செயற்பட்டவர்.

'விபசாரம் செய்யாதிருப்பாயாக' (1995), 'தலைவிதியைப் பறிகொடுத்தோர்' (1996) ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுப்புகள், 'சொந்தக்காரன்' நாவல் (1968), 'குட்டி' (1963), 'பலஸ்தீனம் என்னை அழைக்கிறது' ஆகிய குறுநாவல்கள், 'கல்வி உளவியல்' அடிப்படைகள் ஆகிய நூல்களின் சொந்தக்காரர்.

சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை, நாவல், குட்டிக் கதைகள், நாடகம் என்பன இவரது இலக்கியத் துறைகள். யோ.பெனடிக்ற் பாலன் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகள் எழுதியிருப்பினும், இரு தொகுப்பு களிலும் இடம் பெற்றுள்ள 34 சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக்

யோ. பென்டிக்ந் பாலன் (1939 - 1997)

கொண்டே இவரது சிறுகதைகள் பற்றிய மதிப்பீட்டினை இவ்வேளை மேற்கொள்ள முடிகின்றது.

சமூகப் பிரச்சினைகளைப் புதிய நோக்கில் பார்ப்பதும் இரத்தமும் சதையும் கொண்ட வகைமாதிரிப் பாத்திரங்களும் உயிர்த்துடிப்பான உரையாடல்களும் இவரது சிறுகதைகள் பலவற்றுக்கு சிறப்பான இடத்தை வழங்குகின்றன.

இவரது பாத்திரங்கள் பலவும் பல்வேறு ஒழுங்குமுறைகளுக்குள்ளானவை. சிலர் அவற்றை எதிர்த்துப் போராடுபவர்கள், சிலர் அடங்கிப் போகின்றவர்கள், சிலர் மத்திய தர வர்க்கத்தினர். தமது பாரம்பரியப் பெருமைகளை சிக்கெனப் பிடிக்கின்ற உயர்வர்க்கத்தினரும் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் பலரும் கொழும்பையோ மலையகத்தையோ யாழ்ப்பாணத்தையோ சார்ந்தவர்கள்.

பெண்கள் பற்றிய இவரது சிறுகதைகளுள் 'விபச்சாரம் செய்பா திருப்பாயாக' என்பது மிக முக்கியமானதொன்று. தமது பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்காக வேறு வழியின்றி விபச்சாரத்திலீடுபடுகின்ற நீற்றா பாவமன்னிப்புப் பெறும் பொருட்டு கிறிஸ்மஸ் தினத்திற்கு முதல் நாளிரவு கோயிலுக்கு செல்கின்றாள். தனது பாவங்களை எடுத்து கூறுகின்றாள். பாவப் பொறுத்தலை வேண்டிக் கொள்ள மறுப்ப திலிருந்து குருவானவருக்கும் அவளுக்குமிடையே ஆக்ரோஷமானதும்,

அமெதியானதுமான உரையாடல் நிகழ்கின்றது. இவ்விதத்தில் பின்வரும் பகுதி கவனத்திற்குரியது:

"ஏன் செபம் தெரியாதா மகனே?"

"தெரியும் சுவாமி."

"அப்ப ஏன் தயங்குகிறாய்? சொல்லு. சொல்லி முடித்து ஆண்டவனின் பாவப் பொறுத்தலை வேண்டிக்கொள்."

"நான் சொல்லமாட்டேன்."

குருவானவர் திகைத்துப் போனார்.

"ஏன் மகனே?, ஏன் மகனே?"

"என் தொழிலே இதுதான் சுவாமி. நான் திரும்பவும் இப்பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வேன்."

நீற்றாவின் கோர்த்திருந்த இரு கைவிரல்களும் ஒன்றை ஒன்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டன.

"உனக்கு வேறு தொழில் கிடையாதா?"

"கிடைக்கும் சுவாமி, ஆனால் அதைக் கொண்டு நானும், என்னுடைய இரு பிள்ளைகளும், என் வயது போன தாயும் வாழவே முடியாது. நான் என் இரு பெண் குழந்தைகளுக்காகவே வாழ்கிறேன். அவைகள் என்னைப் போல வாழக் கூடாது.... வாழவே கூடாது, சுவாமி."

குருவானவர் கண்கள் சிவந்தன.

"வேறு நல்ல தொழில் செய்து ஏன் உன்னால் வாழ முடியாது?"

"நமது வாழ்க்கையை போக்கக் கூடிய கூலி கிடைக்கும் ஒரு நல்ல தொழிலும் கிடையாது. சுவாமி, ஒழுங்காகக் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு நல்ல வேலையும் இல்லை."

குருவானவர் இரு கைகளையும் கோர்த்து, நெற்றியில் வைத்து, யோசனையில் இருந்தார். நீற்றா குருவானவர் பக்தியோடு கூறுவதை எதிர்பார்த்து இருந்தாள். குருவானவர் மனம் உறுதி கொண்டது.

"மகனே நமது வேதம் உனக்கு என்ன போதிக்கின்றது? உள்ளதைக் கொண்டு திருப்தியாக இருக்க முடியாதா?"

"கிடைப்பது உயிர் வாழவே முடியாது. சுவாமி, நான் இந்தத் தொழிலை முழுமனதோடு வெறுக்கிறேன் சுவாமி. மற்றவர்கள் என்னை

அருவருப்போடு பார்க்கும் போது எரிந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சுவாமி, நான் செய்து பாராத தொழிலே இல்லை சுவாமி, நான் அனுபவத்தைக் கொண்டு தான் சொல்கிறேன்.”

அவள் கூறியதைக் கேட்ட குருவானவருக்கு கோபம் எழுந்தது. அவரது சுருங்கிய கன்னங்கள் ஆடின. கைகளை மடியில் இருந்து செபப் புத்தகத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

“அப்படிச் கூறாதே, மகளே இந்த உலகத்தில் அழுகின்றவர்கள் பாக்கியவான்கள். ஏனெனில் அவர்கள் அந்த உலகத்தில் ஆறுதல் அடைவார்கள். ஆண்டவன் உன்னை சோதிக்கும் போது நீ உதரியமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால், நீ பசாசுக்கு அடிமையாகி விட்டாய். மனம் திரும்பி மோட்ச வழியில் நடக்க உனக்கு மனம் இல்லை. நீ ஆண்டவனின் பிள்ளையல்ல. சாத்தான் உன்னைப் பலமாகப் பற்றிக் கொண்டான். எழுந்து போய் விடு போ.”

குருவானவரின் உதடுகள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“சுவாமி, நான் உன்மையைத் தான் சொன்னேன். என்னுடைய நிலைமை இது. நீங்கள் ஒரு முறை என்னுடன் வந்து உலகத்தைப் பாருங்கள். அப்போது என் ஆத்மா உங்களுக்குப் புரியும்.” நிற்றாவின் வார்த்தைகள் அமைதியான மெலிந்த குரலில் வந்தன.

“நீ சாத்தானின் பிள்ளை, என்னுடன் பேசாதே. எழுந்து போய் விடு.”

நிற்றா கண்களைத் துடைத்து விட்டு எழுந்து நடந்தாள். குருவானவர் பாவ சங்கீர்த்தனக் கதிரையில் இருந்து எழுந்து அவள் மனம் திரும்புவதற்காக மனதுள் பக்தியோடு செபித்து விட்டு, அவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அவள் தன் இரு பிள்ளைகளுக்கு கிட்டச் சென்றாள். நிற்றாவின் வாழ்வு எங்களுக்கு வேண்டாம் என்று அப்பிள்ளைகள் செபித்துக் கொண்டிருந்தன. அவள் இரு பிள்ளைகளையும் எழுப்பி, இரு கைகளிலும் பிடித்துக் கொண்டு தெருவைப் பார்த்து திரும்பி நடந்து விட்டாள்.

“மகளே...”

அவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

குருவானவர் பூசைப் பீடத்துக்கு முன்னால் வந்து, செப புத்தகங்களை கையிலேந்தி நின்றார்.

“மகளே நாளை யேசு பிறக்கப் போகின்றார். இந்தப் புனித நாளில் நீ மனம் திருந்தி, நீ நல்ல வழியில் நடக்க வேண்டும் என்று என் ஆத்மா விரும்புகிறது. இந்தப் புனித நாளில் உனக்கு யேசுவின் ஊழியனாக நின்று சொல்கின்றேன். இது யேசுவின் கட்டளை. மகளே விபசாரம் செய்யாது இருப்பாயாக.”

குருவானவர் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை.

நீற்றா தெருவில் இருளைக் கிழித்து நடந்து கொண்டிருந்தான்.

மேற்கோள் நீண்டு விட்டதாயினும் யோ.பெனடிக்ட் பாலனின் பாத்திர உருவாக்கம், அவற்றின் குணாம்சம், உரையாடற் திறன் முதலானவற்றினை வெளிப்படுத்துவதற்காக இது அவசியமானது. நீற்றாவின் எதிர்ப்புக் குரல் ஈழத்து சிறுகதையுலகிற்கு முற்றிலும் புதியது.

தமது குடும்பத்திற்காக அக்காவை விலைபேசும் தங்கை யொருத்தியை நமது சகோதரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றது. தங்கை யினதும் அக்காவினதும் எதிர்வினைகள், மனநெகிழ்ச்சி தருவனவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இரவிரவாக பாத்திரங்கள் சுழலி வீட்டு வேலைகள் செய்து விட்டு தாமதமாக வரும் தாயை வேசை என்று கருதும் ஊரவர்கள் அவளது வீட்டுக்கு கல்லெறிந்து ஊரை விட்டு அகற்ற முற்படுவதனை உருக்கமாகச் சித்திரிக்கின்றது ‘அடைக்கலங்குருவிகள்’.

தன்னை ஏமாற்றி விட்டு வேறொரு பெண்ணைத் திருமணஞ் செய்ய முற்படுகின்ற ஒருவனுக்கு ஆத்திரமும், எள்ளலும் விரவி வர, கடிதம் எழுதுகின்ற எலிசபெத்தினை ‘காதலித்தவருக்கு ஒரு கடிதம்’ என்ற சிறுகதையில் சந்திக்கின்றோம்.

லீவில் வந்து தன்னை திருமணம் செய்து கொழும்பு லொட்ஜில் பெற்றோருடன் விட்டு விட்டு பிரான்ஸிற்கு சென்று விட்ட கணவனிடமிருந்து அவனது ஒழுக்கக் கேடு காரணமாக விலகிச் செல்ல முற்படும்

ஞானேஸ்வரி பற்றியது 'கரையேறும் மீன்கள்'. தமிழ் சமூகத்தின் மனோ பாவத்திற்கு பதிலடியாக இச் சிறுகதை வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

கணவனது இம்சைகளை ஒரு கட்டத்திற்கு மேல் சகிக்க மாட்டாமல் தாலிக் கொடியோடு அவனை வீட்டை விட்டு போகச் செய்யும் புரணியின் கதைதான், 'கீழைக் காற்று'. இச் சிறுகதையின் படிப்படியான நிகழ்வுகளை வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கும், யதார்த்தம் வெடிக்கும் உரையாடல்களும் யோ.பெனடிக்ற் பாலனின் எழுத்தாற்றலுக்கு இன்னொரு உன்னத சான்றாகிறது.

பகலில் பிச்சை கேட்டு வந்த அழகான பெண்ணொருத்தியை உடலுறவுக்கு அழைக்கின்ற ஒருவனுக்கு வார்த்தைகளால் பதிலடி கொடுத்து அவனை தலைகுனியச் செய்கின்ற நிகழ்வை 'கௌரவமான கோழைகளே' சிறுகதையில் சந்திக்கின்றோம்.

அப்பாவிப் பெண்கள் சிலரையும் யோ.பெனடிக்ற் பாலன் படைத்துள்ளார். வேலைக்காரியான தனக்கும், தனது எசமான திருமணம் செய்து வைப்பாரென நம்புகின்ற மாரியாயி (மாரியாயி ஒரு மாடுதானே) யாழ்ப்பாணத்து இளைஞனொருவனது பசப்பு வார்த்தைகளை நம்பி மோசம் போகின்ற மரியா (ஒரு பாவத்தின் பலி) திருமணத்திற்காக நீண்ட காலமாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் புனிதம் (சமுதாய வீதி) முதலானோர் பற்றிய சிறுகதைகளும் கவனத்திற்குரியன. இறுதியாக குறிப்பிட்ட சிறுகதையும் மன நெகிழ்ச்சியைத் தருவது. (வேலையில்லாப் பிரச்சினை பற்றியெழுந்த வண்ண நிலவனின் கரைந்த நிழல்கள் போன்றது.)

புலம்பெயர்ந்து செல்வதற்காக ஏஜென்சியை நம்பிக் கொழும்பிலே தங்கி உள்ள யாழ்ப்பாண இளைஞர்கள் தினமும் படுப்பாட்டினை இவை பற்றி கவனஞ் செலுத்திய எழுத்தாளர் புதிய கோணங்களில் சித்திரிக்கும் சிறுகதைகள் சிலவும் யோ.பெனடிக்ற் பாலனால் எழுதப்பட்டுள்ளன. நம்பிக்கை இழந்து போய் ஏஜென்சிக்காரனைக் கத்தியால் குத்துகின்ற இளைஞனொருவன் (தலைவிதியைப் பறிகொடுத்தோர்) செக்கிங்கில் அகப்படும் பாஸ்கரன் (பட்டம் விடுவோம்) தண்ணி அடித்து மன அலசங்களைக் கொட்டுகின்ற மலாக்கியாலலிம் சங்கரியும் (முகவரி தேடுவோர்) முதலான அத்தகைய சிறுகதைகள் பற்றி

விரிவாகப் பேசப்பட வேண்டி இருப்பினும் விரிவஞ்சித் தவிர்க்கப் படுகின்றது.

குடும்பத்தைக் கரை சேர்க்க வேண்டி தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துள்ள ஒரு இளைஞனதும் (பட்டத்து இளவரசன்) தேநீர்க் கடையில் தேநீர் தயாரிக்கும் தொழில் செய்கின்ற முதிர் இளைஞனதும் (செல்லையா அண்ணை) மன உணர்வுகள் மனப் போராட்டங்கள் நுணுக்கமாக இரு சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான நோக்குடைய சிறுகதைகளும் அரிதாகவே வெளிவந்துள்ளன.

மலையகத்தைக் களமாகக் கொண்டு ஏறத்தாழ முப்பது சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பதாக அறியப்பட்டிருப்பினும், ஐந்து கதைகள் எவிலேயே இத் தொகுப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. சம்பள நாளன்று படுகின்ற அவலங்கள் (இங்கெவர் வாழ்வோ) நீண்ட நாட்களின் பின்னர் துரையின் ஆசைக்கு இணங்குகின்ற பூக்கள் (தேயிலைப் பூ), படிக்க வைக்க வேண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற கனவுகளை நனவாக்க முடியாத மகனும் தந்தையும் (இங்கெவர் வாழ்வோ), பற்றிய சிறுகதைகள் இவ்விதத்தில் முக்கியமானவை. முற்குறிப்பிட்ட கௌரவமான கோழைகளே சிறுகதையும் மலையகம் பற்றியதே

யாழ்ப்பாணம் சார்ந்த சிறுகதைகளுள்ளும் கவனத்திற்குரியன சிலவுள்ளன. தாழ்ந்த சாதி இளைஞனுடன் ஓடி விட்ட மகளை திரும்பி அழைத்து வரப் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து தோல்வி கண்ட அவமானத்தில் தற்கொலை செய்கின்ற கவரிமாண்கள் குறிப்பிடத் தக்கதொன்று. ?

யாழ்ப்பாணப் பெரியகடைச் சூழலிலுள்ள மகோக்கனி மரத்தின் கீழிருந்து பாட்டுப் பாடி நடனம் ஆடி பணம் சம்பாதிக்கும் ஏழைக் குடும்பமொன்றின் அன்றாட வாழ்வு பற்றிய ஆண்டவனின் பிள்ளைகளில் யோ.பெனடிக்ட் பாலனின் சிறந்த சிறுகதைகள் சிலவற்றுள் முதன்மையானது. அக் குடும்பம் பற்றிய பார்வையாளர் விமர்சனங்கள் ஒரு புறமிருக்க, கதையின் முடிவு நெஞ்சை விட்டு அகலாதது.

தாய் கண் இமைகள் வெட்டினாள். குழந்தை சலங்கை கட்டிக் காய்ந்து வீங்கிய கணுக்காலில் வளையத்தைக் கைவிரல்களால் தடவிக் கொண்டு தாயின் நாடியைப் பிடித்தாள்.

“இங்கை பாரம்மா”

“தாய் குழந்தையின் தேவையை ஆவலாய்க் கேட்டாள்.”

“என்ன, குஞ்சு”

“என்னைப் பாரம்மா”

தாய், பார்க்கிறாள்.

“நாளைக்கும் ஆட வேணுமாம்மா?”

.....

தேசிய இனப் பிரச்சினை சார்ந்த படைப்புகள் என்ற விதத்தில் பேரினவாத ஒடுக்குமுறை தலைவிரித்தாடிய காலப் பகுதியில் நிகழ்ந்த குமுதினிப் படகுப் படுகொலை பற்றிய சிறுகதை ஒன்று மட்டுமே (இப்படி எத்தனை காலம்) இத் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. படுகொலை நடந்த தினத்தன்று (அல்லது மறுநாள்) இரவுப் பொழுதில் குடும்பமொன்று படும் மன அவஸ்தைகளை தத்ருபமாகவும், நுணுக்கமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றது அச் சிறுகதை.

விரிவஞ்சி வேறு சிலவற்றை தவிர்த்தாலும்,

ஏனைய எழுத்தாளர் பலரது பார்வைக்குட்படாத விடயங்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ள யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் மற்றொரு சிறுகதை பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஒருவனை அடித்துக் கொலை செய்து விட்டு சிறைக்கு சென்று மீண்ட செல்லப்பாவின் மன அவஸ்தைகள் - மனப் போராட்டங்களை துல்லியமாக வெளிக் கொணர்கின்ற அது உள்ளே தான் இருக்கிறது என்ற சிறுகதையே அதுவாகும்.

மறக்க முடியாத பாத்திரங்களை வைத்து எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள் ஈழத்தில் அரிதாகவே வெளிவந்துள்ளன. அவ்வாறெழுதுவது கடினமானதுங் கூட. அத்தகைய கடினமான பணியில் யோ.பெனடிக்ற் பாலன் ஓரளவு வெற்றி பெற்றிருப்பதனை யாழ்ப்பாணத்துக் கிழவி வெளிப்படுத்துகின்றது. சீட்டுக்காசு வாங்குவதற்காக நீண்ட பயணம் மேற் கொண்டு தெருவழிகளில் நடந்து செல்கின்ற கிழவியின் பார்வையில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் அழுக்குகள் சில ஆழமாக அம்பலப்படுத்தப்பட்டுள்ள அச் சிறுகதை ஒரு குறு நாவல்தானோ என்ற குழப்பத்தையும் தர வல்லது.

இரு தொகுப்புகளிலுள்ள சிறுகதைகளை வைத்து நோக்கும் போது வெளிப்படும் முக்கியமான விடயங்களுள் தலையாயது, சிறுகதைகளுக்கு இடப்பட்டுள்ள தலைப்புக்கள் கனகச்சிதமானவையாக இருப்பது. இவற்றுள் கணிசமானவை கவிதைத்தன்மை வாய்ந்த தலைப்புகளாக - குறியீடு, என்னல், அதிரடி உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு முதலிய இயல்புகளுடன் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (விரிவஞ்சி உதாரணங்கள் தரப்படவில்லை). இவ்வாறு தலைப்பிடும் ஆற்றல் வேறு சில எழுத்தாளர்களுக்குமுண்டு, அதாவது இவற்றுள் கணிசமானவை பன்மை சொற்களாகவோ சொற்றொடர்களாகவோ உள்ளன (உ-ம்: கரையேறும் மீன்கள், கைகோர்த்தவர்கள், கவரிமான்கள், கௌரவமான கோழைகளே, மன்னிக்கப்பட முடியாதவர்கள், முகவரி தேடுவோர், தலைவிதியைப் பறிகொடுத்தோர்) இவ்வழி தனிமனித விவகாரம் பொதுமனித விவகாரமாக பரிமாணம் பெரும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றதென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் சிறுகதைகளுள் சிலவே பிரசாரத்தன்மை கொண்டவை இலட்சிய நோக்கு வெளிப்பட அமைந்தவை. ஒரு சில உருவ அமைதியற்றவை கதைப் பின்னலில் தோல்வி கண்டவை. பெரும்பாலான சிறுகதைகள் மறைமுகமாக சமூக விமர்சனம் செய்வனவாகவோ பாத்திரச் செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்துவனவாகவோ காணப்படுகின்றன. கலாபூர்வமான வெளிப்பாட்டு முறையும் மனதை நெகிழ்ச்சி தருமாற்றலும் சிந்திக்கத் தூண்டும் இயல்பும் கொண்டனவே பலவாகும். யாது காரணத்தால் விமர்சகர்கள் இவற்றை - யோ. பெனடிக்ற் பாலனின் சிறுகதை சிறப்புக்களை - கவனிக்கத் தவறி விட்டனரென்று புரியவில்லை.

யோ. பெனடிக்ற் பாலன் சிறுகதை ஆசிரியர் என்பதனை விட நாவலாசிரியர் என்ற விதத்திலேயே பரவலாக அறியப்பட்டுள்ளார். அதற்கு வழிவகுத்தது, மலையகத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு அவரெழுதிய சொந்தக்காரன் (1968).

மலையக மக்களது அடிப்படையான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளுள் முக்கியமானதொன்று வீடு, தோட்டத்துரைமாராற் கட்டிக் கொடுக்கப்படும் காம்பறா என்ற சிறு அறைக்குள்ளேயே தங்குகது வாழ்க்கை

அனுபவங்களை நிறைவு செய்து கொள்ள வேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு உண்டு. அத்தகைய வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காகத் துரை மாரிடம் உரிமைக் குரல் எழுப்புவதையும், தொழிற்சங்க முயற்சிகள் மூலம் போராட்டம் நடத்துவதையும் விபரிப்பதே சொந்தக்காரன்.

தாய், தந்தை, வயது வந்த பெண்கள், இளம் தம்பதிகள், குழந்தைகள் ஆகிய பலருடனும் காம்பறா ஒன்றிலேயே வாழ வேண்டிய நிலையிலுள்ள தொழிலாளர்கள் பலருள் ஒருவனான சின்னக்கலப்பன் தனது மகன் வீரமுத்துவுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முனையும் போதுதான் இடவசதிப் பிரச்சினை தலைதூக்குகின்றது. துரையிடம் புதிய காம்பறா கேட்க வீரமுத்துவை அனுப்புகிறான். துரை ஏசி திருப்பி அனுப்பி விடுகின்றான். தானே முயற்சி செய்து புதுக் காம்பறா கட்டும் போது துரையின் ஆட்கள் அதனை சிதைக்கின்றனர். காம்பறா கட்டும் உரிமை மறுக்கப்பட்ட போது சின்னக்கலப்பனும் ஏனைய தொழிலாளரும் உரிமைக்காக போராட முனைகின்றபோது பொலிஸ் படை இவர்களது போராட்டத்தை அடக்க வருகின்றது.

சொந்தக்காரன் பற்றி, செ.கணேசலிங்கன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது பொருத்தமுடையது தான்:

'எங்கோ எவரோ சொகுசாக வாழ்வதற்காக, பிறந்த நாட்டை விட்டு வந்து உழைத்து, பரம்பரை பரம்பரையாகத் தேயிலைச் செடிக்கு உரமாவதற்கு மட்டுமாகவே வாழ்ந்த மக்களின் இன்றைய வாழ்வை இந்நாவல் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றது. இது ஒரு கற்பனை நாவல்ல. யதார்த்த நாவல்...'

எனினும், யோ.பெனடிக்ற் பாலன் கலாபூர்வ ரீதியில் சிறுகதைகளில் பெற்ற வெற்றியை நாவலில் பெறவில்லை என்றே கூறத் தோன்றுகின்றது. அவரது உழைப்பு போதவில்லை என்றும் கூறலாம். இந்நாவலின் ஆரம்ப வடிவம் சிறுகதையாக (ஒரே லயத்துக் காம்பறாவில்) இருந்தமையும், அதன் விரிவாக்கமாக இந் நாவல் உருவானமையும் இதற்கு காரணமாகலாம். எவ்வாறாயினும் மலையகம்

பற்றி வந்த நாவல்களில் சொந்தக்காரனுக்கும், முக்கிய இடமுள்ள துண்மை.

யோ.பெனடிக்ற் பாலன் இரு குறுநாவல்களும் எழுதியிருக்கின்றார். இவற்றுள்ளொன்றான 'பலஸ்தீனம்' என்னை அழைக்கிறது' என்ற குறுநாவலின் வாசிப்பு ஏனைய பலர் போன்று இக்கட்டுரையாளரது நினைவிலிருந்தும் மறைந்து விட்டது.

மற்றொரு குறுநாவலான குட்டி (1963) தற்போது கிடைக்கவில்லையாயினும் முக்கியமானதொரு வரவு. தவிர்க்க இயலாத உடலியற் தேவைகளின் நிமித்தம் இளம் வயதில் நிகழ்கின்ற பாலியல் தவறுகளால் குடும்ப வாழ்க்கையில் நிகழ்கின்ற மனப் போராட்டங்களையும், பிரச்சினைகளையும் பற்றி எழுந்தது, குட்டி. எனினும் இக் குறுநாவலின் மொழிநடை அலங்காரம் மிகுந்ததாக - பொருத்த மற்றதாக - அமைந்திருந்ததாக இக் கட்டுரையாளரது நினைவு கூருகின்றது. இக் குறுநாவல் பற்றி செ. கணேசலிங்கன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பது பொருத்தமானதே:

'குட்டி என்ற குறுநாவலை ஆங்கிலத்திலேயோ, பிரெஞ்சு மொழியிலேயோ மொழிபெயர்த்து மேல் நாட்டிலேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டிய எழுத்தாளர் என்று கருதியபோதும் சிறிது அச்சமும் எந்நெஞ்சில் இருந்தது. அழகு காட்டும் மயக்கத்தில் வார்த்தைகளை வைத்து கிளித்தட்டு ஆடி விளையாடும் போக்கில் நுழைந்து தனக்கு வரப் பெற்ற படைப்பாற்றலுக்கும் கலைத்தன்மைக்குமுரிய சமூகப் பணியை மறந்து விடுவாரோ என அஞ்சினேன்....'

முற்போக்கு அணிசார்ந்த படைப்பாளர்கள் பலர் புனைகதை ஆசிரியர்களாகவும், கவிஞர்களாகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள், குட்டிக் கதைகள் எழுதியோர் மிகச் சிலரே. இவர்களுள் முதன்மையானவராகவுள்ளார் யோ.பெனடிக்ற் பாலன். இவ்ரெழுதிய குட்டிக் கதைகள் 'தனிச்சொத்து' என்ற பெயரில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

'சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்னும் உருவங்கள் மூலம் சொல்ல முடியாத, அழுத்த முடியாத தத்துவக் கருத்துக்களை குட்டிக் கதை உருவம் மூலம் மக்கள் மனதில் ஆழமாக பதியும் முறையில் கூற முடியும் என்பது என் படிப்பு அனுபவமும் எழுத்து அனுபவமுமாகும்.'

என்று தெளிவாகவும், ஆணித்தரமாகவும் யோ. பெனடிக்டர் பாலன் கூறிய பின்னர் அவரது ஆக்க முயற்சி பற்றி சொல்வதற்கெதுவுமில்லை. 46 குட்டிக் கதைகள் கொண்ட தொகுப்பில் மேற்கோள், கோஷம், உருவச் சிதைவு கொண்ட சில இருப்பினும் கணிசமானவை சுவையும், வீச்சும் கொண்டனவாக வெளிப்பட்டுள்ளன. சுதந்திரம், அறியாமை, வர்க்க சுபாவம், தொழிலாளர் சக்தி, சுரண்டல் கூடுதலான விடயங்களே குட்டிக் கதைகளாக உருப் பெற்றுள்ளன.

ஆனால், ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குப் புதியதான இவ் ஆக்க முயற்சி தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படவில்லை.

பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

பல்கலைக்கழகக் கல்விமுறையின் அறிவுத் தேடல் (Education for Wisdom) என்ற தளத்தைத் தாண்டி, அது தொழில் வாண்மை (Professionalism) சார்ந்ததாகவும் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து நிலைகள் உருவானபோது, பாடசாலைக் கல்வி முறைக்கு ஏற்ப உயர் கல்வி வாண்மையினரை உருவாக்கும் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டது. அப்போது பல்கலைக்கழகங்களில் கலைமாணி, விஞ்ஞான மாணிப் பட்டங்களுக்கு நிகராகக் கல்விமாணிக் (BED) கற்கை நெறிகள் உருவாக்கப்பட்டன. அதனுடாகக் கல்வி வாண்மையாளர்களாக (Educational Professnals) கல்விமாணிப் பட்ட தாரிகள் உருவாக்கப்பட்டு, நாட்டின் சகல பாடசாலைகளிலும் கல்விப் பட்டதாரி ஆசிரியர்களாக உள்வாங்கப்பட்டனர். உந்த உருவாக்கம் இலங்கைப் பாடசாலைக் கல்விப் புலத்தில் பெருமாற்றங்களைக் கொணர்ந்தது. அவ்வாறு உருவான வாண்மையாளர் குழாத்துள் இருந்து முதன்முதலில் முகிழ்த்தவரே பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அவர்கள். கல்விப் பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் இவருடன் தெரிவு செய்யப்பட்ட மற்றைய மாணவராவார்.

கல்விப் புலத்திலும், அறிஞர் குழாத்திலும் நன்கு அறியப்பட்ட பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா அவர்கள், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலே வலிகாமம் தெற்கில் அமைந்துள்ள இணுவில் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். சபாரெத்தினம் அபிராமி அம்மாள் தம்பதிகளின் புதல்வர். அறுவருள் இளையவர். இணுவில் கிராமமும் அல்லாது நகரமும் அல்லாது இரண்டும் கலந்த கலவையான ஊர். விவசாயம், சுருட்டுக் கைத்தொழில் என்பவை அதன் பொருளாதார இயங்குதளம். மதம், மொழி, பண்பாடு என்பவற்றில் தீவிரமான பேணுகை கொண்ட பூமி. பெரியவையும் சிறியவையுமாக சுமார் இருபத்தொரு கோயில்கள்

சுபா ஜெயராசா (1940)

இங்குள்ளன. சைவப் பாரம்பரியத்தின் சகல நடவடிக்கைகளுக்கும் களமாக இது விளங்குகிறது. மேலாக கூத்து, நடகம், இசை என அழகியற் கலைகளின் வாழிடமாகவும் இது நிலைத்தது. இதனால் எந்தவிதமான நவீனத்துவ சம்பிரதாயங்களாலும் திருப்பமுடியாத கட்டிறுக்கமான பண்பாட்டு வேர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. இந்தப் பண்பாட்டுப் பின்புலம் பேராசிரியரின் உயிரில் உறைந்த முதுசொம்.

இவ்வாறான பன்முக பண்பாட்டுத் தளங்கள் கொண்ட இணுவிலில் சைவத்தையும் தமிழையும் மாணவர்க்கு முறையாகக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற அருட்டுணர்வில் உருவாக்கப்பட்டதுதான் சைவ மகாஜன வித்தியாசாலை. (இது அப்பாக்குட்டியர் பாடசாலை என்று முன்பு அழைக்கப்பட்டது. இப்போது இணுவில் மத்திய கல்லூரி என்று பெயர் பூண்டுள்ளது.) இப்பாடசாலை பேராசிரியர் அவர்கட்கு பண்பாட்டுக் கல்வியின் ஊற்றுக்களைத் திறந்துவிட்டது. தொடர்ந்து கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலும், யாழ் மத்திய கல்லூரியிலும் அவரது உயர் கல்வி தொடர்ந்தது. இந்த இரு கல்விக்கூடங்களும் பேராசிரியரது பயில்களங்களாய் அமைந்தன. இணுவில் சைவ மகா ஜனாவில் நடராசா, சீவரத்தினம், கந்தையா, இராசதுரை, கந்தசாமி முதலிய உபாத்தியாயர்களின் சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தால் உருவாக்கப்பட்டவர். கொக்குவில் இந்துவிலும், மத்திய கல்லூரியிலும்,

ஹென்டி பேரின் பநாயகம், வி.கே. நடராசா, பண்டிதர் சின்னத்தம்பி, மத்திய கல்லூரி அதிபர் தம்பர் முதலானோரின் கற்பித்தல் மற்றும் வழிநடத்தலினால் தனது ஆளுமைப் பண்பை மேலும் விரிவாக்கம் செய்து கொண்டார். 1963 இல் பேராதனை அவரை உள்வாங்கியது. அங்கு அறிவுக் கல்வியும், வாண்மைக் கல்வியும் அவரைப் புடம் போட்டன. தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும், கல்விப்புலஞ்சார் பேராசிரியர்களும் அவருக்கான கல்வித் தளத்திலும் சிந்தனைத் தளத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினர். அவர் கல்விப்புல வாண்மையாளராக, புத்தாக்கச் சிந்தனையாளராக பல்கலைக்கழகம் விட்டு வெளியேறினார்.

பாடசாலைகளும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளும் அவருடைய புதிய கல்விசார் அலை வீச்சால் ஈர்க்கப்பட்டன. மேலும், தனது இடையறாத கற்றலின் ஊடான தேடலில் தான் அறிந்தவற்றை வெகுஜன ஊடகங்களிலும் பரப்பத் தொடங்கினார். வீரகேசரிப் பத்திரிகை அவருக்கான களத்தை அமைத்துக் கொடுத்தது. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது முதுமாணிப்பட்டத்தையும் பெற்றுக் கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் நெல்லியடி மகாவித்தியாலயம், கொழும்பு விவேகானந்தா ஆகிய பாடசாலைகளில் கற்பித்த அவர், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலும் போதித்தார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விப்பீடம் உருவாக்கப்பட்டபோது மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கல்விப்புல விரிவுரையாளரானார். 1985 இல் நிரந்தர விரிவுரையாளராக உள்வாங்கப்பட்ட இவர், 1986 இல் சிரேஸ்ட் விரிவுரையாளர் தரம் I இலும் 1988 இல் பேராசிரியர் (on merit) ஆகவும் பதவி உயர்வு பெற்று கல்வியியற்றுறையின் மாணிக்கக்கல்லாக விளங்கினார்.

கல்வி உளவியல், கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி, கலைத்திட்டமிடல் ஆகிய பாடநெறிகளைப் பிரதானமாக விரிவுரையாற்றிவந்த இவர், அவ்வப்போதைய கல்விசார் ஆளணி நிலைவரங்களைப் பொறுத்து ஏனைய பாடநெறிகளிலும் சிறப்பாகப் பங்கேற்று விரிவுரையாற்றி யவர்.

சபா. ஜெயராசாவின் வகுப்பறைக் கற்பித்தல் முறைமை வெகு பிரபலம் வாய்ந்தது. தமிழியற்புல அறிவு, ஆக்க இலக்கியத் திறன், மேலைப்புல அறிவுகளின் தேட்டத்தால் ஏற்பட்ட புத்தறிவு இவைகள்

இணைந்த கூட்டுக்கலவையாயின அவரது விரிவுரைகள். யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக்கழகக் கல்விப்புல விரிவுரை மண்டபங்கள் சபா, ஜெயராசாவின விரிவுரைகளில் நிரம்பி வழிந்தன. அவர் பிரபலமான விரிவுரையாளரானார். இதனிடையே தனது கலாநிதிப் பட்டத்தையும் அங்கேயே பெற்றுக்கொண்டார். பதவிகள் தேடிவந்தன. குறைத் தலைவர், பதில் பீடாதிபதி, இராமநாதன் நுண்கலை பீடத் தலைவர், நாடகத்துறைத் தலைவர் எனப் பல்வேறு பதவிகளையும் வகித்த அவர், அவ்வக் காலங்களில் நிகழ்த்திய செயற்பாடுகள் முக்கியமானவை. குறிப்பாக இராமநாதன் நுண்கலைப் பீடத்தில் கலைத்திட்ட வரைவுகளில் அவர் புகுத்திய மாற்றங்கள் மிகக் கனதி யானவை. அவரது பதவி நிலையில் துறைசார் பேராசிரியர் பதவியிலும் அவர் அமர்த்தப்பட்டார். அதனால் அப்பதவி மதிப்புப் பெற்றது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கியக் கலாநிதி என்ற பட்டத் தையும், இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் “சாகித்யரத்னா” என்ற விருதையும் அளித்துக் கொள்கின்றது. உலகப் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க நூற்பட்டியல் நிறுவனம் 2004 ஆம் ஆண்டு Man of the year விருதையும், கொழும்புத்தமிழ்ச் சங்கம் ‘சங்கச் சான்றோர்’ விருதையும், யாழ்ப்பாணம் தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி “கல்விப் புலரி” என்ற பட்டத்தையும் அளித்துக் கொள்கின்றன.

சபா, ஜெயராசா அவர்களது பணிகளை மூன்று தளங்களில் மதிப்பீடு செய்ய முடியும். ஒன்று, அவரது கற்பித்தல் பணி. மற்றையது, அவரது ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகள். மூன்றாவது, அவரது ஆய்வுகளும் வெளியீடுகளுமாகும்.

பேராசிரியரது கற்பித்தல் பணி பன்முகம் கொண்டது. இடைநிலை வகுப்புகள் முதல் உயர்தர வகுப்பு வரையான பாடசாலைக் கற்பித்தலில் அவரது வாண்மை ஆரம்பமாகின்றது. பின்னர் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் அவர் ஆசிரியர் பயிற்றுநராக மாறுகிறார். இறுதியாக கல்விப் புலத்தில் பட்டப்பின் படிப்பையும் முதுமாணிப் பட்டங்களையும் பயிற்றுவிப்பதற்கான தேர்வுநிலை வழிகாட்டி, விரிவுரையாளர், பேராசிரியர் எனும் தளத்தில் பிரவேசிக்கின்றார். அதன் உச்சமாக கல்வியியலில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகளை நிகழ்த்து கொள்கின் மேற்பார்வையாளராகவும், கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வுகளை

மதிப்பீடு செய்யும் தேர்வாளராகவும் (சென்னை, அன்னை திரேசா, அழகப்பா, மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகங்கள்) உயர்கின்றார். ஒரு வழித்தடம் ஒற்றையடிப் பாதையிலிருந்து ஆரம்பித்து பெரு வீதியாக உருமாற்றம் பெறுவது போல அவரது கற்பித்தல் பாதை வளர்ந்தது. பட்டதாரி மாணவர், கல்விமாணிப் பட்டதாரிகள் என்ற பெருங்குழாம் நீக்கலாக இதுவரை சுமார் 34 தத்துவமாணி மற்றும் கலாநிதிப் பட்டதாரிகளை அவர் உருவாக்கியுள்ளார். இவை அவரது கற்பித்தல் பேற்றின் அறுவடைகள்.

இரண்டாவது தளம் அவரது ஆக்க இலக்கியம் சார்ந்தது. அவர் ஒரு கவிஞர். பேராதனையிலும், கொழும்பிலுமாக ஊடாடுகின்றபோது, அவர் பல கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். மல்லிகை சஞ்சிகையிலும் அவரது கவிதைகள் வெளியாயின. மேலும், குழந்தைப் பாடல் ஆக்கு வதிலும் அவர் கைதேர்ந்தவராக இருந்தார். பாலர் பாட்டுக்கள், பாலர் கதைகள் என நூல்களும் வெளிவந்தன. அவருடைய கவிதைகள் யாவும் உழைக்கும் மக்கள் மீதான கரிசனை கொண்டவையாக அமைந்தன. "ஊர்வீதி" என்பது அவரது கவிதைத் தொகுதி. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பற்றிய ஒரு கவிதையின் வரி ஞாபகத்துக்கு வரகிறது. "செத்தையிலுள்ளே செந்தீ அகல்விளக்கு" என்பதாக அந்த வரி அமைந்துள்ளது. தோட்டப்புறத்து வறிய பிள்ளைகள் பற்றிய அவரது பாடல், அவரது மக்சுட்சர்புக் கருத்து நிலைக்க நல்ல உதாரண மாகும். மேலும், பேராசிரியர் அவர்கள், இசை, நடனம் முதலானவை குறித்து எழுதிய கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் (ஆடல் அழகியர் கல்வி, கலையும் திறனாய்வும், ஈழத்தமிழர் கிராமிய நடனங்கள், கலையும் ஓவியமும்), நூல்களின் முன்னுரைகளையும் தலைமையுரை, பிரதம விருந்தினர் உரை ஆகியவற்றையும் உற்று நோக்கின் அவரது ஆய்வுத் தளத்தில் ஆக்க இலக்கிய முறைமை முகங்காட்டுவதை அவதானிக்கலாம். புத்தம் புதுச் செய்திகளும், புதிய விவாக்கியாணங் களும் அவற்றில் நிறைந்திருக்கும். இவற்றுக்கு மேலாக அவரது கலைச் சொல்லாக்க முயற்சிகளையும் அவரது ஆக்கங்கள் என்றே குறிப்பிடலாம். நமது தமிழ்க் கல்வியியல் குழுவில் கல்வியியலின் கோட்பாடுகளும் நெறிமுறைகளும் நுட்பங்களும் ஆக்கிவைத்திலேயே அதிசயம் உள்ளமையால் சிலவற்றை மொழிமாற்றம் செய்வதும், தழுவி

எழுதுவதும் அவசியமாகியது. இந்த இடர்ப்பாட்டினை நீக்க அவர் மொழியாக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவை பற்றிய விமர்சனங்கள் இருந்தபோதும் அதன் பயனாக கல்விப் புலஞ்சார்ந்த பல கலைச் சொற்கள் புதுவரவாகத் தமிழில் புகுந்து நிலைபெறாக்கம் பெற்றன. எனவே, இவற்றை ஆய்வென்ற கட்டுக்குள் அடக்காது ஆக்கம் என்ற வரையறைக்குள் அடக்குவதே சிறந்தது போலத் தெரிகிறது.

இனி, பேராசிரியரது வெளியீடுகள் பற்றிப் நோக்குகின்றபோது, அவற்றின் எண்ணிக்கை ஐம்பதையும் தாண்டி நிற்கின்றது. அவர் கல்விப்புலம் என்ற துறையினுள் மாத்திரம் நின்று தன்னைத் துறைசார் அறிஞராக இனங்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவருடைய வாசிப்புத் தளமும், அவருடைய கல்வியூட்டமும், சமூக ஊடாட்டமும், அவரது சார்புநிலையும் அவரைப் பல்துறை ஆய்வுச் சங்கம ஒழுங்கின் பிரதிநிதியாக இனங்காட்டியது. அவருடைய எழுத்துக்கள் கல்வியியல் சார்ந்தபோது கோட்பாடுகள், கலைத்திட்டங்கள், தமிழ்க் கல்வி வரலாறு, ஆசிரியர், பாடசாலை, மாணவர், உளவியல், தமிழ் மரபுக் கல்வி, அழகியல் கல்வி என்பதான விடயங்களே அதிகம் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டன. மேலும், இன்னோர் தளத்தில் அவற்றை அகட்டிப் பார்க்கவும் அவர் தவறவில்லை. கோளமயமாக்கலில் இலங்கையின் கல்வி, மற்றும் கல்வியியல் மாற்றுச் சிந்தனை என அவை விகசித்தன. இதனால் நமது கல்விப்புலம் காலத்துக்கேற்ற கல்விச் சிந்தனைகளை உடையதாயிருக்க வேண்டுமென்பதை இற்றைப்படுத்தல் (Update) நடைமுறையினூடாக முன்மொழிந்தார்.

மேலும், அவரது நூல்கள் கலை, இலக்கியம் சார்ந்தனவாகவும் உள்ளன. ஓவியம், இசை, நடனம், கவிதை ஆகிய துறைகளில் அவர் அதிகம் நாட்டம் கொண்டதன் காரணமாக இவ்வாறான நூல்களை எழுதினார். அவற்றை எழுதும்போது பல நுட்பங்களையும், தனித்துவமான நோக்கு நிலைகளையும் அவற்றுள் புகுத்தினார். கலைகள், அவற்றின் வரலாறு, அவற்றின் அழகியல், அவற்றின் நிகழ்த்துகை, கலைஞர்கள் என்ற வகையில் அவை தொடர்ந்தது, மேலைப்புலக் கலைஞர்களுடன் ஒப்பீடு செய்து அவற்றை உளவியல் அடிப்படையில்

வியாக்கியானம் செய்யும் முறைமையையும் அவர் தமது எழுத்துக் களில் புகுத்தினார்.

இவற்றிற்கு மேலாக மேலைப்புல இலக்கிய இலங்கள் தமிழ்ச் சூழலில் நுழைந்து பல்வேறு கருத்தாட்களை நிகழ்த்தும் சமகாலத்தில் அமைப்பியல், பின்னவீனத்துவம், பெண்ணியம் என்ற கருத்துக்களங் களிலும் அவருக்கான ஈடுபாடு இருந்தது. சேமமடு பொத்தக நிலை யத்தின் வெளியீடுகளாக இவ்வாறான நூல்கள் பல வெளிவந்தன. அவை பேராசிரியரின் இன்னோர் முகத்தை இனங்காட்டின.

பேராசிரியர் அவர்கள் நிதானமான புலமையாளன். மாணவர் மையக் கல்வியில் புலமைத்துவம் உடையவர். எளிமையும், இனிமையும் ஒருங்கு சேரப் பெற்றவர். உழைக்கும் மக்கள் மீதான, அல்லற்படும் மக்கள் மீதான கரிசனை மிக்கவர். முற்போக்குச் சிந்தனையாளர். மனிதத்தை - மானிடத்தை நேசிக்கும் பண்பு கொண்டவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பும் நட்பும் பூண்டவர். உழைக்கும் மக்களுடைய விடுதலையில் கலை, இலக்கியம், ஆய்வு ஆகியவை மிகத் தீவிரமான பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் அவரது கோட்பாடு. அந்தக் கோட் பாட்டினை அவருக்கு இணுவில் என்ற கிராமத்தின் உழைக்கும் மக்களின் வர்க்கச் சார்பும் இடைநிலைக் கல்விக் காலத்தில் அவரைத் திசைதிருப்பிய அறிஞர்களும் அவருடைய பல்கலைக்கழக ஊடாட்டங் களும் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வெளியே முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்களதும் இலக்கியவாதி களுடனுமான ஊடாட்டங்களும் உருவாக்கின. அவர் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கச் செயற்பாடுகளில் பங்காளியாக இருந்தவர் இருந்து வருபவர். கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் அவரைத் தலைவராகவும், சங்கச் சான் றோனாகவும் தத்தெடுத்துக் கொண்டது. அதன் பயணங்களின் முக்கிய பங்குதாரியான அவர், நாம் வாழும் காலத்து நற்புலமையாளன். கல்வியியல் உரு மலர்ச்சியில் ஓர் ஆளுமை.

இ. சிவானந்தன்

செ. வேங்கடரத்தன

சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த கல்வயல் என்ற ஊரிலே பிறந்த இ. சிவானந்தன், இவ்வகை பல்கலைக்கழக கொழும்பு வளாகத்தின் விஞ்ஞானப்பீடத்தின் துறை. இரு வருடங்கள் (1965-1966) கொழும்பு வளாகப் பெளதிக ஆய்வுக்கூடத்தில் செயன்முறைப் பணிற்றுநதாகக் கடமையாற்றிய பின்னர், கல்லூரி ஆசிரியராகவும் பின்னர் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களப் பதிப்பாசிரியராகவும் இறுதியாக வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாகவும் பணியாற்றியவர். நாடறிந்த முற்போக்கு கவிஞரும் விமர்சகருமான இ. முருகையனின் சகோதரர்.

இலங்கையின் முற்போக்குக் குழாம் சார்ந்த, பரவலாக அறியப்படாத, படைப்பாளர்கள், கலைஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் வரிசையில் இ. சிவானந்தனுமொருவர்; கவிஞர், நாடக நெறியாளர், நடிகர், நாடக எழுத்தாளர், விவ்னுப்பாட்டு இயற்ற்பவர், ஆய்வாளர் என பல தளங்களிலே செயற்பட்டவர். இவ்வழிகளில் எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் இ. சிவானந்தன் ஏற்படுத்திய தடங்கள் முக்கியமானவை.

கவிஞர் என்ற விதத்திலே இ. சிவானந்தனின் 'கண்டறியாதது' (அறிவியல் ஆரம்) என்ற தொகுப்பிற்கு (1969) ஈழத்து நவீன தமிழுக்கவிதை வரலாறு என்பதற்கப்பால் ஒட்டுமொத்தமான நவீன தமிழுக்கவிதை வரலாற்றிலேயே முக்கியமானதொரு இடமுள்ளது. இதுவரை காலமும் நவீன தமிழுக்கவிதை முக்கியப்படுத்திப் பேசப் பொருளை பேச முற்பட்டுள்ளது 'கண்டறியாதது' அதாவது, அறிவியல் கருத்துக்களைக் கவிதை வடிவில் யாவருக்கும் விளங்கும் வடிவில் எளிமையாகவும் சுவையாகவும் கூற முற்பட்டுள்ளது. தனது கவிதை நோக்கம்பற்றி சிவானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் :

விட்டிலே வேலையின்றி விறாந்தையிலே தூக்கும் தாய் தன்
பாட்டிலே கிடக்கும் தூலைப் படித்து ல் கூடுர் அன்றே

இ. சிவானந்தன் (1941 - 1965)

எட்டி லே 'இங்கிலிஷ்' இதுவரை இருந்த சேதி
எட்டி லே பரவல் கூடும். விளைந்திடும் நன்மையின்றி.

மேற்கூறிய நோக்கில் மின்னறக்கடத்தி, தூக்குத் தராக, டைனமோ, சுடுநீர்ப்போத்தல், மிசின், ஒலிபரப்பி, வெப்பமானி, வாயலின் முதலான அன்றாடப் பொருட்களின் செயற்பாடுகள் பற்றியும் பனி, வானவில், கிரகணம் முதலியன தோற்றம் பெறுவதற்கான விளக்கம் பற்றியும் 'கண்டறியாதது' விவரிக்கின்றது. பாத்திரங்களின் உரையாடல்களாக அது இடம்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எ டு

கந்தையா

தென்னை மரத்தடியில் தோட்டம் - அங்கு
அன்ன நடைப்பிடியாள் நாட்டம் - பின்பு
என்னை நினைத்தொருகால் ஓட்டம் - சைக்கிள்
தன்னை உருட்டுவதால் வாட்டம்?

வாடிவேலு

சந்தி கடந்துவரும் வேளை - லைற்
இன்றி வினைத்துவரு வேளைப் - பொலிஸ்
கண்டு தொடர்ந்துவந்து வால்ஷெக் - கட்டை
தன்னை இழுத்தெடுத்துப் போனான்.

கந்தையா

டைனமோ டயரைத் தின்று கழல்வதை விடுத்தாலோ
ஒளியிலா விளக்கினோடும் உழல்கிறாய்? வடிவேல் இந்த
டைனமோ வேலைசெய்யும் முறையினை உரைப்பாயின்று.

வடிவேலு

காந்தம் நீ காணாவிட்டால் கதைப்பார்கள் கேட்டிருப்பாய்
'காந்தம்' உன் மனைவியானால் கவர்ச்சியை அறிவாய்தானே,
காந்தத்தின் விளைவுதன்னை உணர்த்திடும் பிரதேசத்தைக்
காந்தமண்டலம் என்பார்கள், காந்தமொன் நிற்கேயிந்த..

கந்தையா

டைனமோ வுள்ளிருக்கே; கண்டனான் மேலே சொல்லு.

வடிவேலு

ரயருடன் உறொஞ்சிச் சுற்றும் சிறிய அவ் வருளையோடு
செவ்வக வடிவக் கம்பிச் சுற்றினை இணைத்துள்ளார்கள்.
கம்பியின் முனை உலோகத் துடைப்பத்தை மருவிச் செல்லும்
காந்தமண் டலத்தினூடே நகரும் மின் கடத்தி காந்த
விசைக்கோடு வெட்டுகின்ற கதியினில் மாற்றமுற்றோர்
உந்தல் மின் னியக்க வி(ச்) சை உற்பத்தி யாகும்போது
தோன்றியே மாறி மாறிப் பாய்வதாம் ஆடலோட்டம்

கந்தையா

தண்ணியைப் போட்டால் மட்டும் தம்பையன் தலைகால் மாறி
ஆடுவான், அன்றேல் தங்கக் கம்பியே அதனைப்போல?

வடிவேலு

எளிதிலே கடத்துகின்ற உலோகமாம் செம்பிலங்கே
சுதந்திர இலத்திரன்கள் பலவுள ஆதலாலே
இருபுள்ளிக் கூடேமின் அமுக்கத்தை உண்டுபண்ண
இலத்திரன் பாய்ந்துசென்று மின்குமிழ் ஒளிரவைக்கும்.

கந்தையா

பனியடா இனிமேலின்று சரிவரா நாளை காண்போம்
மனிசியாற் பெரிய தொல்லை, பட்டணம் போவாயானால்
ஒரு சுடு தண்ணீர்ப்போத்தில் வாங்கி வா காச தாறன்.

உரையாடல் சுவையோடும் யதார்த்தப் பாங்கிலும் நகர்வதும் களம் இயல்பாக உருவாவதும் முடிவுப் பகுதியில் அடுத்த விடயத் திற்கான அத்திபாரம் இடப்படுவதும் கவனத்திற்குரியன! பாடல் களுடே ஆங்காங்கே கவிஞரது சமூக நோக்கு வெளிப்படுவதும் விதந்துரைக்கத்தக்கது. உதாரணமாக மிசின் இயக்கம் பற்றிய பாடல் பின்வருமாறு முடிகின்றது:

‘காணி சொந்த மாக்காட்டால் மீட்சியில்லை.

களைப்புடனே உழைப்போரின் ஆட்சியில்லை.’

‘அழுக்கம்’ பற்றிய விளக்கமளிக்கின்ற பாடல் பின்வருமாறு ஆரம்பிக்குகின்றது:

‘வீட்டினிலே பெண்ணைப் பூட்டிவைத் தோம்காலம்

போயொழிந் தின்றைக்குக் கோயில்களில்

பூட்டிவைத்துள்ளனர் தெய்வங்களை யென்ற

புன்மை.....’

கவிஞரது சமூக நோக்கின் வெளிப்பாடு கவிதை முடிவு அல்லது ஆரம்பப் பகுதியில் பேசுபொருளோடு தொடர்புபடுவதாக அமைந்திருப்பதே கவிஞரது கவித்திறனாகிறது!

அறிவியல் கவிதைகள் தவிர சமூக நோக்குடைய கவிதைகளும் அவ்வப்போது (தாயகம், மல்லிகை முதலானவற்றிலே) கவிஞரால் எழுதப்பட்டுள்ளன. (இவை நூலுருப் பெறவில்லை.) அவற்றுள் சில, சமகாலச் சமூகப் போக்குகள் பற்றி விமர்சிப்பன. உதாரணம்:

தளவாட மோகம்

வங்கியிலே கடனெடுத்தேன்

வட்டிக்குக் காசு பெற்றேன்

பெட்டகத்தில் மூடிவைத்த

பெரிய பொருள் தாலியுடன்

அட்டியலும் காப்புகளும்

அறுந்தசில சங்கிலியும்

விற்பெடுத்த காசுகொண்டு

வீடு ஒன்றும் கட்டிவிட்டேன்.

பேந்தொருக்கால் இரண்டு நல்ல
பிரம்புக் கதிரைகளும்
தேத்தண்ணிப் பேணிவைக்க
'ரீப்போ' வும் வாங்கிவைத்தேன்.

பெண்சாதி புறுபுறுத்தா
பொடியுளுக்கும் திருப்தியில்லை
குஷன்வைத்த சோபாவும்
கொண்டுவந்த 'செற்றி' யுமாய்
இடம்கொஞ்சம் மட்டுமட்டாய்
இடைஞ்சலாய் இருந்தாலும்
இன்றைக்கோ என்வீடு
இலட்சணமாய் இருக்குதுகான்.

தளவாடம் மெத்த வந்து
தலைவாசல் நிரப்பியதால்
பலவேளை பொடியுளுக்குத்
தலைகாலே அடிபடுது!

பங்குனியாம் மாதமின்று
பகலிரவு புழுக்கம், ஐயா!
எங்களின்ரை வீட்டில் ஒரே
இடிபாடு, பெடிபொட்டை
தங்களின்ரை விருப்பத்தில்
தலைசாய்க்க வழியில்லை.
எங்கும் ஒரே தளவாடம்
இடறி எமை விழுத்துகுது

தளவாடக் கடன் தந்த
தளவந்தர் வருவார்கள்
தேத்தண்ணி குடிப்பதற்கும்
புதிய கடன் தருவார்கள்
வேர்த்த குரு தினவெடுக்க
வெப்பு நோய் கொப்பளிக்க
மூச்சுவிட மாட்டாமல்
முட்டுப்படுகின்றோம்!

வேறுசில கவிதைகள் பயனற்ற அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளை விமர்
சிப்பன. உதாரணம்:

மண்ணிலே பிறந்து மண்ணிலே வளர்ந்து
 மண்ணிலே மடிகின்ற மக்கள் இனம் நாங்களெல்லாம்
 மண்ணிலே நிற்பதற்கு மனசுவரா மானிடர்கள்
 விண்ணிலே பறப்பதற்கு விரைவதனால் விபரீதம்
 மண்ணிலே காலூன்றி மற்றவற்றைச் சித்திப்போம்!
 திண்ணியராய் நாம் வாழ திருத்தங்கள் செய்திடுவோம்.

வேறுசில கவிதைகள், சமகால நாட்டு நடப்புகளை சமூக மாற்றங்களை பூடகமாக எடுத்துரைத்து எதிர்ப்புக்குரல் காட்டுவன. உதாரணம்: துவம்சம், எனிலும் நூலுருப் பெறாத மேற்கூறியவாறான அனைத்துக் கவிதைகளும் தொகுக்கப்படுகின்ற போதுதான் சிவானந்தனின் கவி யாற்றல் மென்மேலும் புலப்படும் என்பதில் தவறில்லை.

இ.சிவானந்தன் முற்போக்குக் குழாம் சார்ந்த கலைஞர் என்ற விதத்திலே அவரைப் பொருத்தமான முறையில் இனங்காட்டுவது அவர் எழுதிய அல்லது நடித்த அல்லது தயாரித்தளித்த நாடகங்களாகும். இவ்விதத் திலே 'விடிவைநோக்கி' (1968), 'காலம் சிவக்கிறது' (1975) ஆகிய நாடகங்கள் கவனத்தை ஈர்த்தன. இவையும (நா.சுந்தரலிங்கத்துடன் இணைந்து) 'பம்மாத்து'ம் இவரால் எழுதப்பட்டவை.

மேற்கூறியவற்றுள் 'பம்மாத்து' பற்றி எதுவும் அறியமுடிய வில்லை. 'விடிவை நோக்கி' நூலுருப் பெறவில்லை, தொழிலாளர் வர்க்கப் பெண்ணொருத்தி பாட்டராக வந்து, தன் வர்க்க நிலையினின்று மாறுபட்டுச் செல்வதைச் சித்திரிக்கிறது.

காலம் சிவக்கிறது நூலுருப் பெற்றுள்ளது. அ.தாசீசியசின் நெறியாள் கையில், 1975 இல் கொழும்பு லும்பினி அரங்கில் மேடையேற்றப் பட்டது. எடுத்துரைஞர் ஊடாக,

'ஒட்டி உலர்ந்த உடல்
 உருக்குலைந்த மேனியினர்
 கொட்டில் குலைந்த நிலை
 கோயில் மணி கேட்கிறது.

மட்டை வரிச்சலுடன்
 வயசான குடிலடியில்
 புத்தம்புது மணப்பெண்
 பூத்தநெருப்பு அரவணைத்தாள்
 வெக்கை குளித்து உடலால்

வேர்வை வழிந்தோடிவர
சுட்டே அடுக்குகிறான்
சுவையான பாலப்பம்.

முற்றும் துறந்த ஒரு
முனிவன் அல்ல நேற்றேதான்
தொட்டு அவளைத் தாலி கட்டித்
துணையாகக் கொண்டு வந்தான்
செத்தும் பிழைக்கின்ற
சிவன், உடல் தறித்திருக்க
நித்தம் முழுநேரம்
நீர் இறைத்துக் களைக்கின்றான்.

பட்டை கிழிந்ததனால்
பாழாகி நீர் சிந்த
முத்தர் கிழவன் அவன்
மும்முரமாய் உழைக்கின்றார்.

தமிழ்த் தொழிலாளக் குடும்பமொன்றை அறிமுகப்படுத்துவதுடன் ஆரம்பிக்கும் இந்நாடகம் முதலாளிமாரின் கொடுமைகள் பொறுக்க மாட்டாத தமிழ், சிங்கனத் தொழிலாளர்கள் அனைவரும் முதலாளிக்கு எதிராக ஒன்றுதிரண்டு ஒருமித்த குரலில் தமது உரிமைக்குரலை எழுப்புவதுடன் முடிகின்றது. அதற்குப் பக்கபலமாக பின்வரும் பாடல் ஒலிக்கின்றது.

சிவந்து வருகின்ற காலம் - செம்மை
திரண்டு வருகின்ற கோலம் செவ்வை
விசாந்து வளர்கின்ற செல்வம் தந்து
இழந்து நொடிகின்ற மக்கள் தம்மை
மிகுந்து திரள்கின்ற பண்டம் கொண்டு
சுரண்டி மகிழ்கின்ற வர்க்கம் ஒன்று
உடைந்து விழுகின்ற காலம் இன்று
பிறந்து வருகின்ற கோலம் கண்டோம்
சிவந்து வருகின்ற காலம் - செம்மை
திரண்டு வருகின்ற கோலம் செவ்வை.

நாடக நடிகராக 'பாசத்தின் எல்லையிலே' (1959), அ.முத்து விங்கத்தின் 'சுவர்கள்' (1961), அ.ந. கந்தசாமியின் 'மதமாற்றம்' (1962), சொக்கனின் 'இரட்டை வேசம்' (1963), 'பம்மாத்து' (1963), 'விடிவை நோக்கி' (1968), 'அபசுரம்', 'கநூழியம்' (1975), 'கந்தன் கருணை' (1975), 'புதியதொரு வீடு' (1971) ஆகிய மேடை நாடகங்களில் நடித்துள்ளார். 'விடிவை நோக்கி' (1968) 'புதையல் தேடி ஆகிய நாடகங்களை நெறிப்படுத்தியுள்ளார்.

(கா. சிவத்தம்பியின்) 'சிறாப்பர் குடும்பம்' (1963) ஊடாக வானொலி நாடகத்தில் நடிக்க ஆரம்பித்த இவர், பின்னர் பல வானொலி நாடகங்களை எழுதியுள்ளார்.

கத்தாடிகள், நாடகக் குழுவினரும் தமிழ்க்கலை அரங்கத்தினதும் தாபக அங்கத்தினரில் ஒருவராக விளங்கினார்.

'நானே ராஜா' என்ற சிறுவர் நாடகத்தையும் எழுதியிருக்கின்றார்.

கந்தன் கருணை (1975) நாடகத்திற்கு சில பாடல்களும் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவை தமிழ் நாடகக் குழு உறுப்பினராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

நாடக ஆய்வாளர் என்ற விதத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் நாடக அரங்கம் (1979) என்ற ஆய்வு முயற்சிபற்றி மட்டுமே அறிய முடிகின்றது. கொழும்பு வளாக கல்விப்பீடம் நடத்திய நாடக அரங்கி யலுக்கான பட்ட மேல்நிலை ஆசிரியர் தலைமைப் பயிற்சி நெறி நடத்திய, 'நாடகமும் அரங்கியலும் பட்ட மேற்படிப்பிற்கான பயில் நெறி' கற்கைநெறித் தேவைக்காக (அக்கல்விநெறியைப் பின்பற்றி யவரான) இ. சிவானந்தனால் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. நாடக வகை தொடக்கம் வெளித்தாக்கங்களும் பிரதிபலிப்பும் என்பது வரை யிலான பகுப்பு முறையினைக் கொண்டுள்ள இவ்வாய்வு, இலங்கை தமிழ் நாடக வளர்ச்சியோடு நெருக்கமான தொடர்புடைய நிறுவனம் சார்ந்த ஆய்வு என்ற விதத்தில் கவனத்திற்குரியது.

இ.சிவானந்தன் இரு வில்லுப் பாட்டுக்களை இலங்கை வானொலிக் காக (?) எழுதியுள்ளார். இவற்றி லொன்று 'ஈழம் பிறந்த கதை' ஆகும். இலங்கை முற்போக்கு எழுத் தாளர் சங்கத்தின் முயற்சியினால்

ஈழத்து இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம் என்பன பற்றிய சிந்தனை முகிழ்ப்புற்றிருந்த சூழலில் 'காலந் தோறும் ஈழம்' என்பது பற்றிய Concept எவ்வாறெல்லாம் பரிணாமம் பெற்று வந்துள்ளது என்பது பற்றியதே 'ஈழம் பிறந்த கதை' ஆகும். மற்றொரு வில்லுப்பாட்டுப்பிரதி 'ஆறுகள் பின்னோக்கிப் பாய்வ தில்லை' என்பது. (பேராசிரியர் மௌனகுருவே இதுபற்றிய தகவலைத் தந்தவர்.) இதன் உள்ளடக்கம் எத்தகையதென்பதனை இத்தலைப்பினை வைத்து ஊகிக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். (இவ்விரு பிரதிகளும் இன்றுவரையும் நூலுருப் பெறாதவை.)

இலங்கை வானொலிக்காக இசை இடையிட்ட உரைச்சித்திரங்களை இ.சிவானந்தன் எழுதியிருக்கிறார். 'நாளைய சந்ததி', 'வினோத மஞ்சரி' ஆகிய வானொலி சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகளின் தயாரிப்பாளராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

இ.சிவானந்தனின் 'அறிவியல் ஆரம்' ஆன 'கண்டறியாதது' தொகுப் பிற்கு நவீன தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றிலே முக்கியமான இடமுள்ளது. இதுபற்றி பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவருக்கே உரிய பாணியில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பது இவ்வேளை நினைவுக்கு வருகின்றது.

'நவயுகத்தை நாவலிக்கக்கூவிய பாரதி சகாப்தத்திலும், நிலா வையும் வானத்து மீனையும், காற்றையும், நேரிழையார் காதலையும், 'சூலாவும் அமுதக் குழம்பையும்' (காணாதவிடத்தும்) மீண்டும் மீண்டும் பாடிக் காலங்கடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர் பல கவிஞர்கள். இந்நிலையில் முற்காலக் கவிஞர்கள் பாடாத சுடுநீர்ப்போத்தில், மிசின், டைனமோ, பெற்றோல்மக்ஸ், கிராமபோன் முதலிய சாதனங்களை கவிப்பொருளாக ஒருவர் கொண்டாடுவது அசாதாரணமான கவிதோக்கைக் காட்டுவது என்பதில் ஐயமில்லை. மேனாட்டில் விஞ்ஞானம், என்றோ கவியுலகிலும் பிரவேசித்து விட்டது. செய்மதிகளைப் பற்றிய செய்யுள்கள் தோன்றிவிட்டன. ஆனால் எம்மவர் பலருக்கு காதலிலும் கையறு நிலையிலும்தான் கவிதை தோன்றும் என்ற எண்ணம் இலக்கியக் கோட்பாடாக இருக்கிறது. இதற்கு விதிவிலக் காயுள்ள கவிஞர் சிலரில் சிவானந்தன் குறிப்பிடத்தக்கவர். இந்நூல் தற்காலக் கவிதை உலகில் முற்றிலும் புதியவொரு முயற்சி என்றே தோன்றுகிறது.'

எழுபதுகளுக்குச் சற்று முன், பின்னாக இலங்கைத் தமிழ் நாடகச் சூழலில் வர்க்கப் பார்வைக்கு முதன்மை தரும் நாடகங்கள் (உ-ம்: முருகையனின் 'கடூழியம்' (1971), சி.மௌனகுருவின் 'சங்காரம்' (1969), நா.சுந்தரலிங்கத்தின் 'விழிப்பு' (1975), அ. தாசீசியசின் 'கந்தன் கருணை' (1975)) எழுந்த சூழலில் இ. சிவானந்தனின் 'விடிவை நோக்கி' (1968) முன்னோடி முயற்சியாக விளங்குகின்றது. 'காலம் சிவக்கிறது' (1975) நாடகமும் சந்தேகமின்றி மேற்குறிப்பிட்ட வரிசையில் அடங்கக் கூடியது.

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக வரலாற்றுக்குப் பல்கலைக்கழகம் என்ற நிறுவனம் ஆற்றிய பங்களிப்பு என்ற விதத்தில் - ஆரம்ப முயற்சி என்ற ரீதியில் - முக்கியம் பெற்றுள்ள இ.சிவானந்தனின் 'இலங்கைப் பல்கலைக்கழக தமிழ் நாடக அரங்கம்' (1979) என்ற ஆய்வு ஈழத்துத் தேசிய நாடக மரபுகள் பற்றிய தேடல் பார்வை அகலிப்பிற்கும் பேருதவி புரிகின்றது.

ஈழத்து இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம் பற்றிய பார்வைகள் முகிழ்ப் புற்ற சூழலில் இ.சிவானந்தனின் வில்லுப்பாட்டுப் பிரதிகளும் கவனிக்கப்பட வேண்டியனவாகின்றன.

செ. யோகநாதன்

சாந்தன்

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரான செ. யோகநாதன் அறுபதுகளில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து உருவான தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்.

கொழும்புத்துறையைச் சேர்ந்த திரு. செல்லையாவின் மகனான யோகநாதன் பிறந்து வளர்ந்த சூழல், வெகுசனங்கள் மீதான அவரின் அக்கறைக்கும், ஈடுபாட்டிற்கும் காரணமாய் அமைந்தது. மிக இளம் வயதிலேயே, மிருக பலிக்கெதிரான போராட்டம் போன்றவற்றிலும், தொடர்ந்து, இன உணர்வு, தமிழரசுக்கட்சி என்பவற்றிலும் ஈடுபாடு காட்டிய செ. யோ, பின்னர், கே. டானியலின் பழக்கம், செல்வாக்கு போன்றவை காரணமாக, தீண்டாமை ஒழிப்பு, மார்க்சியம், முற்போக்கு இவற்றின் பால் ஈர்க்கப்பட்டார். இடதுசாரித்துவத்தின் பால் ஈடுபாடு எழுதலானார். பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கவனத்திற்கும், அக்கறைக்கும் உரியவரானார். செ. யோகநாதன், செ. கதிர்காமநாதன், பெனெடிக்ட் பாலன் என்றொரு வீரியமிக்க தலைமுறை அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தன்னை நிலை நிறுத்திற்று.

1962 இல் 'கலைச்செவியில்' வெளியான 'மனக்கோலம்' யோகநாதனுடைய முதற் கதையாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'யோகநாதன் கதைகள்', 'வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ?', 'அன்னை வீடு, கண்ணிற் தெரிகின்ற வானம்', 'கண்ணீர் விட்டே வளர்த்தோம்' போன்ற சிறுகதை தொகுப்புகள்; 'காவியத்தின் மறுபக்கம்', 'ஒளி நமக்கு வேண்டும்', 'சுந்தரியின் முகங்கள்', 'சிறுபொறி பெருந்தீ', 'காற்றும் சுழிமாளும்', 'அகதியின் முகம்' போன்ற குறு நாவல்கள் என எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட நூல்களைப் பின்னர் அவர் எழுதினார்.

சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், விமர்சனம், திரைக்கதை, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல வடிவங்களிலும் ஈடுபாடு காட்டியவர்

செ. யோகநாதன் (1941 - 2008)

யோகநாதன். குழந்தை இலக்கியப் படைப்புக்களை ஆக்கியது மட்டுமன்றி, சிறுவர் இலக்கிய சஞ்சிக்கைகளையும் நடத்தியுள்ளார். இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்பரிசுகளைப் பல முறை வென்றவர் அவர். ரஷ்யன், ஜேர்மன், சிங்களம், தெலுங்கு போன்ற மொழிகளில் யோகநாதனின் கதைகள் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 'வசந்தம்' சஞ்சிகை வெளியாகிய போது அதன் ஆசிரியர் குழுவில் வீ.ஏ. கந்தசாமி, பென்னெடிக்ஸ் பாவன் ஆகியோருடன் யோகநாதனும் இடம் பெற்றிருந்தார்.

ஆசிரியப் பணியில் தம் வாழ்வைத் தொடங்கிய செ.யோ., விரைவிலேயே இலங்கை நிர்வாக சேவையில் சேர்ந்து பல்வேறு இடங்களிலும் நீண்டகாலம் பணியாற்றினார். இப்பணியின் பிற காலத்தில் போர்க்குழலும் அதன் பயனான கருத்து வெளிப்பாட்டுக் கட்டுப்பாடுகளும் நிலவிய வேளையில் அவர் யாழ். மாவட்டத் தணிக்கை அதிகாரியாகப் பொறுப்பேற்க நேரிட்டது.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் செயற்பட்ட 'விசை' இலக்கிய அமைப்பில், சாந்தன், செம்பியன் செல்வன், புதுவை இரத்தினதுரை, ரகுநாதன், ச. பத்மநாதன், முல்லையூரான் ஆகியோருடன் செ. யோ.வும் செயலாக்கத்துடன் இணைந்திருந்தார்.

இந்தக் காலத்திலேயே அவரின் நிலைப்பாட்டு மாற்றத்தின் வெளிப்பாடான 'இரவல் தாய் நாடு' குறு நாவல் 'கணையாழி'யில் பிரசுரமாயிற்று. விரைவில் செ. யோ. தமிழ் நாட்டுவாசியானார்.

அதனைத் தொடர்ந்த ஆண்டுகளில் அவரின் கலை இலக்கியப் பணிகள் பெரிதும் விரிவடைந்தன. யோகநாதனின் ஆக்கங்கள் வராத தமிழக சஞ்சிகைகளே இல்லை என்னுமளவிற்கு எழுதினார். கதைகளும், குறுநாவல்களும் பல்வேறு தொகுப்புக்களாகவும் வெளியாயின. இவை தவிர 'காந்தளகம்' மூலம் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை இரு தொகுப்புக்களாகவும் வெளியிட்டார்.

பாலுமகேந்திராவின் தொடர்புகளின் காரணமாக சினிமாவிற்கான யோகநாதனின் பங்களிப்புகள் அமைந்தன. தமிழ்ப் படமொன்றின் இணை இயக்குநராகவும், மலையாளப் படமொன்றின் திரைக்கதை ஆசிரியராகவும் பங்காற்றியுள்ளார்.

கலைஞர் கருணாநிதியுடனான தொடர்புகளும் ஏற்பட்டன. கருணாநிதியின் 'பாயும் புலி பண்டாரவன்னியன்' நூலுக்கு செ.யோ. குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உதவி செய்ததாக அறிய முடிகிறது. தமிழ்நாட்டு அரசின் இலக்கிய விருதினையும் செ.யோ. வென்றார். தமிழ்நாட்டு அரசின் இந்த இலக்கிய விருதினை வென்ற ஒரே ஈழத்து எழுத்தாளர் செ.யோ. தான்.

இருதய அறுவை சிகிச்சை, மற்றும் மாற்றமடைந்த சூழ்நிலைகள்-இவற்றைத் தொடர்ந்து செ.யோ. தாய்நாடு திரும்பினார். இதன் பின்னரான காலத்தில் 'ஆதவன்' பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும், எம்.டி. குணசேனா நிறுவனத்தின் தமிழ்ப் பிரிவுப் பொறுப்பாளராகவும் அவர் பணிபுரிந்தார்.

வேலை காரணமாகக் கொழும்பு வாசியானாலும், தமது பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கே வந்து வாழலானார்.

யோகநாதன் மிகத் தீவிரமான வாசகர். அவரின் சொந்த நூலகம் மிகச்சிறந்த நூல்களைக் கொண்டிருந்தது. யோகநாதனின் மனைவி, மகன், மகள் யாவரும் இலக்கிய ஆர்வம்மிக்கவர்கள்; படைப்பாளிகள். யோகநாதன் ஒரு இலக்கிய வாழ்வை வாழ்ந்தமைக்கு இதுவும் சான்றாகிறது.

தெணியான்

வசந்தி தயாபரன்

'மூன்றாம் தலைமுறை முற்போக்கு எழுத்தாளரின் சின்னம்' என்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களால் பிரகடனப்படுத்தப்படும், முதிர்ச்சிபெற்ற ஓர் எழுத்தாளர் தெணியான். வடமராட்சி பொலிகண்டியில் பிறந்த கந்தையா நடேசன் என்னும் தெணியான், பயிற்றப்பட்ட ஓர் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து பல நன் மாணாக்கர்களை உருவாக்கிய பெருமைக்கு உரியவர்.

பொலிகண்டியில் நா. கந்தையா, சின்னம்மா ஆகியோருக்கு புதல்வனாக 1942.08.06 அன்று பிறந்தார். உடன்பிறப்புக்கள் இரு சகோதரர்கள் மூன்று சகோதரிகள். தேவரையாளிச் சைவவித்தியா சாலையில் கல்வி பயின்ற ஆசிரியர் கலாசாலை சென்று பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார்.

உடன்பிறப்புக்கள் பலருடன் கூடிப்பிறந்த தெணியானுக்கு அவரது இலக்கிய ஆளுமைக்கான பெரும் தாக்கமும் குடும்பத்திலிருந்தே கிடைக்கப்பெற்றது. மனிதர்மீதான அடக்குமுறைகளையும் இன்னல்களையும் கடிவதற்கான மனோதிடமும் அவருக்கு அங்கிருந்தே வழங்கப்பட்டது. நெருக்கமான ஒட்டுறவுடன்கூடிய குடும்ப உறவுப் பிணைப்புக்கள் இன்றுவரை அவரது எழுத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தக் காண்கிறோம். திருமண பந்தத்தில் மரகதம் இணையாக இரண்டு மகள்களும் இரண்டு மகள்களும் வாரிக்களாயினர்.

ஆற அமரச் சிந்திக்கையில் எந்தவொரு தேர்ந்த எழுத்தாளனும், மானுடத்தின் மீதான அன்புப் பெருக்கு, மானுடப்பண்புகள், நுண்ணியதான மன உணர்வுகள் என்பவற்றில் தனது பேனாவைத் தேய்த்தே எழுதுகின்றான் என எண்ணத்தோன்றுகிறது.

தெணியானின் முதலாவது சிறுகதையான 'பிணைப்பு' 1964 இல் 'விவேகி'யிலே வெளியானது. எனவே இந்த 2014 ஆம் ஆண்டினை

தெனியான் (கந்தையா நேசன்) (1942)

தெனியானின் எழுத்துப் பயணத்தின் அரைநூற்றாண்டெனக் கணிக்கலாம். இந்தக்காலப்பள்ளியில் தெனியான் எனும் படைப்பாளி, 'சாகித்யரத்னா' விருது பெற்று உயர்ந்த சிகரத்தினைத் தொட்டுநிற்பது மகிழ்வூட்டும் சாதனையே. அவர் இன்றும் மாறாத, வற்றிவிடாத செழுமையுடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது எழுத்துக்களில் காலத்தோடு ஸ்தம்பித்து இறுகிவிடாத ஒர் ஓட்டம் இழையோடுகிறது. இதற்கான அடித்தளமாக அமைந்தது, அவர் வரித்துக்கொண்ட மார்க்சியக் கொள்கை என்பது உறுதி. தனது கருத்தியல் வளர்ச்சிப் படிநிலை பற்றி அவரே பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

'சைவமும் காந்தியமுந்தான் சமூக விடுதலைக்கான ஒரு மார்க்கம் எனக் கருதிக்கொண்டிருந்த தேவலையாளிக் சமூக முன்னோடிகளின் வாரிசாக வளர்ந்தவன் நான். பின்னர் அக்கருத்து நிலையிலிருந்து முற்றாக விடுபட்டு மார்க்சியக் கொள்கையைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தேன்.'

பின்பற்றுதல் என்பது கண்மூடித்தனமாகத் தொடர்தலோ அல்லது ஒன்றினுள் தோய்ந்து கரைந்துவிடுதலோ ஆகாது. இந்தச் சிந்தனைத் தெளிவு இருந்தமையால் தெனியான் மார்க்சியத்தை யதார்த்த வாழ்விலே தரிசிக்க முயன்று, தனது எழுத்துக்களில் அதனைப் பிணைத்துக்கொண்டார். தெனியானின் 'கழுகுகள்' நாவல் பற்றிய குறிப்புரையில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறுவதும் இதுவே,

'யதார்த்தத்தை சமூகத்தின் இயல்பான அசைவியக்கப் பின்னணியில் வைத்துக்காட்டும் ஒரு பண்பின் வளர்ச்சியையும் இலக்கிய முதிர்ச்சியையும் இதில் காணலாம்' என்பதே அக்கூற்று.

தெனியானின் எழுத்துக்களுக்கு வலுவூட்டிய இன்னுமொரு காரணியான, 'புறநிலைப்பட்டோரின்' வாழ்வை இரத்தமும் சதையுமாகக் காட்சிப்படுத்தியமை. அதன் விளைவாக 'சாதியத்தை எழுதுபவர்' எனவும் 'வர்க்கபேதத்தைச் சாடுபவர்' எனவும் அவர் முத்திரை குத்தப்பட்டார். இந்த இரண்டு அடையாளங்களிலும் மறைபொருள் ஒன்றே. 'மானுடத்தைப் பேசுபவர்' என்ற ஒற்றைத் தொடரில் அதைக்கூறி விடலாம். எனவே தெனியான், பொதுவுடைமைச் சிந்தனையால் ஆளப்படும் எழுத்தாளனான என்ற பெருமையைப் பெற்றவராகிறார்.

தன்னை நேசிப்பவர்களில் ஒருவராக, அவர் மல்லிகை பொயினிக் ஐவாவைப் போற்றுகிறார். அவரது நட்புத்தொடர்பின்மூலம், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் பங்காளராக தெனியான் இணைந்து கொண்டார். சிலகாலம், யாழ் கிளையின் செயலாளர் எனும் பொறுப்பான பதவியையும் வகித்தார். அக்காலப்பகுதியிலே, அவரது முற்போக்கான கொள்கைகளின் சாயல் அவரது எழுத்துக்களில் தாக்கம் செலுத்தலாயிற்று. அந்தப் பார்வை வீச்சு சமுதாயத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்ட அனைவரையுமே பாடுவதாயும் அவ்வாறே சமுதாயத்தின் அனைத்து அவலங்களையுமே சாடுவதாயும் விரிவுபெற்றது. பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இன்னோரிடத்தில் கூறுவதுபோல் தெனியானின் ஆக்கங்கள் பெரும்பாலும் சாதியமைப்பின் கொடூரங்களுக்கான கருத்துநிலை, ஆள்நிலைப் பின்புலங்களை விபரிக்கின்றன. காலத்தின் கோலத்தால் உசுப்பப்படும் படைப்புள்ளம் யதார்த்தத்தைப் பதிவுசெய்வதும் விபரிப்பதும் என்ற மட்டில் அமையாது. அது எவ்வாறு மாற்றமுற வேண்டும் எனவும் எழுதுகின்றது.

நிருத்தன், சுத்தன், க.ந.ஐயனார், அம்பலத்தரசன் முதலிய புனை பெயர்கள் தெனியானினுடையன. தமிழ்க்கதைஞர் வட்டத்தில் புனைகதை ஊக்குவிப்புச் சார்ந்த சிறுகதை மதிப்பீடுகள் தேர்வாகி பரிகைகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றவை இவரது சில சிறுகதைகள். இவரது 'கழுகுகள்' நாவலும் தமிழ்க்கதைஞர் வட்டத்தின் பரிசுனைப் பெற்றது. அவரது நாவல்களில் பிறிதொன்றான 'மரக்கொக்கு' வெவ்

வேறு இலக்கிய நிறுவனங்கள் மூன்றினது பரிசுகளைத் தட்டிச்சென்ற சிறப்புக்குரியது. 'காத்திருப்பு' என்ற இன்னொரு நாவல் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணப் பரிசை 99 இல் பெற்றுக்கொண்டது. பலராலும் விதந்து பேசப்படுகிற 'பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள்' எனும் நாவலே தெனியானின் படைப்புலகு குறித்த சரியான புரிதலுக்கு எம்மை இட்டுச்செல்கிறது. மனித உள்ளங்களின் புழுக்கம், துயர் எல்லாமே தனியே ஒரு குழுவுக்கு மட்டுப்படுத்த முடியாதவை. பாரம்பரியமான சமுதாயக்கட்டமைப்பின் அனைத்துக் கூறுகளுக்கும் சொந்தமானவை என வெளிப்படுத்துகின்ற முதிர்ந்த எழுத்து தெனியானுடையது என்று கூறுவதில் தவறே இல்லை. எமது இலக்கியம் இதுவரை நுழையாதிருந்த சமுதாயக் களம் ஒன்றை இந்நாவல் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது என தகவம் இராயசயா இதனைப் பதிவுசெய்துள்ளார். சாதியின் படிநிலைகளில் உச்சம் பெற்றிருந்தபோதும் பொருளா தாரத்தில் நசுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்த பிராமணர்களப்பற்றி எழுதுவதற்கு தெனியான் கொண்டிருந்த கரிசனையே இந்நாவலைத் தோற்று வித்தது எனலாம்.

சமூகத்தைத் தனது அகன்ற ஆனால் கூர்மையான வர்க்கப்பார்வைப் பரப்பினுள் சிறைப்படுத்தி பின்னர் அவற்றைச் சமூகவியல் ஆய்வின் வழி புரிந்தும் தெளிந்தும் தனக்கேயானதொரு மொழிநடையில் அவற்றை வயப்படுத்தித் தருபவர் தெனியான். அவை எம்முள்' பல கேள்விகளை எழுப்புவன. நூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகள், பல நாவல்கள், குறுநாவல்கள் என அவை எம்முன் குவிந்துகிடக்கின்றன. 'சிதைவுகள், பணயின் நிழல், பரம்பரை, அகதிகள், பிஞ்சுப்பழம் முதலிய குறுநாவல்கள்; மாத்துவேட்டி, சொத்து முதலிய சிறுகதைத் தொகுப்புகள் நினைவில் பொதிந்து கிடப்பவை.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் 'டானியலின் வாரிசு' என பலராலும் அறியப்படுகின்ற தெனியான் சாதியம், மானுடம் என்ற இரண்டையுமே பொதுமை நிலைவழி நோக்குபவர். தான் பிறந்த மண்ணுடனும் மண்ணின் பாரம்பரியக் களங்களுடனும் இரண்டறக்கலந்தவர். நாடகம், நாட்டுக்கூத்து என்ற மண்ணின் கலைகள்மீது தீராத விருப்பமும் பரிச்சயமும் கொண்டவர். அதனால்தான் பாக்டர் எம்.கே.முருகானந்தன்

சிலாகிப்பதுபோல 'தொடர்கதையாகிவிட்ட இழப்புக்களின் இடையேயும் சொந்த மண்ணில் தொடர்ந்து வாழ்பவர்.'

'பேனாபிடித்து எழுதுவது ஒன்றுதான் எனது சமூகக் கடமை என்று கருதி நான் வாளாதிருந்து விடவில்லை.... செயற்பாடில்லா எழுத்துக்கள் மக்களை ஏமாற்றும் போலிப்படைப்புகள்' என தெனியான் உறுதிபடக் கூறுகின்றார். தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியில் அவர் கற்பிக்கையில் 'சிவப்புக்குழுவில் ஒருவர்' என்பது அவரது அடையாளமாயிற்று. எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் 'பொலிகண்டி கந்தவன ஆலயப்பிரவேச நடவடிக்கைக் குழு'வினை நிறுவியதும் இளைஞர் மத்தியில் எழுச்சியூட்டியதும் வெற்றிகரமாக ஆலயப்பிரவேசத்தை நடத்திக் காட்டியதும் சிவப்புக் குழுக்காரனான தெனியானின் செயற்பாடுகளில் சிலவாகும். இலக்கியம் சார்ந்து ஆரோக்கியமான சில விவாதங்களையும் அவர் தொடக்கிவைத்துள்ளார். 1977 சித்திரை இதழில் பிரசுரமான 'ஈழத்து இலக்கியமும் அதன் தலைமையும் அதன் தவறுகளும்' என்ற அவரது கட்டுரை அவ்வகையினதே.

'போட்டிக்கு எழுதாதே' என்று கூறிய பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, 'பட்டிமன்றங்களில் பேசாதே' என்று தடுத்த கா. சிவத்தம்பியும் டானியலும், எழுத்துலகில் தன்னை அன்புடன் அணைத்துக்கொண்ட டொமினிக் ஜீவா என்போரை, தன்னுடைய ஆரம்பகாலச் செயற்பாடுகளை சரியான வழித்தடத்தைநோக்கி இட்டுவந்த ஆளுமைகளாக தெனியான் காண்கிறார்.

பரந்து விரிந்ததொரு நட்பு வட்டத்தைக் கொண்டுள்ள தெனியான், சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளையும் நட்பினையும் குழப்பிக்கொள்ளாத புரிதலுடையவர். சமூகத்தை நோக்கித் தனது கேள்விகளை விட்டெறிந்து, அவற்றுக்கான பதில்களையும் அங்கிருந்தே பெறுகின்ற மந்திரம் அறிந்தவர். கருத்து வறட்சியோ, பாசாங்குகளோ இல்லாத தெனியான் என்ற எழுத்தாளர் இன்னும் பலகாலம் எழுத்துலகில் நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

மருதூர்க்கனி முகம்மது ஹனிபா

ஏ. இக்பால்

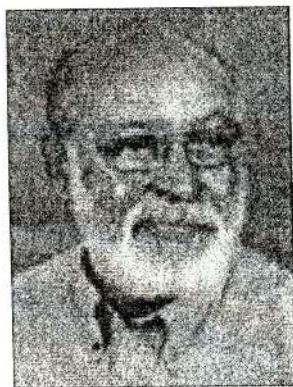
கிழக்கிலங்கையில் இலக்கிய வளம்யிருந்த ஒரு கிராமம் தான் மருதமுனை. புலவர்மணி ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன், மருதூர்க்கொத்தன் போன்றோரின் வரிசையில் வந்த இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளி தான் மருதூர்க்கனி. இவரது இலக்கியப் பிரவேசம் அறுபதுகளில் சாத்தியமாயிற்று.

முகம்மது ஹனிபா என்ற இயற்பெயர்கொண்ட இவர் மருதமுனை மட்டக்களப்பு உதுமாலெப்பை, சுலைஹா உம்மா ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். உவெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலையில் தனது கல்னியைப் பயின்று அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்று ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். மருதூர்க்கனி என்ற புனைபெயரிலேயே எழுதத்தொடங்கி இலக்கியப்புகழ் பெற்றார்.

கம்பன், இளங்கோ, பாரதி போன்ற இலக்கிய மேதாவிகளின் படைப்புகளைத் தனக்கு ஆதர்ஷமாக்கிக்கொண்டார். மகாகவி, நீலாவணன், நுஃமான், இளங்கீரன் போன்றவர்களுடன் கொண்ட தொடர்பு அவரை வளப்படுத்தியது. பின்னர் மருதூர்க்கனி தனக்கென்றொரு கருத்தியலையும் பாதையையும் வகுத்துக்கொண்டார்.

இந்தக்கட்டத்திலேயே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அவருக்குக் கைகொடுத்தது. எதற்காக எழுதவேண்டும் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். அந்த எழுத்துக்காக இயங்கவேண்டும் என்பதையும் புரிந்துகொண்டார்.

கிழக்கிலங்கையில் முஸ்லிம் சமூகச் சூழலில் எழுதிவந்த பித்தன், அ.ஸ. அப்துல்ஸமது, மருதூர்க் கொத்தன் போன்றவர்களின் சிறுகதைகளில் இருந்து மருதூர்க்கனியின் கதைகள் வித்தியாசப்பட்டு நின்றன. சமூக ஏற்றத்தாழ்வும் அதனால் எழும் பிரச்சினைகளும் அவருக்குக் கருவாகின. அதனால் கதை நிகழ்களத்தை அவரால் சிறப்பாக வெளிக்கொணர் முடிந்தது. முற்போக்கு எழுத்து என்பதற்கு அவரது கதைகள் தெளிவான எடுத்துக்காட்டாய் மாறின.

மருதூர்க்கனி முகமது கனீபா (1942 - 2004)

‘முற்போக்குச் சிந்தனையை வளர்த்தெடுக்கும் போராட்ட வேகத்தில் என் சிந்தனையும் எழுத்தும் புடம்போட்டு எடுக்கப்பட்டன. மக்களிடமிருந்து கற்றதை சித்தாந்தச் செழுமைப்படுத்தி அவர்களிடமே திருப்பிக் கொடுப்போம்’ என்று கனி குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

இவர் சிறுகதை, கவிதை என்பதோடுமட்டுமல்லாது நாடகத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டிருக்கினார். ‘இளம் பருவத்திலிருந்து நாடகப் பிரியர் மருதூர்க்கனி மனித இயக்கத்தை அவரது கண்கள் நாடகமாகக் கண்டன. மனிதர்களின் குணாதிசயங்கள் - ஆளும் - துலங்கித் தெரியும் குணப்பாங்கு - என்பவற்றை இதனால் வெகு நுணுக்கமாக அவர் கவனிக்கலானார்.’ என்று எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் ஒரு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவரது ‘சோழன் மகன்’ என்ற கவிதை நாடகம் அகில இலங்கைக்கான போட்டியில் சிறந்த நாடகமாக சேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது.

அறுபது எழுபதுகளில் இவரது பெரும்பாலான கதைகள் வீரகேசரியிலேயே வெளிவந்தன. அவ்வப்போது தாமரையிலும் வெளிவந்ததுண்டு. இவர் விவசாயிகளின் பிரச்சினைகள்பற்றி எழுதினார். நெசவுத் தொழில் பற்றியும் எழுதினார். சிறந்த பொருளாதாரத்தால் அத்துறையில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியையும் குடிசைக் கைத்தொழில்சார் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளையும் எழுதினார். அங்காடித் தொழில் பற்றியும் கதை படைத்தார். அப்படைப்புகளில் வர்க்கக் கண்ணோட்டம்,

முற்போக்கு, மனிதநேயம், சமூக உணர்வு என்பன வெகுவாக வெளிப்பட்டன.

'1960 களில் ஈழத்தில் அலையடித்த கவித்துவ வெள்ளத்தின் கிழக்கிலங்கை ஊற்றுக்களின் மருதூர்க்கனியும் ஒருவர். மருதூர்க்கனியின் கவித்துவம் கற்பனைகளின் இரசனைக் கூடாரமாக அமையவில்லை. அது சமத்துவமான ஒரு சமூகத்தேடலுக்கான ஒரு ஆயுதமாக அமைந்தது.' என்று சொல்கிறார் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி.

'மண் பூனையும் எலி பிடிக்கும்' என்பது இவரது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இது, க.பொ.த (சா.த) பாடநூலில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 'அந்த மழை நாட்களுக்காக' என்பது அவரது கவிதா ஆளுமையை வெளிப்படுத்திய தொகுதியாகும். பெரும்பாலும் தனக் கென்றொரு இலகு கவிதா நடையை கைக்கொண்டு சமூக உணர்வையும் இன ஐக்கியத்தையும் இன விடுதலையையும் அவர் வெளிப்படுத்தினார். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அவரது சில கவிதா வரிகள் வருமாறு,

தமிழ்பேசும் மக்களின் விடுதலைக்கும்

இரத்தமும் வியர்வையும் தானே

விலையாகி வருகிறது!

அதனால் -

தமிழ்த் தந்தத்தில்

கவிப் பொம்மைகளைச் செதுக்கும்

கவிஞர்களே!

கலைஞர்களே!

வாருங்கள்

இந்த வையத்தை விமர்சித்தது போதும்

இனியாவது மாற்றுவோம்.

படைப்பாளி சமூகப் போராளியாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அவர் உறுதியோடிருந்தார். இதுவே அவரை நேரடி அரசியலுக்குள்ளும் ஈர்த்ததெனலாம்.

இனத்துவச் சிந்தனைகள் கூர்மையடைந்த போர்க்காலச் சூழலில் எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃபுடன் சேர்ந்து செயற்படலானார். ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சியின் பிரசார செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இலங்கை இனப்பிரச்சினை சம்பந்தமாக 'யார் இந்தப்

பொலிஸ்காரர் (ன்)' என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்று வெளிவந்தது. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் இதை 1994 இல் வெளியிட்டது.

மருதூர்க்கனி ஆசிரியராகத் தொழில் பார்த்தவர். அவரது ஆசிரியத்துவம், பேச்சாற்றல், படைப்பாற்றல் இப்படி அனைத்துமே அவரைத் தூக்கி நிறுத்தியதெனலாம். கட்சிப் பத்திரிகையிலும் அவரது பங்களிப்புகணிசமானது. சிலகாலம் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் கடமையாற்றியது குறிப்பிடத்தக்கது.

அவருடைய அரசியல் பிரவேசத்தின்பின்னர் அவர் இலக்கிய ரீதியாக அதிகம் இயங்கவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். உள்முரண் பாடுகளும் நோய்வாய்ப்பட்ட நிலையும் அவரைப் பாதித்திருக்க வேண்டும். மருதூர்க்கனியின் இலக்கிய சாதனைகளை மதித்து இலங்கைக் கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் அவருக்குக் கலாபூசணம் விருதளித்து கௌரவித்தது. அதேபோன்று சாகித்ய மண்டல நூல் விருதினையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

'இலக்கியம் படைப்பவன் தனக்கென்று ஒரு கொள்கையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். தன்னுடைய இலட்சியம் தனது படைப்புகளில் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அதிகார வர்க்கத்தின் அடக்குமுறைகளை அம்பலப்படுத்த வேண்டும். இனம், மதம், சாதி என்ற வேற்றுமையை அகற்றி மனித சமுதாயம் மேம்பட உழைக்கவேண்டும். இந்த இலக்கணத்திற்கு அமைய வாழ்ந்துகாட்டினார் மருதூர்க்கனி' இவ்வாறு மருதூர்க்கனியை சரியாக இனங்கண்டு பதிவுசெய்துள்ளார் முகம்மது சமீம்.

மருதூர்க்கனியின் மேலும் சில நூல்கள், இலண்டனில் வாழும் அவரது குடும்பத்தவர்களால் அண்மைக்காலத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளதாக தகவல் கிட்டியுள்ளது. நூல்கள்தான் எட்டவில்லை. எவ்வாறாயினும் அவரது அனைத்து ஆக்கங்களும் நூலாகி சகலருக்கும் பயனளிக்க வேண்டும்.

கிழக்கில் - மருதமுனையில் 01.10.1942 அன்று பிறந்த மருதூர்க்கனி யாழ்ப்பாணத்தில் கமிலாவைத் திருமணம் செய்தார். இறுதிப்பகுதியில் கொழும்பில் வாழ்ந்து 23.09.2004 அன்று காலமானார். ஆனால் அவரது மனிதநேய எழுத்துக்கள் அவரை என்றும் வாழவைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

செ. கதிர்காமநாதன்

எம்.கே. முருகானந்தன்

எழுத்துச் சிறுகதை வரலாற்றைப் பேசும்போது குறுகிய காலம் வாழ்ந்த போதும் தனது பெயரை மறக்கமுடியாது முக்கியப்படுத்தும் அளவிற்கு ஆழமான பங்களிப்பை அளித்தவர் செ. கதிர்காமநாதன் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத்தின் வடமராட்சி பகுதியிலுள்ள கரவேட்டி. மேற்கு பகுதியில் 1942 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் எட்டாம் திகதி செல்லையாவின் புத்திரனாக செ.கதிர்காமநாதன் பிறந்தார்.

ஆரம்பக்கல்வியை கரவேட்டி வேதாரணியேஸ்வரா வித்தியாலயத்திலும் மேற் கல்வியை வித்னேஸ்வரா வித்தியாலயத்திலும் பெற்றார். பட்டப் படிப்பிற்காக பேராதனை பல்கலைக்கழகத்திற்கு 1961 ஆம் ஆண்டில் சென்றார். பேராசிரியர் க. கைலாசபதி போன்ற ஆளுமைகளின் கீழ் பயிலும் வாய்ப்பு அவரை நவீன இலக்கியம் மற்றும் முற்போக்குக் கொள்கைகளின் பால் ஈர்ப்புக்கொள்ள வைத்தது. 1963 இல் பட்டதாரியான அவர் சிலகாலம் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். எழுத்துத் துறை ஈடுபாடு காரணமாக வீரகேசரி நிறுவனத்தில் இணைந்த அவர் வீரகேசரி மற்றும் அதன் இணைப் பத்திரிகையான மித்திரன் ஆகியவற்றில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

1966 முதல் 1971 ஆம் ஆண்டுவரையான காலப்பகுதியில் அங்கு பணியாற்றும்போது நிறையவே எழுதினார். அதிகமாக எழுகிய போதும் அவரது படைப்புகள் வெறுமனே பக்கங்களை நிரப்புவதாக இருக்கவில்லை. அருமையான சிறுகதைகள் படைத்தார். மொழி பெயர்ப்புத் துறையிலும் ஈடுபாடு காட்டினார். அறிமுகங்கள், இலக்கியக் குறிப்புகள் போன்றவற்றையும் எழுதிவந்தார்.

‘கொட்டும் பனி அவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். ஒன்பது சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இந்த நூலை கிராமிய மக்களுக்கே அவர் அர்ப்பணித்தமை ஒரு முக்கிய விடயமாகும். ‘இருள்குழந்தை

செ. கதிர்காமநாதன் (1942-1972)

வாழ்க்கையில் யுகமாறுதல்களை வேண்டிநிற்கும் துடிப்புநிறைந்த கிராமிய மக்களுக்கு' என்பதே நூலை அர்ப்பணிப்பதற்காக அவர் தேர்ந்தெடுத்த வாசகமாகும். கிராமிய மண்ணில் எத்தளவிற்கு ஊறித் திளைத்து மகிழ்ந்தவர் என்பதை மட்டுமின்றி அதன்மீது நன்றியுணர்வும் பற்றும் கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு இது சான்றாகும்.

1968 இல் வெளியான 'கொட்டும் பனி' சிறுகதைத் தொகுதியானது அதற்கு அடுத்த ஆண்டின் இலங்கைத் தேசிய சாகித்ய விருதைப் பெற்றுக்கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1971 ஆம் ஆண்டு பத்திரிகைத் தொழிலைவிட்டு இலங்கை நிர்வாக சேவையில் இணைந்தார். கமச்செய்கைத் திணைக்களத்தில் உதவி ஆணையாளராக பணியேற்ற அவர் அடுத்த ஆண்டே 1972 இல் தனது முப்பதாவது வயதில் நிமோனியா காரணமாக மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்டமை மிகவும் துர்ப்பாக்கியமானது. திருமண பந்தத்தில் இரண்டு வருடங்களே வாழ்ந்த அவரது இழப்பு அவரது துணைவி-சரோஜாதேவிக்கு அவரது மகனுக்கும் மட்டுமன்றி ஈழத்து இலக்கியத்துறைக்கும் பேரிழப்பாகும்.

'கொட்டும் பனி' தொகுப்பு செ. கணேசலிங்கனின் விஜயலட்சுமி வெளியீடாக 1968இல் வந்தது. கொட்டும் பனியைத் தொடர்ந்து 'மூவர் கதை' என்ற தொகுப்பிலும் இவரது சிறுகதைகள் இணைந்

திருந்தன. செ. கதிர்காமநாதன், செ.யோகநாதன் மற்றும் நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோரது தலா மூன்று கதைகளை உள்ளடக்கிய சிறுகதைத் தொகுப்பு அதுவாகும். இது 1971இல் 'நவயுக' பதிப்பக வெளியீடாக வந்தது. அவரது மறைவுக்குப்பிறகு அவரது மிகமூக்கிய படைப்புகளைத் தொகுத்து வீரகேசரி நிறுவனம் 'நான் சாகமாட்டேன்' என்ற நூலை வெளியிட்டது. இது 1972 இல் வெளிவந்தது.

ஆச்சரியம் மேலிட்டது செ. கதிர்காமநாதனின் கதைகளை மீளப் படித்தபோது. மாணவனாகவும் இளம் மருத்துவனாகவும் வாசித்த பின்னர் அவரது படைப்புகளை படிக்க இப்பொழுதுதான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அவரது யதார்த்தமான பார்வை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வை அச்சொட்டாகப் பதிவுசெய்வது, அதையும் ஆதிக்க வர்க்கத்தின் பார்வைபோல அவர்கள்மீது வெறுப்பூட்டும் வண்ணம் சித்திரிக்கும் மாற்றுப் பார்வை, வெறும் கதைசொல்லியாக இல்லாமல் நுண்ணுணர்வுகள் ஊடாக கதையை நகர்த்துவது, வாசக நுகர்ச்சிக்கேற்ற லாவகமான நடைபோன்றவை அவரது படைப்பின் வெற்றிக்குத் துணைநிற்கின்றன.

பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை முடிந்த பின்னர் பரந்த உலகைக்கண்ட பார நெஞ்சுடன் எழுதப்பட்டவை. உலக வாழ்க்கையை நேர்நின்று நோக்கும் முயற்சியின் எதிரொலி என பேராசிரியர் க. கைலாசபதி செ.க. பற்றி கூறுகின்றார்.

சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் வறுமையின் கோரத்தையும் கண்டு மனம் நொந்தவர் இவர். இருந்தபோதும் தான் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையை பிரசாரம் செய்பவை அல்ல இவரது படைப்புகள் என்பதையும் தான் கற்றவற்றையே அப்படியே வாந்தி எடுப்பவையாக அமையவில்லை என்பதும் கைலாசபதியின் சுருக்கமான அவதானிப்பில் தொனிக்கிறது. அவை அனுபவங்களின் கனதியில் படைக்கப்பட்டவை. அவரதும் மற்றவர்களினதும் அனுபவங்களையும் ஜீரணித்து வெண்ணெய்போல திரண்டு வந்தவை என்பதையுமே பேராசிரியர் கைலாசபதி சுட்டிக்காட்டியிருப்பதாகக் கருதுகிறேன்.

'ஒரு கிராமத்துப் பையன் கல்லூரிக்குச் சென்றான்' அவரது முக்கிய படைப்புகளில் ஒன்று. கிராமிய ஏழை மக்களின் வாழ்வு பற்றிய கற்பனை கலக்காத அற்புதமான படப்பிடிப்பு. ஒவ்வொரு சம்பவமும்

நேரே நிகழ்வது போன்ற உணர்வைத் தருகிறது. பாடசாலையில் கற்று முன்னுக்குவர விரும்பும் ஒரு ஏழை விவசாயியின் மகன் படும் துன்பங்களை மனதைத் தொடுமாறு நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கிறது. பாடசாலைக்கு நேரத்திற்குச் செல்லமுடியாது தோட்டத்தில் கொத்தி முடித்துவிட்டுப் போக நேரம் பிந்திவிடும். ஆமான உடுப்புக் கிடையாது. அதைத் துவைப்பதற்கு ஒரு சவர்க்காரம் வாங்க அவனது தாய் படும்பாடு சொல்ல முடியாது. படிக்க மேசையில்லை. சவர்க்காரப் பெட்டியில் வைத்துத்தான் படிக்க வேண்டும். மண்ணெண்ணெய் பெரும்பாடு. கிடைத்தாலும் உடைந்த சிமினியோடு வெளிச்சமின்றி அல்லாடவேண்டும்.

பாடசாலை அதிபர் இவனது ஏழ்மை நிலையையும் அழுக்கான உடையையும் நேரம் பிந்துவதையும் கண்டு மற்ற மாணவர்கள் முன்னிலையில் அவமானப்படுத்துவார்.

“போடா போய் தரவையில் மாட்டுச்சாணம் அள்ளு. உனக்கேன் படிப்பு? வாங்கிலை மினக்கெடுத்தாதே போ.”

‘முழுக்க முழுக்க விக்னேஸ்வரா கல்லூரிச் சூழலும் ஆசிரியரின் வீட்டுச்சூழலும் அமைந்து ஆசிரியரது அனுபவங்களைத்தான் கூறுகிறாரா என்று என்னால் நிச்சயிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அனுபவத்தை அடிப்படையாக வைத்து எழுதிய கதைதானே. ஆசிரியர் பிற்காலத்தில் கண்டு, கேட்டறிந்தவைகளும் கதைக்கு மெருகு கொடுத்திருக்கக்கூடும்’ என மற்றொரு முற்போக்கு எழுத்தாளரும் அதே கரவெட்டி ஊரைச் சேர்ந்தவருமான ஈழத்துச் சோமு அப்படைப்புப்பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இதற்குப் பதில்போல கொட்டும் பனி தொகுப்பிற்கான முன்னுரையில் ஒரு கிராமத்துப்பையன் கல்லூரிக்குச் செல்கிறான் கதையில் வரும் சின்னையா வேறு யாருமல்ல என் பிரதிபலிப்பே என முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார். நான் என்று சொல்லவில்லை என் பிரதிபலிப்பு என்று செ. கதிர்காமநாதன் சொன்னதை நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

செ.க.வின் மிகச்சிறந்த கதை என இச்சிறுகதையைச் சொல்லலாம். உலக மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்படுவதற்காக அந்த நேரத்தில் யுனெஸ்கோவினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெருமையையும் அது

பெறுகிறது. சம்பவச் சித்திரிப்புகளுக்கு அப்பால் பாத்திரங்களின் உணர்வோட்டங்கள் ஊடாக கதையை நகர்த்தும் விந்தை தெரிந்த ஈழத்துப்படைப்பாளிகள் சிலரில் இவரும் ஒருவர்.

சில்லென்று பூத்த உணர்வுநிலைப்பட்ட அவரது படைப்புகளுக்கு உதாரணமாகக் காட்டக்கூடியது, இளங்கனவன் மனைவி இடையேயான ஊடல் பற்றிய கதை. வயலில் தண்ணீருக்குள் நின்று களை பிடுங்கும் கூலிப்பெண் அவள். வீதிபோடும் பணியில் கூலியாளாக அவன் வாழ்வதால் அவளது வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு அவனைப் பிடிக்காது. வீடு திரும்பும் வழியில் அவளது குடும்பம் பற்றிய அவனது காரமான ஒரு சொல்லாடலால் அவள் கோபம் கொண்டாள்.

அவன் எதை எதிர்பார்த்தானோ அதேமாதிரி எதுவும் நடக்கவில்லை. ஒரு சினுங்கல் ஊறும். ஒரு லிங்கல் கலந்த அழகை. அவ்வது அவ்வதான் இல்லாளிட்டாலும் படபடவென்ற பேச்சு எதுவுமே இல்லை. ஆளைக் கொள்கிற மென்மனம்.

அதுவே அவனது ஆண்மைக்கு விட்ட சவால் போலாகி, அவன் தன்னை அவமதிக்கிறாள் என்ற எண்ணத்திற்கு ஆளானபோது இனிமேலும் மெனனத்தை நீடித்துவைக்க வைத்துவிடக்கூடாது என்றதொரு கோபத்திற்கு இவ்வாறு ஒரு ஆணின் மன உணர்வுகளை அற்புதமாகச் சித்திரித்துச் செல்கிறார்.

அதேவேளை அவளது உணர்வுகள் வேறொரு இடத்தில் இவ்வாறு வெளிப்படுகிறது.

‘...அவளுக்குச் சாகவேண்டும் போல் இருக்கிறது. இருந்தாற்போல் இப்படியே கண்கள் மலர தேகங்குளிர்த்து விறைத்து கட்டையாக... ஆ... சாவதென்பது தெரியாமலே செத்துப்போகவேண்டும். ம... சாவருகிறது. கிட்ட வருகிறது. அவள் கழுத்தை ஏதோ நெறிக்கிறது. இப்படித்தான் சா இருக்கும். இதில்தான் அமைதி... ககம்...’

‘ஐயையோ அவர் தனித்துப்போய்விடுவார். அவரால் துன்பத்தைத் தாங்க முடியாது’

சாவை நூடும் அந்தக் கையறு நிலையில் கணவன்மேல் அவள் கொண்ட பாசத்தை அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகிறார். அற்புதமான நலட, மனதால் ஒன்றிய இளந்தம்பதிகளின் இடையேயான

எண்ணங்கள், உணர்வுகள், உரசல்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் இக்கதையில் பதிவாகியுள்ளது. கதாசிரியருக்கு திருமணமாகும் முன்னரே எழுதப்பட்ட கதை இதுவென்றபோதும் கணவன் மனைவி இடையேயான உணர்வுகளை மட்டுமின்றி மனத்தால் இணங்காத கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வின் பிரச்சினைகளையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் படைப்பு இது.

'அதனால் என்ன பெருமூச்சுத்தானே' சாதிப்பிரச்சினையின் ஆழத்தை மிக வித்தியாசப் பார்வையாகச் சொல்லும் படைப்பு எனலாம். சாதி உணர்வு சமுதாயத்தில் எவ்வளவு ஆழமாக வேருன்றி உள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகிறது. கதை அற்புதமானது.

பொருளாதார ரீதியாகவும், சாதி ரீதியாகவும் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினரை உயர் சமூகத்தினர் அடக்கி ஒடுக்குவதுதான் சாதிப்பிரச்சினைக் கதைகளின் வழமையான கருவாக இருக்கும். இங்கு தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆசிரியராக இருக்கிறார். அவரது குடும்பம் வெளியூரில் வசித்ததால் நாகரிகமாகவும் வசதிகளோடும் வாழ்கிறது. உயர் சாதியின் பிரதி நிதியாகக் கொள்ளக்கூடிய திலகவதி ஆச்சியின் ஆடு இவர்களது வீட்டிற்குள் புகுந்து பூஞ்செடிகளைப் பதம் பார்த்துவிடுகிறது. இவர்கள் பிடித்து கட்டிவைத்து விடுகிறார்கள்.

"டியேய் செல்லம்", சுருதி சுத்தம் பிறழாமல் வன்மை மாறாது கேற்றுக்கு வெளியே நின்று அகங்காரத்தோடு சத்தமிடுகிறாள்.

'முந்தி என்றால் கீறின கோட்டைத் தாண்டாதவர்கள் வீட்டுக்கு வா என்றால் கூனிக்குறுகி மசிந்து மெல்லிய குரலில் ஆச்சி என்றும் ஆக்கும் என்றும் நயிந்தை என்றும் அழைப்பவர்கள், எல்லாம் மாறி விட்டது. முற்றாக மாறிவிட்டது.... ஆண்மையை இழந்துவிட்டது இந்த வெள்ளாளத் தலைமுறை' என மனதிற்குள் மறுகுகிறாள்.'

"ஓ. எப்ப, கண்டறியாத செருப்புக் கண்டனிங்கள்? எப்ப கல் வீட்டைக் கண்டனிங்கள்? கதிரை மேசையோடு காணாததைக் கண்டனிங்கள்? ஒரு பீத்தல் சட்டம்பி உத்தியோகம் கிடைச்சாப்போலை முன்னுடுப்பு.... செருப்பு.... கொண்டை.... ஓய்யாரம்....மினுக்கு.... தளுக்கு... பணம்... பெருமை... தூ மூஞ்சியிலை காறி உமிழுவன்" என தன் மன அழுக்குகளை உமிழுகிறாள்.

சாதிப் பிரச்சினை போன்ற ஒரு விடயத்தை எவ்வளவு கலை அழகுடனும் கட்டுப்பாட்டுடனும் கதைப்பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு இந்தக்கதை நல்லதொரு சான்று. பிரசார வாயை சுற்றும் வீசாமல் பிரசாரம் செய்திருக்கும் விதம் மெச்சத்தக்கது.' இது சமகால முற்போக்கு எழுத்தாளரான காவலூர் இராசதுரை அவர்களது புகழ்ரை.

வர்க்க முரண்பாடு பற்றிய கதைகளை எடுத்துக்கொண்டால் இவரது கதைகள் வழமையான வாய்ப்பாட்டு முறையான படைப்பு களாக இல்லை. கொட்டும் பனி என்ற சிறுகதையானது பேராதனைப் பகுதியில் பாலம் அமைப்பதற்காகத் தங்கியிருக்கும் அதிகாரிகள் மற்றும் நாளாந்த வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காக அல்லாடும் அப்பகுதியில் வாழும் மலையகச் சமுதாயத்தினர் பற்றியது.

ஒரு காலைப்பொழுது எவ்வாறு இரண்டு வேறுபட்ட வர்க்கத் தினருக்கும் விடிகிறது என்பதை மிக நுணுக்கமாக அவதானித்து எழுதியிருக்கிறார்.

'ஏழைகளுக்கு முந்தியும் வசதி படைத்தவர்களுக்கு நேரம் தாழ்த்தியும் விடிகின்ற வேறுபட்ட இரு காலைப்பொழுதுகளை, திரு. ஆசிர்வாதம் பணிபுரியும் கம்பனியினது தற்காலிக ஷெட்டுகளில் பரக்கக் காணலாம். ஒரு பகுதியில் நள்ளிரவின் சத்தம் மறுபகுதியில் காலைச் சிட்டுக்களின் கீய்ச்சல் ஒலிகள் போல கூச்சல், கும்மாளம், அலுங்கல்.

'அதிகாரியான உமக்கு ஒரு கூலிக்காரப் பயலுடன் அப்படி என்ன நெருக்கமான தொடர்பு? எங்கள் முகங்களில் நீளுகின்ற கடுமையைக் கண்டே அவர்கள் நெருங்கப் பயப்படவேண்டும். விளங்குகிறதா? எங்களைப்பற்றிய பயந்தான் எங்கள் பலம்.'

'தங்கள் வாய்ச்சொல் ஊடாகவே தங்கள் ஆதிக்க அதிகார பலத்தை பேணுவது பற்றிக் கூறுவதானது வழமையான முற்போக்குப் படைப்பாளிகளின் கோசங்கள் நிறைந்த படைப்புகளில் இருந்து விடுபட்டு மாற்றுத் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிறது.

பேச்சுமொழியைக் கதைகளில் கவையாக பிசைந்து ஊட்டுவது இவரது மற்றொரு திறமையாகும். 'பிறந்த கூட்டுக்கை நஞ்சு நசுக்

காலையத் தந்து சாகடிச்சிருக்கலாம்', 'பாரன் மூதேசியாட்டம்', 'கொதி குடலன்', 'தலைமைவாத்தி', 'பொடிச்சியன்', 'டியேய்' இப்படியாக அவரது படைப்புகள் முழுவதும் பேச்சுவழக்குகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. பெரும்பாலானவை வடமராட்சி மண்ணுக்கு உரியவை யாகும்.

சுதிர்தாமதனின் படைப்பில் உள்ள சிறப்புகள் யாவற்றையும் ஒன்றுகூட்டிச் சொல்வதாயின் அதற்கு அ.கந்தசாமியின் வார்த்தைகளைக் கடன்பெற வேண்டும். அவர் சொல்வது இதுதான்.

'எழுத்து நடையைப் பொறுத்தவரை லாவகமான தொடர்ச்சி நடை ஆகிரியருக்கு கைவரப் பெற்றுள்ளது. வாசகனை அங்குமிங்கும் அலைக்கழிக்காது தனது பாய்ச்சலோடு அள்ளிச்செல்கின்ற வேகமும் உத்தியும் நடையிலிருப்பதை உணர்கிறேன். இதுவொரு படைப்பாளிக்குக் கிடைக்கமுடியாத அசாதாரண வெற்றி.'

இவரது மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் ஈழத்தமிழ் வளர்ச்சிக்குக் கைகொடுக்கின்றன. 1942 ஆம் ஆண்டில் வங்காளத்தில் நிலவிய கொடிய பஞ்சத்தின் பின்னணியில் கிருஸ்ணசந்தரால் எழுதப்பட்ட உருதுமொழி நாவலை சுதிர்தாமதன் 'நான் சாகமாட்டேன்' என்ற தலைப்பில் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். அருமையான கதைக்கலை மிகுந்த வாசிப்புக்குத் தடங்கள் இல்லாத சிறப்பான மொழிபெயர்ப்பு.

'தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் தமிழ்நாட்டைப் போலல்லாது இலங்கையில் நாவல்களை மொழிபெயர்ப்பது மிகக் குறைவாகவே இருந்துவந்துள்ளது. ஆரம்பம் தொட்டு பார்க்கும்போது இலங்கையர்க்கோன், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, சி. வைத்தி லிங்கம், கே. கணேஷ், எஸ். பொன்னுத்துரை, மகாலிங்கம், நல்லைக் குமரன், சுதிர்தாமதன் போன்ற சிலர்தான் அவ்வப்போது பிறமொழி நாவல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள். அண்மைக் காலத்தில் கலாநிதி உபைஸ் தொடக்கம் திக்குவெல்லை கமால் வரை பலர் சிங்கள நாவல்களை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்கள்' என பேராசிரியர் செ. யோகராசா அவர்கள் இரா. சுடகோபனின் 'கசந்த கோப்பி' பற்றிய நூல் விமர்சனத்தில் கூறியுள்ளமையானது இங்குள்ள மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளின் வறுமை நிலையை காட்டுகின்றது.

இவருடைய படைப்புகள் காலத்தை வென்று இன்றும் பேசப்படுவதற்குக் காரணம் என்ன?

'கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காக என்ற கோட்பாட்டை நான் தழுவி நிற்பவன். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்புக்களும் விளைவுகளுமே என் கதைகளின் உள்ளடக்கம்' என கொட்டும் பனி நூலுக்கான முன்னுரையில் தெரிவித்திருந்தார்.

சுய இலாபத்திற்காக அன்றி மானுடத்தின் விடுதலை நோக்கிய இலட்சியத்தைக் கைப்பிடித்து அதற்கேற்றவாறு மக்கள் வாசிப்பிற்கு உரிய இலகு நடையில் கலை நயம் கொண்ட இலக்கியம் படைத்ததே காரணம் என்று சொல்லலாம்.

மு. கனகராசன்

திக்குவல்லை கமால்

குறுகிய காலத்தில் இலக்கிய உலகில் நிலையாகக் காலூன்றிய மு.கனகராசன் ஒரு பத்திரிகையாளரும் கூட. சுன்னாகம் தந்த பொது வுடைமைவாதி. செயற்பாட்டாளன். இவரது மைய இயக்கம் கொழும்பைச் சுற்றியதாகவே இருந்தது.

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்ட இவர், ஒரு காலத்தில் சோவியத் தூதரகத்தின் நொவஸ்தி செய்திப் பிரிவில் கடமையாற்றினார். மார்க்ஸிய வாதியாகவும் இலக்கிய வாதியாகவும் தன்னை மென்மேலும் புடம்போட்டுக்கொள்ள அது நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது.

இங்கு பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம், ஏ.ஏ. லத்தீஃப், பெரி சண்முகநாதன், ராஜபூரிகாந்தன் போன்றவர்களோடு ஒன்றாகச் செயற்படவும் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாறவும் முடிந்தது. கூடவே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடனான தொடர்பும் வலுப்பெற்றது.

பத்திரிகையில் வெளிவந்த இவரது முதலாவது படைப்பு, கவிதை. அது இலக்கண வரம்புக்குட்பட்ட மரபுக்கவிதை. பாரதியை வெகுவாக நேசிப்பதாகக் கூறும் இவர், புதுக்கவிதையால் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டார். இவர் புதுக்கவிதை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் 'போராட்டமே புதுக் கவிதையின் ஜனனபூமி. இன்றும் அது போராளிகளின் கைகளிலேயே கூர்வாளாய் ஒங்கி எழுகிறது. எனினும் இந்த மண்ணில் உரித்துடைய ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்வையும் ரணகளமாக்க அல்ல; அகில மெல்லாம் அமைதியையும் சமாதானத்தையும் நிறுவவே இவை இப்படி அமைகின்றன' என்கிறார்.

அகமன உளைச்சல்களை வெளிக்கக்கிக்கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டு புதுக்கவிதைகள் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலேயே சமூகப்பெறுமானம்

மு. சனகரனாதன் (1922-1999)

கொண்டக வயாச மாறின. 'வானம்பாடிகளின் வரவு இதைச் சாத்தியமாக்கிற்று.

ஆனால் எந்தப்பட்ட எழுத்துப் புதுக் கவிஞர்கள் பலரும் வானம்பாடிக்கு மட்டுமன்றி மல்லிகை, கிரித்திரன் போன்ற இலக்கிய மாகிவகளுக்கும் கவிதை எழுதினர். எமது தேசியப் பத்திரிகைகள் புதுக்கவிதைகளை உள்வாங்கிக்கொள்ளாத நிலையில், தான் உதவி ஆசிரியராக அமர்ந்த இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உத்தியோக பூர்வவார்ப்பத்திரிகையான 'தேசாபிமானி'யில் ஒரு முழுப்பக்கத்தையே ஒதுக்கி புதுக்கவிதைகளுக்கு கனமளமீதார் கனகராசன்.

தமிழ் தெரிந்த இலக்கிய ஆர்வலரான ரத்னவள்ளல் தேரர், அத்தகைய கவிதைகளைத் தெரிந்து சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்த போது 'தேமதுந் தமிழோகை சிங்களத்தில் கேட்கிறது' என்று தலைப்பிட்டுச் செய்தி வெளியிட்டு ஊக்குவித்தார்.

கூடவே நானும் புதுக்கவிதைகள் எழுத்தவறவில்லை. அன்றாடங்களில் புதுக்கவிதைத் தொகுப்புகள் கிறிபிரகரவர்களாகவே வெளிவந்தன. ஆனால் மு.க. தனது கவிதைகளைத் தொகுத்து புத்தக வடிவாக்கினார். 'முட்கள்' என்ற தலைப்பில், யாழ்ப்பாணம் புருஷோத்தர வெளியீடாக 1975 இல் வெளிவந்தது.

இதற்கு பேராசிரியர் கனகனாசபதி அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். அதில் 'கவிஞரது இலட்சிய வேகம், மயக்கமெதுவுமின்றி பிழம்

புருவாய் பிரகாசிக்கக் காணலாம்' என்று குறிப்பிட்டு பின்வரும் கவிதைப்பகுதியை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

'..... பொன்னைச்சுட்டு
'பொன்' ஆக்கல்போல்
பொதுமை நாட்டைப்
பொகக்கிப் படைப்போம்.....'

மேலும் குறிப்பிடுகையில் 'அகத்தின் விரிவு கவிஞர்களுக்கு அத்தியாவசியம். இன்று வெற்றிவிழாக் கொண்டாடும் வீரமிகு வியட்னாம் மக்களைப்பற்றியும் அன்றே பாடியிருக்கின்றார் கவிஞர். 'வியட்னாம் வீணை' எனும் கவிதை கருத்தார்ந்த கனிவுடன் மிளிக்கிறது. இத்தகைய கவிதைகள் 'புதுக்கவிதை' என்று சிலர் போட முற்பட்ட போலி வேலிகளை உடைத்துக்கொண்டு செழித்து வளரத் தொடங்கியுள்ளன. இவை பெருமரங்களாகவும் வளரவேண்டும்' என்று தனது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

'பகவானின் பாதங்களில்' இவரது சில சிறுகதைகளைக்கொண்ட தொகுப்பாகும். இவரது பரிசுபெற்ற கதைகளில் ஒன்றுதான் 'சுண்டு விரல் நெட்டி' அக்கதையில்.

பாடசாலை மாணவர்களான கட்டிளம் வாலிபர்கள் சிலரது கையிலே, பெண்களின் உடலுறுப்புக்கள் குரல் போன்றவற்றிற் கேற்ப அவரது குணநலன்களைக் கூறும் புத்தகம் ஒன்று கிட்டுகிறது. அதனை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் எல்லாப் பெண்களையும் எடைபோடுகின்றனர். அவர்களது டீச்சரும்கூட அதன்படி நல்லவராக இருக்கவில்லை. அத்தகைய சில பெண்களிடம் மெல்லமெல்ல நெருங்கக்கூட முயற்சிக்கின்றனர்.

ஒருநாள் இலை விரித்து அமர்ந்தவனுக்கு அம்மா உணவு பரிமாறும்போது அம்மாவின் கால் விரல்களை அவதானிக்கிறான். என்ன கொடுமை! அவளது சுண்டுவிரல் ஏனைய விரல்களைவிட மேலுயர்ந்து காணப்படுகிறது.

'அம்மாவும் அப்படியா?' என்று வெறிபிடித்த நிலையில் வீதிக்கு வருகிறான். நிம்மதியற்றுத் துடித்த அவன் மதபோதம் செய்யும் மூத்த ஒருவரிடம் ஆலோசனை பெறுகிறான். அதன்படி தியானம் செய்வதற்காக கோவிலுக்குப் போகிறான்.

கோவிலுக்குள் சிவன்-பார்வதி என்ற வரிசையில் பல விக்கிரகங்கள். தெய்வீகச் சிலைகள். ஒவ்வொன்றின் அருகிலும் சென்று கற்பூரம் ஏற்றித் தொழுகிறான்.

அடுத்த விக்கிரகத்தின் மெட்டி பூண்ட சுண்டுவிரல் உயர்ந்து... பொறி தட்டுகிறது. அவனுக்குத் தெளிவு பிறக்கிறது.

ஓடோடிவந்து அம்மாவின் பாதங்களில் விழுகிறான். அந்தச் சுண்டுவிரலை வருடுகிறான். கண்ணீரால் கழுவினான்.

'அம்மா... எங்கே அம்மா அந்தச் சுண்டுவிரல் மெட்டி?' என்று கேட்கிறான்.

'என்றைக்கோ கழற்றி வைத்துவிட்டேனே... அது எப்படியப்பா உனக்குத் தெரியும்?' என்று கேட்கிறாள்.

அந்தத் தாயின் கேள்வியில் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்திருக்கின்றன. இந்தக் கதையில் வரட்டு வேதாந்தம் இல்லை. போராட்டம் இல்லை. புரட்சிக் கோசம் இல்லை. வாழ்க்கையில் பேசுவதற்கு எவ்வளவு முற்போக்கான விடயங்கள் இருக்கின்றன என்பதற்கும், அதை எவ்வளவு நுட்பமாக... இயல்பாக... யதார்த்தமாக... வெளிக் கொணர முடியும் என்பதற்கும் இச்சிறுகதை நல்லுதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

நறுக்கான கவிதைபோன்ற எளிமையான நடை இவருக்குக் கைவரப் பெற்றுள்ளமை கவனிப்புக்குரியதே.

நாடகப் பிரதியாக்கத்திலும் இவர் வல்லவர். இவரது முதல் நூலே ஒரு நாடாக நூல்தான். 'கமுனுவின் காதலி' என்ற இந்நூலை மானிப்பாய் மதுர நிலையம் (1970) வெளியிட்டுள்ளது.

'ஈழநாடு' பத்தாண்டு நிறைவையொட்டி நடாத்திய இலக்கியப் போட்டிகளில் சிறுகதை, நாடகப் பிரதியாக்கங்களில் இவர் வெற்றி யீட்டினார். அவை முறையே 'கங்குமட்டை' (1971), 'விடிய இன்னும் நேரமிருக்கு' (1971) ஆகிய தொகுப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறாக பத்துக்கு மேற்பட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம் மட்டுமன்றி கட்டுரை, சித்திரம், விமர்சனம், உருவகம், சிறுவர் இலக்கியம் போன்ற துறைகளிலும் இவர்

பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். வானொலியையும் விட்டுவிடவில்லை. அவ்வப்போது நேரிலும் பிரதிமூலமும் கலந்துகொண்டுள்ளார்.

மு.கனகராசனின் பத்திரிகைத்துறைப் பங்களிப்பு தனியாக நோக்கப்படவேண்டியதே.

ஈழத்து முன்னோடி இலக்கிய சஞ்சிகையாக கலைச்செல்வியில் உதவியாசிரியராக உழைத்தமை இன்றும் பேசப்படுகிறது. தேசாபிமானி, புதுயுகம் போன்ற இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உத்தியோகபூர்வ வாரப்பத்திரிகைகளிலும் கடமையாற்றியுள்ளார். 1990களின் பிற்பகுதியில் சில ஆண்டுகள் தினகரன் தேசியப் பத்திரிகையில் கடமையாற்றினார். அப்போது வாரமஞ்சரியில் பல புது அம்சங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். வாசகர்கள் தாம் வாசித்த புத்தகங்கள் பற்றிய அபிப்பிராயங்களை எழுதுவதற்காக 'வாசித்தேன் இரசித்தேன்' என்று ஒரு முழுப்பக்கத்தையே ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்.

இவ்வாறாக பல்வகையான பத்துக்கு மேற்பட்ட ஏடுகளில் மு.க. வேலைசெய்துள்ளதாக அறியமுடிகிறது. ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரையில் சமகாலத்தில் இருதுறைகளிலும் இவர் காலூன்றி செயற்பட்டு வந்துள்ளமை இவரது ஒரு தனிச்சிறப்புத் தன்மையாகும். எனினும் படைப்பாளிகள் பத்திரிகைத் துறையில் கால்வைக்கும்போது படைப்புத் தொழில் பாதிக்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படுவதுண்டு. இதற்கு இவரும் விதிவிலக்காக முடியாதென்றே சொல்லவேண்டும். இவரது நூல் வெளியீடுகளில் காணப்படும் தேக்கத்திற்கு இது காரணமாக இருக்கக் கூடும்.

எவ்வாறாயினும் இவர் தெளிவான கருத்தியலைக் கொண்டிருந்ததாலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுச்சிக்காக இறுதிவரை உழைப்பதென்று திடசங்கற்பத்துடன் வாழ்ந்ததாலும் அவர் தன் முற்போக்குப் பயணத்தில் வெற்றிபெற்றார் என்றே சொல்லவேண்டும்.

தான் நம்பிக்கைவைத்த அரசியல் விமோசனத்தைத் தராத நிலையில் மாற்று முகாமை நாடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். ஈற்றில் பாசிசவாதிகளின் அராஜகம் அவரை புலம்பெயரவைத்தது.

மீண்டும் ஒரு நோயாளியாகவே இலங்கை திரும்பினார். 1999 இல் மரணம் மு.கனகராசனை விட்டுவைக்கவில்லை. இவரது விருப்பத்தின் பிரகாரம் வவுனியாவில் ஈமக்கிரியைகள் நடைபெற்றன.

கே. விஜயன்

எம்.எஸ். தேவகௌரி

எழுத்தாளர்கள் தமது கருத்துக்களைத் தங்களுக்கேற்ற ஒரு தனித்துவமான முறையில் வெளிப்படுத்தி எழுதுவது, தமது எழுத்தின்மீது அவர்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையைப் பறைசாற்றுகிறது. செய்திப் பத்திரிகைகளுக்கான ஆக்கங்கள், புனைகதைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் என்பவற்றில் நுண்மையான மொழிநடை மாற்றங்களுடன் ஆனால் தடுமாற்றமில்லாத உறுதியான கருத்துக்களுடன் நீண்டகாலமாக எழுதி வருபவர், கே. விஜயன்.

அறுபதுகளில் எழுத்துலகிற்கு அறிமுகமானவர் என்ற வகையிலே, அரைநூற்றாண்டு காலமாக எழுத்துடனான ஊடாட்டம் விஜயனுக்கு உண்டு. வெள்ளாவத்தை நெசவாலை நான்காயிரம் தொழிலாளர்களைக் கொண்டதாக, எத்தனையோ தொழிலாளர் அதனோடு பின்னிக்கிடந்த இடதுசாரி இயக்கப் போராட்டங்களையும் தொழிற்சாலையுடன் கூடவே இயக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில், அச்சுமுலில் வளர்ந்தவர் விஜயன். சமூகத்தினால் மிதிக்கப்படும் உழைப்பாளி வர்க்கத்தின் வாழ்வின் அனைத்து வலிகளையும் கண்டு, கேட்டு, உணர்ந்துகொண்ட அவர், பேணாவைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். அதன்வழி பிரசவமாகின்ற எழுத்துக்கள் இயல்பாகவே போர்க்குணமுடையனவாயும் துணிச்சலானவையாயும் வாதங்களை வரவேற்பனவாயும் அமைந்து விடுகின்றன.

இளவயதில் மின்னல், முயற்சி, எதிரொலி என்று பல கையெழுத்துப் பிரதிகளை நடத்தியும் அவற்றில் எழுதியும் தனது எழுத்தார்வத்திற்கு வடிகாலைத் தேடிக்கொண்ட விஜயன், இன்று 'சீரிய சிறுகதையாளர், கூரிய பத்திரிகையாளர்' என்ற அடைமொழியைத் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ளார். அதற்கான தூண்டுதலாக அமைந்தது, யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கம். 1960களில் அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்திய

கே. விஜயன் (1943 - 2016)

சிறுகதைப் போட்டியில் விஜயனின் 'இரு கைகள்' எனும் புனைவு பெற்ற பரிசேபாகும். அவரது எழுத்துக்கள் பூர்வாண் சஞ்சாரி, அக்கினிக் குஞ்சு, இளவேனில், மின்மினி, ஆந்தையர் முதலிய புனைபெயர்களில் வெளிவந்துள்ளன.

விஜயன், 'விடிவுகால நட்சத்திரம்', 'மனநதியின் சிறு அலைகள்' என்பவற்றுடன் வீரகேசரி நாவல் போட்டியில் முதல் பரிசுபெற்றதும் 83 இன் இனத்தீயில் கருகிவிட்டதுமான 'மனித நிழல்கள்' உட்பட மூன்று நாவல்களைப் படைத்துள்ளார். விஜயனின் ஒன்பதிற்கும் அதிகமான தொடர் கதைகள் பத்திரிகைகளை அலங்கரித்துள்ளன. ஈழநாடு, வீரகேசரி, தின்பதி, சிந்தாமணி, தினகரன், மித்திரன், சுடரொளி என நம்நாட்டில் வெளிப்பான பத்திரிகைகள் பெரும்பாலானவற்றில் விஜயன் எழுதிவந்தார். தமிழகத்தில் நா.பா. இன் 'தீபம்', 'கணையாழி', 'தாமரை', 'செம்மலர்' என்பவற்றிலும் விஜயனின் வித்தியாசமான நடையிலான எழுத்துக்கள் வரவேற்பைப் பெற்றன. ஈழத்தின் எழுத்தை உலகெலாம் கொண்டுசேர்த்த மல்லிகை, சிரித்திரன், ஞானம், வசந்தம் என்பன அவரது இலக்கியக் கட்டுரைகள், பத்திகள், விமர்சனங்கள் என்பவற்றை விரும்பிப் பிரசுரித்தன. இதன் பாயனாக விஜயனின் எழுத்தின் கனதியும் புதிய வீச்சும் வாசகர்களிடம் வரவேற்புப் பெற்றன.

விஜயனின் இயல்பான எழுத்துநடை, அவரே ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுவதுபோல, 'முதுகு சொறியும் விமர்சனங்கள், குண்டுச் சட்டிக்குள்

குதிரைச் சவாரி போன்ற சிந்தனைப் போக்குகள்' என்பவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. அந்தக் காரணத்தினாலேயே பலரின் கசப்புணர்வுகளை அது ஈட்டியும் தந்தது. சமுதாய நலனை மனதிலிருத்தி எழுதப்படும் இலக்கியப் படைப்புகள் எக்காலத்திலும் இந்தத் தலை விதிக்குத் தப்பியனவன்று. எழுத்தை வெளியிடும் வாய்ப்புக்காக விஜயன் தனது பாதையிலிருந்து விலக முற்பட்டாரில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது இதழியல் பணியானது வீரகேசரி, தினபதி, சிந்தாமணி, சுடரொளி என்பவற்றில் பொறுப்பான பதவிகளில் அவரை அமர்த்தவும் தவறவில்லை. 'ஆனந்தம்' எனும் பல்கலை மாத இதழின் ஆசிரியர் பீடத்தையும் அலங்கரித்தவர் விஜயன்.

அத்துடன் 'அன்னையின் நிழல்' அவரது பத்தொன்பது சிறுகதைகளின் தொகுதியாகவும் 'பலே பலே வைத்தியர்' சிறுவர் இலக்கியமாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

அக்காலகட்டத்தில் வீரகேசரியில் 'கலாசாரம்' என்ற பக்கத்தை வடிவமைத்த அவர், 'பூர்வான் சஞ்சாரி' ஆக இலக்கியச் சிந்தனைகள் குறித்த செய்திகளை ஆராய்ந்தார். அவற்றின் உபதலைப்புகள் மிகவும் சுவையானவை. இலவச கலாசாரம், அடைமொழிகள் பும்பாடு, ஒரு கிராண்ட்பாவின் புலம்பல், ஒரசிக்கும் சீமானே வா, ஏனிந்தக் குறட்டை என அவை வாசகரைப் பலவாறு கவர்ந்திழுத்தன. இலக்கியக் கூட்டங்கள், கருத்தரங்குகள் என்பவற்றில் ஒரு ஓரமாக அமர்ந்திருந்து செவிமடுக்கும் விஜயன், அவை குறித்து 'ஆந்தையர் பார்வையில்.....' என்ற பக்கத்தில் நக்கீரப் பார்வை பார்க்கவும் மறப்பதில்லை. அந்தப் பக்கத்தினை எழுதுகையில் அவர் தனது புனைபெயரை 'அக்கினிக் குஞ்சு' என வைத்துக்கொண்டார். அதே விஜயன், நாடறிந்த கலைஞர்களின் நல்ல சாதனைகளைப் பாராட்டி எழுதவும் ஒருபோதும் தவறுவதில்லை. நூல் விமர்சனங்கள், நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் என்ற வகையில் தமிழ் இலக்கிய உலகின் பதிவுகள் பல விஜயனின் பேனாவால் வரையப்பட்டவை. சமூகப் பிரக்ஞைமிக்க படைப்பாளியும் முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளர் சங்கம் இலங்கையில் தோன்ற முக்கிய பங்காற்றியவருமான அமரர் கே. கணேஷ் குறித்த பல விடயங்களைப் பத்திரிகையில் பதிவுசெய்த விஜயனின் பணி பாராட்டுக்குரியது.

‘எழுத்தாளர் அமரர் யோ.பெனடிக்ற் பாலன் எழுதிய ‘லெனினது கல்விச் சிந்தனைகள்’ என்ற நூல் சமூக மாற்றத்தின் ஆணிவேராகும்’ என்று விஜயன் எழுதிய கட்டுரை, ‘இலங்கையில் தமிழ் திரைக்கலை வளர்ச்சி காண்பது கனவுதானோ?’ என்று ஆதங்கப்பட்டு எழுதிய கட்டுரை, ‘நம் நாட்டுத் தொலைக்காட்சித் தயாரிப்பாளர்களுக்கு நமது ஊடகங்களின் ஒத்துழைப்பு என்ன?’ என்று கேள்விகேட்கும் கட்டுரை முதலியன அவரது சிந்தனையின் வழித்தடத்தைக் காண்பிக்கும் பதச் சோறுகள் சிலவாகும். அங்ஙனமே, தரமான இலக்கியப் படைப்புகள் குறித்து நடுநிலையான கருத்துகள் அடங்கிய கட்டுரைகளையும் அவர் எழுதுவதில் பின்னின்றதில்லை.

வானொலி நிகழ்ச்சிகளான நாடகங்கள், உரைகள், கலைக் கோலம், சிறுவர் மலர், தொடர் அரசியல் உரைகள் என்பவற்றுடன் தொலைக் காட்சி நிகழ்ச்சிகளிலும் விஜயன் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

தனது எழுத்தைப்பற்றி ‘முரண்பாடுகள் சாஸ்வதமானவை. அவற்றை வாதிட்டு வாதிட்டு முன்செல்வதே சமூக இயக்கத்தின் உயிர்நாடி. எனவே அவற்றைக் கிளறிவிடுகிறேன்’ என்று விஜயன் கூறுவதில் நுண்ணிய பொருள் பொதிந்திராமல் இல்லை. அந்த வித்தி யாசமான எழுத்து எங்கும் என்றும் தனித்தன்மையோடு தெரிய வல்லது. முற்போக்கும் சமூக முரண்பாடுகளும், சமூகத்தின் அசை வியக்கமும் காலாகாலமாக புரட்சிகரமான சிந்தனைப் போக்குடை யோருடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. நச்சரிப்புக்கள், நெருக்கடிகளினி டையே அந்தச் சிந்தனைகள் துளிர்விட்டுத் தழைக்கின்றன. விஜயனின் தனித்துவமான கிண்டல் நடை இலக்குகளை நேரடியாகத் தாக்கவல்லது. மொழி எனும் ஊடகத்தினூடு, சொற் சாதுரியத்தின் துணையுடன் சக மாந்தரின் வாழ்க்கையை ஊடுருவி நோக்குகின்ற விஜயன், குளிர் மையான முகத்துடன் உலவும் அக்கினிக்குஞ்சேதான். மூத்த திறனாய் வாளர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் கூறுவதுபோல ‘பதர்களைப் பொறுக்கி எடுக்கும் அரிதட்டுப்போல’ இருப்பவரும் அவரேதான்.

தான் எழுதுவது என்ன என்ற பிரக்ஞை அவருக்குண்டு. ‘சிறுவருக் கான படைப்புகள் போதனை வடிவில் அமைதலாகாது’ என்று தெளிவு றக்கூறுகின்ற சிறுவர் இலக்கிய கர்த்தா விஜயன், அதற்கு எடுத்துக் காட்டாக நிற்கிறார்.

புதிய கருத்துவிடயங்களை நோக்கிப் பயணம் செய்கின்ற அவொவு டையவர். 'கரிப்பாறன் கிருஷ்ண குஞ்சு விஜயன்' என்கின்ற இயற் பெயருடைய எழுத்தாளரும், பத்திரிகையாளரும், இன்னும் பலவாகவும் உள்ளவர் கே. விஜயன். ஆயினும் 'எழுத்தாளர் விஜயன்' என அறியப் படுவதில் மனநிறைவு பெறுவதாக கூறுபவர் அவர். 'எனது கதைகள் - பாம்பின் சிற்றமாகவே நிகழ்ந்தன.... தேடுங்கள்..... ஏதோ ஒரு சமூக நியதியை அது கொத்துவது தீட்சண்யமான கண்களுக்குத் தெரியும்' என்ற கே. விஜயனின் சொந்த வார்த்தைகள் அவர் பற்றிய ஆழமானதும் தெளிவானதுமான புரிதல்களுக்கும் விரிவடைகின்ற பரப்புக் களுக்கும் எம்மைக் கைபிடித்து அழைத்துச் செல்ல வல்லன. விஜயன் அவர்கள் 73 ஆவது வயதில் 2016 இல் காலமானார்.

சி. மெனனகுரு

எம். ஏ. நு. மெனன்

மெனனகுருவுக்கும் எனக்கும் இடையே சுமார் அரை நூற்றாண்டுகால நட்பு உண்டு. 1960களின் நடுப்பகுதியில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு கனியரங்கில் நாங்கள் முதல் முதலில் சந்தித்தோம். 'மான் இங்கு வந்ததுண்டோ' என்பது கனியரங்கத் தலைப்பு. நாவற் குழியூர் நடராசன் கனியரங்கத் தலைவர். சில்லையூர் செல்வராசன், பா.சத்தியசீலன் ஆகியோரும் அதில் கலந்துகொண்டனர். இப்போது அவர்கள் யாரும் இல்லை. நானும் மெனனகுருவும் இருக்கிறோம். எங்கள் நட்பு இன்னும் தொடர்கிறது.

ஈழத்து கலை இலக்கியத் துறையில் கடந்த அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக மெனனகுரு என நன்கு அறியப்பட்ட பேராகிரியர் சி. மெனனகுரு (1943) கிழக்கிலங்கையில் மட்டக்களப்புக்கு அருகே உள்ள அமிர்தகழியில் சீலாமுனை என்னும் சிறுகிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். தகப்பனார் சின்னையா, தாயார் முத்தம்மா. ஒரு அக்காவும் இரண்டு தங்கைகளும். பொருளாதாரப் பலமற்ற, கல்விப் பின்னணியற்ற ஒரு சாதாரண குடும்பம் அவருடையது. அதற்குள் முளைவிட்டுக் கிளைவிட்டு ஒங்கி வளர்ந்தவர்தான் மெனனகுரு. மெனனகுருவின் உருவாக்கத்தில் அவருடைய தந்தை சின்னையாவுக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு. அவர் பள்ளியில் அதிகம் படிக்கவில்லை எனினும் ஒரு பரந்துபட்ட வாசகன். நிறைய பத்திரிகைகளையும் புத்தகங்களையும் தேடி வாசிக்கும் பழக்கம் உடையவர். சுயமாகக் கற்ற நாட்டு வைத்தியராகவும் வாகடம், மந்திரம் ஆகியவற்றில் திறமை உடையவராகவும் இருந்திருக்கிறார். இவை தொடர்பான அநேக ஏடுகள் அவரிடம் இருந்தன. அவ்வகையில் அவரை ஒரு உயர்ந்த அறிவாளி என்று சொல்லலாம். இளமையில் மெனனகுருவின் கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கு அவர் ஓர் காரணி எனலாம்.

ச. மௌனகுரு
(1943)

மௌனகுரு தனது ஆரம்பக் கல்வியை தனது சொந்தக் கிராமத் திலும் இடைநிலைக்கல்வியை வந்தாறுமூலை மத்திய கல்லூரியிலும் பயின்று 1961 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுமதி பெற்றார். அங்கு தமிழை சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று 1965இல் பட்டம் பெற்றார். பேராசிரியர்கள் க.கணபதிப்பிள்ளை, வி.செல்வநாயகம், ச. வித்தியானந்தன், அ.சதாசிவம், க. கைலாசபதி ஆகியோருடன் தமிழ் பயிலவும் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகவும் மௌனகுருவுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு முக்கியமானது. அவரது பிற்கால வாழ்விற்கும் வளர்ச்சிக்கும் பேராதனைக் காலமே அடித்தளமாக அமைந்தது எனலாம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழில் எம்.ஏ.பட்டமும் (1973), யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் கலாநிதிப் பட்டமும் (1982) பெற்ற மௌனகுரு, கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வித் துறையில் டிப்ளோமா பட்டமும் (1975) பெற்றவர்.

மௌனகுரு ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியராகவே தன் வாழ்க்கைத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக பட்டதாரியான கையோடு 1966 இல் கல்முனை சாஹிராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். பின்னர் கல்முனை உவெஸ்லி உயர்தரப் பாடசாலை, வந்தாறுமூலை மத்திய கல்லூரி, யாழ். உஸ்மானியாக் கல்லூரி ஆகியவற்றில் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு தமிழ் கற்பித்து அவர்களுட் பலர் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்குக் காரணமானார்.

இடையில் இரண்டாண்டுகள் (1972, 1973) கொழும்பு பாடவிதான அபிவிருத்தி நிலையத்தில் பாடநூல் ஆக்கக்குழு உறுப்பினராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளராகவும் மூன்றாண்டுகள் (1979, 1982) பணிபுரிந்திருக்கிறார். அதன் பிறகுதான் அவருடைய பல்கலைக்கழக புலமைசார் வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிறது. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தில் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட நுண்கலைத் துறையில் 1983 இல் அவர் விரிவுரையாளராக இணைந்தார். அங்கு சுமார் பத்தாண்டுகள் நுண்கலைத்துறை வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பணியாற்றினார். பின்னர் தான் பிறந்து வளர்ந்த மட்டக்களப்பு பிரதேசம் தன் சேவையை வேண்டி நின்றபோது புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத் துறையில் அதன் தலைவராக 1992 இல் இணைந்தார். பேராசிரியராக பதவி உயர்வு பெற்று, ஆறாண்டுகள் கலைப்பீடாதிபதியாகவும் பணியாற்றி 2008 இல் தனது 65 ஆவது வயதில் ஓய்வுபெற்றார். பாடசாலை ஆசிரியராகவும் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராகவும் 42 ஆண்டுகள் பணியாற்றிய மௌனகுருவின் கல்வித்துறைசார் வாழ்வு நிறைவானது எனலாம்.

மௌனகுருவின் குடும்ப வாழ்வும் நிறைவானது என்றே சொல்ல வேண்டும். பேராசிரியை சித்திரலேகா அவரது மனைவி. அவர்களது திருமணம் சற்று புரட்சிகரமான பதிவுத் திருமணம். அது 1974 இல் மிகச்சில நண்பர்களுடன் கொழும்பில் நடைபெற்றது. கைலாசபதியும் நானும் சாட்சிகள். அன்றிலிருந்து அவர்களுடைய கொழும்பு வாழ்க்கை தொடங்கியது. பின்னர் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு என்று ஒன்றாகவே பயணித்தார்கள். அவர்களின் ஒரே மகன் சித்தார்த்தன், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியல் பட்டம் பெற்று, அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, இப்போது சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் துணையாசிரியராக இருக்கிறார்.

மௌனகுருவின் அரசியல் ஈடுபாடு 1950களின் நடுப்பகுதியில் வந்தாறுமூலையில் அவர் பாடசாலை மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. தமிழ் பிரதேசங்களில் தமிழ் தேசிய வாதம் வீறுடன் மேற்கிளம்பிய காலம் அது. பெரும்பாலான தமிழ் இளைஞர்களைப் போல் மௌனகுருவும் அந்த அலையில் அள்ளப்

பட்டார். தமிழரசுக்கட்சி மேடைகளில் ஏறினார். சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டார். இரத்தத் திலகமிட்டார். ஆயினும் அந்த அரசியல் தொடரவில்லை. பேராதனை விரைவிலேயே அவரை ஒரு இடதுசாரியாக மாற்றிவிட்டது. அதுமுதல் இடதுசாரி முற்போக்கு இயக்கங்களுடன் அவர் தன்னையும் இணைத்துக் கொண்டார். சமூகத் திலிருந்து சாதி, வர்க்க, இன முரண்பாடுகள் களையப்பட வேண்டும், கலை இலக்கியங்கள் அதற்கு உதவவேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் இன்றுவரை அவர் இயங்கி வருகிறார். அவ்வகையில் இலங்கையில் இடதுசாரி மார்க்சிய சார்புடைய கலைஞர்களுள் பல்கலைக்கழகப் புலமையாளர்களுள் மௌனகுருவுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் உண்டு.

மௌனகுரு என்றதும் முதல் நினைவுக்கு வருவது மட்டக்களப்பு நாட்டுக்கூத்து. மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய வடமோடி நாட்டுக்கூத்தை வெளியுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியதிலும் அதன் பல்வேறு அம்சங்களை ஈழத்து நவீன நாடக அரங்கின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியதிலும் அதன் வரலாறு, அழகியல், சமூகவியல் என்பனபற்றி உயர் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டதிலும் மௌனகுருவின் பங்கும் பணியும் மிக முக்கியமானது. மௌனகுருவின் வேறு கலை இலக்கிய, சமூகப் பணிகள் பற்றியும் நாம் பேசலாம். ஆயினும் இத்துறையில் மௌனகுருவை விடச் சிறப்பான பணியாற்றிய பலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாட்டுக் கூத்து தொடர்பாக மௌனகுரு செய்ததை வேறு யாராலும் செய்திருக்க முடியாது. இத்துறையில் மௌனகுரு அளவுக்கு, அறிவும் அனுபவமும் ஆற்றலும் உடைய மௌனகுருவரை நாம் காணமுடியாது.

கூத்துக்கலையில் மௌனகுருவின் ஈடுபாடு அவரது பள்ளிக் காலத்திலேயே ஆரம்பித்துவிட்டது. மட்டக்களப்பும் அவர் பிறந்து வளர்ந்த அமிர்தகழியும் வடமோடிக் கூத்தின் தொட்டில் எனலாம். அந்தத் தொட்டிலில் வளர்ந்தவர் மௌனகுரு. இளமைக் காலத்திலேயே செல்லையா அண்ணாவியர் போன்ற கலைஞர்களிடம் பயின்றவர். வடமோடிக் கூத்தில் ஆட்டமும் தாலாட்டும் பிரதானமானவை. அவை மௌனகுருவின் இரத்தத்தில் ஊறியவை. அவர் உயர் வகுப்பில் படித்த காலத்தில் (1960) செல்லையா அண்ணாவியாரின் நெறிப்படுத்தலில் பங்கேற்று, ஆடி நடத்த பாசுபதாஸ்திரம் என்ற வடமோடிக் கூத்து, மௌனகுருவை, பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தனுக்கு அறிமுகப்

படுத்தியது. சிங்கள மரபுவழி நாடகத்தை நவீனப்படுத்திய பேராசிரியர் சரத்சந்திராவை வழிதொடர்ந்து மரபுவழித் தமிழ்க்கூத்தை நவீன அரங்குக்குக் கொண்டுவரும் ஆர்வத்தோடு இருந்த வித்தியானந்தன் தனது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் ஆற்றலுடைய ஒருவராக மௌன குருவைக் கண்டுபிடித்தார். 1961 இல் மௌனகுரு பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறை மாணவனாக வந்ததுடன் வித்தியானந்தனின் மரபுவழி தமிழ் நாடக மறுமலர்ச்சி இயக்கம் ஆரம்பித்தது எனலாம். மௌனகுருவை மையப்பாத்திரங்களாகக் கொண்டு கர்ணன் போர் (1962), நொண்டி நாடகம் (1963), இராவணேசன் (1964), வாலி வதை (1965) ஆகிய நாடகங்களை சு. வித்தியானந்தன் அடுத்தடுத்து மேடையேற்றினார். பேராதனையில் மட்டுமன்றி நாட்டின் வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலும் இவை மேடையேறின. கிராமப் புறங்களில் சாதாரண மக்களின் இரசனைக்குரியதாக விடிய விடிய ஆடப்பட்ட நாட்டுக் கூத்து, மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் இரசனைக்குரிய நவீன அரங்கக் கலையாக மாற்றமடைந்தது. ஈழத்து அரங்க வரலாற்றில் இதுவொரு புதிய திருப்பம். இந்த அரங்க இயக்கம் ஒரு கூட்டு முயற்சிதான். பலருடைய அறிவும் ஆற்றலும் அனுபவமும் உழைப்பும் இதன் பின்னால் இருந்தன. எனினும் வித்தியானந்தனும் மௌன குருவுமே இதன் மையம் எனலாம். அவ்வகையில் அவர்கள் பெற்ற நாடளாவிய புகழ் நியாயமானதே. வித்தியானந்தன் இல்லாமல் மௌன குருவோ மௌனகுரு இல்லாமல் வித்தியானந்தனோ தனித்து இதைச் சாதித் திருக்க முடியாது.

வித்தியானந்தன் அரங்கேற்றிய கூத்துக்களின் உள்ளடக்கம், பாரதம், இராமாயணம் ஆகிய பண்டைய இதிகாசங்களிலிருந்து பெறப்பட்டவைதான். அவ்வகையில் அவை பாரம்பரிய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டவைதான். நவீன அளிக்கை முறையே அவற்றை நவீன அரங்காக மாற்றின. ஒரு இடதுசாரியான மௌனகுரு அவற்றோடு திருப்தி அடையவில்லை. கூத்தின் உள்ளடக்கத்தையும் அவர் சமகாலத் தன்மையுடையதாக மாற்ற முனைந்தார். 1969 இல் கொழும்பு லும்பினி அரங்கில் நடைபெற்ற தீண்டாமை, சாதி ஒழிப்பு மாநாட்டுக்காக அவர் தயாரித்து வழங்கிய 'சங்காரம்' இதில் ஒரு பாய்ச்சல் என்று சொல்ல வேண்டும். மரபை நவீனமாக்கும் முயற்சியில் அதை ஒரு உச்சமாகக்

கருதவேண்டும். சாதி, இன, மத அரக்கர்களுக்கு எதிரான மக்கள் எழுச்சியைக் காட்டுவதாக அமைந்தது சங்காரம். 'சாதி அரக்கனைச் சாய்த்திடுவோம் சங்காரம் செய்வோம்' என்ற பாடல் வரியும் மெளன குருவின் ஆட்டமும் தாளக்கட்டின் வீச்சும் நாற்பத்தைந்து ஆண்டு களுக்குப் பிறகும் இன்னும் என்னுள் புது அனுபவமாக இருப்பது மெளனகுருவின் வெற்றியின் அடையாளம்.

1960களின் பிற்பகுதியில் இருந்து 70, 80கள் வரை, ஈழத்து நவீன நாடக அரங்கில் பல புதுமைகள் நிகழ்ந்தன. கூத்தாடிகள் நாடக அரங்கக் கல்லூரி, அவைக்காற்றுக் கலைக்கழகம் போன்ற அரங்கக் குழுக்கள் இதில் முக்கிய பங்காற்றின. சுபைர், ஹமீத் தாஸீயஸ், சுந்தரலிங்கம், பாலேந்திரா, குழந்தை சண்முகலிங்கம் முதலியோர் முக்கிய அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களாக விளங்கினர். மெளனகுருவும் அவர்களுள் ஒருவராக இருந்தார். கூத்துக் கலையின் பல அம்சங்களை, குறிப்பாக ஆட்டத்தை, நவீன அரங்குக்கு உள்வாங்கச் செய்ததில் மெளனகுரு ஒரு உந்துசக்தியாக விளங்கினார். நவீன நெறியாளர்கள் பலருக்கு கூத்தில் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினார். தானே பல நவீன நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி அரங்கேற்றினார். மகாகவியின் 'புதிய தொரு வீடு', அயனஸ்கோவின் 'தலைவர்', சுந்தரலிங்கத்தின் 'அபசரம்', அன்ரன் செக்கோவின் 'கரடி' முதலியவை இவற்றுள் முக்கியமானவை. எனது 'அதிமானுடன்' நெடுங்காவியத்தையும் நாடகமாக்கி அதை மேடையேற்றினார்.

மெளனகுருவின் அரங்கப் பங்களிப்பில் சிறுவர் அல்லது மாணவர் அரங்க முயற்சிகளும் முக்கியமானவை. மெளனகுரு ஒரு குழந்தைப் பிரியர் என்று சொல்லலாம். அவருடைய மனமும் குழந்தை மனம்தான். சிறுவர்களோடு அவரும் அவரோடு சிறுவர்களும் மிக விரைவாக ஒட்டிக் கொள்வதைக் காணலாம். அவரது சிறுவர் அரங்கு அவருடைய இந்த இயல்பின் வெளிப்பாடு எனல் வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த காலத்தில் இதில் இவர் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். பல பாடசாலைகள் அவரை நாடிவந்தன. சென்.பொஸ்கோ ஆரம்பப் பாடசாலை, இந்து மகளிர் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி, சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, உஸ்மானியாக் கல்லூரி முதலிய பாடசாலை மாணவர்களைக்கொண்டு பல நாடகங்களை இவர் தயாரித்து

மேடையேற்றினார். தப்பிவந்த தாடி ஆடு, வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள், ஒரு முயலின் கதை, சரிபாதி, நம்மைப்பிடித்த பிசாசுகள், பரபாஸ் முதலிய நாடகங்கள் இத்தகையன.

மாணவர் அரங்குபோல் பெண்ணிய அரங்கிலும் மௌனகுருவின் பங்களிப்புப் பற்றிப் பேசவேண்டும். 1980களில் தமிழ்ச் சூழலில் பெண்ணிய சிந்தனை மேலெழுந்துவந்த பின்னணியில் ஒரு முற்போக்காளர் என்ற வகையில் மௌனகுரு அதற்கு ஆதரவு வழங்கினார். அதில் அவரது மனைவி சித்திரலேகாவின் ஆலோசனைகளும் அவருக்கு உதவின. மகளிர் கல்லூரிகளுக்காக அவர் தயாரித்த பல நாடகங்களில் பெண்ணிய சிந்தனைத் தாக்கத்தைக் காணலாம். 'சரிபாதி', 'நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்', யாழ் பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்துக்காக தயாரித்த 'சக்தி பிறக்கிறது' ஆகிய நாடகங்கள் இத்தகையன. சமீபத்தில் இவர் புதிதாகத் தயாரித்து வழங்கிய, இராவணேசனில் மண்டோதரி ஒரு பெண்ணிய பேச்சாளியாக மாற்றப்பட்டிருப்பதையும் இப்பின்னணியில் நாம் நோக்கலாம்.

தன் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை அரங்கக் கலைக்காக அர்ப்பணித்தவர் மௌனகுரு. அதில் அவருடைய பிரதானமான பங்களிப்பு மரபுவழிக்கூத்து அரங்கை நவீனப்படுத்தியது எனலாம். நான் ஏற்கனவே சொன்னதுபோன்று அதுவே அவருடைய அடையாளம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அதில் அவர் இன்னும் எவ்வளவோ சாதித்திருக்கலாம். கூத்துக்கான நிறுவனமொன்றை உருவாக்கியிருக்கலாம். தொழில்சார் திறனுடைய நவீன கூத்துக் கலைஞர்கள் பலரை உருவாக்கியிருக்கலாம். 50 ஆண்டுகள் தாண்டியும் சரத்சந்திராவின் மனமே, சிங்கப்பாகு ஆகிய நாடகங்கள் இன்னும் தொடர்ச்சியாக மேடையேற்றப்படுவதுபோல் தனது கூத்துக்களையும் மேடையேற்றுவதற்கான வாய்ப்புக்களை உருவாக்கியிருக்கலாம். ஆனால் அது நடக்கவில்லை. அதற்குச் சாதகமான சமூக அரசியல் சூழல் இருக்கவில்லை என்பது உண்மையே. எனினும் மௌனகுரு கூத்துக்குள் மட்டும் தன்னை வரையறுத்துக் கொள்ளாது நவீன அரங்கின் பல்வேறு துறைகளுக்குள்ளும் நுழைந்து தன் அடையாளத்தை கரைத்துக் கொண்டது அல்லது அகட்டிக் கொண்டதும் அதற்கு ஒரு காரணம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனினும் பணி ஓய்வு பெற்றதன் பின்னர், அவர் உருவாக்கி

யுள்ள அரங்கியல் ஆய்வுகூடம் (Theater Lab) எதிர்காலத்தில் நவீன கூத்துக் கலைஞர்களை உருவாக்கும் நிறுவனமாக மெளனகுருவின் கணவுகளை நனவாக்கும் ஒரு நிறுவனமாக வளர்ச்சியடையுமாயின் அது மகிழ்ச்சிக்குரியதே.

கூத்துக்கலையை நவீனப்படுத்தியதில் மட்டுமன்றி கூத்துக்கலை பற்றிய நவீன அரங்க வரலாறு பற்றிய ஆய்வினும் மெளனகுருவின் பங்களிப்பு கணிசமானது. கலாநிதிப் பட்டத்துக்காக மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் பற்றி அவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு 1982 இவ்வகையில் முன்னோடியானதும் மிகமுக்கியமானதுமாகும். இதுவரையாரும் இத்துறையில் இவ்வாய்வைத் தாண்டிச் செல்லவில்லை. அரங்கியல் வரலாறு பற்றி மெளனகுரு ஏராளமாக எழுதியுள்ளார். பழந்தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு பற்றிய மெளன குருவின் ஆய்வுகளும் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. இவ்வகையில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் சில நூலுருப் பெற்றுள்ளன. 'சங்ககாலச் சமூகமும் இலக்கியமும் ஒரு மீள்பார்வை' என்ற நூலும் 'பண்டைத் தமிழர் வரலாறும் இலக்கியமும்' என்ற தொகுப்பு நூலில் உள்ள சில கட்டுரைகளும் இவ்வகையில் முக்கியமானவை. இலக்கிய வரலாறு, இலக்கியத் திறனாய்வு பற்றிய மெளனகுருவின் முற்போக்குக் கண்ணோட்டம் இவற்றில் நன்கு வெளிப்படுகிறது. 'சுவாமி விபுலானந்தர் காலமும் கருத்தும்' 'கால ஓட்டத்தின் ஊடே ஒரு கவிஞன்: நீலாவாணனின் வாழ்வும் இலக்கியப் பணியும்' ஆகிய நூல்களிலும் மெளனகுருவின் கூர்மையான விமர்சன நோக்கு வெளிப்படக் காணலாம். மெளன குருவின் ஆய்வுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் தொகுத்து நோக்கும் போது அவை பெரும்பாலும் ஈழத்துக் கலை இலக்கியம் சார்ந்தவையாக இருப்பதைக் காணலாம். ஈழத்தவரின் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகளில் 1950களுக்குப் பின்னர் தோன்றிய ஈழத்தை மையப் படுத்தும் போக்கின் ஒரு தொடர்ச்சியாக மெளனகுருவும் அமைவதை அவரது ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. மறைந்து கிடக்கும் ஈழத்தின் கலை இலக்கிய வளத்தை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருவதே இதன் நோக்கமாகும். இதில் மெளனகுருவின் பங்களிப்பு முக்கியமானது என்பதில் ஐயமில்லை.

மௌனகுருவின் பிறிதொரு முக்கியமான அம்சம் அவர் ஒரு படைப்பிலக்கியவாதி என்பது. படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை அவர் ஒரு கவிஞர். அதிலும் குறிப்பாக ஒரு நாடகக் கவிஞர். அவர் எழுதிய இசைநாடகக் கூத்துப் பிரதிகளை மனங்கொண்டே அவரை ஒரு நாடகக் கவிஞர் என்று சொல்கிறேன். இராவணேசன், கர்ணன் போர், வாலி வதம் முதலிய கூத்துப் பிரதிகள் கூட்டுமுயற்சி என்று அறிகிறேன். அதில் மௌனகுருவின் பங்கு கணிசமானது. அவர் பிற்காலத்தில் எழுதிய சங்காரம், சக்தி பிறக்கிறது, சரிபாதி, பரபாஸ் முதலியவையும், பாட்டும் ஆட்டமும் கொண்டமைந்த வேடனை உச்சிய வெள்ளைப் புறாக்கள், தப்பிவந்த தாடி ஆடு முதலிய சிறுவர் நாடகங்களும் அவரது முக்கியமான படைப்புகள் எனலாம். எளிமையான அதேவேளை சந்த லயம் கொண்ட பாடல்களை எழுதும் மௌனகுருவின் திறமை இவற்றில் பளிச்சிடக் காணலாம். மௌனகுருவின் சில சிறுவர் பாடல்களும் பிரசித்தமானவை. இக்காலத்தில் வானொலியில் அடிக்கடி ஒலிபரப்பான அவரது 'சின்னச் சின்னக் குருவிகள்' மிகவும் பிரசித்தமானது.

1960, 70களில் மௌனகுரு பல கவிதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். அன்றைக்குப் பிரதான போக்காக இருந்த முற்போக்குப் பாணியில் அமைந்த கவிதைகள் அவை. அவரது கவியரங்கக் கவிதைகளும் பல உள்ளன. ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் அவர் ஒரு முத்திரை பதித்த கவிஞர் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அன்றைய முற்போக்குக் கவிதை செல்நெறியை அவையும் இனங்காட்டுகின்றன. மௌனகுரு சில சிறுகதைகளும் எழுதியிருக்கிறார். பாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர் எழுதிய சர்வாகன் என்ற குறுநாவல் ஒரு வித்தியாசமான படைப்பு. அவரது கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுநாவல் எல்லாம் ஒரு தொகுப்பாக வரவேண்டியது அவசியம். அது மௌனகுருவின் பிறிதொரு பக்கத்தையும் இனங்காட்ட உதவும் என்றே நினைக்கிறேன்.

எம்.ஏ. நுஃமான்

பேராசிரியர் வ.மகேஸ்வரன்

அடிப்படையில் அவர் ஒரு கவிஞர் பின் மொழியியல் விரிவுரையாளர்; மார்க்ஸிய சித்தாந்தப் பிடிப்புக்கொண்ட விமர்சகராக ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் அறியப்பட்டவர். இவ்வாறான அடைமொழிகளுக்கு எல்லாம் உரியவர், பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் ஆவார்.

கிழக்கிலங்கையில் புத்திஜீவிகளுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் விளைநிலமாக அமைந்தது, கல்முனை. அந்தக் கல்முனையிலே மக்பூல் ஆலிம், சுலைஹா உம்மா தம்பதியினரின் மகனாக 10.08.1944 அன்று பிறந்தார். மாணவப் பருவத்திலிருந்தே கவிதை மீது தீராக காதல் உடையவராய் இருந்தார். கல்முனையில் நீலாவணன் முதலிய கவிஞர்கள் ஆளுமை செலுத்திய காலத்தில் அவர்களுடன் பழகுகின்ற பேறு அவருக்குக் கிடைத்தது. அவர் நீலாவணனுக்கும் தனக்கும் உள்ள உறவின் ஆரம்பத்தை விபரிக்கும் போது 'கண் திறக்காத பூனைக்குட்டியாய்' அவரிடம் சென்றதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

உன்னிடம் வடியில்

நான் ஒரு சிறுவன்

கண்ணிருக்காத பூனைக் குட்டிபோல்

உலகம் அறியா ஒரு பாலகனாய்

உன்னிடம் வந்தேன்

நீ உன் கவிதை மாளிகை வாசலை

எனது கண்ணெதிர் திறந்து காட்டினாய்

நீலாவணனின் கடற்கரை மணலில்

நீ உன் கவிதை வீணையை மீட்டினாய்...

இந்தக் கவிதை ஆர்வம் நாட்டிலுள்ள பல கவிஞர்களுடன் அவர் இணைவதற்கான சாத்தியப்பாடுகளை ஏற்படுத்தியன. இதனால் மஹாகவி முதலானோருடனான தொடர்பும் கிடைத்தது. மஹாகவிக்கும்

எம். ஏ. நுஃமான் (1944)

அவருக்கும் இடையிலான தொடர்பு மஹாகவியின் மரணபரியந்தம் வரை நீடித்ததுடன் அவர் சந்ததியுடனும் தொடர்ந்தது.

“நீலாவணனின் வீடே எங்கள் இலக்கியப் பயிற்சிக் களமாக மாறியது. உண்மையில் நீலாவணனின் தொடர்பின் மூலம் நான் ஒரு புதிய உலகுள் பிரவேசித்தேன். என்னைச் சுற்றி இயங்கிக் கொண்டிருந்த, அதுவரை நான் காணாத பரந்த இலக்கிய உலகத்தை அவரது உறவின் மூலம் நான் தரிசித்தேன். மருதூர்க்கொத்தன், மருதூர்கனி, மு. சடாட்சரன், பாண்டியூரன், ஜீவா ஜீவாரத்தினம், கனக சூரியம் போன்ற எமது பிரதேசக் கவிஞர்கள் எனது நண்பர்கள் ஆனார்கள். மஹாகவி, எஸ். பொன்னுத்துரை, எம். ஏ. ரஹ்மான் போன்றவர்கள் எனக்கு அறிமுக மானார்கள்.

பாரதி, பாரதிதாசன், ச.து.சு. யோகியார், புதுமைப்பித்தன், அழகிரிசாமி போன்றோரின் படைப்புக்கள் எனக்குப் பரிச்சயமாகின. சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம், திருவாசகம், கம்பராமாயணம் எனப் பரந்த பழந்தமிழ் இலக்கியம் என் ரசனை எல்லையை விரிவு படுத்தியது. டால்ஸ்டாய், செக்கோவ், கார்த்தி, மாப்பசான், ஹெமிங்வே, செல்மாலாகர்லாஃ என் உலகின் சிறந்த படைப்பாளிகள் தமிழ் மொழி மூலம் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். இப்பரந்த இலக்கிய உலகின் ஜன்னல்களை எனக்குத் திறந்துவிட்டவர் நீலாவணன்தான். நீலாவணனுக்கு ஒரு ஆரோக்கியமான இலக்கியப்

பசி இருந்தது. தன்னைச் சுற்றி இருந்தவர்களுக்கும் அவர் அதைத் தொற்ற வைத்தார்.” (ஒத்திகை முன்னுரை: 2001)

அரசு உத்தியோகமாக அவருக்கு முதலில் கிடைத்தது, ஆசிரியர் பணி. 1961 இலிருந்து மூதூரில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய போது கவிஞர் அண்ணலுடன் உடனிருக்கும் சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைத்தது. பத்தாண்டுகள் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய நுஃமான் 1971 இல் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக மாணவராகிறார்.

பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் பல்வேறு துறைகளில் விகசித்தாலும் அவருடைய கல்விசார் துறை மொழியியல் ஆகும். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் சுசீந்திரராஜா வழிகாட்டலில் அவர் மொழியியலை சிறப்புக் கற்கை நெறியாகக் கற்றார். பின்னர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது முதுகலைமாணிப் பட்டத்தை பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் தலைமையில் நிறைவு செய்த அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் அகஸ்தியலிங்கம், குமாரசாமி ராஜா ஆகிய நெறியாளர்களின் கீழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வினையும் மேற்கொண்டார். தமிழகத்தில் மொழியியல் ரீதியான அங்கீகாரமும் தொடர்பும் அவருக்கு உண்டு. பேராசிரியர் களான தெ.பொ.மீ, அகஸ்தியலிங்கம், செ.வை சண்முகம், இ. அண்ணாமலை, இராமசுந்தரம், அரங்கன், கி. கருணாகரன் ஆகியோருடனான கல்விசார் நட்பு அவருக்கு நீண்ட காலம் இருந்தது. சர்வதேச அரங்கில் பல மொழியியல் மாநாடுகள், உலந்து கொண்டுள்ளார். இலங்கை இந்து கலாசார நிலையம் நடத்தி நடதலாவது மாநாடான மொழியியல் மாநாட்டின் இணைப்பாளராகவும் செயற்பட்டார். இன்றுவரை ‘மொழியும் நவீனமயமாக்கமும்’ என்ற துறையில் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்து வருகிறார்.

கல்விப்புலத்தில் மொழியியல் பேராசிரியராக அவர் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டாலும் அவருடைய தொடர்புகள் சமூகவிஞ்ஞானப் படிப்பு வட்டத்துடனும் இயங்கின. பேராசிரியர் க. கைலாசபதி, மாணவர்களிடத்தும், ஆய்வுலகிலும் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்ற காலமது.

“நான் கைலாசின் நேரடி மாணவனாக இல்லாவிட்டாலும் அவருடன் சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நெருங்கிப்

பழகியதன் மூலமும் அவருடைய நூல்கள் மூலமும் அவரிடம் இருந்து நிறையக் கற்றிருக்கிறேன் என்பதைக் கூறத்தான் வேண்டும்.

1970களின் முன் அரைவாசியில் இலங்கைக் கலாசாரப் பேரவையின் தமிழ் இலக்கியக் குழுவில் கைலாசோடு சேர்ந்து பணியாற்றக் கிடைத்தமை அவருடன் மேலும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. கைலாஸ் தமிழ் இலக்கியக் குழுவின் தலைவராக இருந்தார். கி. லக்ஷ்மண ஐயர், கி. தில்லைநாதன், வ. அ. இராசரத்தினம், டொமினிக் ஜீவா, எம். எம். எம். மஹிப், எஸ். எம். கமாலுதீன், சண்முகம் சிவலிங்கம், கே. கணேஷ், நீர்வை பொன்னையன் ஆகியோருடன் நானும் இலக்கியக் குழு உறுப்பினராக இருந்தேன். இலக்கியக் குழு உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்ததில் கைலாசுக்கு முக்கியமான பங்கு இருந்தது என்று நினைக்கின்றேன்.” (கைலாசபதி: தளமும் வளமும், 2005)

அக்காலத்தில் சற்று முன் பின் தொகுதி மாணவர்களாகக் கற்றுக் கொண்டிருந்த பேராசிரியர் சித்திரலேகா மௌனகுரு, நித்தியானந்தன், யோகராசா முதலானவர்களும் அந்த வட்டத்துள் அடக்கம். அந்தக் குழல் அவரை பலவழிகளில் திசைகோட்படுத்தியது என்றே குறிப்பிடலாம். அந்தப் பாசறையில் கற்றுக் கொண்டவையும் பெற்றுக் கொண்டவையும் அவரைத் தனி ஆளுமையில்க் ஒருவராக வலுவாக்கியது. அவரது எழுத்துக்கள் மது, இன, பிராந்தியக் கட்டுக்களைத் தகர்த்து கட்டுப்பாடுகள், சம்பிரதாயங்களை விமர்சிக்கும் நோக்கிலும் மானிட விடுதலையை நோக்கிய நகர்விலும் செல்வதாயிற்று. நுஃமான் கவிஞராகவும், விமர்சகராகவும் மேற்கிளம்பினார். தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றும் வாய்ப்பு அவருக்குக் கிடைத்தது.

கைலாசபதி, வித்தியானந்தன், இந்திரபாலா, கைலாசநாதக் குழுக்கள் ஆகியோர் இணைந்து உழைத்த காலத்தில் நுஃமான் மொழியியல் துறையின் விரிவுரையாளராக இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றார். நுஃமானின் இன்னொருகாலடி இங்கிருந்து ஆரம்பமாகின்றது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பல்வேறு தரப்பட்ட புத்திஜீவிகளது தொடர்பு மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் பலபடிநிலைகளை உய்த் துணரக்கூடிய சந்தர்ப்பம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அதனால் அவர்

யாழ்ப்பாணத் தமிழரானார். நுஃமான் வகுப்பறைகளிலும் வெளி அரங்குகளிலும் ஆய்வரங்குகளிலும் விகசிக்கத் தொடங்கினார். அவர் 'கவிஞன்' என்ற கவிதைக்கான இதழை கல்முனையில் இருந்து 1969 இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். எனினும், 'தாத்தாமார்களும் பேரர்களும்' என்ற தொகுதியும் 'அழியாநிழல்கள்' என்ற தொகுதியும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துதான் வெளிவந்தன. அவர் அங்குவாழும் காலத்தில் ஈழப்போராட்டம் கால்கொண்டுவிட்டது. போராளிகளின் அரசபடைகளின் எதிர்ப்பும் படைகளின் எதிர்வினையும் ஆரம்பித்துவிட்டன. அப்போது நிலவிய அசாதாரணச் சூழலை அவர் 'அலை' சஞ்சிகையில் கவிதையாகப் பதிவு செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். (முற்றவெளி) பின்பு யாழ் நூல்கம் எரிக்கப்பட்டபோது அவர் அதனை நேரிடையாக கண்டனம் செய்தார். ஒரு புத்திஜீவிக் கவிஞன் என்ற வகையில் 'புத்தரின் மரணம்' என்ற கவிதை மூலமாகத் தன்னை இனங்காட்டினார். பல இலட்சம் மக்களது வாசிப்புக்கும், மறு வாசிப்புக்கும் உள்ளானது அது. நடுநிலையான சிங்கள சமூகத்தின் பேராதரவைப் பெற்றது அக்கவிதை.

இக்காலத்திலேதான் யாழ் பல்கலைக்கழகமும் தமிழ்த்துறையும் உயிர்ப்புடன் இயங்கின. பல ஆய்வுமாநாடுகளை அது நடத்தியது. நாட்டுப்புறவியல் நாவல் நூற்றாண்டு என அது விரிந்தது. அதில் நுஃமான் பிரதான பங்காளியாகிறார். ஈழத்தில் நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்படவில்லை என்ற குறையை உணர்ந்து மௌனகுரு - சித்ரலேகா தம்பதியினருடன் இணைந்து 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை' அவர் எழுதுகிறார். இக்கால கட்டத்தில் அவர் 'கவியரங்கு' என்ற நிகழ்ச்சிக்குப் பதிலாக 'கவிதா நிகழ்வு' என்ற புதிய முறையொன்றை கவிவெளியில் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறார்.

"1981 இல் வழக்கமான கவியரங்கு நடைமுறைக்கு மாற்றாக கவிதா நிகழ்வு என்ற ஒரு புதிய பாடல் முறையை நான் யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் அறிமுகப்படுத்தினேன். ஒரு பொதுத்தலைப்பில் தெரிவு செய்யப்பட்ட கவிதைகளை அவற்றின் உணர்ச்சி பாவத்துக்கேற்ப தனித்தும், குழுவாகவும் சபையோருக்கு எடுத்துரைக்கும் ஒரு புதிய முறை இது. சேன், மௌனகுரு, என். சண்முகலிங்கன் முதலியோர்

இதில் என்னுடன் ஒத்துழைத்தனர். எங்கள் முதலாவது நிகழ்ச்சி 'அரசியல் கவிதைகள் - ஒரு கவிதா நிகழ்வு' என்ற தலைப்பில் கலைப்பீட வகுப்பறை ஒன்றில் அரங்கேறியது. ஆரம்பத்தில் இது ஒரு பரிசோதனை முயற்சிகள்தான். கவிதையில் ஆர்வமுள்ள சிலரை மட்டும் அழைத்திருந்தோம். 'அரசியல் கவிதைகள்' பற்றி கைலாசை ஒரு அறிமுக உரை நிகழ்த்தக் கேட்டிருந்தேன். அவருடைய மிகப் பொருத்தமான அறிமுக உரையுடன்தான் அந்த நிகழ்வு ஆரம்பித்தது. தாக்கவலுவுடைய ஒரு புது அனுபவமாக அது அமைந்தது. கைலாஸ் எமக்களித்த உற்சாகம் அதைத் தொடர்வதற்கு ஊக்கம் அளித்தது." (கைலாசபதி: தளமும் வளமும், 2005)

இக்காலகட்டத்திலேதான் 'பலஸ்தீனக் கவிதைகள்' என்ற மொழி பெயர்ப்புத் தொகுதியும் வெளியாகியது (1981). ஒரு இடதுசாரிச் சிந்தனைகளின், ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான குரலும், அடக்கப்பட்ட விடுதலை வேட்கை கொண்ட மக்களுக்கான ஆதரவும் தான் அவ்வாறான கவிதைகளை மொழியாக்கம் செய்யத் தூண்டியது எனலாம். அதுமட்டுமன்று அன்றைய காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உருக்கொண்டு வளர்ந்து வந்த விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான இலக்கிய ஆதரவாகவும் அது அமைந்தது எனலாம்.

"எனது பலஸ்தீனக் கவிதைகள் வெளியீட்டு விழாவும், பலஸ்தீனக் கவிதைகள் கவிதா நிகழ்வும் அடுத்து 1981 நவம்பரில் பல்கலைக்கழக இராமநாதன் மண்டபத்தில் பெருந்தொகையான மாணவர் முன்னிலையில் நடந்தேறின. கைலாஸ் அதில் முக்கியமான அறிமுக உரை நிகழ்த்தினார். பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி பாரதி கவிதைகள் பற்றிய கவிதா நிகழ்வு ஒன்றை பல்கலைக் கழகத்தின் உள்ளும், வெளியிலும் நடத்தினோம். பின்னர் விடுதலை இயக்கங்கள் கவிதா நிகழ்வை கிராமங்களுக்குக் கொண்டு சென்றன." (கைலாசபதி: தளமும் வளமும், 2005)

என அதனைப் பதிவுசெய்கிறார். பலஸ்தீனக் கவிதைகள் மொழிபெயர்ப்பின் (1981) முதலாம் பதிப்பில்,

"இன்று பலஸ்தீன மக்கள் மரணத்துள் வாழ்வு தேடுகின்றனர். அபகரிக்கப்பட்ட தங்கள் தாய் நாட்டுக்காகவும், சுதந்திரத்துக்காகவும் போராடுகின்றனர். அவர்களது போராட்டம் சியோனிசத்துக்கு எதிரானது மட்டுமல்ல, ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் எதிரானதுமாகும்.

அவ்வகையில் பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டம் உலகெங்கும் விடுதலைக்காகப் போராடும் மக்களின் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். ஆகவேதான் அநீதியின் பக்கம் நிற்பவர்களைத் தவிர உலக மக்கள் அனைவரும் பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்தை அங்கீகரித்துள்ளனர், அவர் களுக்கு நீதி கிடைக்க வேண்டுமென்று கோருகின்றனர்.

பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு வழங்கும் முகமாகவே இப்போது இக்கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றேன். இக்கவிதைகள் பலஸ்தீன மக்களை நேரடியாகப் புரிந்து கொள்ள நமக்கு உதவும். இக்கவிதைகளில் வெளிப்படும் அவர்களது உண்மையான உள்ளத்துணர்ச்சி நமது நெஞ்சைத் தொடும் என்றே நம்புகிறேன்." (நுஃமான் எம். ஏ., 2000, இரண்டாம் பதிப்பு)

என்று கூறும் அவர் அதனது இரண்டாம் பதிப்பில்(2000),

"பலஸ்தீனக் கவிதைகள் வெளிப்படையான அரசியல் சார்புடையவை. இது பலஸ்தீனப் படைப்பாளிகளின் வாழ்நிலை அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அமைவது. அவர்களின் ஒவ்வொரு உயிர்க்கணுவும் அன்றாட அரசியல் சங்கிலியால் பிணிக்கப் பட்டுள்ளது. அவர்களால் அதிலிருந்து தப்பமுடியாது. பலஸ்தீனக் கவிதைகளை ஒருமித்துப் படிக்கும்போது அவை எல்லாமே ஒரே பொருளை வெவ்வேறு குரலில் பேசுவது போல் நமக்குத் தோன்றக்கூடும். அடக்குமுறைக்கு அடிபணிய மறுக்கும், நாடற்று அகதியாக்கப் பட்டவர்களின் அவஸமும் ஆவேசமும் அவ்வாறுதான் ஒலிக்கும் போலும், கவிதையை, இலக்கியத்தை சமூக அரசியல் இயக்கங் களிலிருந்து வேறுபிரித்து அதைத் தம் உள்ளுணர்வின் குரலாகப் பூஜிக்கும் சில தமிழ் நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்கு, விமர்சகர்களுக்கு அல்லது வாசகர்களுக்கு இந்தக் கவிதைகளின் குரல் ஒரு நெருடலாக, கவிதைக்குப் புறம்பான வெற்றுக் கோசமாகக்கூடத் தோன்றக்கூடும். இதற்கு மறுதலையில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகள், வாசகர்களைப் பொறுத்தவரை இது அவர்களின் உணர்வின் குரலாக அவர்களின் சொந்த வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவே அமைகின்றது. கடந்த இருபது ஆண்டுகளுள் பலஸ்தீனக் கவிதை சமகால ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை மரபுக்குள்

உள்வாங்கப்பட்டதன் பின்னணி இதுதான். உலகின் எந்த ஒரு மூலையிலும் எல்லாவிதமான அடக்குமுறைகளையும் எதிர்த்துப் போராடும் மக்களின் குரலாகவும் பலஸ்தீனக் கவிதையின் குரல் ஒலிக்கின்றது எனக் கூறுவது தவறல்ல.” (நுஃமான் எம். ஏ., 2000, இரண்டாம் பதிப்பு)

இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்குப் புறம்பாக நுஃமான் இன்னோர் தளத்திலும் தன்னை அடையாளப்படுத்தினார். அதாவது கருத்து நிலையில் நின்று கொண்டு, படைப்புகள் பற்றியும் படைப்புகளின் தாரதம்மியம் நோக்கியும் நேர்மையான, கருத்தியல் ரீதியான தர்க்கங்களை விமர்சனமாக நிகழ்த்தியது என்பதே அது. அந்தவகையில் அவருடைய கருத்தியல் மோதல்களை இருவகையாக நோக்கலாம். ஒன்று கைலாசபதியுடன் இணைந்து சில கருத்தாடல்களை நிகழ்த்தியது. மற்றையது தன்னுடைய கருத்து நிலையில் நின்று வாதப் பிரதிவாதம் செய்தது.

கைலாஸ் மீது கா.நா.சு குழுவினர், வெங்கட்சாமிநாதன், தளைய சிங்கம், எஸ்.பொ முதலானோர் நிகழ்த்திய கருத்துத் தாக்குதலுக்குப் பதில் சொன்னதில் நுஃமானுக்கும் கணிசமான பங்குண்டு. கைலாஸ் மீதான தனிமனித வழிபாடு என்ற கருத்தியலைத் தாண்டி, கருத்தியல் சார்ந்த குறிப்பாக மார்க்ஸிய அணுகுமுறைகளுக்கு எதிரான கருத்துக் களுக்கான எதிர்வாதங்களாகவே அவை அமைந்தன. கைலாஸ் என்ற தனிமனிதன் மீது கருத்தியல் சார்ந்த ஆதரவுக்கரம் நுஃமானிடம் இருந்தது. எனின் கைலாசின் சில தவறுகளை அவர் சுட்டிக்காட்டவும் தவறவில்லை அல்லது தனி மனித வழிபாடு நிகழ்த்தவில்லை என்பது மஹாகவி என்ற கவிஞரின் மீட்புத் தொடர்பான நுஃமானின் செயற்பாடுகளினூடாக அறியலாம்.

“எனக்கும் வேறு பலருக்கும் நுஃமான் மீது கூடுதல் மரியாதை ஏற்பட்டதில், மஹாகவியின் முக்கியத்தை நிலைநிறுத்தியதில் அவரது செயற்பாடுகள் முதன்மையானதாக இருக்கின்றன. ஈழத்தில் வலுப் பெற்றிருந்த முற்போக்கு அணியினரால் மஹாகவி ஓரங்கட்டப் பட்டிருந்தார்: அவருக்குரிய முக்கியத்துவம் வழங்கப் படவில்லை ஆனால், வெறும் பிரசாரக் கவிஞர் பலர் அவர்களால் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டிருந்தனர். நுஃமானும் அவரின் நண்பரான

சண்முகம் சிவலிங்கமும் இணைந்து மஹாகவியின் முக்கியத்துவத்தை வெளிக் கொண்டுவரும் கட்டுரைகள் பலவற்றை எழுதியதோடு இலக்கிய மேடைகளிலும் குரல் கொடுத்தனர். அவற்றைத் தவிர, மஹாகவியின் நான்கு நூல்களை வெளிக்கொண்டு வருவதில் நுஃமானின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. 'மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம்' காவியத்தை மஹாகவி நூல் வெளியீட்டுக் குழுவில் இணைந்து மார்கழி 1971 இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். 'மஹாகவியின் கோடை' பா நாடகத்தை புரட்டாதி 1970இலும் மஹாகவியின் 'வீடும் வெளியும்' கவிதைத் தொகுப்பை ஆனி 1973இலும் தனது வாசகர் சங்க வெளியீடுகளாகக் கொண்டு வந்தார். அந்தக் காலங்களில் நூல்களை வெளியீடு செய்வதென்பது பலவித சிரமங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். தானே ஒரு கவிஞனாக இருந்து தனது நூலொன்றும் வெளிவந்திராத நிலையில், தனது நூலொன்றைக் கொண்டு வருவதிலும் பார்க்கத் தான் மதித்துப் போற்றிய மஹாகவியின் நூல்களை வெளிக்கொண்டு வருவதில் அவர் காட்டிய அக்கறை, என்னும் மதிப்புக்குரியது. நுஃமானின் முதலாவது நூலான 'தாத்தாமாரும் பேரர்களும்' நூல், பங்குனி 1977 இல்தான் வந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. 'மஹாகவி கவிதைகள்' என்னும் மற்றொரு நூலையும் பத்மநாப ஐயரின் ஒத்துழைப்புடன், தமிழ் நாட்டில் அன்னம் வெளியீடாக ஆனி 1984 இல் வெளிக்கொண்டு வந்தார்." (யோகராசா, மணற்கேசு கழி 26: 2014, நவம்பர் - டிசம்பர்)

இனி தமிழகத்தில் மிகப் பிரபலம் பெற்ற எழுத்தாளனாக விளங்கிய சிதம்பர ரகுநாத எழுதிய "இளங்கோவடிகள் யார்" என்ற மிகப்பெரிய ஆய்வு நூலுக்கான நுஃமானது விமர்சனம் மிகவும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. எழுத்தாளரும் விமர்சகரும் மார்க்ஸியத் தளத்தினை வரித்துக் கொண்டவர்கள். எனினும் கருத்துநிலை நின்று அந்நூலின் சாரத்தை நுஃமான் விமர்சனம் செய்தது பலரது பாராட்டையும் பெற்றது. இதுபோலவே கவிஞர்கள் புதுவை இரத்தினதுரை, கவிஞர் சிவசேகரம் ஆகியோருடனும் கவிதை தொடர்பான பல காரசாரமான விவாதங்களை அவர் நிகழ்த்தியுள்ளார். ஆனால், அந்த விவாதங்கள் எழுத்தாளர்களையும் விமர்சகர்களையும் ஒன்று சேர்த்தனவே தவிர, எதிரிகளாக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டிலும் காலச்சுவடு சஞ்சிகையூடாக அவர் தொடர்ந்தும் தமிழ் மொழி இலக்கியம், இலக்கிய அரசியல்

சார்ந்து கருத்தாடல்களை நிகழ்த்தி வருகின்றார். இலங்கையில் கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன் வெளிவந்த 'சரிநிகர்' பத்திரிகையில் அவர் நிகழ்த்திய 'சிறுபான்மை இனங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகள்' என்ற கருத்தாடல்களும் பலரின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவருடைய விமர்சன முறையியல் தனித்துவமானது. மொழியாலும் கருத்தாலும் வாசகரை மிகவும் நுணுகிச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்ற சொல்லாடல்கள் அதனுள் நிறையும். தர்க்கமும் கருத்தியலும் கிண்டலும் அதனுள் இணையும்.

நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள் பலஸ்தீனக் கவிதைகளுக்கு முன்பே ஆரம்பமாகிவிட்டன எனலாம். மா ஓ சேதுங் மரணமானபோது அவரது எட்டுக்கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து 'அலை' சஞ்சிகையில் (1976) வெளியிட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து 'பலஸ்தீனக்கவிதைகள்' (1981) 'மலாய் மொழிக்கவிதைகள்' (காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள்) 'இந்தோனேஷியக் கவிதைகள்' (இரவின் குரல்) ஆகியவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். மொழி பெயர்ப்பு என்பது மொழி ஆளுமை, தன்முனைப்பு என்ற தளங்களைத் தாண்டி அடக்கப்பட்டவர்களின் குரல்களை அல்லது விடுதலை வேண்டி எழுச்சி பெறுபவர்களின் குரல்களைப் பதிவு செய்வதுதான் அவரது நோக்கமாக இருந்துள்ளது. கவிதை, மொழி, மொழிபெயர்ப்பு என்ற தளங்களைத் தாண்டிய அதன் மையப் பொருள் அடக்குமுறைக்கு எதிரான குரல்களுக்கு ஆதரவு செய்வது என்பதாகவே அமைந்துள்ளது. ஆயின் அழகியல் இல்லையென்று குறை கூறவும் முடியாது.

"முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் இருந்தபடியே கலைத்துவத்திற்கு முக்கியம் கொடுத்துக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியதிலும் நுஃமானுக்கு முக்கிய இடம் இருக்கின்றது. உள்ளடக்கத்துக்கு - அதுவும் தங்களின் நோக்கு நிலையில் அமைந்தவற்றுக்கு மட்டும் முக்கியம் கொடுத்து, கலைத்துவத்தையும் ஏனைய நோக்குநிலை கொண்டோரையும் அவர்தம் படைப்புகளையும் வெளியொதுக்கிய செயற்பாடுகளையே, முற்போக்கு அணியில் பெரும்பாலானோர் மேற்கொண்டனர். ஏ. ஜே. கனகரத்னா, சண்முகம் சிவலிங்கம், மு. நித்தியானந்தன் போன்றோர் மாக்ஸிய முற்போக்கு அணியின் இந்தப் பொதுப் போக்கில் விதி விலக்கானவர்கள்; இவர்களுடன் இணைந்ததாக நுஃமானின் கருத்துகள் இருந்தன. கட்டுரைகளிலும்

இலக்கிய அரங்க உரைகளிலும் தர்க்க ரீதியிலும் தெளிவாகவும் முன்வைக்கப்பட்ட அவரது கருத்துக்கள் பலரைப் போலவே என்னையும் வசீகரித்தன." (மணற்கேணி, இதழ் 26: 2014, நவம்பர் - டிசம்பர்)

என்று யேசுராசா குறிப்பிடுவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்விடத்தில் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும். இலங்கையில் கடந்த கால யுத்த நெருக்கடிகள் காரணமாக சிங்கள - தமிழ் இனங்களுக்கு இடையேயான புரிதல் இல்லா முரண்பாடுகள் ஆழமாக வேர்கொண்ட சூழலில் அந்த வேறுபாடுகளை அகற்றும் பணியில் சில அமைப்புகள் இயங்கியபோது அதன் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராகவும் நுஃமான் விளங்கியுள்ளார். பேராசிரியை காமன் விக்ரிமசிங்காவுடன் இணைந்து தமிழ்ச் சிறுகதைகளை சிங்களத்துக்கும் சிங்களச் சிறுகதைகளைத் தமிழுக்கும் மொழிமாற்றம் செய்து தொகுப்புகளைக் கொண்டு வருவதில் முன்னின்றுழைத்துள்ளார்.

பேராசிரியர் நுஃமானின் நான்காவது ஆடுகளம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை ஆகியது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட ஓர் அபத்தமான சூழலில் நுஃமான் வெளியேறுகிறார். என்னதான் காரணங்கள் கற்பிக்கப்பட்ட போதும் அந்த வெளியேற்றம் பலரது மனதில் நீங்கா வடுக்களாக அமைந்தன. அதனைப் பலரும் பல வழி பதிவு செய்தனர், அங்கலாய்ந்தனர், துக்கித்தனர், ஆவேசம் கொண்டனர். ஆயின் நுஃமான் மௌனியாகவே இருந்தார். பலஸ்தீனக் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து, அதனைக் கவிதா நிகழ்வாகப் பயிற்றுவித்தவர் அவர். ஆயினும், மௌனங்காத்தார். தன் யாழ்ப்பாணத்து அழியா நிகழ்வுகளை நினைத்து, நினைத்து துக்கித்தார். அஷ்வாறான சூழலில் தான் பேராதனைத் தமிழ்த்துறை 1991 இல் அவரை உள்ளீர்த்தது. அப்போதைய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன். அவருடன் பேராசிரியர்கள் பூலோகசிங்கம், அருணாசலம், கனகரத்தினம், துரை மனோகரன் மற்றும் இளம் விரிவுரையாளர்களான வ. மகேஸ்வரனும், சோதிமலர் பாக்கியநாதனும் விளங்கினர். நுஃமானின் வரவுடன் தமிழ்த்துறைப் பாடப்பரப்பில் மொழியியல் முக்கிய அம்சமாகியது. பட்டப்படிப்பு முதல் பின்பட்டப்படிப்பு வரை அது போதிக்கப்பட்டது. மொழியியல்

என்ற நவீன துறை தமிழ்த்துறைக்கு மெருகூட்டியது. மேலும் விமர்சனத்துறையும் அவருக்கென்றாகியது. இந்த இரு துறைகளிலும் அவர் போதித்தார். வகுப்பறையில் அவர் உட்கார்ந்து பாடம் நடத்தவில்லை. முழு நேரமும் நின்றே கற்பித்தார். கணீரென்ற குரல் ஆரம்பத்தில் எவ்வாறு தொடங்கியதோ அவ்வாறே முடிவு வரை ஒலித்தது. வகுப்பறைக் கல்வியை மாணவர் மையக் கல்வியாக்கி அதில் வெற்றியும் கண்டவர். தொடர்ந்து தமிழ்த்துறையின் தலைவராக 2002 தொடக்கம் 2005 வரை பணியாற்றினார். சகாக்களை அன்புடனும் நேசத்துடனும் வழிநடத்தும் தலைமைத்துவமும் அவருக்கு வாய்த்திருந்தது.

மேலும் சிங்கள சமூகத்தினருடனான ஊடாட்டமும் அவருக்கு நிரம்பவே வாய்க்கப்பெற்றது. அதனை சரியான வகையில் பயன் படுத்திக்கொண்டு தன்னைத் தனித்துவமான கல்விமானாக நிலை நிறுத்துவதில் வெற்றியும் பெற்றார். பேராசிரியர் என்ற பதவி நிலையைக் கூட அவர் பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. தானுண்டு, தன் கற்பித்தலுண்டு, எழுத்துவேலையுண்டு என்றிருந்த அவர், நண்பர்களின் தூண்டுதலின் பேரிலேயே அதற்கான மனுவைச் சமர்ப்பித்தார். பேராசிரியரும் ஆனார். ஆனால் அதை அவர் ஒரு போதும் கொண்டாடியதில்லை.

அவருடைய புலமைத்துவ விகசிப்பு உள்ளூரிலும் வெளிநாடுகளிலும் மதிப்புப் பெற்றது. தமிழ் நாட்டில் கவிஞராக, விமர்சகராக அறியப்பட்ட அவர், மேலும் இலண்டன் மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் விசேட அழைப்பின்பேரில் சென்று கருத்தாடல்களை நிகழ்த்தியவர். சார்க் நாடுகளின் கவிஞர் மாநாட்டிலும் (டெல்கி, வங்காளதேசம், இலங்கை) அடிக்கடி பங்கேற்கும்படி அழைக்கப்பட்டவர். மேலும் ஆய்வறிஞராக வும் கௌரவிக்கப்பட்டவர். தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் விருந்துப் பேராசிரியராக உள்வாங்கப்பட்டுச் சில காலம் அங்கு கடமை புரிந்தார். மலேயாப் பல்கலைக்கழகத்திலும் விருந்துப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றினார். சிங்கப்பூர் சிம் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ்மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கும் படிநிலைக்கான வளவாளராகக் கடமைபுரிந்தார். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகங்களுடனும் ஈழத்தின் ஏனைய

பல்கலைக் கழகத்துடனும் பதவி நிலையிலும் தொடர்பாடலிலும் அவருக்கான ஆதாரத்த உறவு என்றும் நிலையானது.

பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் பல்கலைக்கழகப் பணியினின்றும் ஓய்வு கொண்ட போதும் அவரது ஆய்வுப் பணியும், அறிவுபரப்புகைப் பணியும், எழுத்துப்பணியும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இதுவரை கவிதைத் தொகுதிகள், இலக்கண நூல்கள், ஆய்வு நூல்கள், மொழிபெயர்ப்புகள் என அவரது அறுவடைகள் பன்முகங் கொண்டவை. பரந்த உரையாடலுக்கு இடமளிப்பவை. பேரறிஞருக்கு ஓய்வேது? வயது முதிர் முதிர்ந்தான் அறிவு விகசிக்கின்றது. அதனால் ஆய்வறிவுலகம் அவரை விடுவதாயில்லை. இன்றும் அவர் அரங்குகளை நிறைக்கிறார். மானுட நேயங்கொண்ட மானுட விடுதலைக்கான கவிஞராக அவர் நிமிர்கிறார். ஆய்வுலகில் அவரின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பிருக்கிறது. பயனுள்ள கருத்தாடல்களை நிகழ்த்துகிறார். எவ்விடத்தாயினும் அவர் விஸ்வரூபம் கொள்கிறார். அது அவரின் புலமைத்துவத்தின் பேறு.

சாருமதி க. யோகநாதன்

சி.மெனனகுரு

சாரு மஜும்தார் என்ற இந்தியப் புரட்சிவாதிமேல் கொண்ட மரியாதை காரணமாகவும் அவரது கொள்கைகள், நடைமுறைகள் மீது கொண்ட விருப்பம் காரணமாகவும் தனக்கான இலக்கியப் புனைபெயரை 'சாருமதி' என புனைந்துகொண்ட செ. யோகநாதன் தன் பிள்ளை களுக்கும் அதே முறையில் பெயரிட்டுள்ளார். சாருநிவேதன், சாருவி னோதன் என்பன அப்பெயர்கள். பாட்டாளிவர்க்கப் புரட்சிமீதும் அதை வழி நடத்திய, நடத்தும் மார்க்சிசம் மீதும் அளப்பரிய நம்பிக்கை கொண்ட சாருமதி வாழ்நாள் முழுதும் மார்க்சிச நெறிநின்ற செயற் பாட்டாளனாக வாழ்ந்தார்.

சாருமதி 1947 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம், கைதடியில் பிறந்தார். 1998 இல் காலமானார். அவர் வாழ்ந்த இக்காலப்பகுதி இலங்கை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான காலப்பகுதியாகும். நிலப்பிரபுத்துவ, பொருளாதார அமைப்பினின்று மாறி முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பு இலங்கையில் புகுந்த காலப்பகுதி இது. இதன் விளைவாக இலங்கையின் அரசியல், பொருளியல், சமூக வாழ்வில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலப்பகுதி இது.

இலங்கையில் இடதுசாரிகள் பலம்பெற்ற காலம் இது. பின்னர் அவர்கள் பிளவுபட்ட காலம். புரட்சியை நடத்துவதில் அவர்கள் முரண்பட்ட காலம். சிங்கள மக்கள் மத்தியில் எழுந்த மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் (JVP) தோற்றமும் சரிவும் நிகழ்ந்த காலம். தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஆயுதம் தாங்கிப் போராடும் இயக்கங்கள் எழுந்த காலம்.

இத்தகைய பேரலைகள் வீசிய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த செயல் பாட்டு ஆர்வம்மிக்க சாருமதியின் கவிதைகளில் அவை யாவும் பிரதிபலித்தன. 'அறியப்படாத மூங்கில்சோலை' என்ற பெயரில் அவரது கவிதைகள் சில நந்தலாலா வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

சாருமதி க. யோகநாதன் (1917 - 1998)

யாழ்ப்பாணம் கைதடியில் பிறந்த அச்சமுக அமைப்பினது பாதிப் பிற்குள்ளான சாருமதி தனது 15 ஆவது வயதில் மட்டக்களப்புக்குக் குடும்பத்துடன் வருகிறார். மட்டக்களப்பு வாழ்வோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்கிறார். மட்டக்களப்பு பாடசாலை ஒன்றில் கல்வி பயில்கிறார். இந்த வாழ்வுமுறைக்கும் சமூகத்திற்கும் தன்னைப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

1965 காலப்பகுதி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் இரு பிளவாகப் பிளவுண்டது. மா-சேதுங்கின் சிந்தனைகளை ஏற்று சண்முகதாசன் தலைமையில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் இயங்க ஆரம்பித்தது.

மட்டக்களப்பில் இந்த இயக்கத்தைத் தலைமைதாங்கி நடத்தியவர் கிருஸ்ணக்குட்டி என்ற கேரள நாட்டைச் சேர்ந்தவராவார். கேரளாவில் ஏ.கே. கோபாலன், நம்பூதிரிபாட் ஆகியோருக்கு மிக நெருக்கமான இக்கம்யூனிச ஊழியர் அப்பழுக்கற்ற ஒரு தோழர் என அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டவர்.

இக்காலங்களில் கிருஸ்ணக்குட்டியோடு மட்டக்களப்பில் தோழர் துரைரட்ணம், கவிஞர் சுபத்திரன், சித்தி எனும் சிவராசா, சிவமூர்த்தி எனப்படும் இன்பம், கன்னங்குடா வைரமுத்து மனாப், வெலிங்டன் எனும் ஒரு இளைஞர் பட்டாளம் இணைந்து இயங்கியது.

மட்டக்களப்பில் இலங்கை போக்குவரத்து சபை, இந்தியன் இயூம் டைட் கொம்பனி, வாழைச்சேனை காகித ஆலை, மீனவர் சங்கங்கள்,

சிகை அலங்கார சங்கங்கள், கன் உற்பத்தியாளர் சங்கங்கள், சலவைத் தொழிலாளர் சங்கம், அருந்ததியர் சங்கம், நகர சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளர் சங்கம், சுவரத் தொழிலாளர் சங்கம், வண்டிகள் ஒட்டுநர் சங்கம் என்று பரந்தளவில் அடக்கப்பட்ட மக்களையும் சுரண்டப்பட்ட தொழிலாளர்களையும் கட்டியமைத்து அவர்களுக்குப் போதமுட்டி மட்டக்களப்பில் இடதுசாரி இயக்கம் வேலை செய்தது.

தமிழரசுக் கட்சியினர் தமிழ் உணர்வு, சிங்கள எதிர்ப்பு எனப் பெரும் கொள்கையுடன் பரந்துபட்ட தமிழ் மக்களின் ஆதரவுடன் ஒருபுறம் இயங்க, இடதுசாரியினர் வர்க்க உணர்வு, சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் வர்க்க ஒற்றுமை என இன்னொரு புறமாக இயங்கிய காலம் அது.

செல்வாக்குமிக்க பெரும் சக்தியுடன் இடதுசாரி இயக்கம் மட்டக் களப்பில் கிருஸ்ணக்குட்டி தலைமையில் போட்டியிட்ட காலம் அது.

இச்சங்கங்களைப் புடம்போடுவதிலும் விஸ்தரிப்பதிலும் போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டு உழைத்தவர்களுடன் சாருமதியும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்து 1965 இல் வெளியேறி மட்டக்களப்புக்கு வந்த எனக்கு இவர்களுடன் இணையவும் செயற்படவும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. அப்போதுதான் சாருமதி எனக்கு அறிமுகமானார். 17 வயதுப் பையனாக அரைக்காற்சட்டை போட்டுக்கொண்டு எவரையும் எடுத்தெறிந்துபேசும் விடலைப் பையனாக எனக்கு அவர் அறிமுகமானார். சமூகக் கொடுமைகட்கு எதிரான கோபக் கனல் அவருள் எரிந்துகொண்டிருந்தமை அவரது குரலிலும் செயலிலும் தெரிந்தது. இளமைக்குரிய குணம் அது. ஒருதடவை பூஞ்சாடிகளைப் பார்த்துவிட்டு உழைக்கும் மக்கள் ஒன்றுமில்லாமல் வாட, உழைக்காத மக்கள் மகிழ பூஞ்சாடிகளா? என்று கேட்டு பூஞ்சாடிகளை அவர் உடைத்தார் என்று நண்பர்கள் கூறக்கேட்டுள்ளேன். வசதிபடைத்தோரையும் அவர்களின் சுகபோகங்களையும் கண்டு இது எமது உழைக்கும் மக்களுக்கு வாய்க்கவில்லையே என்று அவர் கோபப்பட்டுக் கூறிய வார்த்தைகளை நான் அடிக்கடி கேட்டுள்ளேன்.

அவரது அரசியல் ஆசானாகவும் நெருக்கமான தோழனாகவும் கவிஞர் சுபத்திரன் விளங்கினார். சுபத்திரனின் கவிதைத் தாக்கம் சாருமதியையும் பாதித்தது. சாருமதியும் கவிதை எழுத ஆரம்பித்தார்.

1969 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் இடதுசாரி இயக்கம் இரண்டு முக்கிய போராட்டங்களை நடத்தியது. ஒன்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான மாவிட்டபுரக் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், மற்றது 1969 இல் போயாதினமும் மேதினமும் ஒரே நாளில் வருவதால் அன்று மேதினம் நடத்தக்கூடாது என்று அன்றைய யு.என்.பி. அரசின் தடைக்கு எதிராக யாழ்ப்பாணக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நடத்திய மேதினப் போராட்டம்.

இரண்டிலும் மட்டக்களப்பு இடதுசாரி அணி இளைஞர் கலந்து கொண்டனர். தீண்டாமை ஒழிப்புப் போராட்டத்திற்காக 'இரத்தக்கடன்' என்ற பெயரில் கவிஞர் சுபத்திரனின் சாதிபேத எதிர்ப்புக் கவிதைகளை சிறுநூலாக வெளியிட்டனர், மட்டக்களப்பு இடதுசாரி இயக்க இளைஞர். அன்று அவர்களின் சக்திக்கு மீறிய செயல் அது.

1969 இல் நடைபெற்ற மேதினப் போராட்டத்திலும் கலந்து கொண்டனர். 1969 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற தடைமீறிய ஊர்வலத்தின்போது சாருமதி காவல்த்துறையினரோடு உக்கிரங்கொண்டு சண்டையிட்டுக் காயமடைந்ததை அவருடன் சென்ற நண்பர்கள் சொல்லக்கேட்டுள்ளேன்.

இதே காலகட்டத்தில் சாருமதி, அதிக கவிதைகளை எழுத ஆரம்பித்தார். கணேசலிங்கம் நடத்திய 'குமரன்' இதழில் இவரது கவிதைகள் வெளியாகின.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து 'சந்தம்' பத்திரிகை ஆரம்பிக்கின்றது. 'சீனக்' கலாசாரப் புரட்சியின் ஈக்கம் பெற்ற யாழ்ப்பாண இளைஞர் நடத்திய பத்திரிகை அது. அ. ர பின்னணியில் கைலாசபதியும் இருந்தார். வசந்தம் பத்திரிகையிலும் சாருமதி எழுத ஆரம்பித்தார். சுபத்திரனின் தூண்டுகோல் இவருக்கிருந்தது.

இவ்வண்ணம் அரசியல், இலக்கியம், போராட்டம் என்று நகர்ந்த சாருமதியின் வாழ்வு, 1970களில் சண்முகதாஸ் தலைமையிலான கம்யூனிச இயக்கத்துடன் ஏற்பட்ட தத்துவார்த்த பிளவுகளின் காரணமாக திசைமாறுகிறது.

அப்போது யாப்பா போன்றவர்கள் கீழைக்காற்று என்ற இயக்கத்தை நிறுவுகிறார்கள். இலங்கைப் புரட்சியைத் தீவிரப்படுத்துவது அவர்களின் நோக்கம். இப்பின்னணியில் சாருமதி கீழைக்காற்று இயக்கத்துடன் பிணைந்துகொள்கிறார்.

இக்காலப்பகுதியில் இவர் பல கவிதைகள் எழுதியதாக அறிகிறோம். இக்கவிதைகள் கிடைப்பின் சாருமதியின் அக்கால உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

1975களின் பின் இலங்கையில், குறிப்பாகத் தமிழர் மத்தியில் நிலைமைகள் மாறுகின்றன. சாருமதியின் கொள்கைகளுக்கு அந்நியமான ஒரு குழல் ஏற்படுகிறது. இனவாதம் பேரலையாக எழுகிறது. வர்க்கமாக ஒன்றுபடவேண்டிய தொழிலாள வர்க்கம் பிளவுண்டு போனது. இலங்கையின் முழு இடதுசாரி இயக்கமும் உறைந்துபோனது. சில இடதுசாரி இயக்கங்கள் பேரினவாத அலையோடு சென்றன. இதைத் தொடர்ந்து சாருமதி வாழ்ந்த காலப்பகுதிகள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வித்தியாசமானவை. ஆயுதம் தாங்கிய இயக்கங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. பலருக்கு அது கோடையும் ஆயிற்று.

இக்காலப்பகுதியில் சாருமதி தனது கனிரூர் நண்பர் வாசுதேவனுடன் இணைந்து பூவரசு இலக்கிய வட்டத்தை ஸ்தாபித்தார். 'பூவரசு' என்ற இலக்கிய இதழையும் கொணர்ந்தார். 'கோடையினை வென்று குடையாக்கி பூமிக்குப் பாலூட்டும் பூவரசுகள்' என்ற வாசகம் பூவரசு அலமப்பின் புதிய வாசகம்.

இக்காலப்பகுதியில் இவர் இரண்டு முக்கிய பணிகளை ஆற்றுகின்றார். ஒன்று தனது பட்டப்படிப்பை யாழ்ப்பாணத்தில் முடிக்கிறார். பேராசிரியர்களான கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, சித்திரலேகா, நுஃமான் ஆகியோரின் மானவனாக தமிழ் இலக்கியத்தைக் கற்கிறார். தமிழை அவர் ஒரு சிறப்புப் பாடமாகச் செய்தபோதுதான் பட்டப்படிப்பின் ஒரு பகுதியாக சுபத்திரனின் கவிதைகளை ஆய்வுப்பொருளாக எடுக்கிறார். இதன் மேற்பார்வையாளர் பேராசிரியர் கைலாசபதி. தன் பட்டப்படிப்பிற்காகச் சேகரித்த சுபத்திரனின் கவிதைகளை பூவரசு வெளியீடாக பின்னாளில் வெளியிடுகிறார்.

இடைக்காலத்தில் அவரது குடும்ப வாழ்வும் உத்தியோக வாழ்வும் குறிப்பிடத்தகுந்தது. பல்கலைக்கழகப் படிப்பின்பின் அவர் பட்டதாரி ஆசிரியராகிறார். ஆசிரியையான ராஜலக்ஷியை திருமணம்செய்கிறார். மிதிலா, சாருநிவேதன், சாருவினோதன் என்ற பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகிறார். புதுக்குடியிருப்பு கண்ணகி மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகின்றார். குடும்பவாழ்வில் இணைந்துகொண்ட இவர் மனைவி,

பிள்ளைகள் என்று தனக்கென ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள் கின்றார். கணவனையும் அவனது கோட்பாடுகளையும் புரிந்துகொண்ட ராஜலக்ஷ்மி சாரூமதியின் செயற்பாடுகளுக்குத் துணைபுரிகின்றார். சாரூமதி தனக்கென ஒரு இல்லத்தையும் கட்டிமுடிக்கிறார். தனது மகள் பெரியவளான மங்கள விழாவை நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் அழைத்து கோலாகலமாக நிகழ்த்துகிறார்.

நெருப்பாய் நின்ற ஒரு கவிஞன் கொதிநீராய் மாறி குடும்பத்துடன் ஐக்கியமாயினும் அவனுள் ஒரு கனல் கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டே இருந்தது என்பது அவன் எழுதிய கவிதைகள்மூலம் வெளிப்படுகிறது.

நாட்டின் சூழல் சாரூமதியை மௌனியாக்கியது. நிலைமைகள் அவனை முடக்கிப்போட்டன. எனினும் கவிதைகளால் தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி சாரூமதி வாழ்ந்தார். டியூட்டரி ஒன்றில் தமிழ் கற்பித்தார். இலக்கியப் போதனைகள்மூலம் இடதுசாரிக்கருத்துக்களை மாணவர்களுக்கு விதைத்தார்.

1998இல் நோய்வாய்ப்பட்டார். கொழும்புக்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டார். கம்யூனிச இயக்கத்திலும் கீழைக்காற்று இயக்கத்திலும் அவருடன் இணைந்து செயற்பட்ட சிவருருநாதன் வீட்டில் தங்கினார். கொழும்பு ஆகப்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். சிகிச்சை பலன ளிக்காது காலமானார்.

'அறியப்படாத மூங்கில்சோலை' தொகுப்பிலுள்ள அவரது இறுதிக் கவிதை அவரது இறுதிக்கால மனநிலையைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

இடதுசாரி இயக்கத்தின் பின்னடைவு, இனவாதத்தின் உக்கிரம், சிங்கள தமிழ் வர்க்க ஒற்றுமை சிதறுண்டமை, நாட்டில் அந்நிய க்கத்தினரின் தலையீடு, ஆக்கிரமிப்பு, இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை விழுங்கிவரும் அந்நிய மூலதனம், இவற்றால் செயலற்று நின்றனர் முற்போக்குக் கலைஞர்கள். இதன் பின்னணியிலேயே பின்வரும் கவிதையை அவர் இயற்றினார்:

எனக்குத் தெரிந்தவரை

எல்லாத் தீதால்விகளையும்

சந்தித்தாயிற்று

முதுகெலும்பும் சிரகம்

இல்லாதவற்றின் வழிகாட்டலினால்

வெட்கித்தே போனேன்.
நெஞ்சில் நிறைந்த நரைமயர்களை
நீவிட்டுக் கண்களை அகலத்திறந்த
அந்த மனிதர்
எனது முகத்தைப் பாராமலே
உறுதியாக ஒன்று சொன்னார்
பாலைவனங்களில் எதை விதைப்பாய்?
மாரிவரை பொறு என்றார்.
வேம்பு மணல்
வெறும் புழுதி
விதைத்த விதை
கோதுமைக் குருத்தாய்
எப்போது துளிர்க்கும்?

(16.08.1987)

1987ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் அரசியலில் இடதுசாரிகள் பின்னடைவுகண்ட காலம். தீவிர புரட்சியாளர்கள் சோர்ந்துநின்ற காலம். எனிலும் அவர்கள் தமது நம்பிக்கையை இழக்க விரும்பவில்லை. தம்மை அவர்கள் தேற்றிக்கொண்டனர். தாம் விதைத்த விதைகள் எப்போது துளிர்க்கும்? என்ற கவலை அவர்களுக்கு இருந்தது. மாரி வரை பொறு, காலம் கனியும்வரை காத்திரு என்ற அந்த நரைத்த கிழவனின் சொல் அவர்களுக்கு வேத வாக்கு. 'மாரிவரை பொறுத்திரு' என்பதுதான் அந்த வாக்கு.

1960களில் உழைக்கும் மக்களின் போராட்டங்களை தமது எழுத்தில் வெளிப்படுத்திய பசுபதி, சுபத்திரன் போன்றோரின் கவிதைகளில் இருந்து 1970களில் உழைக்கும் மக்களின் போராட்டங்களை வெளிப்படுத்திய சாருமதியின் கவிதை கூறும் பாணி வேறுபட்டிருப்பதையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அவசியம்.

1970களின் பிற்பகுதியிலும் 80களிலும் எழுதிய இவரது கவிதைகள் வெளிப்பாட்டுப் பாங்கில் கிறப்புவைய கவிதைகளாகும். சாருமதி இக்காலகட்டத்தில் 'தீர்த்தக்கரை' சஞ்சிகையில் நிறைய எழுதினார். சாருமதி கவிஞராக பரிணமித்த காலங்கள் அவை. அக்கவிதைகள் ஒரு யாந்திரிக ரீதியான பொதுவுடைமைவாதியிலிருந்து அவரை எமக்கு வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

'நந்தலாலா' தொகுதி முன்னுரையில் உள்ள பின்வரும் கூற்றுகள் சாருமதியைப் புரிந்துகொள்ள எமக்கு மிகவும் உதவும்:

'எழுபதுகளில் மிகுந்த தீவிரமாக எழுதி அண்மைக்காலங்களில் பூவரசு இலக்கிய வட்டம்வரை அவர் தொடர்ந்திருக்கக்கூடிய இலக்கியச் செயற்பாடுகள், எழுத்துக்கள் யாவும் சரியாகத் தொகுக்கப் பட்டுப் பதிவுசெய்யப்படுமானால் அது, உழைக்கும் மக்களின் நலன் என்றும் விட்டுக்கொடுக்க முன்வராத ஒரு செழுமைமிக்க போக்கு எப்படி ஓர் இன நெருக்கடிமிக்க இலங்கைக்குழுவில் கூடவே குறிப்பாக உழைக்கும் மக்கள் தமது கேந்திர ஸ்தானங்களை சர்வதேசிய ரீதியாகவே இழந்து போன ஓர் நிலையில் தன்னைப் புனரமைக்கவும் புட்டம்போடவும் முன்னெடுத்த முயற்சிகளை எமக்கு உரைப்பதாய் இருக்கும். வரும் சந்ததிகளுக்கு அவற்றை கையளிப்பதாய் இருக்கும்.'

சாருமதியின் எழுத்துக்கள் தொகுக்கப்படுதல் அவரை மாத்திர மன்றி அக்கால முற்போக்குக் கவிஞர்களின் இதய தூபங்களையும் அறிய எமக்கு உதவும்.

ஐ. சாந்தன்

எம். எஸ். தேவகொரர்

‘முற்றுமுழுதான ஒரு இடதுசாரியாக என்னை நீங்கள் கருதிக் கொண்டால் அது சரியில்லை, நானும் அப்படி ஒரு டொதும் எண்ணியதுமில்லை. இடது அபிமானியாகத்தானிருந்தேன் என்பதே உண்மைக்கு கூடுதல் நெருக்கம். இடது பாதையை தேர்ந்தெடுத்தமைக்கு இனப் பிரச்சினைதான் முக்கிய காரணம்.....’ என்று தன்னை முன்னிறுத்தும் ஐ. சாந்தன் அவர்கள் 60களில் சிறந்த முக்கிய எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர்.

1947 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் மானிப்பாய் சுதுமலையில் பிறந்தவர். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், குறுநாவல், பயணக்கட்டுரை என இலக்கியக் களத்தில் சுவடுகளை பதித்தவர். முற்போக்கு இலக்கிய அணியில் இணைந்து செயற்பட்டவர்.

‘ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இலங்கையில் ஊற்றெடுத்து பொங்கிப் பிரவகித்த தேசிய- முற்போக்கு - ஜனநாயக வெள்ளம் நமது இலக்கியப் பரப்பிற் பாய்ந்து அதனை வளப்படுத்தியபின் செழித்து வளர்ந்த செடிகளில் ஒன்று’ என்று ஐ. சாந்தன் அவர்களை பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவரது முதல் சிறுகதை 1966 இல் கலைச்செவ்வியில் பிரசுரமானது. மொறட்டுவை தொழில் நுட்பவியல் கல்லூரியின், குடிசார் பொறியியல் பட்டதாரியான இவர் அங்கே படித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டமே இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்த காலம் என்கிறார். இக்காலத்திலேயே இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘பார்வை’ வெளிவந்தது. அக்காலம் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு ஏற்றதாக இருந்தது என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐ. சாந்தன் (1947)

ஐ.சாந்தன் அவர்களின் கதைகள் மனித வாழ்வின் சம்பவங்களில் மனிதருக்கு ஏற்படுகின்ற உணர்வு நெருக்கடிகளை முன்னிறுத்திய சம்பவ- வாழ்வு - வரலாற்று பதிவுகளாக இருக்கின்றன. 2002 இல் வெளியான 'எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்' கதைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை வழங்கிய கலாநிதி ந. சுப்பிரமணியன் கதைகள் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

சாந்தனின் கதைகள் காட்டும் உணர்வு நிலைகள் இருவகையின் ஒன்று சமூக பொருளியல் ஏற்றத் தாழ்வுக்கு எதிரான அறிவுநிலை சார்ந்த உணர்வெழுச்சியாகும். பொதுவான பகுத்தறிவின் வளர்ச்சி மற்றும் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையின் வரவு என்பன இதனைத் தூண்டி நின்று வழி நடத்தின. முனைப்பிடிப் பெற்ற இன்னோர் உணர்வு நிலை தமிழ்- சிங்கள இன முரண் சார்ந்ததாகும். பெளத்த சிங்கள பேரினவாதத்தின் விளைபொருளான இந்த இன முரண்பாட்டுணர்வு இன்று எய்தியுள்ள அதிதீவிர பூதாகரமான நிலை யாவரும் அறிந்ததே. இதனை உரிய காலகட்டத்தில் உணர்ந்து எழுத்தில் வடிக்க முயன்றவர். இவர் ஒரு முற்போக்கு வாதி- பொதுவுடைமைத் தளம்சார் படைப்பாளி - என்ற வகையில் மேற்படி இரண்டாவது உணர்வுத் தளமே- இன முரண்பாட்டுச் சிந்தனைச் சூழலே- சாந்தனது கதைகள் பலவற்றிலும் முக்கிய பலகப்புலமாக அமைந்துள்ளது.

ஐ.சாந்தன் அவர்கள் ஆங்கிலப் புலமை வாய்க்கப் பெற்றவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமாக 20 நூல்களை எழுதியுள்ளார். 1975 இல் 'ஒரே ஒரு ஊரிலே' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக அவருக்கு இலங்கை சாகித்தியமண்டலப் பரிசு கிடைத்தது.

இடதுசாரிக் கொள்கை, முற்போக்கு இலக்கிய இயக்க போக்குக் கிணங்க நலிந்த மக்களை உசுப்பிவிடும், - அவர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க போராடிக் கொண்டிருந்த போக்குகளிடையே இவரது படைப்புக்கள் ஆழமான சமூகப் பார்வையுடன் தனிமனித போக்குகளை முன்னிறுத்தின. இதுபற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஒரு இடத்தில் இப்படிச் கூறுகிறார்:

'ஆசிரியரையோ, அவரது படைப்புகளையோ தத்துவார்த்த, இயக்க எல்லைக்கோடுகளுக்குள் நிறுத்தி, நிறுத்து எடை போடவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. சுயபிரகடனம் செய்யாத, ஆனால், கனதியான சமூகப்பார்வை ஆசிரியருக்கு இருப்பதனாலேயே இத்தகைய கதைகளை அவரால் எழுத முடிகிறது என்று என்னு் கிறேன். வெளிப்படையான வாக்குமூலங்களை இத்தகைய ஆக்கங் களில் எதிர்பார்த்தல் நியாயமன்று...'

இவ்வாறு ஐ. சாந்தன் அவர்களின் படைப்பு அக்காலக் கட்டத் திலிருந்தே முற்போக்கு இலக்கியப் படைப்புகளில் இருந்து சற்று மாறுபட்டே நின்றது. இது பற்றி கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன் அவர்களும் சுட்டிக் சொல்கிறார்.

'முற்போக்குவாதி ஒருவர் இனமுரண் குழலைக் கவனத்தில் கொள்ளக்கூடாது, என்ற 'தீண்டாமை' உணர்வு நிலைய வரலாற்றுக் கட்டத்தில் இந்த முற்போக்குவாதி அதே தீண்டாமையைத் தாண்டி வருவார். அவரது 'அந்நியமான உண்மைகள்' என்ற கதை இவ் வகையில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற படைப் பாகும். அரசியல் மற்றும் இலக்கிய அமைப்புக்களின் எல்லைகட்குள் சாந்தன் என்ற படைப்பாளியின் ஆளுமை மட்டுப்பட்டு நிற்க வில்லை. உண்மை தான். இவர் 1981 இல் எழுதிய 'கிருஷ்ணன் தூது' சிறுகதை, 'ஆரைகள்' குறுநாவல், 1987 இல் எழுதிய 'எழுதப் பட்ட அத்தியாயங்கள்' என்ற குறுநாவல் என்பன அத்தகையன.

ஐ. சாந்தன் அவர்கள் பிரச்சினைகளை ஒரு சார்பு நிலை நின்று நோக்காமல் பொதுவில் நின்று நோக்கி எழுதும் பக்குவத்தை கொண்டிருந்தார். இதை கலாநிதி ந.சுப்பிரமணியன் இப்படிச் குறிப்பிடுகிறார்.

‘இனப்பிரச்சினையை உணர்ச்சி சார்ந்த ஒரு விடயமாக அணுகாமல் அறிவுபூர்வமாகச் சிந்தித்து உணர்வுபூர்வமாக வெளியிட முற்பட்டவர். தேசிய வாதம் பேசுகின்ற முற்போக்கு அணியினருள் பேரின வாதத்தின் தொடங்கிய முதல்வர்.’

எனவே முற்போக்கு அணியில் தன்னையும் ஒருவராக இணைத்துக் கொண்டு செயற்பட்ட ஐ. சாந்தன் அவர்கள் தனது இலக்கியச் செயற்பாட்டில் வர்க்க சாதி அடக்குமுறை மட்டுமன்றி இன அடக்குமுறை பற்றிய பிரச்சினையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவரது தொழிலும் அதன் காரணமாக வாழ்ந்த குழலும் இவருக்கு இந்த வாய்ப்பை கொடுத்திருக்கலாம். அதே நேரம், ஐ. சாந்தன் அவர்களே நேர்முகம் ஒன்றில் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

முற்போக்கு இயக்கத்தில் இருந்ததினாலேயே தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி அவ்வளவு எழுத முடிந்தது என நினைக்கிறேன். சுரண்டலுக்கும் அடக்குமுறைக்கும் எதிராக அது எந்த வடிவத்தில், விதத்தில் வந்தாலென்ன, எதிர்த்து குரல் கொடுப்பது தானே முற்போக்கு இலக்கியம்?

எனவே முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்தாளரான ஐ. சாந்தன் டானியல், ஜீவா ஆகியோர் சாதிய அடக்குமுறைக்கு எதிராக எழுத்தை முன்வைத்தது போல், நீர்வை அவர்கள் வர்க்க ஏற்றதாழ்வுக்கெதிராக இலக்கியம் படைத்தது போல் இவர் தீவிரமான எதிர்ப்புக் குரலை காட்டாவிட்டாலும், இன அடக்குமுறை தொடர்பில் தீவிரமான புரிதலை ஏற்படுத்த முயன்றவராகிறார். ஆங்கிலத்திலும் நாவல் சிறுகதை எழுதிவரும் இவர் இலங்கைச் சோவியத் நட்புறவுக் கழக வெள்ளிவிழாக் கட்டுரைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றவர்.

ராஜ பூரீகாந்தன்

திக்குவல்லை கமால்

வடமராட்சி வதிரி கிராமத்தில் இராஜரட்ணம் - சீவரட்ணம் தம்பதியின் முதற்குழந்தையாக ராஜபூரீகாந்தன் 1948 இல் பிறந்தார்.

கரவெட்டி விக்னேஸ்வராக்கல்லூரி, பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரி, சன்னாகம் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி என்பவற்றில் தனது கல்வியை முன்னெடுத்தார். 1987 இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழக பத்திரிகைத்துறை டிப்ளோமாதாரியாகத் தோற்றினார்.

ஒரு மாலுமியாக வரக்கூடிய வாய்ப்பு இவருக்கிருந்தது. தையல் இயந்திரம், மோட்டார் சைக்கிள் போன்றவற்றை திருத்தம் செய்யக் கூடிய நுட்பமும் இளமையிலேயே இவருக்கு கைவரப்பெற்றிருந்தது. கட்டில், செவிப்புல, விசேட தேவையுள்ள பிள்ளைகளுக்காகக் கூட கடமையாற்றியிருக்கிறார். இருந்தும் பத்திரிகைத்துறை சார்ந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவே தனது தொழில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டார்.

1979இல் லீலாவதியை திருமணம் செய்துகொண்ட இவருக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள்.

ராஜபூரீகாந்தன் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில் அங்கு ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய வி.பொன்னம்பலத்தைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றதோடு அவரது சிந்தனைத் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டார்.

மெல்லமெல்ல இடதுசாரித்துவம் அவருக்குள் ஊடுருவியது. அதற்கு அவரது கிராமியப் பின்னணியும் கைகொடுத்தது. இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனான தொடர்பும் வளர ஆரம்பித்தது.

இலக்கிய ஆர்வமும் சிருஷ்டித்துவமும் ஆங்கிலப் புலமையும் இவரில் கைகோர்த்துக்கொண்டபோது மொழியாக்கப் பணியில் ஈடுபாடு கொண்டார். இதிலுள்ள சாதகத் தன்மையை கவனித்த

ராஜ பூரீகாந்தன் (1946-2004)

கைலாசபதி அவர்கள் இவரை நேரில் சந்திக்க விரும்பினார். ஒரு சிறு வைபவத்தின்போது சந்திப்பதாக தெரிவித்திருந்தார். அங்கே தனது வரவை பேராசிரியர் தேடிக்கொண்டிருப்பதை அவதானித்து அருகே சென்று 'நீங்கள் தேடிக்கொண்டிருப்பவர் நானாக இருக்கலாம்' என்றார். 'நீங்களா பூரீகாந்தன்' என்று அன்போடு தழுவிக்கொண்டார். இப்படித்தான் இருவருக்குமிடையே தொடர்பு ஏற்பட்டது.

பின்னர் மொழிபெயர்ப்பாளராக சோவியத்யூனியனின் தகவல் பிரிவில் கடமையேற்றதை அக்கியமான திருப்பமாக அமைந்தது. ஏற்கனவே அங்கு இணைப்பு நந்த பிரேம்ஜி, இராஜகுலேந்திரன், மு. கனகராசன், ஏ.ஏ. லத்தீப், பத்தையா, பெரிசண்முகநாதன் போன்றவர்களோடு பரிச்சயமேற்பட்டது. கூடவே வெளியேயும் முற்போக்கு வட்டாரத்தோடு தொடர்பை வலுப்படுத்திக்கொண்டார்.

பூரீகாந்தனின் ஆற்றல், பொறுப்புணர்ச்சி, செயற்றிறன்களை விளங்கிக்கொண்ட பிரேம்ஜி அவரை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நடவடிக்கைகளில் இணைத்துக்கொண்டார்.

மகாகவி பாரதி நூற்றாண்டு விழா. அதனையொட்டிய படைப்பாளர் புனைப்படக் கண்காட்சி, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க கொழும்புக் கிளை, கூட்டுறவுப் பதிப்பக புனரமைப்பு, சங்க வரலாற்றுத் தொகுப்பு உருவாக்கம் போன்ற நடவடிக்கைகளில் கறுகறுப்பாக ஈடுபட்டார். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின்

சர்வதேச தொடர்புச் செயலாளராக நியமிக்கப்பட்டமை அவரது பங்கேற்பின் உச்சகட்டமாகும்.

வதிரி தமிழ் மன்றம் 67 - 68களில் 'மன்றம்' என்ற ரோணியோ சஞ்சிகையை வெளியிட்டது. பின்னர் சில காலம் கையெழுத்துப் பிரதியாகவும் வெளிவந்தது. இதன் ஆசிரியராக பூகாந்தனும் மு.பாக்கியநாதனும் கடமையாற்றினார். ஒரு படைப்பாளிக்கான, பத்திரிகையாளனுக்கான மூலவித்து இங்குதான் விழுந்திருக்குமென நிச்சயமாக நம்பலாம். இதனை இடதுசாரியும் சமூகப் பணியாளனுமான சி.க. இராஜேந்திரா அவர்களே நெறிப்படுத்தி ஊக்குவித்துள்ளார்.

அச்ச ஊடகத்தில் அவரது முதற்படைப்பு விவேகி சஞ்சிகையில் வெளியான ஒரு கவிதை எனத்தெரிகிறது. அதைத்தொடர்ந்து அவரது ஆக்கங்கள் வெளிவரலாயின.

இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாளர் என்ற வகையில் அவரது பணி மிகச் சிறப்பானது. கலில் ஜிப்ரான் மற்றும் ரஷ்ய, உக்ரேனிய கவிஞர்களின் கவிதைகளை ஆங்கிலம் வழியாகத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார்.

'மிஸ்டர் மூன்' என்ற அழகு சுப்பிரமணியத்தின் நாவலை மொழி பெயர்த்து மல்லிகையில் தொடராக வெளியிட்டார். அது இனி மேலாவது நூலாகவேண்டியதொரு படைப்பு.

நொவஸ்தி தகவல் பிரிவில் கடமையாற்றிய காலப்பகுதியில் சோவியத்நாடு, சோசலிச தத்துவமும் நடைமுறையும், புதிய உலகம், சக்தி ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியர் குழுவில் கடமையாற்றினார்.

இங்குபெற்ற அனுபவத்தை முன்னிறுத்தி மிகுந்த தன்னம்பிக்கையோடு 1997 - 2002 காலப்பகுதியில் தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக கடமையாற்றினார். கைலாசபதி, சிவகுருநாதன் போன்றவர்கள் அமர்ந்த கதிரையில் தான் அமரும்போது அதனை கௌரவப்படுத்த வேண்டுமென்ற திடசங்கற்பம் அவருக்குள்ளிருந்தது.

அந்த குறுகிய காலத்திற்குள் நடைபெற்ற இலக்கியம் சார்ந்த செயற்பாடுகள் மறக்கமுடியாதவையே.

இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு இலட்சத்து ஓராயிரம் ரூபா பரிசு வழங்கிய சிறுகதைப் போட்டியொன்று துரைவியுடன் இணைந்து நடத்தப்பட்டு பரிசுக் கதைகள் தொகுப்பாகவும் வெளியிடப்பட்டது. இதன்

பரிசளிப்பு விழா லேக்ஹவுஸ் கேட்போர் கூடத்திலேயே இடம்பெற்றது. தமிழ் சார்ந்த விழாக்கள் அவர் காலத்திற்கு முன்போ பின்போ அங்கு நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

உயர்கல்வி மாணவர் மத்தியில் திறனாய்வு ஆற்றலை வளர்க்கும் முகமாக கைலாசபதி நினைவு திறனாய்வுப் போட்டி, அகஸ்தியர் ஞாபகார்த்த சிறுகதைப் போட்டி, மலையகக் கவிஞர் குறிஞ்சி தென்னவன் குடும்பத்திற்கு ஓர் இலட்சம் ரூபா உதவி நிதி வழங்கியமை என்பன குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகளாகும்.

இவரது பத்திரிகைப் பணிபற்றி 'நவீன உலகில் பத்திரிகை வெறுமனே ஒரு செய்தி ஊடகமாக மட்டும் இயங்கிவர முடியாது. பாடசாலைகளுக்கு அப்பால் மக்களுக்கு கல்வியை வழங்கும் ஒரு வலிமை மிக்க ஊடகமாக அவர் பத்திரிகையை இனம் கண்டதன் விளைவாக புதிய துறை சார்ந்த எழுத்துக்களுக்கு அவர் பெரிதும் வரவேற்பளித்தார்' என்று பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன் சொல்வது கவனிக்கத்தக்கது.

ராஜபுரீகாந்தனைப் பற்றி இரண்டு விடயங்கள் சிறப்பாக குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. வடமராட்சி- கரவெட்டி சைவப்பெரியாரும் யா/தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரி ஸ்தாபகருமான கா. சூரன் அவர்களின் சுயசரிதையை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் அணிந்துரையோடு பதிப்பித்து வெளியிட்டார். இந்த முயற்சியில் அவர் அக்கறையோடு ஈடுபட்டமைக்கு கா. சூரன் அவர்களை மறுமலர்ச்சித் தந்தையாக கண்டதே அடிப்படையாகும்.

அடுத்த விடயம் தமிழிசை சார்ந்த அவரது உறுதிப்பாடு. 'ஈழத் தமிழிசை காலத்தின் அவசிய தேவைப்பாடு' என்ற கட்டுரை ஆய்வரங்கொன்றில் வாசிக்கப்பட்டபோது பலரதும் கவனத்தை ஈர்த்தது.

அதில் அவர் 'தமிழினத்தின் தனிச்சொத்தான தமிழிசையை ஒழித்து அதன் கல்லறை மீது கர்நாடக இசையை தமிழர்களாகக் கொண்டே வளர்த்து வருவது எந்தவகையிலும் நியாயமானதல்ல. இனியும் இக்கொடுஞ்செயலைத் தமிழினம் அங்கீகரிக்கவே கூடாது' என்று குறிப்பிடுகிறார். சிந்திப்பதற்கு நிறைய விடயங்களை அவர் அதில் உள்ளடக்கியுள்ளார்.

சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு என்று அவர் நிறையவே எழுதிவந்தபோதிலும் அவை பெரும்பாலும் நூலாக வில்லை. அவரது ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் கூட நூலாகவேண்டியவை. சுய சிறுகதைகளைக்கொண்ட 'காலச்சாளமும்', மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளைக்கொண்ட 'நீதிபதியின் மகனுமே' நூலாகியுள்ளன.

'காலச்சாளம்' பன்னிரண்டு சிறுகதைகளைக்கொண்ட தொகுதி. இது 1994இல் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப்பதிப்பக வெளியீடாக வந்துள்ளது.

இத்தொகுப்பு முழுமையாக ஸரத் ஆனந்தவினால் சிங்களத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டு கெரடகே பிரசுரமாக வந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூல்பற்றி பிரேமஜி ஞானசுந்தரம் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் 'மனித முரண்பாடுகளுக்கிடையே மனிதத்துவத்தையும் சுயமையையும் மெல்லிய உணர்வுகளையும் இனங்கண்டு கொள்வது மாத்திரமல்லாது, தகுந்த சொற்களைக்கொண்டு அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலையும் பெற்றிருக்கிறார். இவரது அனுபவ வீச்சு பரந்திருப்பதுபோல் இவருடைய அறிவின் அழகும் கூடியவரை கட்டுக்கோப்புடன் கதையை நிர்மாணிக்கும் பரிச்சயமும் இவர் தகைமையை பறைசாற்றுகின்றன.' இவ்வாறு சொல்கிறார்.

பூகாந்தனின் அடுத்தநூல் 'கணிதவியலான' (1999). அழகு சுப்பிரமணியத்தின் புன்னிரண்டு கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பு. ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே எழுதிய ஈழத்தமிழர் இதழ். இத் தொகுப்பு வெளிவராதிருந்தால் ஈழத்தமிழ் வாசகர்களுக்கு இவரது சிறுகதைகள் எத்தகையதென அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்புக் கிட்டியிருக்காது.

'மொழிபெயர்ப்பால் ஒரு மொழியிலுள்ள செய்திகளும் கருத்துகளும் வேறு மொழிகளுக்கு எடுத்துச்செல்லப்படுகின்றன. இதன்மூலம் மொழிப் பயன்பாடும் சமுதாயப் பயன்பாடும் அதிகமாகின்றன. அறிவு வளர்ச்சிக்கும் வெவ்வேறு இனங்களுக்கிடையிலான புரிந்துணர்வுகள் வலுப்படுவதற்கும் மொழிபெயர்ப்புகள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன' என்று முன்னுரையில் தெரிவித்துள்ளார்.

ராஜபூரீகாந்தன் வெளிக்கொணர்ந்த நூல்கள் இரண்டே இரண்டு தான். இந்த இரண்டு நூல்களுமே அரச சாகித்யமண்டல விருதைப் பெற்றுள்ளன. கூடவே வடகிழக்கு மாகாண விருதையும் பெற்றுள்ளன.

இவரோடு பழகிய நட்பனுபவத்தின் பேறாக 'ராஜபூரீகாந்தன் நினைவுகள்' என்ற புத்தகத்தினை லெ.முருகபூபதி எழுதியுள்ளார். அவரது பண்புநலம்பற்றி இந்நூலிலே வரிக்குவரி அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

மல்லிகை இவருக்கு உரிய காலத்தில் அட்டைப்பட அந்தஸ்து வழங்கி கௌரவித்தது.

ராஜபூரீகாந்தன் படைப்பாளியாகவும் பத்திரிகையாளனாகவும் மொழி பெயர்ப்பாளனாகவும் செயற்பட்டவர். இந்த மூன்று பயணங்களும் ஒரே இலக்கைநோக்கிச் சென்றமை சிறப்பம்சமாகும்.

யதார்த்தமும் மண்வாசனையும் அவரது கதைகளில் பொதுப்படையாக அமைந்தபோதிலும் நெருக்குதல்களுக்குள்ளான கதாமாந்தர்களையே அவர் கையாண்டார். யுத்த குழந்தை பற்றியும் வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்கள் பற்றியும் அவர் எழுதாமல் விடவில்லை. எழுதியவை சலசலப்பை ஏற்படுத்தாமலும் இல்லை.

பொதுவாக முற்போக்குப் படைப்பாளர்கள் என்று வரும்போது மிகை யதார்த்தம், கதாசிரியர் தலையீடு, அசாத்திய பிரகடனங்கள் என்ற குற்றச்சாட்டுகள் முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. ஆனால் பூரீகாந்தன் இக்குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆளாகவில்லை. அவர் மிக நுட்பமான கலை நேர்த்தியுடன்கூடிய கதைசொல்லியாக தன்னை அடையாளப்படுத்தியுள்ளார்.

ஒரு படைப்பாளி, பண்பாளன் எப்படியிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு ராஜபூரீகாந்தன் ஒரு முன்னுதாரணமாக எங்கள் மத்தியில் நடமாடினார். தான்கொண்ட சத்தியத்திற்காக முழுமையாக தன்னை அர்ப்பணித்தார். எழுதியதுபோல் வாழ்ந்ததும் வாழ்ந்ததுபோல் எழுதியதுமே அவர்பெற்ற வெற்றி. 2004 ஆம் ஆண்டு நோய்வாய்ப்பட்டு திடீர் மாரடைப்பினால் தனது 56 ஆவது வயதில் காலமானார்.

திக்குவல்லை கமால்

ந. இரவீந்திரன்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தை இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கு முந்திய வீரபுகப் பாடல்களின் ஈழத்துப் பூதந்தேவனர் போன்றவரை உட்படுத்தி இனங்காண இயலுமாயிருந்தபோதிலும் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னர் தம்பதெனிய அரச சபையில் அரங்கேற்றப்பட்ட சரசோதி மாலையே வரலாற்று ஆதாரத்துடன் முதன்முதலில் வெளிப்படும் படைப்பென ஆய்வாளர்களால் ஒரு மனதாக ஏற்கப்படும் நிலை தொடர்கிறது. குருநாகலையை அண்மித்த தம்பதெனிய இராசதானியில் சிங்கள மன்னரின்முன் அந்தப்படைப்பை வெளியிட்ட புலவரின் வதிவிடம் இலங்கையின் தென்முனையாகிய தெவிநுவர (தேவேந்திர முனை) ஆகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் வடக்கு - கிழக்கில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்கள் தெற்குக்குப் புலம்பெயர, தெற்கில் வாழ்ந்த தமிழர் வடக்குக் கிழக்கிற்கு மாறியிருக்கவேண்டும் என இந்திரபால எடுத்துக்காட்டியிருந்தார்; கூடவே இது சிங்கள - தமிழ் அல்ல பௌத்த - சைவம் சார்ந்த மதப்பிரிவுக்குரிய அடையாளம் என்பதையும் காட்டினார். புலம்பெயர விரும்பற்ற பௌத்தர் வடக்கு - கிழக்கில் வாழ்வதைத் தொடரவிரும்பிச் சைவத்தைத் தழுவும்போது தமிழராகவும் மாற நேர்ந்திருக்கும்.

தெற்கில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் சைவத்தைவிட்டு பௌத்தத்தை ஏற்றிருக்கவேண்டும் (ஏற்கனவே தமிழரில் கணிசமானோர் பௌத்தராயோ சமணராயோ இருந்திருப்பர்). தமிழராயே தொடர விரும்பின அரேபிய மண்ணிலிருந்து வந்து தெற்கில் குடியேறிய முஸ்லிம் மக்களுக்குரிய மதமான இஸ்லாத்தைத் தழுவி தொடர்ந்தும் தமிழைப் பேணியிருக்க வாய்ப்பிருந்தது. அரபுக் குடியேற்றக்காரர்கள் தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையினர் என்றபோதிலும் தமிழகத் தென்மண்டல முஸ்லிம்களும் இலங்கையில் குடியேறிய

திக்குவல்லை கமால் (1950)

நிலையில் இலங்கை முழுவதும் முஸ்லிம் மக்களது தாய்மொழி தமிழ் என்றானது. தெற்கில் குடியேறிய அரேபியர் சிங்களப் பெண்களை மணந்தது குறித்தும் பேச்சுண்டு. அவர்களும் காலகதியில் தமிழுக்கு மாற நேர்ந்தது. ஆக சரசோதிமாலையின் தொடர்ச்சி பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சிய அனுசரணையுடன் வந்த இலக்கிய வரலாறாக மட்டும் இல்லை, கிடைக்காமல்போன தெற்கின் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியிலான தென்னிலங்கைத் தமிழ் இடையங்களும் என்பதாக நீடித்திருக்க வாய்ப்புள்ளது.

இது வெறும் ஊகமல்ல எஃ தற்கு அதே தெவிடுவரவின் அருகே உள்ள திக்குவல்லை இன்றைய இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தில் பெறும் முக்கியத்துவத்திலிருந்து உணரலாம். திக்குவல்லைத் தமிழ் இலக்கிய வீச்சு பல ஆளுமைகள் வாயிலாக வெளிப்பட்டு நிற்பது; அவர்களில் திக்குவல்லை கமால் முனைப்புடன் காட்சி தருகிறார். இவர் மாணவராக இருந்தபோதே திக்குவல்லையில் சமூக அக்கறையுடன் தமிழ் இலக்கியத் தேடலில் முனைந்து வீறுமிக்க படைப்பாளிகளாக வெளிப்பட்ட முன்னோடிகள் திக்குவல்லை மண்ணில் செயற்படத் தொடங்கியிருந்தனர். அதன் நீட்சியாக இவரது வீட்டினுள்ளேயும் வாசிப்புச் சூழல் தலைகாட்டத் தொடங்கியிருந்தது. தந்தை எ.ஆர்.எம். ஜலால்இன் திக்குவல்லை கடைக்கணக்குப் பார்க்கும் தொழிலை மேற்கொண்டதோடு ஓய்வு நேரங்களில் வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தவர்.

தாயார் ஆமினா உம்மா. தந்தி, தாரூல் இஸ்லாம், முஸ்லமான் போன்ற பத்திரிகைகள் தந்தையின் வாசிப்பு எல்லைக்குள் இருந்தமையை கமால் நினைவு கூர்கிறார். யேமன் தேசத்திலிருந்து இங்கு வந்து குடிபெறியவர்களின் 21 ஆவது தலைமுறையாக ஜமால்-ஆமினா உம்மா தம்பதியினரின் பிள்ளைகள் திகழ்கின்றனர். கமாலின் மூத்த வரான அக்கா ஒரு ஆசிரியை என்பதுடன் அப்பிரதேசத்தின் முதல் அரச ஊழியராகவும் காணப்படுபவர், அடுத்து அண்ணரும் கணித ஆசிரியர். தவிர ஒரு தம்பி மற்றும் மூன்று தங்கைகள்.

இத்தகைய படிப்புச் சூழலே பட்டைதீட்டப்பட்ட காத்திரமிக்க படைப் பாளியாக கமால் வெளிக்கிளம்ப வகைசெய்தது. இன்னுமொரு வீச்சான இலக்கியக்களம் - தர்காநகர். மார்ச் மாதம் 4 ஆம் திகதி 1950 இல் பிறந்த கமால் 5ஆம் தரப்புலமைப்பரீட்சையில் தேறி தர்காநகர் சாஹிரா கல்லூரிக்கு கல்வியைத் தொடர்வதற்காக வந்திருந்தார். அங்கு கற்றபோது 1965 - 1968 ஆகிய ஆண்டுகளில் கிடைத்த ஆசிரியர்கள் இலக்கிய ஆர்வத்தை விரிவாக்கிவிட்டவர்கள் என அறியப்படுகின்றனர். முதலில், யாழ்ப்பாண வடமராட்சிப் பகுதியிலிருந்து வந்திருந்த விஞ்ஞானபாட ஆசிரியர் இர. சந்திரசேகர சர்மா இவர் மீது மிகுந்த செல்வாக்குச் செலுத்தியவர் ஆகிறார். அவருடைய கையில் மல்லிகை, தீபம் போன்ற சஞ்சிகைகளை எப்போதும் காண இயலும். இவர் மல்லிகையில் சிறுகதைகள் எழுதியதோடு அறிவியல் சார்ந்த கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவர் மூலம் பெற்ற இலக்கியத் தாக்கம் உயர்தர வகுப்பு மாணவனாக வளர்ந்தபோது கவிஞர் ஏ. இக்பால் மூலம் அமைப்பாக்கம் சார்ந்த இலக்கியவாதி ஆகுவதற்கு அடிகோலியிருந்தது. அக்கரைப்பற்றில் பிறந்து வளர்ந்து தர்காநகரைப் புகுந்த வீடாக்கிக்கொண்ட இக்பால் சாஹிராவில் ஆசிரியராக வந்தபோதே மாணவர்களை இலக்கியக் களத்தில் செயல்வீரர்களாவதற்கு ஆற்றுப்படுத்தியிருந்தார்.

பாடசாலைச் சூழல் இவ்வாறு இலக்கியக் கொந்தளிப்புடன் இருந்ததென்றால் விடுமுறையில் வீடுவரும் போது திக்குவல்லையும் ஆழ் சுழியில் உள்வாங்கி இயங்குவதாகவே இருந்தது. எம்.எச்.எம். சம்ஸ், ஹம்ஸா முகம்மது போன்றோர் அங்கே வீச்சுடன் செயற்பட்டு வந்தனர். இதன்பேராக 1968 இல் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் தோற்றம்

பெற்றது. அதன் ஐந்தாண்டுப் பூர்த்தியை தென்னிலங்கை ரீதியாகக் கொண்டாடியபோது 'பூ' எனும் மலரொன்று வெளியிடப்பட்டது. எம்.எச்.எம். சம்ஸ், யோனகபுர ஹம்ஸா, முகம்மது ஹனீபா, எஸ்.ஐ.எம். ஹம்ஸா, எம்.எ. இனாயத்துள்ளாஹ், பி.எம். அப்துல் ஸத்தார், திக்கு வல்லை கமால், எம்.ஜே.எம். அன்வர்கான், வல்லைச்சீலன் போன்ற உள்ளூர் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை, 'பூ' உள்ளடக்கியிருந்தது. இந்த மலர் வெளியீடு மற்றும் கருத்தரங்கு, கவியரங்கு, கலை நிகழ்ச்சி என்பன உள்ளிட்ட விழா திக்குவல்லை கண்ட ஜனரஞ்சகமான முதல் இலக்கிய முயற்சியாகும். இவ்வாறு 1973 - 74களில் காத்திரமான மக்கள் இலக்கிய அரங்காடல்களை சகபாடிகளுடன் இணைந்து செயலாற்றும் கலைச்சூழலுக்குள் வைத்தே கமாலின் இலக்கியப் பிரவேசத்தைக் காணவேண்டும். கூடவே 1976 பெப்ரவரி மாதத்தின் மல்லிகை இதழ் திக்குவல்லை சிறப்பிதழாக வெளியாகியிருந்தமையையும் கவனங்கொள்வோம். இன்றும் திக்குவல்லையிலிருந்து எம்.எம். ஹிதாயத்துல்லா, எம்.ஆர். ரியாஸ் முகம்மத், எம்.என்.எவ். சிபாயா, எம்.எஸ்.எவ். முனீரா என்ற இளம் படைப்பாளிகள் வெளிப்பட்டு வருகிறார்கள் என்பது இந்த முன்னோடிகளினதும் அந்த மண்ணினதும் செயல்வேகத்தை உணர்த்தும் அம்சம் எனக்காண்போம்.

'தினபதி' அப்போது வெளிவந்த ஒரு தினசரிப்பத்திரிகை. தினமொரு கவிதை என்ற தியில் கவிஞர் இக்பால் நெறிப்படுத்தலுடன் மாணவனான கமால் ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் வெளிவந்தன. மல்லிகை, சிரித்திரன், குமர தாமரை, செம்மலர் என்பன தொடர்ந்து களம் தந்து வளர்த்தன. சம்ஸ் ஆசிரியராக இருந்த 'இன்சான்' (மனிதன்) என்ற பத்திரிகை வித்தியாசமான ஒரு தளத்தை அறிமுகப்படுத்தியது. (அவரது ஊரவரான சம்ஸ் இஸ்லாமிய இதழ் என்ற தோற்றத்துடன் இன்சானைத் தந்தபோதிலும் மதவிவகாரத்தைவிட சமூக அக்கறைச் சமர்ச்சாரங்களே அதிகம் வெளிவந்தன. ஒரு தரப்பார் சம்ஸ் ஐ அடிப் படைவாதி என்ற அதேவேளை, மத நம்பிக்கையாளரால் மதவிரோதி என முத்திரை குத்தப்பட்டவர் என்பார் கமால்.)

ஒரு படைப்பாளியாக அறிமுகமானதிலிருந்து தொடர்புவட்டமும் விரிவாகிவந்தது. தேசாபிமானி ஆசிரியர் பி. இராமநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன், எச்.என்.பி. முகைதீன் ஆகியோருடனான பரிச்சயம்

கலை இலக்கிய சமூகப் பார்வையை மேலும் விஸ்தீரணப்படுத்தி யிருந்தது. விஞ்ஞான ஆசிரியராக 1971 இல் நியமனம் பெற்று 1973, 74 ஆம் ஆண்டுகளில் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயிற்சி யாளராக யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது தனது தேடலுக்குரிய பல ஆளுமை களையும் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். வைத்திய கலாநிதி நந்தி, மு. கார்த்திகேசன், புதுவை இரத்தினதுரை, சசிகிருஸ் ணமூர்த்தி, சேரன், ஓவியர் ரமணி, டானியல் அன்ரனி, ராதேயன் போன்றோருடன் தொடர்பாடினார். அந்த இரு வருடங்களில் ஒன்றரை ஆண்டு ஆங்கில விரிவுரையாளராக வருகைதந்த வி.பொன்னம்பலம் பல நாட்கள் மாலை, அரசியல் வகுப்பெடுத்துவிட்டு விடுதியில் தங்களுடனேயே தங்கிவிடுவதை மகிழ்வான அனுபவமாகப் பகிர்வார் கமால்.

இவருடைய முதல் கவிதைத் தொகுதி 1973 இல் 'எலிக்கூடு' என்ற மகுடத்துடன் வெளிவந்தது. இதனைக் கைலாசபதிக்கு அனுப்பிய போது 'கலைக்கோலம்' என்ற இலங்கை வானொலி நிகழ்வில் அறி முகப்படுத்தி இளம் எழுத்தாளரை உற்சாகப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்தக் கவிதை நூலுடன் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்ட 'பூ' இதழும் பலருக்கு அனுப்பப்பட்ட போதிலும் அவைகுறித்த விமர் சனங்களை கைலாசம் இளங்கீரனுமே கடிதவாயிலாக அறியத்தந்தனர். அந்த வகையில் இயல்பாகவே இடதுசாரி அணியில் தொடர்ந்து முன்னேற முடிந்தது.

டொமினிக் ஜீவாவின் ஏற்பாட்டுடன் என்.சி.பி.எச். வெளியீடாக 1984 இல் 'கோடையும் வரம்புகள் உடைக்கும்' என்ற முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதி வெளியாகியது. மல்லிகை, தாமரை, செம்மலர் போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்த சிறுகதைகளைத் தாங்கிய இத் தொகுதிக்கு எம்.எச்.எம். சம்ஸ் முன்னுரை எழுதியிருந்தார். ஒரு தசாப்தம் கடந்த நிலையில் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையால் இவரது முதல் நாவல் 'ஒளி பரவுகிறது' 1995 இல் வெளியிடப்பட்டது. 'ஒளி பரவுகிறது' (1996), 'உதயபுரம்' (2006) ஆகியன சாகித்ய மண்டல பரிசில் பெற்ற படைப்புகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மொத்தமாக ஒன்பது சிறுகதைத் தொகுதிகள், எட்டு நாவல்கள், மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகள், மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள் (2004) என்ற

கட்டுரை நூல் ஆகியன இதுவரையான வெளிப்பாடுகள். இன்னும் சில கட்டுரைத் தொடர்கள் நூலாக்கப் படவேண்டும் என்பதைக்கூறும் அதேவேளை ஆக்க இலக்கி யங்களுடன் ஒப்பிடும்போது புனைவு சாரா இலக்கியங்களில் அதிகம் ஈடுபாடு கொள்ளாதது குறித்த ஆதங்கம் இருப்பதாகக் கூறுவார் கமால்.

சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்த இவரது படைப்புகளும் பெரும் வரவேற்புப் பெற்றுள்ளன. டபிள்யூ.டி. மெடிட்டா அதிகாரம் எழுதிய 'குறும்புக்கார குரங்குக்குட்டி' (2009), சிட்னி மாகஸ் டயசின் 'அம்மா வரும்வரை' (2011), 'முல்லைத் தீவுத் தாத்தா (2011) என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. சிட்னி மாகஸ்டயஸ் வெளியிட்ட நான்கு தொகுப்புகளான சகவாழ்வுக்கான அறிவு, நல்வாழ்வுக்கான அறிவு, நல்லாட்சிக்கான அறிவு, புதுவாழ்வுக்கான அறிவு என்பன தனி வகையானவை. தமிழாக்கம் செய்யப்பட்ட படைப்புகளை தோதென்ன பப்லிங் ஹவுஸ், கொடகே, சரசனி எனும் பதிப்பகங்கள் வெளியிட்டுள்ளன.

ஜெயதிலக கம்மல்லவீர பல்வகைக் களங்கள் சார்ந்து சிறுகதைகள் படைத்தவர். அவர் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் ஆகிய தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களின் இருமொழிப் பிரிவினரும் தொடர்புறும் வகையில் எழுதிய சிறுகதைகளை 'பொய் சொல்லவேண்டாம்' (2013) எனும் நூலாக்கித் தந்துள்ளார். 'இத்தொகுதி காலத்தின் தேவை கருதி தமிழில் வரவேண்டியதொன்று என்பதை வாசிக்கின்ற ஒவ்வொரு வரும் நிச்சயமாக உறுதிப்படுத்துவர்' என திக்குவல்லை கமால் குறிப்பிடுவது ஏற்புடையது என்பதை நூலைப் படிப்பவர் உணர்வர். சிங்கள மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கைக் கோலத்தினுள் ஏனைய தேசிய இனத்தவர் எவ்வாறு இருப்புக் கொள்கின்றனர் என்பதற்கு இது ஒருசேற்றுப்பதம்.

இதற்கான எடுத்துக்காட்டை மற்றொரு படைப்பாளியான சிட்னி மார்கஸ் டயஸ் இன் 'தொடரும் உறவுகள்' (2009) சிறுகதைத் தொகுப் பிலிருந்து தருவது கூடுதல் பொருத்தமாக இருக்கும். 'தேசப்பற்றாளன்' என்கிற சிறுகதை தேசப்பற்று மிக்கவனை உணர்த்தும் வகையில் ஒரு இராணுவ வீரனை வரையுமாறு இராணுவ அதிகாரியால் பணிக்கப் பட்ட ஒவியனின் மனநிலையை வெளிப்படுத்துவது; இந்த ஒவியனோ

இரண்டாம் ஜே.வி.பி. எழுச்சிக் (1987-89) கட்டத்தில் கொலைக்களம் சென்று தற்செயலாய்த் தப்பியவன். முன்னர் இராணுவத்தின் எதிரியாகக் கணிக்கப்பட்டவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாமல் ஒப்படைக்கப்பட்ட பணி இது. அவனுக்கு கொலையாளியாய் தெரிபவனை தேசப்பற்றாளனாய் வரையும் நெருக்கடிச் சூழலில் இப்போது அவன். எப்படி இந்த மாற்றம்? 'தெற்கில் அரசியல் சூழப்பங்கள் ஒய்ந்து மீண்டும் வடக்கில் யுத்தம் ஆரம்பித்துள்ளது. கடந்துபோன வருடங்களில் இராணுவம் தொடர்பாக ஏற்பட்டுள்ள கறுப்புச் சித்திரங்களை வெள்ளையாக்கவேண்டிய அவசிய நிலைப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அடிவேண்டிய நானே அடித்தவர்களை தூய்மையாக்கக் கட்டளை பெற்றிருப்பது எவ்வளவுபெரிய பகிடி பாருங்கள்'. அத்தகைய சூழலில் ஒவியனின் இரண்டக நிலை எப்படியிருக்கும்? 'சிரி மெலன் கதிரையில் சாய்ந்தபடி கண்களை மூடிக்கொண்டு தான் வரைய வேண்டிய புதிய சித்திரத்தின் உருவத்தை கற்பனை செய்ய முயன்றான். அப்படியான ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மனதால் உருவாக்கிய கம்பீரமான வீரம் மிகுந்த வீரனின் உருவம் மங்கிப்போய் தனக்கு சித்திரவதை செய்த கோபம் நிறைந்த கொலைகார வீரனின் முகமே வெளிப்பட்டு நின்றது... அவன் எவ்வளவோ பிரயத்தனப்பட்டு தவிர்த்துக்கொள்ள முயன்றபோதிலும், தன்னை டயரில் எரித்து சாம்பலாக்கமுயன்ற கொலைகார வீரனின் முகம் வெளிப்பட்டு நின்றது.'

முதலாவது ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சிக்குரிய 1971 ஆம் ஆண்டில் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று அக்குரணை, பங்கொல்லாமட முஸ்லிம் வித்தியாசாலையில் பணியேற்ற கமால் மூன்றாண்டுகளின் பின்னர் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலை சென்று பயிற்சி பெற்றார். பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக 1975 அட்டுளுகம் அல்கஸ்ஸாலி மத்திய கல்லூரியில் பணியேற்று 1999 வரை ஆசிரியராக இருந்தவர். ஆசிரிய நிர்வாக சபைப் பரீட்சையில் தேறி வவுனியா கல்விக்காரியாலயத்தில் கல்வி அதிகாரியாகப் பணியேற்றார். அட்டுளுகம் (பண்டாரகம்) வில் தனது வாழ்க்கைத்துணை கல்விக்காலை 1983இல் மணம் முடித்தவர். நான்கு மகன்களின் தந்தையானார். மனைவி ஆசிரியை. நான்காவதுமகன் கொழும்பில் மாணவர்; மூத்தவர்கள் வணிகம், கணக்கியல் துறையில் பயிற்சியாளர்களாயும் தொழில் புரிபவர்களாயுமுள்ளனர்.

கல்வியதிகாரியாகப் பத்தாண்டுகள் கடமையாற்றி 2009 இல் பணி ஓய்வுபெற்ற பின்னர் பல்துறைச் செயற்பாட்டாளராய்த் திகழ்கின்றார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முழுமனதாக அவரைத் தலைவராகத் தெரிவுசெய்துள்ளது. அந்த அமைப்பு வீச்சுடன் செயற்பட்ட காலம் முழுமையும் பிரேம்ஜி தலைமையேற்று இயங்கியிருந்தார். பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரத்துடனும் ஏனைய முற்போக்காளர்களுடனும் இணைந்து செயலாற்றிய அனுபவங்களை இரையீட்டுப் புளகாங்கிதமடையும் கமால் அதனை மீளக்கட்டமைப்பது தனக்குப் பெரும் சவால் என்றே கருதுகிறார். பிரேம்ஜி கனடா புலம்பெயர்ந்து ஒரு தசாப்தத்திற்கு மேல் இயக்கமற்ற நிலை ஏற்பட்டதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் செயலாற்றியிருந்தன; தொடர்ந்தும் மல்லிகை வந்தபோது குறைந்தபட்சம் அதனை மையமாக வைத்து முற்போக்காளர் செயற்பட முடிந்தது. அதன்காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கென சஞ்சிகையையோ பிரசுரக்களத்தையோ அமைக்கத் தேவை ஏற்படா திருந்தது. இன்று மல்லிகையும் நின்றுபோன நிலையில் அனைத்தையும் தொடக்கப்பள்ளியிலிருந்து ஆரம்பிக்கவேண்டுமா என்ற கேள்வி எழுகிறபோது தனக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட தலைவர் பொறுப்புக் குறித்து பல கேள்விகளோடேயே கமால் காணப்படுகிறார்.

மிகப்பெரும் சாதனையைச்செய்த அமைப்பு இன்று மீளமைக்கப் பட இயலுமா என்ற கேள்வி ஒரு பக்கம்; அமைப்பில் செயலாற்றி, மக்கள் நாட்டத்துடன் படைப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்ட கமால் தலைவர் பொறுப்பை ஏற்பதில் காட்டும் தயக்கம் இயல்பானதுதான். அவரது படைப்புகள் வாயிலாக முற்போக்கு இயக்கம் பெற்ற பலம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உடையதாகும். இவர் குறித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை பேராசிரியர் அனஸ், வைத்தியகலாநிதி எம்.கே. முருகானந்தன் போன்றோர் பாராட்டுவிழா ஒன்றினை முன்னிட்டு முன்வைத்திருந்தனர். நூலக சங்கத்துக்கான ஆய்வுக்காக 1967-77 கால திக்குவல்லை கமாலின் எழுத்தாக்கங்கள் அனைத்தும் பற்றிய பட்டியலை பி.எம். எம். ஃபைசர் செய்துள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் (2004 - 2008) 'திக்குவல்லை கமாலின் சிறுகதைகளில் சமுதாயச் சிக்கல்கள்' எனுந்தலைப்பில் (மேற்பார்வை க. அருணாசலம்) நிம்ஸா ஹஸ்ஸாக் சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழக சமூகவிஞ்ஞான மொழிகள் பீடத்தில்

(27.10.2008) 'எழுத்தாளர் திக்குவல்லை சுமாலின் நாவல்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு' எனுந்தலைப்பில் (மேற்பார்வை க. நாகேஸ்வரன், எஸ். வை. சிறீதரன்) எம்.எஃப். சாமியா, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் 'சிங்கள இலக்கியங்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு: திக்குவல்லை சுமாலின் மொழிபெயர்ப்புகளை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஓர் ஆய்வு' எனுந்தலைப்பில் (மேற்பார்வை: ஏ.எஃப்.எம். அஷ்ரஃப்) எம்.எச்.ஜே. முனவ்வரா ஆகியோர் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு ஆய்வேடுகள் சமர்ப்பித்துள்ளனர். (யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பத்மலால் என்பவர் சுப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் சுமாலின் சிறுகதைகள் பற்றி ஆய்வு செய்து முடித்துள்ளார் என அறியமுடிந்தபோதிலும் ஆய்வேட்டைப் பார்வையிட இயலவில்லை.)

மதத்தின் பெயரால் நடக்கும் ஊழல், மோசடிகளைக் கண்டித்து, படைப்புக்களை ஆக்கியமையால் மதவிரோதியாக இவர் கணிக்கப் பட்ட போதிலும் மக்கள் விடுதலைக்கு விரோதமற்ற கடவுள் நம்பிக்கை தனக்கு இருப்பதாகக்கூறுவார் சுமால். பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் மார்க்சிய படிப்பு வட்டத்தை வாரம் ஒருநாள் நடத்தியது உட்பட பல்வேறு வடிவங்களில் மார்க்சியக் கற்றலை மேற்கொண்டார். 1975 இல் மாத்தறைக்கு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாநாட்டுக்கு வி. பொன்னம்பலம் வந்திருப்பதை அறிந்து அங்குசென்று திக்கு வல்லைக்கு அழைத்துவந்து கூட்டமொன்றை நடாத்துமளவுக்கு ஆர்வம் இருந்தபோதிலும் கட்சி அரசியலில் முழுகியதில்லை. அந்த அரசியல் தெளிவுடன் சமூக விடுதலைக்கான மக்கள் இலக்கியத்தை திக்குவல்லை சுமால் படைத்தளித்துள்ளார் என்பதே முக்கியத்துவம் உடையதாகும். அனைத்தையும் விட தென்னிலங்கையில் பலநூறு வருடங்களுக்கு முந்திய தமிழிலக்கியத்தை நினைவு மீட்டுவைக்கத் தக்க ஆளுமையாக அவர் திகழ்கிறார் என்பது கவனிப்புக்குரியதாகும்.

லெ. முருகபூபதி

வசந்தி தயாயரன்

தோள்வரை தொங்குகின்ற சுருண்டு அடர்ந்த கேசம், சிவந்த முகம், சிரிக்கும் கண்கள், தோளில் ஒரு பை இவற்றுடன் ஓர் இளைஞன் எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் கொழும்பு ஆமர் வீதியில் வேகவேகமாக எட்டி நடைபோடுவதைக் கண்டிருந்தேன். அவர் 'வீரகேசரி'யில் பணிபுரிகின்றார் என்று எனது தந்தையார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். சற்றுப் பிந்திய காலங்களில் அவரது எழுத்துக்களை 'மல்லிகை'யில் வாசிக்கின்ற சந்தர்ப்பம் கிட்டியபோதும், 75 இல் அவரது 'சுமையின் பங்களிகள்' நூல் சாகித்திய விருதினைப் பெற்றபோதும் அவரை ஓர் எழுத்தாளனாக அறிந்துகொண்டேன். கொழும்புக்குப் புறத்தே, நீர்கொழும்பில் இயங்குகின்ற சில சங்கங்களுக்கு மூலகர்த்தாவாக -ஊக்குவிசையாக இருப்பவர் என்ற செய்தி அவரது இன்னுமொரு பரிமாணத்தை எனக்குக் காட்டியது. ஏறத்தாழ ஒரு தசாப்த காலத்துள் முருகபூபதி என்கின்ற அந்த இளைஞர் இலக்கிய உலகிலே தனது பெயரை ஆழமாகப் பதித்து விட்டார். மொத்தத்தில் முருகபூபதியின் இலக்கியப் பிரவேசம் மிகவும் எத்திரமானதாகவும் கறுசுறுப்பானதாகவும் அமைந்திருந்தது.

நீர்கொழும்புவாழ் தமிழ் ஆர்வலர்களின் நெஞ்சில் உறங்கிக் கிடந்த இலக்கியத் தாகத்தை தட்டியெழுப்பிய மிகச் சிலரில் லெ. முருகபூபதியும் ஒருவர். 'தேசாபிமானி'யில் பணியாற்றிய மு. கனகராஜன், 'ஓட்டுமடத்தான்' என்கின்ற நாகராஜன், கவிஞர் மு. பசீர், கவிஞர் கௌமாரன் என்ற படைப்பாற்றலும் செயற்றிறனும் கொண்ட குழுவினருடன் முருகபூபதியும் இணைந்து பணியாற்றினார். முருகபூபதியின் முயற்சியால் உருவான நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டமும் நீர்கொழும்பில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த இந்து இளைஞர் மன்றமும் பல்வேறு கலைநிகழ்ச்சிகள், தமிழ் விழாக்கள் என்பவற்றை நடத்தின. நாளடைவில் அவை தீவிரமான இலக்கியச் செயற்பாடுகளாக பரிமமளிப்படைந்தன. அக்காலகட்டத்தில் வீரகேசரியில் ஒப்பு நோக்காளராக

லெ. முருகபூபதி (1951)

பணிபுரிந்த முருகபூபதிக்கு ஆசிரியபீடத்திலிருந்த கார்மேகம் அவர் களுடனிருந்த பரிச்சயம் எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப்புடனான பழக்கத்திற்கும் நட்பிற்கும் வழிசமைத்தது. வீரகேசரி நிறுவனம் வெளியிட்ட தெனியான் அவர்களின் 'விடிவை நோக்கி' எனும் நாவலின் வெளியீட்டு விழாவினை நீர்கொழும்பு இலக்கியவட்டம் ஒழுங்கு செய்ததும் அதற்குப் பேச்சாளர்களாக டொமினிக் ஜீவா, தெளிவத்தை ஜோசப் முதலியோரை முருகபூபதி அழைத்துச்சென்றதும் சங்கிலித்தொடரான நிகழ்ச்சிகள். அவையே முருகபூபதி தீவிரமான இலக்கியப் பணியில் ஈடுபடுவதற்கான கால்கோளாகவும் அமைந்தன. நீர்கொழும்பில் இலக்கியத் தென்றல் வீசத்தொடங்கியது. கனதியான எழுத்துக்களின் சொந்தக்காரர்கள் தொடர்ந்து அங்கு ஊடாடத் தொடங்கினர். கி.வ. ஜகந்நாதன் முதலிய சிறந்த பேச்சாளர்கள் அங்கு உரையாற்றினர். அந்த மண்ணிலிருந்தும் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்கள் பயிராயினர். ஒருவகையில் நீர்கொழும்பின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சியும் முருகபூபதியின் எழுத்தின் முதிர்ச்சியும் ஒன்றுடனொன்று பின்னிப் பிணைந்தன என்றே கூறலாம்.

பத்து வருடம் பின்தங்கிய ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய பகீரதனின் 'புகழ்பூத்த' பேச்சு நீர்கொழும்பு மண்ணிலேதான் அரங்கேறியதென நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார். அந்த மண்ணில் இலை மறை காயாக இருந்த பலர் நாளடைவில் ஆற்றல்மிக்க எழுத்தாளர்களாக வெளிப்பட்டனர். அவர்களில் இன்றுவரை இலக்கியத்தில்

தோய்ந்துள்ள ஒருவராக முருகபூபதி அறியப்படுகிறார். அதிலும் மண் வாசனை கமழ் கின்றமையும் யதார்த்தமானவையும் மனித மேம்பாடு நோக்கியவையுமான படைப்புக்கள் அவரது பேனாவழி பிரசவமாகின்றமை கவனிப்பிற்குரியது.

எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசிய சபைக்குள் அவர் உள்வாங்கப்பட்டார். இலக்கியத்தின்பால் ஈடுபாடு, தகைசார் ஆளுமைகளுடன் ஆத்மார்த்தமாகப் பழகும் தன்மை, அபரிமிதமான சுறுசுறுப்பு இவை முருகபூபதியின் சிறப்புப் பண்புகள். அவர் பிரேம்ஜியின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமானமை வியப்பிற்குரியதன்று. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எழுபத்தைந்தில் நடத்திய தமிழ் சிங்கள எழுத்தாளர் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மாநாட்டில் - அதன் மலர் வெளியீடு உட்பட்ட பல அம்சங்களிலும் முருகபூபதியின் சிறப்பான பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கத்தின் வெள்ளி விழா மாதாந்தக் கருத்தரங்குகள் முதலிய முக்கியமான செயற்பாடுகளில் முருகபூபதியின் கரம் மறைந்திருந்தது. நீர்கொழும்பில் மலர்ந்த இலக்கியத் தோழமை காரணமாக ரத்னவன்ச தேரர் இம்மாநாட்டிற்கான முதற் கூட்டத்தை சிங்களக் கிராமம் ஒன்றில் நடத்த ஏற்பாடு செய்துகொடுத்தார் என்பது வரலாறு. அந்த அனுபவங்களில் தோய்ந்துவந்த ஒருவராக முருகபூபதியை இன்று நாம் காண்கின்றோம்

மல்லிகை ஜீவாவிற்கும் முருகபூபதிக்கும் இடையிலான பந்தம் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. கவிஞர் கௌமாரன் நீர்கொழும்பிற்கு வந்த ஜீவாவை இலக்கிய சந்திப்பிற்கென முருகபூபதி வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றமை தற்செயலான ஒரு நிகழ்வே. தொடர்ந்து நீர்கொழும்பிற்கான மல்லிகை விநியோகத்தை முருகபூபதி ஏற்றுக் கொண்டதுடன் ஓர் பிணைப்பு அவர்களிடையே ஏற்பட்டது. எழுபதுகளில் நீர்கொழும்புச் சிறப்பிதழை மல்லிகை வெளியிட்டது. முருகபூபதி இலக்கிய உலகில் தன்னை நிலைநிறுத்தவும் தனது எழுத்தைப் பட்டை தீட்டிக்கொள்ளவும் மல்லிகை சமைத்துத் தந்த வழித்தடம் ஒப்பில்லாதது. இன்றுவரை மல்லிகைக்கும் ஜீவாவிற்கும் தனது நெஞ்சில் தனியிடம் கொடுத்து அமர்த்தியிருப்பவர் முருகபூபதி.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் பிணைப்பு ஏற்பட்ட காலப்பகுதியில் முருகபூபதி வீரகேசரியின் துணையாசிரி

யராக உள்வாங்கப்பட்டார். அக்காலகட்டத்தில் அவர் 'ரஸஞ்ஞானி'யாக வீரகேசரியின் இலக்கியப் பக்கங்களில் முத்திரை பதித்ததை நாம் அறிவோம். இலக்கியவாதிகளுடனான அவரது நேர்காணல்கள் பூரணமான விடயஞ்ஞானத்தையும் வெளிக்கொணர்வனவாக - நேர்த்தியாக அமைந்திருந்தன. குறிப்பாக இலக்கிய உலகின் சாகசவதமான சர்ச்சைகள்கூட எவ்வித பக்கச்சார்புமின்றி முருகபூபதியின் நயமான நாகரிகமான வார்த்தைகளில் பதிவுசெய்யப்பட்டமை சிறப்பான ஓர் அம்சமாக இருந்தது.

அந்த எழுத்தும் ஒரு காலகட்டத்தில் புலம்பெயரவும் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழிடமாக அமைத்துக்கொள்ளவும் வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்றிறன்மிகக் இளைஞர், ஈழத்து இலக்கியத்திற்குக் காத்திரமான படைப்புக்களை தந்துகொண்டிருந்த ஒரு படைப்பாளி, நீர்கொழும்பு மண்ணைத் தன்னுயிரென நேசித்த மைந்தன் கடல் கடந்து போனபோதும் அவரது எழுத்து காணாமல் போய்விடவில்லை. முருகபூபதியிடமிருந்து இலக்கியத் தாக்கத்தையும் எழுத்தையும் பிரிப்பதென்பது அசாத்தியமானதொன்று. புலப்பெயர்வின் பின்னான அவரது படைப்பு இலக்கியங்கள் அவர் தோற்றுவித்த அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம் என்பன இக்கருத்திற்கு உரம் சேர்க்கின்றன. பிறந்த மண்மீதான பற்று இருக்குமாயின் ஓர் எழுத்தாளனது வாழ்விடம் எதுவாயிருப்பினும் அவர் பிறந்த அந்த மண்ணின் வாசனை கமழத் தவறுவதில்லை. அவுஸ்திரேலிய கடற்கரைகளில் உலாவுகையில் தனது பாட்டியுடன் நீர்கொழும்பு கடற்கரையில் திரிந்த காலங்களை அவர் அசைபோடுகிறார். அம்மா பயன்படுத்திய ஆட்டுக்கல் இன்றும் அவருக்குத் தன் பால்ய வயதினை மீட்டுத்தருகிற பூசனைக்குரிய பொருள் - ஒரு குறியீடு.

இன்னொருபுறத்தில் புதிய நாட்டின் பல்வேறு அம்சங்களையும் உள்ளீர்த்து தனது புனைவுகள், கட்டுரைகள் வழி எமக்குக் கூறவும் முருகபூபதி பின்னிற்பதில்லை. உலகெங்குமுள்ள தமிழர் குறித்த கரிசனையும், ஓர் எழுத்தாளனுக்கேயுரிய மனப்பதிவுகளும் அவருக்குண்டு. அன்பாலும் பண்பாலும் தோழமையைப் பேணும் அவர் தனது நெடும் பயணங்கள் வழியே எழுத்தாளரிடையே நெருக்கத்தையும் நட்புப் பாலத்தையும் கூட அமைத்துவருகிறார். கொழும்பில் நடந்தேறிய

சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடு இலங்கையிலும் பிற நாடுகளிலும் வாழும் இலக்கிய நெஞ்சங்களின் முழுமையான பங்களிப்புடன் பரபரப்புக்களினிடையேயும் செவ்வனே நடந்தேறியமை இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

முருகபூபதியின் புலப்பெயர்வு அவரது ஆளுமைக் கருவிகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது கண்கூடு. மல்லிகை, ஞானம், ஜீவந்தி முதலிய சஞ்சிகைகள் கடல் கடந்து வருகின்ற அவரது பங்களிப்பை மனமுவந்து பிரசுரித்துவந்தன. கன்பெரா தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டினையொட்டி 'ஞானம் - அவுஸ்திரேலிய மலர்' வெளிவந்தது. முருகபூபதி வெளியிட்டுள்ள பல நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. 'சமாந்தரங்கள்', 'பறவைகள்', அவரது சோனியத்தூணியனுக்கான பயணக் கட்டுரையான 'சமதர்மப் பூங்காவில்', சிறுவர் நூலான 'பாட்டி சொன்ன கதைகள்', தொகுப்பு மலரான 'நம்மவர்' என்பன அவற்றில் சில.

கலை இலக்கியங்கள், வாழ்வினை நேர்ப்பார்வையுடன் எதிர்கொள்வதற்கான ஆத்ம பலத்தை தனக்குத் தருவதாக உறுதிபடக் கூறும் முருகபூபதி, தனது வாழ்வின் பல கட்டங்களிலும் இலக்கியத்துடனே நடைபோடும் ஒரு மனிதர். அதனுடன் கூடவே வளரும் சமூகப் பொறுப்புணர்வு, 'இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்' எனும் அமைப்பினைத் தோற்றுவித்துப் போஷித்து வருகிறது. பொதுவான சமூக வெளியில் ஒரு தனி மனிதனுடைய சிந்தனை வீச்சைக்கொண்டு செய்கின்ற பணிகள் எவையாயினும் அவை புரிந்துணர்வு, ஒத்திசைவு என்பவற்றின் துணையோடு மட்டுமே நிறைவேற்றப்படக்கூடும். அந்தப் பண்பு நலம், நட்பு நலம் வாய்க்கப்பட்ட முருகபூபதிக்கு புலப்பெயர்வு பவவகையிலும் அவரது குறிக்கோளை நல்லாற்றுப் படுத்தியுள்ளது. சொல்லவேண்டிய கதைகள் பல அவரது எழுத்துக்களில் தொடராகப் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை இரசனையும் ஆழமும் விரிவும் பொதிந்தவை. புலப்பெயர்வினால் அவரது வாழ்வின் போக்கு மெருகூட்டப்பட்டது என்பது உண்மையேயாயினும் வெ. முருகபூபதியின் எழுத்தாள மனமோ நீர்கொழும்பின் கடற்கரையில் மோதும் அலைகளில் நனைந்தும் வெயிலில் காய்ந்தும் மணலில் கால் புதைய நடந்தும் தன் பயணத்தைத் தொடர்கிறது.

பின்னிணைப்பு

முற்போக்கு இலக்கிய படைப்பாளிகளின் நூல்கள்

சி.வி. வேலுப்பிள்ளை

1. விஸ்மாஜினி (இசை நாடகம்)
2. Way Farer (1949)
3. In Ceylon's Tea Garden (1952)
4. இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத்திலே (தமிழாக்கம்: சக்தி பாலையா)
5. வீடற்றவன் (நாவல்)
6. இனிப்படமாட்டேன் (நாவல்)
7. காதல் சித்திரம் (நாவல்)
8. வாழ்வற்ற வாழ்வு (நாவல்)
9. எல்லைப்புறம் (நாவல்)
10. பார்வதி (நாவல்)
11. நாடற்றவர் கதை (கட்டுரைகள்)
12. மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் (நாட்டார் பாடல்களின் தொகுப்பு)
13. மாமன் மகனே (கவிதைகள்)

கே. கணேஷ்

1. தீண்டத்தகாதவன் (முல்கராஜின் ஆங்கிலப் புதினம்)
2. குங்குமப்பூ (1956, கே. ஏ. அப்பாசின் புதினம்)
3. அஜந்தா (கே. ஏ. அப்பாசின் புதினம்)
4. பல்கேரிய கவிதைகள்
5. உக்ரேனிய மகாகவியின் கவிதைத் தொகுப்பு
6. ஜூசன் சிறுகதைகள்
7. எத்தனை நாள் துயின்றிருப்பாய் என்னருமைத் தாய்நாடே!
8. இளைஞன் ஏற்கையின் திருமணம்
9. போர்க்குரல்
10. ஹோசியின் சிறைக்குறிப்புகள் (கவிதைகள்)

11. அதிஷ்டசாலி(ஹங்கேரிய சிறுகதை)
12. அந்தகானம்
13. பார்பரா கவிதைகள்
14. உடலும் உணர்வும்
15. குறை பிறை

அ.ந. சுந்தசாமி

1. மதமாற்றம் (நாடகம்)
2. வெற்றியின் இரகசியங்கள் (கட்டுரை)

கே. டானியல்

1. டானியல் சிறுகதைகள்
2. உலகங்கள் வெல்பெய்கின்றன
3. பஞ்சமர்
4. கானல்
5. அடிமைகள்
6. தண்ணீர்
7. கோவிந்தன்
8. கே.டானியலின் கடிதங்கள் (கடித இலக்கியம், 2003)

எஸ். அகஸ்தியர்

1. இருளினுள்ளே (குறும் புதினத் தொகுதி, 1968)
2. திருமணத்துக்காக ஒரு பெண் காத்திருக்கிறாள் (புதினம், 1976)
3. மண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் (புதினம், 1978)
4. கோபுரங்கள் சரிகின்றன¹ (குறும் புதினம், 1984)
5. எரி நெருப்பில் இடை பாதை இல்லை (புதினம், 1992)
6. நரகத்திலிருந்து (குறும் புதினத்தொகுதி, 1994)
7. பூந்தான் யோசேப்பு வாழ்க்கை வரலாறு
8. மகாகனம் பொருந்திய
9. எவளுக்கும் தாயாக
10. அகஸ்தியர் பதிவுகள்

11. கலை இலக்கியமும் வர்க்க நிலைப்பாடும்
12. அகஸ்தியர் கதைகள்

டொமினிக் ஜீவா

1. தண்ணீரும் கண்ணீரும் (சிறுகதைகள், 1960)
2. பாதுகை (சிறுகதைகள், 1962)
3. சாவையின் திருப்பம் (சிறுகதைகள், 1967)
4. வாழ்வின் தரிசனங்கள் (சிறுகதைகள்)
5. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள் (சிறுகதைகள்)
6. கட்டுரைத் தொகுப்புக்கள்:
7. அனுபவ முத்திரைகள்
8. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்
9. அச்சுத்தாளினூடாக ஓர் அனுபவ பயணம்
10. நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள்
11. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள்

சுபைர் இளங்கீரன்

1. தென்றலும் புயலும் (நாவல், 1955)
2. நீதியே நீ கேள்! (நாவல், 1959)
3. ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியமும் இயக்கமும் (1994)
4. தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும் (கட்டுரைத் தொகுப்பு, 1993)
5. பேராசிரியர் கைலாசபதி நினைவுகளும் கருத்துக்களும் (கட்டுரைத் தொகுப்பு, 1992)
6. தாவிக் கொடி (சிறுகதை)
7. மதுர கீதம் (சிறுகதை)
8. கருகிய மொட்டு (சிறுகதை)
9. நிலவைத் தேடி (சிறுகதை)
10. கள்ளத்தோணி (சிறுகதை)
11. வெறும் கனவல்ல (நாடகம்)
12. பாரதி கண்ட சமுதாயம்

13. ஆணும் பெண்ணும்
14. இலங்கையின் இரு மொழிகள்

செ. கணேசலிங்கன்

1. நல்லவன் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 1958
2. ஒரே இனம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 1960
3. சங்கமம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 1961
4. அபலையின் கடிதம் (நாவல்) (மொழிபெயர்ப்பு) - 1965
5. நீண்ட பயணம் (நாவல்) - 1965
6. சடங்கு (நாவல்) - 1966
7. செவ்வானம் (நாவல்) - 1967
8. தரையும் தாரகையும் (நாவல்) - 1968
9. போர்க்கோலம் (நாவல்) - 1969
10. மண்ணும் மக்களும் (நாவல்) - 1969
11. கொடுமைகள் தாமே அழிவதில்லை (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 1978
12. அந்நிய மனிதர்கள் (நாவல்) - 1982
13. கலையும் சமுதாயமும் (கட்டுரை) - 1982
14. வதையின் கதை (நாவல்) - 1983
15. குந்தவிக்குக் கடிதங்கள் (கட்டுரை) - ஏப்ரல் 1983
16. குமரனுக்குக் கடிதங்கள் (கட்டுரை) - 1984
17. மான்விழிக்குக் கடிதங்கள் (கட்டுரை) - 1985
18. பெண்ணடிமை தீர (கட்டுரை) - 1985
19. இளமையின் கீதம் (நாவல்) - 1987
20. பெயர்மையின் நிழலில் (நாவல்) - 1987
21. சூரியன் கிழக்கில் உதிப்பதில்லை (நாவல்) - 1989
22. அன்பு மகனுக்கு அறிவுக் கடிதங்கள் (கட்டுரை) - 1991
23. விலங்கில்லா அடிமைகள் (நாவல்) - 1991
24. ஒரு பெண்ணின் கதை (நாவல்) - 1992
25. ஒரு குடும்பத்தின் கதை (நாவல்) - 1993
26. இரண்டாவது சாதி (நாவல்) - 1993

27. மரணத்தின் நிழலில் (நாவல்) - 1994
28. ஒரு மண்ணின் கதை (நாவல்) - 1994
29. வன்முறை வடுக்கள் (நாவல்) - 1995
30. நீ ஒரு பெண் (நாவல்) - 1995
31. போட்டிச் சந்தையில் (நாவல்) - 1995
32. சிறுவர்க்கான சிந்தனைக் கதைகள் (சிறுவர் இலக்கியம்) - 1995
33. அயலவர்கள் (நாவல்) - 1995
34. செ.க.சிறுகதைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 1996
35. உலகச் சந்தையில் ஒரு பெண் (நாவல்) - 1996
36. நகரமும் சொர்க்கமும் (நாவல்) - 1996
37. புதிய சந்தையில் (நாவல்) - 1996
38. ஈனத் தொழில் (நாவல்) - 1997
39. ஓர் அரசியலின் கதை (நாவல்) - 1997
40. கவர்ச்சிக் கலையின் மறுபக்கம் (நாவல்) - 1997
41. மு.வா.நினைவுகள் (கட்டுரை) - 1997
42. அடைப்புகள் (நாவல்) - 1998
43. திரும்பிப் பார்க்கின்றேன் (நாவல்) - 1998
44. கைலாசபதி நினைவுகள் (கட்டுரை) - 1999
45. குடும்பச் சிறையில் (நாவல்) - 1999
46. இலட்சியக் கனவுகள் (நாவல்) - 1999
47. உலகச் சமயங்கள் (சிறுவர் இலக்கியம்) - 1999
48. பெண்ணியப் பார்வையில் திருக்குறள் (கட்டுரை) - 2000
49. நான்கு சுவர்களுக்குள் (நாவல்) - 2000
50. நவீனத்துவமும் தமிழகமும் (கட்டுரை) - 2001
51. செல்வி (நாவல்) - 2001
52. மக்கியாவலியும் வள்ளுவரும் (கட்டுரை) - 2001
53. தா வீடு (நாவல்) - 2001
54. கௌடலியரின் அர்த்த சாத்திரமும் திருக்குறளும் (கட்டுரை) - 2001
55. கூட்டுக்கு வெளியே (நாவல்) - 2002
56. சிறையும் குடிசையும் (நாவல்) - 2002

57. உலக மகா காவியங்கள் கூறும் கதைகள் (சிறுவர் இலக்கியம்) - 2002
58. உலக அதிசயங்கள் (சிறுவர் இலக்கியம்) - 2003
59. கோடையும் பணியும் (நாவல்) - 2003
60. உலகை மேம்படுத்திய சிந்தனையாளர்கள் (சிறுவர் இலக்கியம்) - 2003
61. தேன் பறிப்போர் (நாவல்) - 2003
62. பகவத்கீதையும் திருக்குறளும் (கட்டுரை) - 2003
63. இரு முகம் (நாவல்) - 2004
64. அழகியலும் அறமும் (கட்டுரை) - 2004
65. சித்தர்கள் சிந்தாந்தமும் சூயிசமும் (கட்டுரை) - 2004
66. இருட்டறையில் உலகம் (நாவல்) - 2004
67. கடவுளும் மனிதனும் (நாவல்) - 2005
68. கனவுகளின் விளக்கம் (கட்டுரை) - 2005
69. இரு நண்பர்கள் (நாவல்) - 2005
70. ஊமைகள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 2005
71. பல்சுவைக் கட்டுரைகள் (கட்டுரை) - 2006
72. கிழக்குமேற்கும் (நாவல்) - 2006
73. குமரன் தொகுப்பு (1971 - 1983) (இதழ் தொகுப்பு) - 2006
74. காதல் உறவல்ல - படை உறவு (சிறுகதைத் தொகுப்பு) - 2006
75. ஒரு விதவையின் கதை (நாவல்) - 2006
76. சிவமலரின் சமயம் (நாவல்) - 2007
77. ஒரு களவுக்காதல் கதை (நாவல்) - 2007
78. சில பயணக் குறிப்புகள்: அமெரிக்கா-இங்கிலாந்து (கட்டுரை) - 2007
79. தந்தையின் கதை (நாவல்) - 2008
80. தாயின் குறள் (நாவல்) - 2008
81. புதிய ஈசாப் கதைகள் - 1 (சிறுவர் இலக்கியம்) - 2008
82. புதிய ஈசாப் கதைகள் - 2 (சிறுவர் இலக்கியம்) - 2008
83. New Aesop Stories- 1 - 2008
84. New Aesop Stories- 2 - 2008
85. திருவள்ளுவரும் சிக்மன் பிராய்டும் (கட்டுரை) - 2009
86. முகுந்தனின் கதை (நாவல்) - 2009

87. இன்பத்தின் எல்லையில்.... (நாவல்) - 2009
88. தீவிரவாதி? (நாவல்) - 2010
89. குறள் கூறும் பாலியல் கோட்பாடு (கட்டுரை) - 2010
90. மணமும் விதியும் (நாவல்) - 2010
91. குறாவளிகளுக்கு என்ன பெயர்? (நாவல்) - 2011
92. எதிர்மறைகளின் ஒற்றுமை (நாவல்) - 2011
93. பறிப்போரும் பண்பாடும் (நாவல்) - 2012
94. வாழ்வும் கடனும் (நாவல்) - 2012
95. இரத்த வடுக்கள் (நாவல்) - 2013
96. குறள் சார்ந்த புதிய சிந்தனைகள் (கட்டுரை) - 2013
97. இயற்கையும் கடவுளும் (நாவல்) - 2014
98. மகளிர் இருவர் (நாவல்) - 2014
99. காதலும் வேட்கையும் (நாவல்) - 2014
100. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை (மொழிபெயர்ப்பு) - 2014
101. பாலுமகேந்திரா நினைவுகள் (கட்டுரைகள்) - 2015
102. சகிலாவின் உயிர் அச்சம் (நாவல்) - 2015
103. மகளிர் மூவர் (நாவல்) - 2015

என்.கே. ரகுநாதன்

1. கந்தன் கருணை (நாடகம்)
2. நிலவிலே பேசுவோம் (சிறுகதைதொகுதி)
3. தசமங்கலம்
4. ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி (வரலாற்றுச் சித்திரம்)

பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரம்

1. பிரேம்ஜி கட்டுரைகள் (வெளியீடு: நான்காவது பரிமாணம், 2008)

நீர்வை பொன்னையன்

1. மேடும் பள்ளமும் (சிறுகதை)
2. உதயம் (சிறுகதை)
3. பாதை (சிறுகதை)

4. வேட்கை (சிறுகதை)
5. நிமிர்வு (சிறுகதை)
6. காலவெள்ளம் (சிறுகதை)
7. விடிவு (சிறுகதை)
8. ஜென்மம் (சிறுகதை)
9. நீர்வை பொன்னையன் சிறுகதைகள்
10. உலகத்து நாட்டார் கதைகள் (சிறுகதைகள்)
11. முற்போக்கு இலக்கிய முன்னோடிகள் (தொகுப்பு - கட்டுரைகள்)
12. நாம் ஏன் எழுதுகின்றோம்? (கட்டுரைகள்)
13. நினைவுகள் அழிவதில்லை (சிறுகதை)
14. பார்சான் (சிறுகதை)
15. நினைவலைகள் (அனுபவக் குறிப்புகளும் வாழ்க்கைகளும்)
16. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் கவிதைச் சுவடு (கட்டுரைத் தொகுப்பித்தவர்)
17. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புனைகதைச் சுவடுகள் (கட்டுரை தொகுப்பித்தவர்)
18. ஈழத்து சமகால இலக்கியம் (கட்டுரை தொகுப்பித்தவர்)
19. நீர்வைப் பொன்னையன் இலக்கியத் தடம் (ஆசிரியர் பற்றி ஏனையவரின் கட்டுரைகள்)
20. Devils and Demons (சிறுகதை - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு)
21. Lengathugama (சிறுகதை - சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு)

காவலூர் ராசதுரை

1. குழந்தை ஒரு தெய்வம் (சிறுகதைத் தொகுதி, 1961)
2. வீடு யாருக்கு? (புதினம், 1972)
3. ஒரு வகை உறவு (சிறுகதைத் தொகுதி, 1976)
4. விளம்பரத்துறை: தோற்றம், வளர்ச்சி, வீச்சு, ஆதிக்கம்
5. A Prophet Unhonoured (சிறுகதைகள், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு: நவீனன் ராசதுரை)

எச்.எம்.பி. முஹிதீன்

1. கார்ச்சியைக் கண்டேன் கட்டுரை
2. தமிழும் முஸ்லீம் புலவர்களும்
3. அறிஞர் அசீஸ் சில நினைவுகள்
4. தமிழைப் பாதுகாத்தவர் யார்?

கா. சிவத்தம்பி

1. இலங்கைத் தமிழர் - யார், எவர்?
2. யாழ்ப்பாணத்தின் புலமைத்துவ மரபு
3. தமிழில் இலக்கிய வரலாறு
4. இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்
5. மதமும் கவிதையும்
6. தமிழ் கற்பித்தலில் உன்னதம்
7. சுவாமி விபுலாநந்தரின் சிந்தனை நெறிகள்
8. திராவிட இயக்கக் கருத்துநிலையின் இன்றைய பொருத்தப்பாடு
9. தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சினிமா
10. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம் - வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி..
11. இலக்கியத்தில் முற்போக்குவாதம்
12. இலக்கியமும் கருத்து நிலையும்
13. விமர்சனச் சிந்தனைகள்
14. தமிழில் இலக்கிய வரலாறு
15. ஈழத்தில் தமிழ் இலக் கியம்
16. மதமும் கவிதையும் - தமிழ் அனுபவம்
17. யாழ்ப்பாணத்தின் புலமைத்துவ மரபு - ஓர் இலக்கியக் கண்ணோட்டம்
18. யாழ்ப்பாணம் - சமூகம், பண்பாடு, கருத்துநிலை
19. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும்
20. தமிழ்ப் பண்பாட்டில் சினிமா
21. தமிழின் கவிதையியல்
22. தொல்காப்பியக் கவிதையியல்
23. இலக்கணமும் சமூக உறவுகளும்

24. இலக்கணமும் கருத்து நிலையும்
25. நவீனத்துவம் - தமிழ் பின்னவீனத் துவம்
26. ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியச் சுடர்மணிகள்
27. அரங்கு ஒர் அறிமுகம் (பேராசிரியர் மௌனகுருவுடனும்
க. திலகநாதனுடனும் இணைந்து எழுதியது)
28. தமிழ்ச் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
29. நாவலும் வாழ்க்கையும்
30. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பு
31. தமிழ் நாடகமும் அதன் சமூகம்

முகம்மது சமீம்

1. எனது இலக்கியத் தேடல்
2. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் 1
3. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் 3
4. ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் 4
5. கைலாசபதி + சில்லையூர் செல்வராசன்

க. கைலாசபதி

1. பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்
2. இரு மகாகவிஞர்
3. ஒப்பியல் இலக்கியம்
4. தமிழ் நாவல் இலக்கியம்
5. இலக்கியமும் திறனாய்வும்
6. கவிதை நயம் (முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியது)
7. பாரதி நூல்களும் பாடபேத ஆராய்ச்சியும்
8. மக்கள் சீனம் காட்சியும் கருத்தும்
9. சமூகவியலும் இலக்கியமும்
10. நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்
11. திறனாய்வுப் பிரச்சினைகள்
12. இலக்கிய சிந்தனைகள்

13. பாரதி ஆய்வுகள்
14. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்
15. சர்வதேச அரசியல் நினைவுகள்
16. நாவலர் பற்றி கைலாசபதி
17. தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை

நா. சோமசுந்தரன்

1. நிலவோ நெருப்போ (சிறுகதைத் தொகுதி)
2. விடிவெள்ளி பூத்தது (நாவல், வரதர் வெளியீடு)
3. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு - பத்துறை நோக்கு (ஆய்வு)
4. பொய்கை மலர் (நாவல்)
5. நிகழ்வுகளும் நினைவுகளும் - காந்தன் கண்ணோட்டம்
6. தத்துவச் சித்திரங்கள் (வானொலி உரைகள்)
7. ஆகுதி (சிறுகதைத் தொகுதி)
8. ஈழத்தமிழருக்கு ஏன் இந்த வேட்கை?
9. Lanka and Ramayanam
10. Ancient Temples of Shiva in Sri Lanka

சில்லையூர் செல்வராசன்

1. ஊரடங்கப் பாடல்கள்
2. ஈழத்தில் தமிழ் நாவல் வளர்ச்சி
3. கவிதை சிமிழ் (ஒலிப்பேழை)
4. தணியாத தாகம் - திரைப்படச்சுவடி நூல்
5. சில்லையூர் செல்வராசன் கவிதைகள் - தொகுதி - 1

சுபத்திரன் தங்கவடிவேல்

1. இரத்தக்கடன் (கவிதைத்தொகுப்பு)
2. சுபத்திரன் கவிதைகள்
3. கவிஞர் சுபத்திரன் கவிதைகள்

இ. முருகையன்

1. ஒருவரம் (கவிதைகள்,
2. நெடும்பகல் (காவியம், 1967)
3. அது-அவர்கள் நீண்ட கவிதை (1986)
3. மாடும் கயிறு அறுக்கும் (1990)
4. நாங்கள் மனிதர் (1992)
5. ஒவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும் (2001)
6. ஆதிபகவன் (1978)
7. வந்து சேர்ந்தன, தரிசனம் (1965)
8. கோபுரவாசல் (1969)
9. வெறியாட்டு (1989)
10. மேற்பூச்சு (1995)
11. சங்கடங்கள் (2000)
12. உண்மை (மொழிபெயர்ப்பு, 2002)
13. கடுழியம் (நாடகம்)
14. அப்பரும் சுப்பரும் (நாடகம்)
15. ஒருசில விதி செப்போம்
16. இன்றைய உலகில் இலக்.
17. கவிதை நயம் (பேரா. க. 6 ஸாசபதியுடன் இணைந்து)
18. இளநலம்
19. மொழிபெயர்ப்பு நுட்பம்
20. திருவெம்பாவையர் (உரைநடைச் சித்திரம்)

சி. தில்லைநாதன்

1. பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் (2000)
2. வள்ளுவன் முதல் பாரதிதாசன் வரை (1987)
3. இலக்கியமும் சமுதாயமும் : கட்டுரைகள் (1987)
4. இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் (1997)
5. இலக்கியமும் பண்பாடும்
6. சோழர்கால அரசவை இலக்கியம் (2012)

ப. ஆப்தன்

1. இரவின் ராகங்கள்- (சிறுகதைத் தொகுப்பு.)
2. கருக்கொண்ட மேகங்கள்- (நாவல்,)
3. நாம் பயணித்த புகைவண்டி
4. கொங்காணி- (சிறுகதைத் தொகுப்பு)

ஏ. இக்பால்

1. மறுமலர்ச்சித்தந்தை (வரலாறு)
2. மௌலானா ருமியின் சிந்தனைகள் (கவிதை - 1969)
3. மாயத்தோற்றம் (சிறுகதைத்தொகுப்பு)
4. புதுமை (கவிதைகள்)
5. மெய்மை (கவிதைகள் - 2007)
6. வித்து (குறியீட்டு உருவகக் கதைகள் - 2007)
7. பிரசரம் பெறாத கவிதைகள் (கவிதைகள் - 2000)
8. இலக்கிய ஊற்று (கட்டுரைத் தொகுப்பு)
9. பண்புயர் மனிதர் பாக்கிர் மாக்கார் - 1990
10. முற்போக்கு இலக்கியவாதி முகம்மது சமீம்
11. முஸ்லிம் கலைக்கடர் மணிகள் (வரலாறு - 1965)
12. கல்வி ஊற்றுக் கண்களில் ஒன்று (1994)
13. நம்பமுடியாத உண்மைகள் (1999)
14. ஏ. இக்பால் கவிதைகள் - 100 (2009)
15. புது உலகம் (கவிதைகள்)

யோ. பெனடிக்ற் பாலன்

1. கல்வி உலகியல் அடிப்படைகள்
2. லைனினது கல்விச் சிந்தனைகள்

சபா. ஜெயராசா

1. 13 ஆவது சுவாமி விபுலாநந்தர் நினைவுப் பேருரை
2. அழகியற் கல்வி
3. அழகியல்
4. ஆசிரியர் இயல்

5. ஆடற்கலை
6. ஆடல் அழகியல்
7. ஆபத்து விளிம்பிலுள்ள கற்போர்
8. ஆய்வு முறையியல்
9. ஆற்றுப்படுத்தலும் சீர்மியமும்
10. இசையும் சமூகமும்
11. இசையும் நடனமும்
12. இலக்கியத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகள்
13. இலங்கையின் கல்வி வரலாறு
14. ஈழத் தமிழர் கிராமிய நடனங்கள்
15. உளநெறிக் கதைகள்
16. உளவியல் முகங்கள்
17. கற்றல் உளவியல்
18. கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகள்
19. கலைத்திட்டம்
20. கலையும் ஒவியமும்
21. கலையும் திறனாய்வும்
22. கல்வி உளவியற் கருத்துகள்
23. கல்வி நிர்வாகமும் முடிவாற்றும்
24. கல்விக் கோட்பாடுகளு மாற்றுச் சிந்தனைகளும்
25. கல்விச் சமூகவியல்
26. கல்விச் சீர்மியம்
27. கல்வியில் புதிய சீர்திருத்தங்கள்: ஒரு விளக்க நிலை நோக்கு
28. கல்வியும் கலைத்திட்டமும்
29. கல்வியும் பால்நிலைச் சமத்துவமும்
30. குழந்தை உளவியலும் கல்வியும்
31. குழந்தைக் கல்விச் சிந்தனைகள்
32. கோளமயமாக்கலும் இலங்கையின் கல்வியும்
33. சமகாலக் கல்வி வளர்ச்சி
34. சீர்மிய உளவியல்

35. தமிழர் அறிகையும் பரத நடனமும்
36. தாய்மொழிக் கல்வியும் கற்பித்தலும்
37. தியானமும் கல்வியும்
38. பரத நாட்டிய அழகியல்
39. பாலர் கல்வி
40. பாலர் விளையாட்டுக்கள்
41. பின்னவீனத்துவ உரையாடல்
42. பின்னவீனத்துவத்தை விளங்கிக் கொள்ளல்
43. புதிய கல்விச் சிந்தனைகள்
44. மார்க்சிய உளவியலும் அழகியலும்
45. மொழிக்காலனித்துவமும் பரதநாட்டியமும்
46. யாழ்ப்பாணத்து யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழிக் கல்வி (1940)

இ. சிவானந்தன்

1. கண்டறியாதது
2. நாடகம் நான்கு
3. இலங்கை பல்கலைக்கழக தமிழ் நாடக அரங்கம்: அரை நூற்றாண்டு அரங்கியல் வியாப்தி (1927 - 1977)

செ. யோகநாதன்

1. யோகநாதன் கதைகள் (சிறுகதைகள், 1964)
2. ஒளி நமக்கு வேண்டும் (ஐந்து குறுநாவல்கள், 1973)
3. காவியத்தின் மறுபக்கம் (மூன்று குறுநாவல்கள், 1977)
4. வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ? (சிறுகதைகள், 1990)
5. அன்னவீடு (சிறுகதைகள், 1995)
6. கண்ணில் தெரிகின்ற வானம் (சிறுகதைகள், 1996)
7. அசோகவனம் (சிறுகதைகள்)

தெனியான்

1. சொத்து (சிறுகதை)
2. மாத்து வேட்டி (சிறுகதை)

3. இன்னொரு புதிய கோணம்
4. ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்
5. தெனியானின் ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்
6. விடிவை நோக்கி ,
7. கழுகுகள்
8. பொற்சிறையில் வாடும் புனிதர்கள் (நாவல்)
9. மரக்கொக்கு (நாவல்)
10. காத்திருப்பு (நாவல்)
11. கானலில் மான் (2002)
12. தவறிப்போனவன் கதை (குறுநாவல்)
13. சிதைவுகள் (குறுநாவல்)
14. பனையின் நிழல்
15. இன்னும் சொல்லாதவை
16. நெஞ்சில் பதிந்துள்ள நினைவுகளில் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி
17. பரம்பரை (குறுநாவல்)
18. அகதிகள் (குறுநாவல்)
19. பிஞ்சுப்பழம் (குறுநாவல்)

மருதூர்கனி

1. மண்பூனையும் எலி பிடிக்கும். (சிறுகதை - 2002)
2. அந்த மழை நாட்களுக்காக (கவிதை - 2002)
3. மருதூர்கனி கவிதைகள்.
4. சந்தனப் பெட்டகமும் 'கிலாபத்' கப்பலும்

மு. கனகராசன்

1. முட்கள் (கவிதை நூல்)
2. பகவானின் பாதங்களில் (சிறுகதை நூல்)
3. கமுனுவின் காதலி (நாடக நூல்)

சாருமதி க. யோகநாதன்

1. அறியப்படாத மூங்கில் சோலை (கவிதை)

சி. மௌனகுரு

1. சவாமி விபுலாநந்தர் காலமும் கருத்தும்
2. ஈழத்துத் தமிழ் நாடக மரபில் மகாஜனாக் கல்லூரி
3. மௌனகுருவின் நாடகங்கள்
4. நாடக இயல்பு நூல்கள்:
5. சடங்கிலிருந்து நாடகம் வரை - 1985
6. ஈழத்து தமிழ் நாடக அரங்கு - 1993
7. நடிப்பு முறைகள் பற்றிய எண்ணக் கருத்துக்கள் - 1996
8. பேராசிரியர் அரட்சந்திராவும் ஈழத்து நாடக மரபுகளும் - 1998
9. மட்டக்களப்பு மரபுவழி நாடகங்கள் - 1998
10. மௌனகுருவின் மூன்று நாடகங்கள் - 198
11. தப்பி வந்த வெள்ளாடு 1987
12. சங்காரம் ஆற்றுகையும் தாக்கமும் 1993
13. சக்தி பிறக்குதா -1997
14. இராவணேசன் -1998
15. 20 ஆம் நூற்றாண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் -1984
16. பழையதும் புதியதும் -1992
17. கால ஓட்டத்தினோடே ஒரு கவிஞன் - நீலாவணன் -1984
18. கலை இலக்கியக் கட்டுரைகள் -1996

சாந்தன்

1. பார்வை (சிறுகதைகள்)
2. கடுகு (குறுங்கதைகள்)
3. ஒரே ஒரு ஊரிலே
4. ஒட்டுமா (நாவல்)
5. முறைகள் (சிறுகதைகள்)
6. கிருஷ்ணன் தூது (சிறுகதைகள்)
7. ஒளி சிறந்த நாட்டிலே
8. ஆரைகள் (இரு நெடுங்கதைகள்)
9. இன்னொரு வெண்ணிரவு (சிறுகதைகள்)

10. The Sparks (சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
11. காலங்கள் - (சிறுகதைகள்)
12. ஒரு பிடி மண்
13. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள்
14. இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியம்
15. சாந்தனின் எழுத்துலகம்
16. In Their Own Worlds
17. The Northern Front
18. The Whirlwin
19. Rails Run Parallel

ராஜபூரீகாந்தன்

1. காலச் சாளரம் (சிறுகதைகள்)
2. சூரன் சுயசரிதை (வாழ்க்கை வரலாறு)
3. நீதிபதியின் மகன் (மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதை)

திக்குவல்லை சுமால்

1. எலிக்கூடு (புதுக்கவிதை)
2. கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் (சிறுகதைகள்)
3. குருட்டு வெளிச்சம் (சிறுகதைகள்)
4. ஒளி பரவுகிறது (நாவல், இலங்கை சாகித்திய மண்டல பரிசு)
5. விடுதலை (சிறுகதைகள்)
6. விடை பிழைத்த கணக்கு (சிறுகதைகள்)
7. புதியபாதை (சிறுகதைகள்)
8. நச்சு மரமும் நறுமலர்களும் (நாவல்)
9. வரண்டு போன மேகங்கள் (சிறுகதைகள்)
10. பாதை தெரியாத பயணம் (நாவல், 2000)
11. புகையில் கருகிய பூ (வானொலி நாடகங்கள்)
12. பிறந்த நாள் (சிறுவர் இலக்கியம்)
13. மல்லிகை ஜீவா மனப்பதிவுகள் (கட்டுரை)
14. நிராசை (வானொலி நாடகங்கள்)

15. உதயபுரம் (சிறுவர் இலக்கியம்)
16. உதயக் கதிர்கள் (நாவல்)
17. முட்டைக் கோப்பி (சிறுகதைத் தொகுப்பு)
18. குருதட்சணை - (தென்கம ஸ்ரீவர்தன எழுதிய குருபண்டிரு என்ற சிங்கள நூலின் மொழிபெயர்ப்பு)
19. தொடரும் உறவுகள் (சிட்னி மார்க்கஸ் டயஸ் எழுதிய பவனரன என்ற சிங்கள நூலின் மொழிபெயர்ப்பு)
20. வெற்றியின் பங்காளிகள் (விமலதாஸ் முதலிகே எழுதிய தயாபேனலாகே ஜயக்கிரான என்ற சிங்கள நூலின் மொழி பெயர்ப்பு)

லெ.முருகபூபதி

1. சுமையின் பங்காளிகள் (சிறுகதைகள், 1975)
2. சமாந்தரங்கள் (சிறுகதைகள், 1986)
3. சமதர்ம பூங்காவில் (பயண இலக்கியம், 1990)
4. நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் (நினைவுகள், 1995)
5. வெளிச்சம் (சிறுகதைகள்)
6. எங்கள் தேசம் (சிறுகதைகள்)
7. பறவைகள் (நாவல்)
8. பாட்டி சொன்ன கதைகள் (சிறுவர் இலக்கியம்)
9. இலக்கிய மடல் (கட்டுரைகள்)
10. சந்திப்பு (நேர்காணல்)
11. இலங்கையில் பாரதி (ஆய்வு)
12. கடிதங்கள் (கடிதங்கள்)
13. மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் (நினைவுகள், 2001)
14. ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் நினைவுகள் (நினைவுகள்)

இலங்கைமுற்போக்குகலை இலக்கியமன்றத்தின் நூல்கள்

1. முற்போக்கு இலக்கியமுன்னோடிகள் (2002)
2. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் புனைகதைச் சுவடுகள் (2006)
3. முற்போக்கு இலக்கியத்தில் கவிதைச் சுவடுகள் (2006)
4. ஈழத்துமுற்போக்குசிறுகதைகள் (2007)
5. முற்போக்கு இலக்கியஎழுச்சி: நான்குமுன்னோடிஎழுத்தாளர்கள்
6. இலங்கைமுற்போக்கு இலக்கியஎழுத்தாளர்கள் (2016)